

GL SANS 615.536

MAD

122666
LBSNAA

त्री राष्ट्रीय प्रशासन अकादमी

Academy of Administration

मसूरी

MUSSŌORIE

पुस्तकालय

LIBRARY

— 122666

अवाप्ति संख्या

Accession No.

वर्ग संख्या

Class No.

पुस्तक संख्या

Book No.

~~14110~~

GL-Sans
615.536

माधव

Mad

THE
HARIDAS SANSKRIT SERIES.
158

THE
MĀDHAVA NIDĀNA
OF
S'RĪ MĀDHAVAKARA
WITH
THE SUDHĀLAHARI COMMENTS

BY
Pt S'rī Umes'ānanda S'armā
Edited with Indices & Appendices etc.,
By

Pt. S'rī Brahma S'ankara S'āstri

PUBLISHED BY
JAYA KRISHNA DAS HARIDAS GUPTA

The Chowkhamba Sanskrit Series Office.

Benares City.

1943.

All Rights Reserved by the Publishers.

PRINTED BY
JAYA KRISHNA DAS GUPTA,
VIDYA VILAS PRESS, BENARES CITY. ,
1943.

* श्रीः *

→* हरिदास-संस्कृत-ग्रन्थमाला *←

१५८

श्रीमाधवकरप्रणीतं

माधवनिदानम्

रामप्रतापकमलियाऽऽयुर्वेदविद्यालयाध्यापकेन
व्याकरण-साहित्यायुर्वेदाचार्य-मिश्रोपाह-

पण्डितश्रीउमेशानन्दशर्मणा

विरचितया "सुधालहरी" नामकव्याख्यया
समुल्लसितम् ।

मिषप्रत्नपण्डितश्रीब्रह्मशङ्करशास्त्रिणा सम्प्रवृत्तं
नव्यरोगनिदानपरिशिष्टेन परिबद्धम् ।

प्रकाशकः—

जयकृष्णदास-हरिदास गुप्तः—

चौखम्बा संस्कृत सीरिज़ आफिस,
बनारस सिटी ।

वि. सं. २०००]

[ई. स. १९४३]

सर्वेऽधिकाराः प्रकाशकाधीनाः

→❁ भूमिका ❁←

विदाङ्कुर्वन्तु तावत्समस्तविद्याऽपारपारावागगतान्तास्तत्र भवन्तो भवन्त
इह खलु निखिलेऽपि जगतीतले ये मानवा दरीदृश्यन्ते, ते सर्वे 'सुखमनुभवेम,
दुःखं च मा स्पृशेम' इति वासनावासितान्तःकरणा एव सम्भाव्यन्ते ।

सुखन्तु द्विविधम्-ऐहिकमामुष्मिकञ्चेति । तत्रैहिकं-विषयवासनामूल-
मामुष्मिकन्त्वविनश्वरं वास्तविकञ्चेति । तद् द्विविधमपि सुखं शास्त्रोपासना-
धीनं शास्त्राणि चाप्यनेकानि परन्तु सुस्थातुरपरायणं चिकित्साशास्त्रमेव प्राणा
इव प्रियतमं प्रतिभाति समेषां मानवानाम् ।

भारतीयं चैतच्चिकित्साशास्त्रं शल्य-शालाक्य-कौमारभृत्या-ऽगदतन्त्र-
कायचिकित्सा-भूतविद्या-रसायन-वाजीकरणाख्येष्वष्टविधेष्वङ्गेषु विभक्त-
मस्ति, तेषु सर्वेष्वङ्गेषु महामहिमशालिभिः परमकारुणिकैस्तपोधनैरनेकैः पूज्य-
वर्यैरनेकानि तन्त्राणि पृथक् पृथक् निर्मितानि । परन्तु कातमहिम्ना प्रायः-
सर्वाणि तन्त्राणि कथामात्रशेषाणि सम्प्रति समुपलभ्यन्ते ।

कायचिकित्साप्रधानं चरकतन्त्रं, शल्यचिकित्साप्रधानं सुश्रुततन्त्रं, च
सम्प्रति दृष्टिपथमायाति । अत्र सूत्रं, शारीरं, निदानं, चिकित्सा, ऐन्द्रियं,
कल्पं, विमानं, सिद्धिश्चेत्यष्टौ स्थानानि निर्दिष्टानि । तत्र—

आदौ निदानविधिना विदध्याद् व्याधिनिश्चयम् । इति वचनात् सर्व-
प्रथमं निदानस्यैवावश्यकतया निदानमन्तरेण चिकित्साया असम्भवान्निदान-
स्यापरेभ्यो मुख्यत्वम् ।

यद्यपि चरकादौ तत्र तत्र निदानोपादानमस्ति तथाऽपि सर्वेषां रोगाणा-
मेकत्र सुगमतयोल्लेखः कापि नास्तीति महता परिश्रमेणेन्दुकरात्मजेन श्री
माधवकरेण चरकसुश्रुतप्रभृतिमुख्याचार्याणां निर्दिष्टवाक्याभ्यादाय प्रायः
सर्वेषामेव रोगाणां निदान-पूर्वरूप-रूपो-पशये-सम्प्राप्त्यु-पद्रव-साध्या-
साध्यविचारात्मको रोगविनिश्चयो माधवनिदानाख्यो ग्रन्थो निरमायि ।

अस्य ग्रन्थस्य बहुश उपयोगितां निरीक्ष्यानेकशो मनीषिणो बह्वीष्टीका-
विरचितवन्तः । यासु सम्प्रति मधुकोशातङ्कदर्पणाभिधेद्वे टीके समुपयुक्ते समु-
पलभ्येते । तत्राद्या-मधुकोशनाम्नी टीका बहुविस्तृतत्वात्परीक्षार्थिनामनुपयुक्ता
द्वितीया-आतङ्कदर्पणाभिधा त्वत्किञ्चित्त्वादपि च्छात्राणां न तादृशी सन्तोषज-
ननी, इमामनुपपत्तिं बहुशो विलोक्याधुनिकानां परीक्षार्थिच्छात्राणां सौलभ्यमो-
प्सुभिश्चैखम्भापुस्तकालयाध्यक्षैः श्रीजयकृष्णदासश्रेष्ठिमहोदयैर्बहुशः प्रोत्सा-
हितोऽहमिमां परीक्षार्थिच्छात्रकदम्बोपयोगिनीं नातिसंक्षेपविस्तरां गूढशब्दार्थ-
भावोद्बोधिनीं स्थले स्थले च पारस्परिकभेदवर्णनपरां “सुधालहरी”ति नाम्नीं
संक्षिप्तटीकां निर्माय श्रेष्ठिमहोदयेभ्य उपायनीकरोमि । समयस्याल्पतया
नानाकार्यजालग्रस्तचेतसः प्रमादाद्वा यत्र कुत्रापि सम्भूतं स्खलनं भवेत्तर्हि गुण-
मात्रैकपक्षपातिनो भवन्तो विद्वद्वरेण्या बोधनेनानुकम्पनीयोऽयं जन इति
साञ्जलि समभ्यर्थये—

श्रीगङ्गादशहरायाम्
वि० सं० २०००

}

विदुषां वशंवदः-
उमेशानन्दमिश्रः

• श्रीगौरकृष्णः शरणं मम •

सम्पादकीया द्वित्राः शब्दाः ।

अयि प्राच्यपद्धत्यामयनिदानानुसंधित्सवो वैद्यवृन्दमहोदयाः !

अथ भगवतो यशोदानन्दामन्दानन्दविधायिनः परब्रह्मणः सच्चिदानन्द-
विग्रहस्य श्रीकृष्णस्य परमानुकम्पयाऽदो “माधवनिदानम्” प्रायशः सर्वत्रा-
युर्वेदसंसारे प्रचलिततरमिति मनसिकृत्य “चौखम्बासंस्कृतपुस्तकालया”ध्यक्षेण
श्रीश्रेष्ठिवर्य-जयकृष्णदासमहोदयेन पण्डितश्रीमिश्रोपाह्वोमेशानन्दशर्मणा
साग्रहं परीक्षार्थिविद्यार्थिजनोपकारिकया “सुधालहरी” नामिकया विषमस्थल-
टीकया सनाथीकारितं सम्पादनार्थं मद्ग्रस्ते यत् समर्पितं तन्मया यथामति
बहुषु स्थलेषु निदानोपयोगिसंग्रहरलोकानुद्धृत्य मूलपाठेन सह कोष्ठान्तर्गतान्
संस्थाप्य; अन्ते च परिशिष्टरूपेण प्रचलितनवीनानवीनरोगाणां माधवनिदाने-
नुक्तानां बहूनां चिकित्सासमये दृष्टिपथं भविष्यन्तां पाश्चात्यसम्मतानामपि
निदानादिसमन्वितानां विविधामयानां च स्वरचितपद्यरूपेण संगृह्य समुचित-
वर्णनपूर्वकं तथा चात्र रोगाणां राष्ट्रभाषायां राजकीयभाषायाञ्च यथाप्राप्तप्रच-
लितनामनिर्देशपुरस्सरञ्च सम्पाद्य भवतां समक्षं समर्प्यते । आशास्यते चेति-
यदिदं संस्करणं चिकित्सोपयोगि परीक्षार्थिविद्यार्थिजनानन्दप्रयोगि सर्वाति-
शायि भावि । यद्यनेन कस्य चन कदा चन कश्चिदप्युपकारः स्यात्तर्हि
प्रकाशकसंपादकयोर्द्वयोरपि श्रमसाफल्येन कृतकृत्यता भवेत् ।

अत्र शोधपत्राणां संशोधनादिकार्ये यत् सुहृद्भर-पण्डितश्रीराम-
चन्द्रश्चा-व्याकरणाचार्येण साहाय्यमाचरितं तदर्थं सबहुमानं धन्य-
वादास्पदं स महोदयः । अत्र च प्रमादाज्भटिति संशोधनप्रभृतिकार्येषु यावत्य-
स्त्रट्यः संजातास्तावतीर्यथास्थलं संशोध्य कृपया संचम्य च केबलगुणैकपक्ष-
पातिनः कृतधियो महोयांसो जना मां प्रकाशकमहोदयं चानुगृह्णन्वित्यलं
पल्लवितेनेति शम् ।

अधिकाशि बुलानालास्थ-
श्रीराधारमणमन्दिरे
श्रं गङ्गादशहरायाम्
वै० सं० २०००

आयुर्वेदविदामेकान्तविनेयतमश्चिरपरि-
चितपरिचारको भिषग्वल्ल-व्राजमोहनि
ब्रह्मशंकरमिश्र-शास्त्री ।

अथ माधवनिदानस्य विषयानुक्रमणिका ।

विषयाः	पृष्ठाङ्काः	विषयाः	पृष्ठाङ्काः
पञ्चलक्षणनिदानम्	१	दाहनिदानम्	८८
ज्वरनिदानम्	२	उन्मादनिदानम्	८९
अतीसारनिदानम्	३०	अपस्मारनिदानम्	९५
ग्रहणीरोगनिदानम्	३६	वातव्याधिनिदानम्	९७
अंशूरोगनिदानम्	४०	वातरक्तनिदानम्	१०७
अग्निमान्द्यजीर्णविसूचिका-		उरुस्तम्भनिदानम्	११०
लसकविलम्बिकानिदानम्	४६	आमवातनिदानम्	१११
क्रिमिरोगनिदानम्	५१	शूलपरिणामशूलान्नद्रवशूल-	
पांडुरोगकामलाकुम्भकामला-		निदानम्	११३
हलीमकनिदानम्	५३	उदावत्तानाहनिदानम्	११५
रक्तपित्तनिदानम्	५७	गुल्मनिदानम्	११८
राजयक्ष्मोरेक्षतनिदानम्	५९	हृद्रोगनिदानम्	१२१
कासनिदानम्	६४	मूत्रकृच्छ्रनिदानम्	१२२
हिक्काश्वासनिदानम्	६७	मूत्राघातनिदानम्	१२४
स्वरभेदनिदानम्	७३	अश्वमरीनिदानम्	१२६
अरोचकनिदानम्	७५	प्रमेह-प्रमेहपिडकानिदानम्	१२९
छर्दिनिदानम्	७६	मेदोरोगनिदानम्	१३५
तृष्णानिदानम्	७८	उदरनिदानम्	”
मूर्च्छाभ्रमनिद्रातन्द्रा-		शोथनिदानम्	१४०
सन्ध्यासनिदानम्	८०	वृद्धिनिदानम्	१४२
पानात्ययपरमदपानाजीर्ण-		गलगण्ड-गण्डमालापची-	
पातविश्रमनिदानम्	८०		

विषयाः	पृष्ठाङ्काः	विषयाः	पृष्ठाङ्काः
श्लेष्मदनिदानम्	१४७	मुखरोगनिदानम्	९८३
विद्रधिनिदानम्	१४८	कर्णरोगनिदानम्	१९२
व्रणशोथनिदानम्	१५०	नासारोगनिदानम्	१९५
शारीरघणनिदानम्	१५२	नेत्ररोगनिदानम्	१९९
सद्योव्रणनिदानम्	१५४	शिरोरोगनिदानम्	२१०
भग्ननिदानम्	१५६	अस्त्रदरनिदानम्	२१३
नाडीघणनिदानम्	१५८	योनिव्यापन्निदानम्	२१४
भगन्दरनिदानम्	१५९	योनिकन्दनिदानम्	२१७
उपदंशनिदानम्	१६१	मूढगर्भनिदानम्	२१८
शूकदोषनिदानम्	१६२	सूतिकारोगनिदानम्	२२१
कुष्ठनिदानम्	१६४	स्तनरोगनिदानम्	”
शीतपित्तोददंकोठनिदानम्	४६९	स्तन्यदुष्टनिदानम्	”
अम्लपित्तनिदानम्	”	बालरोगनिदानम्	२२३
विसर्पनिदानम्	१७१	विषनिदानम्	२२६
विस्फोटनिदानम्	१७४	विषयानुक्रमणिका	२३६
मसूरिकानिदानम्	१७६	परिशिष्टम्	२३७
क्षुद्ररोगनिदानम्	१७८		

नोटः—१९९ पृष्ठस्याग्रे २०० पृष्ठतः २२० पृष्ठपर्यन्तं दृष्टिदोषात्
१०० इत्यारभ्य १२० इति मुद्रितमस्ति तद्विज्ञवरः परिशोधनीयम् ।

सर्वविध पुस्तक प्राप्तिस्थानम्—
जयकृष्णदास—हरिदास गुप्तः—
चौखम्बा संस्कृत पुस्तकालय,
बनारस सिटी ।

श्रीहरिः शरणम् ।

सुधाऽभिधया विशदटिप्पण्याऽलङ्कृतं-

श्रीमाधवकर-विरचितम्—

❧ माधवनिदानम् ❧

तत्रादौ पञ्चलक्षणनिदानम् ।

ग्रन्थकर्तृर्मङ्गलाचरणम्—

प्रणम्य जगदुत्पत्ति-स्थिति-संहार-कारणम् ।

स्वर्गाऽपवर्गयोर्द्वारं त्रैलोक्यशरणं शिवम् ॥ १ ॥

टिप्पणीकर्तृर्मङ्गलाचरणम्—

नत्वा गुरुपदद्वन्द्वं ध्यात्वा पितृपदाम्बुजम् ।

माधवोक्तनिदानस्य टिप्पणिर्लिख्यते मया ॥

मत्स्वप्यनेकेषु हेत्वादितत्त्वप्रतिपादकेषु ग्रन्थेषु प्रतिपित्सूनां प्रतिपत्तिमौक-
र्याय ग्रन्थमारभमाणो 'ग्रन्थादौ ग्रन्थमध्ये ग्रन्थान्ते च समाप्तिकामो म-
ङ्गलमाचरेदि'ति श्रुत्या ग्रन्थारम्भे प्रारब्धग्रन्थपरिममाप्त्यर्थं श्रोतॄणां विघ्नव्यूह-
निरासार्थञ्च ग्रन्थकारो माधवकरः स्वाचारपरम्परापरिप्राप्तस्वेष्टदेवताप्रणामरूप-
मङ्गलं निबध्नाति—प्रणम्येति । युग्ममेतत् । मया रोगविनिश्चयो ग्रन्थो-
निबद्धयत् इत्युत्तरग्रन्थेन सम्बन्धः । प्रशब्दोऽत्रात्युत्कृष्टभक्तिप्रकाशकः । जग-
दुत्पत्तिस्थितिसंहारकारणम्—उत्पत्तिश्च स्थितिश्च संहारश्च ते उत्पत्तिस्थिति-
संहाराः, जगत उत्पत्तिस्थितिसंहारा जगदुत्पत्तिस्थितिसंहाराः, तेषु कारणं जग-
दुत्पत्तिस्थितिसंहारकारणम् । जगच्छब्देन पृथिव्यादयो गृह्यन्ते । उत्पत्तिः=स्व-
कारणसमवायः, स्थितिः=कतिचिन् कालपर्यन्तावस्थितिः । संहारो=विनाशः ।

कारणं=हेतुः । “हेतुर्ना कारणं बीजमि”ति कोपः । स्वर्गापवर्गयोर्द्वारं-
स्वर्गः=मुखम्, अपवर्गः=आत्यन्तिकदुःखनिवृत्तिः, तयोर्द्वारं=प्रधानकारणम्,
त्रैलोक्यशरणं-“त्रैलोक्यमि”ति स्वार्थे ष्यञ् चातुर्वर्ण्यवत् । त्रैलोक्यस्य=भुव-
नत्रयवर्त्तिस्थावरजङ्गमात्मकसमूहस्य, शरणं=रक्षकम्, “शरणं गृहरक्षित्रोरि”
ति कोपः । शिवं=महेश्वरम्, महादेवस्य नामबाहुल्येऽपि हरादिपर्यायान् परिहृत्य
शिवपदनिर्देशेन ग्रन्थाध्यापकानां मध्ये नृणां च कल्याणमभिलष्यति ग्रन्थका-
रः । शिवशब्दे हि कल्याणवचनः, “श्वः श्रेयसं शिवं भद्रमि”ति कोपात् ॥१॥

नानामुनीनां वचनरिदानीं समासतः सद्भिपज्ञां नियोगात् ।

सोपद्रवारिष्ट-निदान-लिङ्गा निबद्ध्यते रोगविनिश्चयोऽयम् ॥२॥

अभिधेयादिचतुष्टयापादानाय श्लोकद्वयमाह-नानेत्यादि । नानामुनी-
नाम्=अनेकेषां महर्षीणाम्, वचनेः=वाक्यैः, इदानीं=सम्प्रति, समासतः=
संक्षेपतः, मन्त्रश्च न भिपज्ञः सद्भिपज्ञस्तेषां तथाक्तानां=सद्बैद्यानाम्, नि-
योगात्=“अस्मादुपकाराय ग्रन्थः क्रियतामि”त्येवंविधप्रार्थनाकरणात्, अथवा—
आज्ञायाः, एतेनार्थेन ग्रन्थकारस्य विनयत्वं स्फुटं भवति । सोपद्रवारिष्टनिदान-
लिङ्गः=उपद्रवश्चारिष्टञ्च, निदानञ्च, लिङ्गञ्च, उपद्रवारिष्टनिदानलिङ्गानि तैः सह
वर्त्तमानः सोपद्रवारिष्टनिदानलिङ्गः । तत्रोपद्रवो हि रोगारम्भकदोषप्रकोपजन्योऽ-
न्यविकारः, तदुक्तं पतञ्जलिना चरके-“व्याधेस्परि यो व्याधिर्भवत्युत्तरका-
लजः । उपक्रमाविरोधी च स उपद्रव उच्यते” इति । नियतमरणरूपापक्व-
लिङ्गमरिष्टम् । रोगोत्पादको हेतुनिदानं, रोगरूपापको हेतुलिङ्गम्, लिङ्गचन्ते
ज्ञाप्यन्ते व्याधयो येनेतिविग्रहात् पूर्वरूपादीनामपि संग्रहो भवति । रोगविनि-
श्चयः=रोगाणां=व्याधीनां विनिश्चयो=विशेषणं वातजत्वादिसाध्यासाध्यत्वादि-
रूपेण विज्ञानं येन स तथाभूतोऽयं ग्रन्थो निबद्ध्यते=संगृह्यते । अस्माभिरिति
शेषः । सोपद्रवैत्यादिविशेषणोपन्यासाद् ग्रन्थस्य वाच्यवाचकभावलक्षणः सम्ब-
न्धो बोद्धव्य इति ॥ २ ॥

प्रयोजनम्—नानातन्त्रविहीनानां भिपज्ञामल्पमेधसाम् ।

सुखं विज्ञातुमातङ्कमयमेव भविष्यति ॥ ३ ॥

नानातन्त्रेति । नानातन्त्रविहीनानाम्=अनेकतन्त्रशून्यानाम्, अ-
ल्पा=स्वल्पा, मेधा=धारणावती धीर्येषां तेषां तथोक्तानामल्पबुद्धीनां, भिपज्ञां=
वैद्यानाम्, सुखम्=अनायासेन यथा स्यात् तथा, आतङ्कं=रोगं, विज्ञातुं=
विशेषेणावगन्तुम्, अयम्=ग्रन्थः, भविष्यति । कारणमिति शेषः । अत्र रोग-

ज्ञानं प्रयोजनं, फलञ्चास्य चिकित्सनमित्यवधेयम् ॥ ३ ॥

निदानं (१) पूर्वरूपाणि रूपाण्युपशयस्तथा ।

सम्प्राप्तिश्चेति विज्ञानं रोगाणां पञ्चधा स्मृतम् ॥ ४ ॥

रोगस्य पञ्च ज्ञानोपाया भवन्ति, नान् बोधयितुमाह—**निदानमित्यादि ।**
निदानं=व्याधिनिश्चयकरणं, निर्दायते=निश्चायने व्याधिर्नेनेतिव्युत्पत्तेः । निशब्दो निश्चयवाचकः । यथाऽऽह वररुचिः—“नि निश्चयनिषेधयोरिति”ति । “करणाधिकरणयोश्च”तिकरणे ल्युट् प्रत्ययः । **पूर्वरूपाणि, रूपाणि, तथा उपशयः, सम्प्राप्तिश्चेति, रोगाणाम्**=आमयानां, **विज्ञानं**=विशिष्टज्ञानं, **पञ्चधा**=पञ्चप्रकारेण, **स्मृतं**=कथितम् । गृहपिभिरिति शेषः । ननु निदानादिपञ्चमु व्याधिबोधकोवेकैर्नैव रोगाणां बोधसम्भवेऽन्येषां ग्रहणं व्यर्थमिति चेद्, न, भिन्नप्रयोजनकत्वात् । तथा हि संकीर्णलक्षणेऽनभिव्यक्तलक्षणे वा व्याधौ रोगाणामुपशयं विना बोधासम्भवेत्स्मान् तदावश्यकमेवमप्यन्येषां प्रयोजनवशादुपादानमावश्यकमिति । तदुक्तं चरके पतञ्जलिना—“गृढलिङ्गं व्याधिमुपशयानुपशयाभ्यां । परीक्षेते”ति । सुश्रुतेऽपि—“अभ्यङ्गस्नेहस्वेदाद्यैर्वातरोगो न शा म्यति । विकारस्तत्र विज्ञेयो दुष्टमन्त्रास्ति शोणितमि”ति ॥ ४ ॥

निदानमाह—**निमित्तेहेत्वायतनप्रत्ययोत्थानकारणैः ।**

निदानमाहुः पर्यायैः..... ॥ ५ ॥

निदानस्य पर्यायानाह—**निमित्तेति ।** निमित्तञ्च, हेतुश्च, आयतनञ्च, प्रत्ययश्च, उत्थानञ्च, कारणञ्चेति **निमित्तेहेत्वायतनप्रत्ययोत्थानकारणानि** तैस्तथोक्तैः, **पर्यायैः, निदानमाहुः**, मनीषिण इति शेषः । निदानं हि द्विविधं—**सन्निकृष्टविप्रकृष्टभेदात् । सन्निकृष्टो** यथा—प्रकुपिता वातादयो दोषा ज्वरादिकमुत्पादयन्ति । **विप्रकृष्टो** यथा—हेमन्ते सञ्चितः कफो वसन्ते प्रवृष्यतीति । एतैः शब्दैरभिधीयमानत्वं निदानत्वं, **लक्षणं तु** सैत्तिकर्तव्यताको रोगोत्पादकहेतुनिदानमिति ॥ ५ ॥

पूर्वरूपमाह—.....प्राग्रूपं येन लक्ष्यते ।

उत्पित्सुरामयो दोष-विशेषेणानधिष्ठितः ।

लिङ्गमव्यक्तमल्पत्वाद्वाधाधीनां तद्यथायथम् ॥ ६ ॥

(१) जायते जन्म रोगाणां येन केनापि हेतुना ।

प्रकोपश्चापि दोषाणां निदानं तद्विदुर्बुधाः ॥

प्राग्रूपमाह—प्राग्रूपमिति । येन = जृम्भाऽऽलस्यगात्रगौरवादिना, उत्पित्सुः=उदयुभूपुः । उत्पत्तिमिच्छति-उत्पित्सतीति-उत्पित्सुः । पथतेः सन्नतात् 'सनाशंसमिश्र उः' इत्युप्रत्ययेन सिध्यति । आमयो=रोगो ज्वरादिः, “रोग-व्याधिगदामया” इत्यमरः । दोषविशेषेण=वातादिजन्यासाधारणवैपश्वादिना, अनधिष्ठितः=असम्बद्धः । लक्ष्यते=ज्ञायते, तत्प्राग्रूपं=पूर्वरूपं, विद्यादिति शेषः । पूर्वरूपं द्विविधं—सामान्यं विशिष्टञ्चेति । तत्र सामान्यमुक्त्वा विशिष्टमाह—लिङ्गमित्यादिना । व्याधीनां=रोगाणाम्, अल्पत्वाद्=अगुत्वाद्, अव्यक्तम्=अस्पष्टं, लिङ्गं=लक्षणं, यथायथं—यस्य रोगस्य यद् रूपं तदेवाविस्पष्टं तस्य पूर्वरूपं विज्ञेयमिति । केचित्तु—स्थानसंश्रयिणः क्रुद्धा-भाविष्याधिप्रबोधकम् । दोषाः कुर्वन्ति यल्लिङ्गं पूर्वरूपं तदुच्यते ॥

तन्नातिरमणीयं, राजयक्ष्मणः पूर्वरूपस्य तृणकेशादिनिपातस्याव्यापकत्वाद् । तस्माद् भविष्यद्वाध्याधिरूपकत्वलिङ्गं पूर्वरूपलक्षणं विज्ञेयम् ॥६॥

रूपम्—तदेव व्यक्ततां यातं रूपमित्यभिधीयते ।

संस्थानं व्यञ्जनं लिङ्गं लक्षणं चिह्नमाकृतिः ॥ ७ ॥

रूपमाह—तदेवेति । तदेव=प्राग्रूपमेव पूर्वोक्तं शरीरसम्बन्धि, व्यक्तताम्=उदभूततामिति यावत् । यातम्=उत्पन्नं, रूपमिति, अभिधीयते=कथ्यते, बुधैरिति शेषः । शास्त्रे व्यवहारार्थं रूपपर्यायानाह—संस्थानमिति । संस्थानं, व्यञ्जनं, लिङ्गं, लक्षणं, चिह्नम्, आकृतिः, एते शब्दा रूपस्य पर्यायाः शास्त्रे व्यवहृताः ॥ ७ ॥

उपशयमाह—हेतुव्याधि-विपर्य्यस्त-विपर्य्यस्तार्थकारिणाम् ।

औषधान्न-विहाराणामुपयोगं सुखावहम् ॥

विद्यादुपशयं व्याधेः स हि सात्म्यमिति स्मृतः ॥ ८ ॥

उपशयं लक्षयितुमाह—हेतुव्याधीत्यादि । (युग्मम्) हेतुश्च व्याधिश्च हेतुव्याधी तयोर्व्यस्तसमस्तयोर्विपर्य्यस्ता विपरीता हेतुव्याधिविपर्य्यस्तास्तथा विपर्य्यस्तानामर्था विपर्य्यस्तार्थाः, तयोरेव विपर्य्यस्तं विपरीतमर्थं कुर्वन्तीति विपर्य्यस्तार्थकारिणः, हेतुव्याधिविपर्य्यस्ताश्च विपर्य्यस्तार्थकारिणश्च हेतुव्याधिविपर्य्यस्त-विपर्य्यस्तार्थकारिणः, तेषां तथोक्तानाम् । विपर्य्यस्तानामर्थं कुर्वन्तीति प्रकृतत्वाद्धेतुव्याधिविपर्य्यस्तानामित्यर्थः । औषधञ्च अन्नञ्च विहारश्च औषधान्नविहारास्तेषां तथोक्तानाम्, हेतुविपरीतानां व्याधिविपरीतानां हेतुव्याधिविपरीतानां-

हेतुविपरीतार्थकारिणां व्याधिविपरीतार्थकारिणां हेतुव्याधिविपरीतार्थकारिणामौषधान्नविहाराणाम्, सुखावहम्=सुखजनकम्, उपयोगम्=उपायम्, उपशयं, विद्यात=जानीयात् । अयम्भावः-यद्गुणक्रियो हेतुस्तद्गुणक्रियाविपरीतगुणक्रियावतामौषधान्नविहाराणां, यद्गुणक्रियो व्याधिस्तद्गुणक्रियाविपरीतगुणक्रियावतामौषधान्नविहाराणां, यद्गुणक्रियो हेतुव्याधी चोभौ तदुभयश्च तद्गुणक्रियाविपरीतगुणक्रियावतामौषधान्नविहाराणाम् । विपर्यस्तार्थकारिणामिति-औषधान्नविहाराणामित्यस्य विशेषणम् । अत्र द्वन्द्वाद् यदौषधं यच्चात्रं यो वा विहारो वा यदौषधान्नं ये चौषधान्नविहारा वा हेतुविपरीता न भवन्ति व्याधिविपरीता न भवन्ति, हेतुव्याध्योरुभयोर्वा विपरीता न भवन्ति । भवति च हेतुविपरीतमौषधं वाऽन्नं वा विहारो वा यमर्थं तद्व्याधिप्रशमनं करोति तदर्थकारिणश्च स्वप्रभावेण तेषां चौषधान्नविहाराणाम्, औषधस्य विहारस्य वाऽन्नस्य वा विहारस्य वा द्वन्द्वस्य समुदायस्य वा मुग्नानुबन्ध उपयोग-उत्तरकालं सुखं बध्नाति य उपयोगः स उपशय इति । अथोद्गाहरणानि- हेतुविपरीतमौषधं यथा-शीतकफज्वरे शुण्ठ्याद्युष्णं भेषजम् । हेतुविपरीतमन्नं यथा-श्रमानिलजे ज्वरे रसौदनम् । हेतुविपरीतो विहारो यथा-दिवास्वप्नोत्थकफे रात्रौ जागरणं रुक्षं दिवानिद्राविपरीतम् । इत्युक्ता हेतुविपरीता औषधान्नविहाराः । व्याधिविपरीतमौषधं यथा-अतिसारे स्तम्भनम् पाठाऽऽदि, विधे शिरीषः, प्रमेहे हरिद्रा । व्याधिविपरीतमन्नं यथा-रौक्ष्यगुणतो वायुबृद्धौ स्निग्धं घृतादिकम्, अतिसारे स्तम्भनं मसूर्यूषादि । व्याधिविपरीतो विहारो यथा-“रौक्ष्यगुणतो वातबृद्धौ दिवानिद्रा, उदावर्ते प्रवाहणम् । उभयविपरीतमौषधं यथा-शीतगुणतोऽतिबृद्धवातशोथे दशमूलमुष्णं शीतहेतुविपरीतं, वातशोथविपरीतञ्च । उभयविपरीतमन्नं यथा-शीतनिमित्तबृद्धवातजे ज्वरे यवागूरुष्णा ज्वरघ्नौ च । उभयविपरीतो विहारो यथा-स्निग्धदिवास्वप्नजायां श्लेष्मबृद्धौ तज्जायां तन्द्रायां वा तदुभयविपरीतं रात्रिजागरणम् । हेतुविपरीतार्थकारि-औषधं यथा-कटुरसातिजनिते शुक्रत्रये रूक्षः पुराणगोधूमो वृष्यः । पित्तप्रधाने पच्यमानव्रणशोथे चात्रं विदाहि द्रव्यम् । उभयविपरीतार्थकारी विहारो यथा-भीतिजनितायामनिलबृद्धौ भयजे च ज्वरे कामः, कामजे वा ज्वरे शोकः क्रोधश्च । व्याधिविपरीतार्थकारि औषधं यथा-द्वर्षी वमनकारकं मदनफलादिकम् । व्याधिविपरीतार्थकारि चान्नं यथा-श्लेष्मबृद्धिजनिते प्रमेहे पुराणा यवगोधूमा वातजन्यातिसारे रेचनार्थं दुग्धम् । व्याधिविपरीतार्थकारी विहारस्तु-सस्नेहपित्त-

वृद्धिजाते स्निग्धो दिवास्वप्नः, छर्द्यो वमनार्थं प्रवाहणञ्च । **उभयीविपरीतार्थ-
कारि औषधं यथा**—कटुवृन्लोष्णाहारात्पित्तबृद्धौ अम्लमामलकं पित्तहरम् । अम्ल-
प्लुष्टे चोष्णेऽगुर्वादिलेपः । **उभयविपरीतार्थकारि चान्नं यथा**—रूक्षाहारजाते
पित्तरोगे मन्दं स्निग्धं घृतम् । मद्यपानोत्थं मदात्यये मदकारणमद्यञ्च । **उभ-
यविपरीतार्थकारी विहारो यथा**—व्यायामातियोगजे बृद्धे वाते सम्यग् व्या-
यामः, तथाऽतिव्यायामजे चोरुस्तम्भे जलप्रतरणं स्थलाक्रमणञ्च । उपशयस्य
पर्यायमाह—**स** हीत्यादि । **सः**=उपशयः, **सात्म्यमिति** पर्यायशब्देन स्मृतः
= कथितः, भिषग्भिरिति शेषः ॥ ८ ॥

अनुपशयमाह—**विपरीतोऽनुपशयो व्याध्यसात्म्याभिसंज्ञितः ॥ ९ ॥**

विपरीतः=उपशयाद् विरुद्धः, **अनुपशयः** । तत्पर्यायमाह—**व्याध्यसा-
त्म्ये**—इति । **अभिसंज्ञितः**=पर्यायैः स्मृतः । ननु अनुपशयस्यापि व्याधिवोध-
कत्वेन **‘रोगाणां विज्ञानं पञ्चधा स्मृतमि’**तिपूर्वप्रतिज्ञाविरोध आपद्यते, अनुप-
शययोजनया तस्य षड्विधत्वादिति चेन्न, अनुपशयस्य निदानेऽन्तर्भावात् ।
वक्ष्यति च **‘निदानोक्तानुपशय’**, इति ॥ ९ ॥

सम्प्राप्तिमाह—**यथादुष्टेन दोषेण यथा चानुविसर्पता ।**

निर्वृत्तिरामयस्यासौ सम्प्राप्तिर्जातिरागतिः ॥ १० ॥

सम्प्राप्तिमाह—**यथेत्यादि** । **यथा**=येन प्रकारेण, दुष्टः=प्रकुपितो वाताद्य-
न्यतमो दोषो यथादुष्टस्तं **यथादुष्टेन** । **यथा चानुविसर्पता**=सन्निवेशविशेषे-
णोद्धर्वाधस्तिर्यगादिभेदेन सकलं शरीरमनुधावता, **आमयस्य**=रोगस्य **“रो-
गव्याधिगदामयाः”**इत्यमरः । **निर्वृत्तिः**=उत्पत्तिः, **सा सम्प्राप्तिः**, उच्यते=
वैद्यैरिति शेषः । तस्याः सम्प्राप्तेः शास्त्रे व्यवहारज्ञानाय पर्यायावाह—**जातिः**,
आगतिरिति । जात्यादिशब्दैरभिधीयमानोऽर्थः सम्प्राप्तिशब्दार्थः ॥ १० ॥

सम्प्राप्तिभेदाः—**संख्याविकल्पप्राधान्यबलकालविशेषतः ।**

सा भिद्यते यथाऽत्रैव वक्ष्यन्तेऽष्टौ ज्वरा इति ॥ ११ ॥

सम्प्राप्तेरौपाधिकभेदानाह—**संख्येत्यादि** । संख्या च विकल्पश्च प्राधा-
न्यञ्च बलं च कालश्च **संख्याविकल्पप्राधान्यबलकालास्तेषां विशेषतः**,
सा=सम्प्राप्तिर्बहुधा **भिद्यते**, **यथाऽत्रैव**—**अष्टौ ज्वरा** इति । अष्टत्वञ्च वातादिहे-
तुभेदाद्बोध्यम् । अन्यत्राप्येवमेव । **‘पञ्च गुल्माः पञ्च कासा विशतिर्मेहा’**

इत्यादि संख्याविवरणम् ॥ ११ ॥

विकल्पमाह—**दोषाणां समवेतानां विकल्पोऽंशांश-कल्पना ॥ १२ ॥**

विकल्पं लिलक्षथिपुराह—**दोषाणामिति । दोषाणां**=वातादीनां, **समवेतानाम्**=एकत्र रोगे मिलितानाम् । सङ्घटितानामिति यावत् । **अंशांशकल्पना**=अंशश्च अंशश्च अंशांशौ ताभ्यां कल्पना=वातादिगतौ च यशैत्यादिविशेषावबोधपूर्वकं तत्तद्दोषप्रकोपावधारणं विकल्पपदार्थः । दोषाणामिति बहुवचननिर्देशो नैव समवेतानामित्यर्थे लब्धे पुनः समवेतानामिति पृथग्द्वन्द्वसन्निपातानामपि चांशांशकल्पना विकल्प इति स्फुटप्रतिपत्तये ॥ १२ ॥

प्राधान्यमाह—**स्वातन्त्र्यपारतन्त्र्याभ्यां व्याधेः प्राधान्यमादिशेत् ॥ १३ ॥**

प्राधान्यं निरूपयितुमाह—**स्वातन्त्र्येति ।** स्वतन्त्रस्य भावः स्वातन्त्र्यं, परतन्त्रस्य भावः पारतन्त्र्यं, स्वातन्त्र्यम् पारतन्त्र्यञ्च **स्वातन्त्र्यपारतन्त्र्ये ताभ्यां, व्याधेः**=रोगस्य, **प्राधान्यम्**, **आदिशेद्**=जानीयात् । **अयम्भावः**=रोगारम्भे हि खलु एकैको दोषो यदि व्याधिमारभते तर्हि प्राधान्यं तत्र न सम्भवति तस्य सापेक्षकत्वात् । यन्नामयं द्वौ वा त्रयो वा दोषा आरभन्ते तत्र प्राधान्यमेकमपेक्ष्यान्यस्य सम्भवति, द्वयोर्मध्ये यस्तर उत्कृष्टोऽधिकलिङ्गस्तस्य प्राधान्यं लिङ्गितारतम्याभ्यां दोषयोर्दोषाणां वा प्राधान्यं निर्णयम् । यदुक्तं चरके—**प्राधान्यं पुनर्दोषाणां तारतम्याभ्यामुपलभ्यते**” । तत्र द्वयोस्तरस्त्रिषु तम इति ॥ १३ ॥

बलाबलमाह—**हेत्वादिकात्स्न्यावयवैर्बलाबलविशेषणम् ॥ १४ ॥**

बलाबलमाह—**हेत्वादीति ।** हेतुरादिर्येषां ते हेत्वादयः, आदिशब्देन पूर्वरूपादीनामपि संग्रहः, कृत्स्नस्य भावः कात्स्न्यं कात्स्न्येन अवयवाः कात्स्न्यावयवा हेत्वादीनां कात्स्न्यावयवा हेत्वादिकात्स्न्यावयवास्तैः=तथोक्तैः । बलञ्च बलञ्च बलाबले व्याधेः सम्बन्धिनी, तयोर्विशेषणं=विशष्टता, **बलाबलविशेषणं ।** तद्यथासंख्येन हेत्वादिकात्स्न्यावयवैः, आदिशेत्=जानीयाद् । इति ॥ १४ ॥

कालमाह—**नक्तंदिनर्तुभुक्तांशैर्व्याधिकालो यथामलम् ॥ १५ ॥**

कालमाह—**नक्तमित्यादि ।** नक्तं च दिनञ्च ऋतुश्च भुक्तञ्च तानि नक्तंदिनर्तुभुक्तानि तेषामंशाः=अवयवा नक्तंदिनर्तुभुक्तांशस्तैस्तथोक्तैः । **नक्तं**=रात्रिः, **दिनम्**=अहः, **ऋतुः**=वसन्तादिः, **भुक्तम्**=आहारः, **व्याधेः**=रोगस्य, **कालः**=समयः, **व्याधिकालः । यथामलं**=यथादोषं, यो यस्य दोषस्यात्मीयकालस्तं नक्तंदिनर्तुभुक्तांशैर्व्याधिकालं रोगवृद्धिहानिहेतुसमयमुक्तं जानीयात् । तदुक्तं वाग्भटेन “**ते व्यापिनोऽपि हुन्नाभ्योरधोमध्योर्ध्वसंश्रयाः । वयोऽहोरात्रिभुक्तानां तेऽन्त्यमध्यादिगाः क्रमात्**” इति । अत्र ते इत्यनेन वातपित्तश्लेष्माणः क्रमतो वेदितव्याः ॥ १५ ॥

इति प्रोक्तो निदानार्थः स व्यासेनोपदेक्ष्यते ॥ १६ ॥

उक्तनिदानपञ्चकमुपसंहरन्नाह—इतीति । इति=इति-शब्दः प्रकारे, अनेन प्रकारेण संक्षेपनामकेन यथानिर्दिष्टम्, निदानार्थः=निदानाभिधेयः, संक्षेपतः, प्रोक्तः=प्रकर्षेणोक्तः, न तु व्यासतः । य एव निदानार्थः पूर्वं समासतः प्रोक्तः=स एव सम्प्रति व्यासेन=विस्तरतः प्रतिरोगं समग्रेण ग्रन्थेन, उपदेक्ष्य-ते=कथयिष्यते, तन्त्रकृद्भिरिति शेषः ॥ १६ ॥

इदानीं सर्वव्याधीनां दोषाणां च निदानं ब्रवीति —

सर्वेषामेव रोगाणां निदानं कुपिता मलाः ।

तत्प्रकोपस्य तु प्रोक्तं विविधाहितसेवनम् ॥ १७ ॥

कारणं हि द्विविधं—विप्रकृष्टं सन्निकृष्टञ्चेति । तत्र विप्रकृष्टं विरुद्धास्ता-त्म्यभोजनादि, सन्निकृष्टं वातादि, तस्य वातादः सन्निकृष्टकारणत्वेन सर्वरोगे-ष्वव्यभिचरितकारणत्वप्रदर्शनार्थमाह—सर्वेषामित्यादि । कुपितत्वेन धातूनां दापा एव मला अभिधीयन्ते । तदुक्तं “मलिनीकरणान्मला” इति । मलाः=दोषाः, कुपिताः=कुद्धाः, सर्वेषां रोगाणाम्=आमयानाम्, निदानं=कार-णम् । तदित्यनेन वातादयः परामृश्यन्ते । तस्य=वातादेः, प्रकोपस्य, निदा-नं=कारणं, विविधं=नानाप्रकारकम्, अहितसेवनम्=विरुद्धानुष्ठानं, प्रोक्तं=कथितमिति ॥ १७ ॥

इदानीमन्यत्रापि निदानार्थकरतां दर्शयति चरकीयवचनेन —

निदानार्थकरो रोगो रोगस्याप्युपजायते ।

तद्यथा ज्वरसन्तापाद्रक्तपित्तमुदीर्यते ॥

रक्तपित्ताज्ज्वरस्ताभ्यां शोषश्चाप्युपजायते ।

प्लीहाभिवृद्ध्या जठरं जठराच्छोथ एव च ।

अर्शोभ्यो जाठरं दुःखं गुल्मश्चाप्युपजायते ॥

दिवास्वापादिदोषश्च प्रतिश्यायश्च जायते

प्रतिश्यायादथो कासः कासात्संजायते क्षयः ।

क्षयो रोगस्य हेतुत्वे शोषस्याप्युपजायते ॥ १८ ॥

ननु पूर्वोक्तमेव किं निदानमाहोस्विदन्यदर्पात्यत आह—निदानार्थकर इ-त्यादि । अपि शब्दोऽत्र भिन्नक्रमे । रोगः=व्याधिरपि, रोगस्य=आमयस्य, निदानार्थकरः, उपजायते=सम्पद्यते, निदानेन योऽर्थो व्याधिनिश्चयरूपः क्रि-यते=साध्यते स रोगेणापीति भावः । रोगोऽपि रोगकर इति स्पष्टमनुक्त्वा निदा-

नार्थकर इति भङ्ग्या भाषणेन निदानान्तरोपबृंहितबल एव व्याधिव्याध्यन्तरमाग-
भत इति ध्वन्यते । तथा च रोगो रोगस्य निदानमुपजायत इत्येव ग्रन्थकार-
हृदयबोधयम् । रोगाद् रोगान्तरोत्पत्तौ दृष्टान्तमाह—तद्यथेति । ज्वरस्य सन्तापो-
ज्वरसन्तापस्तस्मात् कारणभूतात्, रक्तपित्तं लोहितपित्तसंज्ञको रोगः, उदीर्य-
ते=उत्पद्यते । निदानभूताद् रक्तपित्ताद् ज्वरः, उत्पद्यते, ताभ्यां=रक्तपित्तज्व-
राभ्यां, निदानभूताभ्यां शोथ उपजायते, प्लीहाभिवृद्ध्या जठरम्=उदररोगः,
जायते । जठरात् शोथः संजायते, अर्शोभ्यः=दुर्नामसंज्ञकेभ्यः, दुःखयर्तानि
दुःखं=पीडाजनकं, जाठरम्=उदररोगः, गुल्मश्चाप्युपजायते । दिवास्वा-
पादिदोषैः प्रतिश्यायः=पीनसः, जायते । प्रतिश्यायात्=पीनसात्, कासः
सञ्जायते कासात्क्षय उत्पद्यते स च त्रयः शोषस्य रोगस्य=राजयक्ष्मणो-
हेतुत्वे उपजायत इति । “ननु कालबुद्धीन्द्रियार्थानां योगो मिथ्या न चाति
च । द्वयाश्रयाणां व्याधीनां त्रिविधो हेतुसङ्ग्रहः” इति चरकवचनं विस्म-
रणद्वि । यदि रोगोऽपि रोगस्य निदानमुपजायते तदा तुरीयहेतुसङ्गावादिनि चे-
दत्र केचित् समाधिमभिदधति—रोगो रोगस्य निदानं भूत्वा त्रिविधनिदानव्यति-
रेकेण निदानं न भवति यावदसात्म्येन्द्रियार्थसंयोगादिभिरुपबृंहितबलो न भवति न
तावद् रक्तपित्तमारभते ज्वरः, तस्माद् रोगोत्पत्तौ त्रिविध एव हेतुः साक्षात्
परम्परयेति बोध्यम् ॥ १८ ॥

ते पूर्वं केवला रोगाः पश्चाद्देत्वर्थकारिणः ।

कश्चिद् रोगो रोगस्य हेतुर्भूत्वा प्रशाम्यति ॥ १९ ॥

न प्रशाम्यति चाप्यन्यो हेतुत्वं कुरुतेऽपि च ।

एवं कृच्छ्रतमा नृणां दृश्यन्ते व्याधिसंकराः ॥ २० ॥

ननु य एते रोगा आमयान्तरस्य निदानत्वेनोपवर्णितास्ते उत्पन्नमात्रा एव
व्याधिं जनयन्ति, उतानन्तरमित्यभिधातुमाह—ते पूर्वमित्यादि । ते रोगाः=आ-
मयाः, पूर्वम्=उपबृंहककारणलाभात् प्राक्, केवलाः=स्वतन्त्राः, रोगा एव क-
जात्वात् । पश्चाद् उपबृंहककारणलाभाद्, हेत्वर्थकारिणः=हेतोर्निदानस्य योऽ-
र्थो यत्प्रयोजनं, व्याध्यारम्भकत्वं तत्र सम्पादयन्तीति । रोगोत्पादकस्य व्याधेर्वै-
चित्र्यमाह—कश्चिदित्यादि । कश्चिद् रोगो रोगस्य=व्याध्यन्तरस्य, हेतुर्भू-
त्वा प्रशाम्यति=निवर्तते । अन्यश्च रोगस्य हेतुर्भूत्वा, न प्रशाम्यति व्या-
ध्यन्तरस्य हेतुत्वं कुरुते, यथा—प्रतिश्यायो न निवर्तते कास उत्पद्यते । अर्शो न
प्रशाम्यति जठरगुल्मौ संजनयत इति ॥ १९-२० ॥

तस्माद् यत्नेन सद्बैद्यैरिच्छद्भिः सिद्धिसुद्धताम् ।

ज्ञातव्यो वक्ष्यः । इयं ज्वरादीनां विनिश्चयः ॥ २१ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने प्रथमं पञ्चलक्षणनिदानं समाप्तम् ॥ १ ॥

अवश्यवेदनीयतामुपवर्णयति-तस्मादित्यादिना । तस्मात् कारणात्, उ-
द्धताम्-उत्कृष्टां, बहुविषयोपगुणिताम्, सिद्धिः = कौशलम्, इच्छद्भिः सद्बै-
द्यैः, योऽयं ज्वरादीनां विनिश्चयो निदानादि प्रतिरोगमग्रे वक्ष्यते स यत्नेन
ज्ञातव्यः=अवश्यं बोद्धव्य इति ॥ २१ ॥

इति माधवनिदाने मुधाऽभिधायां टिप्पण्यां पञ्चलक्षणनिदानं समाप्तम् ॥ १ ॥

अथ द्वितीयं ज्वरनिदानम् ॥ २ ॥

ज्वरमूलहेतुस्त्वत्संख्या-दक्षापमान-संकुद्ध-रुद्ध-निःश्वास-सम्भवः ।

ज्वरोऽष्टधा पृथग्द्वन्द्वसङ्घातागन्तुजः स्मृतः ॥ १ ॥

सर्वरोगाणां मध्ये ज्वरस्य प्राधान्यात् प्रथमं ज्वरमेव निर्वक्ति । प्राधान्यञ्च-
देहेन्द्रियमनस्तापित्वाज्जन्ममरणयोरवश्यम्भावितात् सर्वरोगाग्रजत्वाच्च । यदुक्तं-
चरकं पतञ्जलिना-“देहेन्द्रियमनस्तापी सर्वरोगाग्रजो बली । ज्वरः प्रधानं-
रोगागामुक्तो भगवता पुरा” इति । ‘तस्य प्राणिसपत्नस्य ध्रुवस्य प्रल-
योदये’ इत्यादि । एष एव ज्वरः । स्थावरजङ्गमरूपसर्वभूतव्यापकोऽधिष्ठानभेदेन
नानानामधेयान्यभिवहति । तथा चोक्तं तन्त्रान्तरे-पाकलः स तु नागानाम-
भितापस्तु वाजिनाम् । गवामीश्वरसंज्ञस्तु मानवानां ज्वरो मतः ॥ अजा-
वीनां प्रलापाख्यः करभे चालसो भवेत् । हारिद्रो महिषाणां तु मृगरोगो-
मृगेषु च ॥ पक्षिणामभिघातस्तु मत्स्येष्विन्द्रमदो मतः । पक्षपातः पत-
ङ्गानां व्याडेष्वाक्षिकसंज्ञितः । जलस्य नीलिका भूमेरुषरो वृक्षस्य कोटरः ॥
इत्यादि । पूर्वं ज्वरोत्पत्तिमाह-दक्षापमानेत्यादि । दक्षस्यापमानेन संकुद्धस्य
रुद्धस्य निःश्वासात् सम्भवो यस्य स तथाभूतो ज्वरोऽष्टधा । अष्टधात्वं विवृणोति-
पृथगित्यादिना । पृथग्जास्त्रयः-१ वातिकः २ पैत्तिकः ३ श्लैष्मिकः । द्वन्द्वजा-
स्त्रयः-४ वातपित्तिकः ५ वातश्लैष्मिकः, ६ पैत्तश्लैष्मिकः, ७ संघातज एकः,
आगन्तुज एकः । एवमष्टविधो ज्वरो भवति संक्षेपेण ॥ १ ॥

ज्वरसम्प्राप्तिः-मिथ्याऽऽहारविहाराभ्यां दोषा ह्यामाशयाश्रयाः ।

बहिर्निरस्य कोष्ठानि ज्वरदाः स्यू रसानुगाः ॥ २ ॥

ज्वरस्य सम्प्राप्तिमाह—मिथ्येत्यादि । आहारश्च विहारश्च आहारविहारौ ताभ्यामाहारविहाराम्भ्याम् मिथ्याशब्द उभयत्र सम्बद्धयते । आहारस्य मिथ्यात्वं = प्रकृतिकरणसंयोगराशिदेशकालोपयोगसंस्थोपयोक्तृणामाहारोपयोगहेतु-भूतानामष्टविधानां विरुद्धत्वेनोपयोगः । उदाहरणानि—अन्यतोऽवसेयानि विस्तरभ-यान्न लिखितानि । विहारस्य मिथ्यात्वम्—अथथाबलमारम्भादि । यथा चोक्ता-न्यन्यत्र मिथ्याऽऽहारविहारयोर्लक्षणानि—“अकाळे चातिमात्रञ्च ह्यसात्म्य-यच्च भोजनम् । विषमं चापि यद् भुक्तं मिथ्याऽऽहारः स उच्यते ॥ अशक्तः कुरुते कर्म शक्तिमान्न करोति यः । मिथ्याविहार इत्युक्तः सदा तं परि-बर्जयेत्” ॥ इति । दोषाः = वातपित्तश्लेष्माणः, आमाशयाश्रयाः = आमाशया-धिष्ठिताः, आपाशयलक्षणं यथा—‘नाभिस्तनान्तरं जन्तोरामाशय इति स्मृतः’ इति । रसानुगाः = रससंबद्धाः, कोष्ठाग्निं, बहिर्निर्गम्य = पक्वस्था-नान्निष्काशय ज्वरदाः=ज्वरकारिणः, स्युः = भवन्ति ॥ २ ॥

सामान्यज्वरलक्षणं—स्वेदावरोधः संतापः सर्वाङ्गग्रहणं तथा ।

युगपद्यत्र रोगे च स ज्वरो व्यपदिश्यते ॥ ३ ॥

ज्वरलक्षणमाह—स्वेदावरोधः = घर्मानिर्गमः, अथवा स्विन्नत इति स्वेदो-ऽग्निः, तस्यावरोधोऽग्निमान्द्वयम् । संतापः = देहेन्द्रियमनस्तापः, सर्वाङ्गग्रह-णं=सर्वाङ्गपीडा, यत्र-व्याधौ, युगपद्=एककालावच्छेदेन, ईदृशं लक्षणं दृश्य-ते, स ज्वरः, व्यपदिश्यते=कथ्यते । इति ॥ ३ ॥

सामान्यं ज्व-श्रमोऽरतिर्विवर्णत्वं वैरस्यं नयनप्लवः ।

रपूर्वरूपम्—इच्छाद्वेषौ मुहुश्चापि शीतवातातपादिषु ॥ ४ ॥

जृम्भाऽङ्गमदौ गुरुता रोमहर्षोऽरुचिस्तमः ।

अप्रहर्षश्च शीतं च भवत्युत्पत्स्यति ज्वरे ॥

सामान्यतः, ॥ ५ ॥

विशेषपूर्वरूपम्—.....विशेषात्तु, जृम्भाऽत्यर्थं समीरणात् ।

पित्तान्नयनयोर्दाहः कफादन्नारुचिर्भवेत् ॥ ६ ॥

द्वन्द्वजमन्निपात- रूपैरन्यतराभ्यां तु संसृष्टैर्द्वन्द्वजं विदुः ।

पूर्वरूपम्—सर्वलिङ्गसमवायः सर्वदोषप्रकोपजे ॥ ७ ॥

उत्पत्स्यति=भविष्यति, ज्वरे, एतानि लक्षणानि भवन्ति । तथा हि—श्रमः=श्रान्तत्वमिव, अरतिः=अनवस्थितचित्तत्वम्, वैरस्यं=मुखस्य स्वादा-भावः, नयनप्लवः=सास्त्रनेत्रत्वम्, शीतवातादिविषयेषु इच्छाद्वेषौ=अभि-

लाषविद्वेषौ, जृम्भा = जृम्भणम्, अङ्गमर्दो = गात्रत्रोटनम्, गुरुता = शरीर-
णाम्, रोमहर्षः = रोमाञ्चः, अरुचिः = भोजनीयद्रव्येषु अप्रहर्षः = अप्रसन्न-
चित्तत्वम्, सामान्यत इति पूर्वपद्येन सम्बद्ध्यते । 'विशेषात् तु' इति उत्त-
रेण सम्बद्ध्यते । समीरणाद् = वातात्, जायमानं ज्वरं, अत्यर्थं जृम्भा, पि-
त्तात् = पित्तिके च नयनयोर्दाहः, कफात् = श्लैष्मिकं ज्वरं, अन्नारुचिः = भो-
जनानभिलाषः, सर्वदोषप्रकोपजे = सान्निपातिकं ज्वरं, सर्वलिङ्गसमवायः =
वातादिलिङ्गावामिः ॥ ४-७ ॥

वातज्वररूपम्—वेपथुर्विषमो वेगः कण्ठौष्ठपरिशोषणम् ।

निद्रानाशः क्षवस्तम्भो गात्राणां रौक्ष्यमेव च ॥ ८ ॥

शिरोहृद्गात्ररुक्त्रवैरस्यं गाढविट्कता ।

शूलाध्माने जृम्भणं च भवन्त्यनिलजे ज्वरे ॥ ९ ॥

दोषेषु वातस्य भयङ्करविकारकर्तृत्वेन प्राधान्यात् प्रथमं वातज्वरलक्षण-
माह—वेपथुरित्यादि । वेपथुः = कम्पः, “डुवेष्टु-कम्पने” धातुः “ट्वितोऽथुच्”
इत्यथुच्प्रत्ययेन सिद्ध्यति । विषमो वेगः = हीनाधिकभावेन रहसः प्रवर्तनम्,
अङ्गेषु चौष्ण्याद्यनियतत्वं वा, क्षवस्तम्भः = छिन्नाऽप्रवृत्तिः, वक्त्रवैरस्यम् = मु-
खस्य विरुद्धरसता, शूलाध्माने = शूलमुदरस्य, आध्मानं वायुना = सवेदनमुद-
रपूर्णत्वम्, जृम्भणं = जृम्भाया मुहुर्मुहुः प्रवृत्तिः, एतानि लक्षणानि वात-
ज्वरे भवन्ति ॥ ८-९ ॥

पित्तज्वररूपम्—वेगस्तीक्ष्णोऽतिसारश्च निद्राऽल्पत्वं तथा वमिः ।

कण्ठौष्ठमुखनासानां पाकः स्वेदश्च जायते ॥ १० ॥

प्रलापो वक्त्रकटुता मूर्च्छा दाहो मदस्तृषा ।

पीतविण्मूत्रनेत्रत्वं पित्तिके भ्रम एव च ॥ ११ ॥

पैत्तिकज्वरमाह—वेग इत्यादि । वेगस्तीक्ष्णः = तीव्रवेगः, अतिसारः =
पित्तस्य सरत्वेन स्रवः प्रवृत्तिर्न त्वतिसारस्तस्य ज्वरोपद्रवत्वात् । निद्राऽ-
ल्पत्वं = निद्रायाः स्वल्पता, वमिः = वमथुः, स्वेदः = घर्मनिर्गमः, प्रलापः =
असंबद्धभाषणं, वक्त्रकटुता = मुखस्य तिक्तता, मूर्च्छा = रूपाद्यविज्ञानम्, मदः =
धत्तूरकोद्रवादीनां भक्षणदाविव, तृषा = जलाभिलाषः, भ्रमः = चक्रारूढस्यैव भ्रम-
न्निखिलपदार्थावभासः । ननु भ्रमस्य वातविकारत्वेन पित्तविकारे कथनमसङ्गतमि-
ति चेन्न, पैत्तिकेऽपि वातानुबन्धदर्शनात् “न रोगोऽप्येकदोषजः” इत्यादि-
वचनात् ॥ १०-११ ॥

कफज्वररूपं—स्तैमित्यं स्तिमितो वेग आलस्यं मधुरास्यता ।

शुक्लमूत्रपुरीषत्वं स्तम्भस्तृप्तिरथापि च ॥ १२ ॥

(स्रोतोरोधो रुगल्पत्वं प्रसेको लवणास्यता ।

नात्युष्णगात्रता चर्द्धिर्लालास्रावोऽविपाकिता) ॥

गौरवं शीतमुत्क्लेदो रोमहर्षोऽतिनिद्रता ।

प्रतिश्यायोऽरुचिः कासः कफजेऽक्ष्णोश्च शुक्लता ॥ १३ ॥

इलैभिमिकज्वरमाह—स्तैमित्यमित्यादि । स्तैमित्यं=गात्राणामार्द्रपटावगु-
ण्ठितत्वमिव, स्तिमितो वेगः=मन्दो वेगः, आलस्यं=शक्येऽपि कर्तव्येऽनुत्सा-
हः “समर्थस्याप्यनुत्साहः कर्मण्यालस्यमुच्यते” इति । स्तम्भः=जाड्यं-
गात्राणां, तृप्तिः=अनवाभिलाषः, उत्क्लेदः=उपस्थितवमनत्वमिव, स्रोतो-
रोधः=रसवाहिनां स्रोतसामवरोधः, प्रतिश्यायः=नामास्त्रणम्, एतानि लक्ष-
णानि कफजे ज्वरे भवन्ति ॥ १२-१३ ॥

वातपित्तज्वररूपं—तृष्णा मूर्च्छा भ्रमो दाहः स्वप्ननाशः शिरोरुजा ।

कण्ठास्यशोषो वमथू रोमहर्षोऽरुचिस्तमः ॥

पर्वभेदश्च जृम्भा च वातपित्तज्वराकृतिः ॥ १४ ॥

वातपित्तज्वरमाह—तृष्णेत्यादि । तृष्णाऽऽद्या जृम्भाऽन्ता वातपित्तज्वरस्या-
कृतिर्वैदितव्या । वमथुः=छर्दिः, पर्वभेदः=पर्वणि भिद्यन्त इवेतिसन्धिपोढोपल-
ब्धिः । एतानि लिङ्गानि विकृतिविषमसमवायारब्धस्य वेद्यानि । द्वन्द्वेषु सा-
न्निपातिकेषु च कानि चिलक्षणानि प्रकृतिसमसमवायारब्धानि, कानि चिच्च
प्रकृतिविषमसमवायारब्धानि भवन्ति । प्रकृत्या=हेतुभूतया, समः=कारणानु-
रूपः, समवायः=कार्यकारणभावसम्बन्धात्मकः, प्रकृतिसमसमवायः=कारणानु-
रूपं कार्यमिति यावत् । यथा शुक्लतन्तुसमवायात् पटस्य शुक्लत्वम् । विकृत्या=हेतु
भूतया, विषमः=कारणानु-
रूपः, समवायो विकृतिविषमसमवायः, यथा हरि-
द्राचूर्णसंयोगे रक्तत्वं, प्रकृते तु कफपित्तजे ज्वरे लिप्ततित्कास्यत्वं प्रकृतिसमसम-
वायारब्धम् । वातपित्तयोर्लक्षणेऽरुचिरोमहर्षौ विकृतिविषमसमवायारब्धौ ॥ १४ ॥

वातकफज्वररूपं—स्तैमित्यं पर्वणां भेदो निद्रागौरवमेव च ॥ १५ ॥

शिरोग्रहः प्रतिश्यायः कासः स्वेदाप्रवर्त्तनम् ।

संतापो मध्यवेगश्च वातश्लेष्मज्वराकृतिः ॥ १६ ॥

वातश्लेष्मज्वरमाह—स्तैमित्यमित्यादि । स्तैमित्यम्—आर्द्रपटावच्छ-

त्रत्वमिव, शिरोग्रहः = मस्तकं गृहीतमिव जानाति, स्वेदाप्रवर्त्तनं = स्वेद-
स्य आ समन्ताद् भावेन प्रवर्त्तनमुत्पत्तिः । न तु स्वेदस्य-अप्रवर्त्तनमित्यर्थः ।
अन्यत्र हारीतादौ-शिरोग्रहः स्वेदभवश्च कासो ज्वरस्य लिङ्गं कफवातज-
स्येति स्फुटदर्शनात् ॥ १५-१६ ॥

पित्तकफज्वररूपं— लिप्ततिक्तास्यता तन्द्रा मोहः कासोऽरुचिस्तृषा ।

मुहुर्दाहो मुहुः शीतं पित्तश्लेष्मज्वराकृतिः ॥ १७ ॥

श्लेष्मपित्तज्वरमाह-लिप्तेत्यादि । लिप्ततिक्तास्यता = श्लेष्मणा लिप्तं
पित्तेन तिक्तश्चास्थं = मुखं यस्य तस्य भावो लिप्ततिक्तास्यता । तन्द्रा = निद्राव-
त्क्लान्तिः, तन्द्रालक्षणं यथा—“इन्द्रियार्थेष्वसंवित्तिर्गौरवं जृम्भणं क्लमः ।
निद्राऽऽत्तंस्येव यस्येहा तस्य तन्द्रां विनिर्दिशेत् । इति ॥ १७ ॥

सन्निपात-क्षणे दाहः क्षणे शीतमस्थिसन्धिशिरोरुजा ।

ज्वररूपम्—सास्त्रावे कलुषे रक्ते निर्भुग्ने चापि लोचने ॥ १८ ॥

सस्वनौ सरुजौ कर्णौ कण्ठः शूकैरिवावृतः ।

तन्द्रा मोहः प्रलापश्च कासः श्वासोऽरुचिर्भ्रमः ॥ १९ ॥

परिदग्धा खरस्पशां जिह्वा सस्ताङ्गता परम् ।

ष्टीवनं रक्तपित्तस्य कफेनोन्मिश्रितस्य च ॥ २० ॥

शिरसो लोठनं तृष्णा निद्रानाशो हृदि व्यथा ।

स्वेदमूत्रपुरीषाणां चिराद्दर्शनमल्पशः ॥ २१ ॥

कृशत्वं नातिगात्राणां प्रततं कण्ठकृज्जनम् ।

कोठानां श्यावरक्तानां मण्डलानां च दर्शनम् ॥ २२ ॥

मूकत्वं स्रोतसां पाको गुरुत्वमुदरस्य च ।

चिरात्पाकश्च दोषाणां सन्निपातज्वराकृतिः ॥ २३ ॥

सन्निपातज्वरमाह—क्षणे, दाह इत्यादि । “अस्थिसन्धिशिरोरुजा”—
अत्र रुजाशब्दस्यास्थ्यादिभिरन्वयाद्, अस्थिरुजा-सन्धिरुजा-शिरोरुजेति वा-
क्यार्थः । सास्त्रावे = अश्रुयुक्ते, कलुषे = अस्वच्छे, निर्गता भुग्नता = कुटिलता
ययोस्ते निर्भुग्ने = विस्फारिते, लोचने = नेत्रे, सस्वनौ = शब्दयुक्तौ, सरुजौ
= वेदनावन्तौ, शूकैः = यवधान्याग्रजैः “टूण” इति लोके प्रसिद्धैः । आवृ-
तो = व्याप्तः, ह्व तन्द्रा = निद्रावत् क्लान्तिः । लक्षणं पूर्वत्र वर्णितम् । मोहः =
चेतनाऽभावः, प्रलापः = असम्बद्धभाषणं, जिह्वा = रसज्ञा, खरस्पशां = कण्ठ-
काकीर्णां, सस्ताङ्गता = शिथिलगात्रत्वं, रक्तपित्तस्य कफेनोन्मिश्रितस्य

घ्रिवनम् = उद्गिरणम्, शिरसो लोठनं = मूर्ध्निश्चालनमितस्ततः, स्वेदमूत्रपुरीषाणाम् अदर्शनम् दर्शनञ्चेत् चिरादल्पशः, कोष्ठानाम् = अव्यक्तमुखाणां पिडिकानां, श्यावरक्तानां मण्डलानाञ्च “दोदरा” इतिलोके प्रसिद्धानां दर्शनम् । वरटीदृष्टसंकाशः क्षणिकोत्पादविनाशशाली कोष्ठ इति । मूक्तत्वं = भाषणासामर्थ्यं, दोषाणां चिराद् = अविलम्बेन, पाकः सामताऽऽरब्धत्वात् । पाकश्चेति चकाराद् अन्यन्यपि लक्षणानि बोध्यानि । दोषाणां हीनमध्याधिकभावेन । सन्निपाताः पट्टं द्युल्लवणत्वेन त्रय एकोल्लवणत्वेन त्रयः, समत्वेन चैकः । एवं संकलनया त्रयोदश भेदाः सन्निपातस्य जायन्ते । ननु परस्परं विरुद्धगुणानावातादिदोषाणां सम्भूयैककार्यसम्पादकत्वमसम्भवदुक्तं जलतेजसोरिव सहावस्थानासम्भवात्तत्कथं सान्निपातिकरोगाणां सम्भव इति संशये “दैवादौपस्वभावाद् वा दोषाणां सान्निपातिके । विरुद्धैश्च गुणैः कश्चिन्नोपघातः परस्परम्” । इति गयदासोक्तसमाधानं सन्तोषावहम् । दृढबलेन समाधानान्तरमुक्तं — “विरुद्धैरपि नन्वेतैर्गुणैर्हन्ति परस्परम् । दोषाः सहजसात्त्व्याद् घोरं विषमहीनिव” । इति । एतच्चान्ये दूषयन्ति परमन्ततो गत्वा दृढबलसमाधानमपि विदुषां सन्तोषजनकमेवेति । विस्तरस्त्वन्यत्र द्रष्टव्यः ॥१८-२३॥

भालुकिनन्त्रोक्तानि द्युल्लवणैकोल्लवणादीनां सन्निपातानां लक्षणानि —

वातपित्ताधिको यस्य सन्निपातः प्रकुप्यति ।

तस्य ज्वरोऽङ्गमर्दस्तृप्तालुशोषप्रमीलकाः ॥ १ ॥

आधमानतन्द्राऽरुचयः श्वासकासभ्रमश्रमाः ।

पित्तश्लेष्माधिको यस्य सन्निपातः प्रकुप्यति ॥ २ ॥

अन्तर्दाहो बहिः शीतं तस्य तन्द्रा च बाधने ।

तुघ्ने दक्षिणं पार्श्वं मुरः शीर्षं गलग्रहाः ॥ ३ ॥

निष्ठीवेत् कफपित्तं च तृष्णा कण्ठश्च जायते ।

विट्भेदश्वासहिक्काश्च बाधन्ते सप्रमीलकाः ॥ ४ ॥

विभुफलू च तौ नाम्ना संनिपाताबुदाहृतौ ।

श्लेष्मानिलाधिको यस्य सन्निपातः प्रकुप्यति ॥ ५ ॥

तस्य शीतज्वरो निद्रा क्षुत्तृष्णा पार्श्वनिग्रहः ।

शिरोगौरवमालस्यमन्यास्तम्भप्रमीलकाः ॥ ६ ॥

उदरं दह्यते चास्य कटिर्बस्तिश्च दूयते ।

सन्निपातः स विज्ञेयो **मकरी**ति सुदारुणः ॥ ७ ॥

वातोल्वणः सन्निपातो यस्य जन्तोः प्रकुप्यति ।

तस्य तृष्णाज्वरग्लानि-पार्श्वरुग्दृष्टिसंज्ञयाः ॥ ८ ॥

पिण्डिकोद्वेष्टनं दाह ऊग्सादो बलक्षयः ।

सरक्तं चास्य विष्मूत्रं शूलं निद्राविपर्ययः ॥ ९ ॥

निभिद्यते गुदं चास्य वस्तिश्च परिकृत्यते ।

श्रायम्यते भिद्यते चः हिक्रते विलपत्यपि ॥ १० ॥

मूर्च्छति स्फायते रोति नाम्ना **विस्फुरकः** स्मृतः ।

पित्तोल्वणः सन्निपातो यस्य जन्तोः प्रकुप्यति ॥ ११ ॥

तस्य दाहो ज्वरो घोरो बहिरन्तश्च वर्द्धते ।

शीतं च सेवमानस्य कुप्यतः कफमारुतोः ॥ १२ ॥

ततश्चैनं प्रबाधन्ते हिकाश्वामप्रमालकाः ।

विपूत्रिका पर्वभेदः प्रलापो गौरवं क्लमः ॥ १३ ॥

नाभिपार्श्वरुजा तस्य स्विन्नस्याशु विवर्द्धते ।

स्विद्यमानस्य रक्तं च स्रोतोभ्यः सम्प्रवर्त्तते ॥ १४ ॥

शूलेन पीड्यमानस्य तृष्णा दाहश्च वर्द्धते ।

अस्ताध्यः सन्निपातोऽयं **शीघ्रकारी**ति कथ्यते ॥ १५ ॥

नहि जीवत्यहोरात्रमनेनाविष्टविग्रहः ।

कफोल्वणः सन्निपातो यस्य जन्तोः प्रकुप्यति ॥ १६ ॥

तस्य शीतज्वरस्वप्नगौरवालस्यतन्द्रयः ।

द्वर्दिमूर्च्छातृपादाहतृप्त्यरोचकहृद्ग्रहाः ॥ १७ ॥

घ्रावनं मुग्धमाधुर्यं श्रात्रवाग्दृष्टिनिग्रहः ।

श्लेष्मणो निग्रहं चास्य यदा प्रकुप्यते भिषक् ॥ १८ ॥

तदा तस्य भृशं पित्तं कुर्यात् सोपद्रवं ज्वरम् ।

निगृह्यते तु पित्ते च भृशं वायुः प्रकुप्यति ॥ १९ ॥

निराहारस्य सोऽत्यर्थं मेदोमज्जास्थि बाधते ।

अथात्र स्नाति भुङ्क्ते वा त्रिरात्रं नहि जीवति ॥ २० ॥

मेदोगतः सन्निपातः **कफफणः** स उदाहृतः ।

कामान्मोहाच्च लोभाच्च भयाच्चायं प्रपद्यते ॥ २१ ॥

मध्यहीनाधिकौर्दोषैः सन्निपातो यदा भवेत् ।

तस्य रोगास्त एवोक्ताः प्रायो दोषबलाश्रयाः ॥ २२ ॥

काश्मीरपाठे चरके तु —

भ्रमः पिपासा दाहश्च गौरवं शिरसोऽतिरूक् ।

वातपित्तोल्बणे विद्याल्लिङ्गं मन्दकफज्वरे ॥ १ ॥

शैत्यं कासोऽरुचिस्तन्द्रापिपासादाहद्वयथाः ।

वातश्लेष्मोल्बणे व्याधौ लिङ्गं पित्तावरे विदुः ॥ २ ॥

छर्दिः शैत्यं मुहुर्दाहस्तृष्णा मोहोऽस्थिवेदना ।

मन्दवाते व्यवस्यन्ति लिङ्गं **पित्तकफोल्बणे** ॥ ३ ॥

सन्ध्यस्थिशिरसां शूलं प्रलापो गौरवं भ्रमः ।

वातोल्बणे स्याद् द्वयनुगे तृष्णा कण्ठास्यशुष्कता ॥ ४ ॥

रक्तविण्मूत्रता दाहः स्वेदस्तृष्णा बलक्षयः ।

मूर्च्छा चेति त्रिदोषे रयाल्लिङ्गं **पित्ते गरीयसि** ॥ ५ ॥

आलस्यालसिंहल्लासदाहवम्यरतिभ्रमैः ।

कफोल्बणं सन्निपातं तन्द्राकासेन चादिशेत् ॥ ६ ॥

प्रनिश्या च्छर्दिरालस्यं तन्द्राऽरुच्यग्निमार्दवम् ।

हीनवाते पित्तमध्ये लिङ्गं **श्लेष्माधिके** मतम् ॥ ७ ॥

हरिद्रामूत्रनेत्रत्वं दाहस्तृष्णा भ्रमोऽरुचिः ।

हीनवाते मध्यकफे लिङ्गं **पित्ताधिके** मतम् ॥ ८ ॥

शिरोऽग्न्येषथुश्वासप्रलापच्छर्द्यरोचकाः ।

हीनपित्ते मध्यकफे लिङ्गं **वाताधिके** मतम् ॥ ९ ॥

शीनता गौरवं तन्द्रा प्रलापोऽस्थिशिरसोरुक् ।

हीनपित्ते वातमध्ये लिङ्गं **श्लेष्माधिके** विदुः ॥ १० ॥

वर्चोभ्रमोऽग्निदौर्बल्यं तृष्णा दाहोऽरुचिर्भ्रमः ।

कफहीने वातमध्ये लिङ्गं पित्ताधिके विदुः ॥ ११ ॥

श्वासः कासः प्रतिश्यायो मुखशोषोऽतिपाद्वरूक् ।

कफहीने पित्तमध्ये लिङ्गं वाताधिके मतम् ॥ १२ ॥ च. चि. अ. ३

अथ अश्विनीकुमारसंहितोक्तास्त्रयोदशसन्निपातभेदाः ।

सन्निपाता-अम्लस्निग्धोऽणतीक्ष्णैः कटुमधुरसुरातापसेवाकषायैः-

नां निदानं कामक्रोधातिरूक्षैर्गुरुतरपिशिताहारसौहित्यशीतैः ।

कोपका- शौक्यव्यायामचिन्ताग्रहणव्रिताऽत्यन्तसङ्गप्रसङ्गैः-

लक्ष— प्रायः कुप्यन्ति पुंसां मधुसमयशरद्वर्षणे सन्निपाताः ॥ १ ॥

सन्निपातानां सन्धिकश्चान्तकश्चैव रुग्दाहश्चित्तविभ्रमः ।

नामानि—शीताङ्गस्तन्द्रिकश्चैव कण्ठकुब्जश्च कर्णिकः ॥ २ ॥

विख्यातो भुग्ननेत्रश्च रक्तष्ठीवी प्रलापकः ।

जिह्वकश्चेत्यभिन्यासः सन्निपातास्त्रयोदश ॥ ३ ॥

तेषां सन्धिकं वासराः सप्त चान्तके दशवासराः ।

दिनमर्यादा—रुग्दाहे विंशतिर्ज्ञेया वह्नयष्टौ चित्तविभ्रमे ॥ ४ ॥

पक्षमेकं तु शीताङ्गे तन्द्रिके पञ्चविंशतिः ।

विज्ञेया वासराश्चैव कण्ठकुब्जे त्रयोदश ॥ ५ ॥

कर्णिके च त्रयो मासा भुग्ननेत्रे दिनाष्टकम् ।

रक्तष्ठीविनि दिग्घस्त्राः प्रलापे स्युश्चतुर्दश ॥ ६ ॥

जिह्वके षोडशाहानि पक्षोऽभिन्यासलक्षणे ।

परमायुरिदं प्रोक्तं त्रियते तत्क्षणादपि ॥ ७ ॥

तेषां साध्या—सन्धिकस्तन्द्रिकश्चैव कर्णिकः कण्ठकुब्जकः ।

साध्यत्वम्—जिह्वकश्चित्तविभ्रंशः षट् साध्याः सप्त मारकाः ॥ ८ ॥

संधिकसन्नि- पूर्वरूपकृतशूलसम्भवं शोषवातबहुवेदनाऽन्वितम् ।

पातलक्षणम्—श्लेष्मतापबलहानिजागरं सन्निपातमिति सन्धिकं वदेत् ॥ ९ ॥

अन्तकसन्निपातलक्षणम्—

दाहं करोति परितापनमातनोति मोहं ददाति विदधाति शिरःप्रकम्पम् ।

हिक्कां तनोति कसनां च समाजुहोति जानीर्हितं विबुधवर्जितमन्तकाल्यम् ॥ १० ॥

रुग्दाहसन्नि- प्रलापपरितापनप्रबलमोहमान्द्यश्रम—

पातलक्षणम्—परिभ्रमणवेदनाव्यथितकण्ठमन्याहनुः ।

निरन्तरतृषाकरः श्वसनकासहिक्काऽऽकुलः

स कष्टतरसाधनो भवति हन्ति रुग्दाहकः ॥ ११ ॥

चित्तविभ्रमसन्निपातलक्षणम्—

यदि कथमपि पुंसां जायते कायपीडाभ्रममदपरितापा मोहवैकल्यभावः ।

विकलनयनहासो गीतनृत्यप्रलापोऽभिदधति तमसाध्यं केऽपि चित्तभ्रमाल्यम् ॥ १२ ॥

शीताङ्गसन्निपातलक्षणम्—

हिमसदृशशरीरो वेपथुश्वासहिक्काः शिथिलितसकलाङ्गः खिन्ननादोग्रतापः ।

कुमथुदवथुकासच्छर्धतीसारयुक्त-स्त्वरितमरणहेतुः शीतगान्नः प्रभावात् ॥ १३ ॥

तन्द्रिकसन्नि- प्रभूता तन्द्राऽऽत्तिज्वरकफपिपासाऽऽकुलतरो-

पातलक्षणम्— भवेच्छयामा जिह्वा पृथुलकठिना कण्टकवृता ।

अतीसारश्वासकुमथुपरितापश्रुतिरुजो-

भृशं कण्ठे जाड्यं शयनमनिशं तन्द्रिकगदे ॥ १४ ॥

कण्ठकुब्जसन्निपातलक्षणम्—

शिरोऽत्तिकण्ठग्रहदाहमोह—कम्पज्वरा-रक्तसमीरणत्तिः ।

हनुग्रहस्तापविलापमूच्छ्राः—स्यात् कण्ठकुब्जः खलु कष्टसाध्यः ॥ १५ ॥

कर्णिकसन्निपातलक्षणम्—

प्रलापश्रुतिहासकण्ठग्रहाङ्ग—व्यथाश्वासकासप्रसेकप्रभावम् ।

ज्वरं तापकर्णान्तियोगल्लपीडा—बुधाः कर्णिकं कष्टसाध्यं वदन्ति ॥ १६ ॥

कर्णिकसन्निपातोपद्रवाः—

प्रलापकण्ठग्रहगात्रदुःखं—सश्वासकासज्वरतापकम्पाः ।

कर्णेऽश्रुतिर्ग्रन्थितया च पीडा—स्यात् कर्णिके कष्टतरा चिकित्सा ॥ १७ ॥

सन्निपातज्वरस्यान्ते कर्णमूले सुदारुणः ।

शोधः संजायते तेन कश्चिदेव प्रमुच्यते ॥ १८ ॥

ज्वरादितो वा ज्वरमध्यतो वा ज्वरान्ततो वा श्रुतिमूलशोधः ।

क्रमेण साध्यस्त्वथ कष्टसाध्य—स्तथाऽप्यसाध्यः कथितो मुनीन्द्रैः ॥ १९ ॥

भुग्ननेत्रसन्निपातलक्षणम्—

ज्वरबलापचयः रमृतिशून्यता—श्वसनभुग्नविलोचनमोहितः ।

प्रलपनभ्रमकम्पनशोफां—स्त्यजति जीवितमाशु स भुग्नदृक् ॥ २० ॥

रक्तघ्नीविसन्नि- रक्तघ्नीवो ज्वरवमितृषामोहशूलातिसारा-

पातलक्षणम्— विक्काऽऽध्मानभ्रमणदबथुश्वाससंज्ञाप्रणशाः ।

श्यामा रक्ता विकृतरसना मण्डलोत्थानरूपा

रक्तघ्नीवी निगदित इह प्राणहन्ता प्रसिद्धः ॥ २१ ॥

प्रलापकसन्निपातलक्षणम्—

कम्पप्रलापपरितापनशीर्षपीडा—प्रौढप्रभावपवमानपरोऽन्यचिन्ता ।

प्रज्ञाप्रणाशविकलः प्रचुरप्रवादः—क्षिप्रं प्रयाति पितृपालपदं प्रलापी ॥ २२ ॥

जिह्वकसन्निपातलक्षणम्—

श्वसनकासपरितापविह्वलः—कठिनकण्टकवृतातिजिह्वकः ।

बधिरमूकबलहानिलक्ष्यो भवति कष्टतरसाध्यजिह्वकः ॥ २३ ॥

अभिन्याससन्निपातलक्षणम्—

दोषत्रयस्निग्धमुखत्वनिद्रा वैकल्यनिश्चेतनकष्टवाग्मी ।

बलप्रणाशः श्वसनादिनिग्रहोऽभिन्यास उक्तो ननु मृत्युकल्पः ॥ २४ ॥

हारिद्रकज्वरलक्षणम्—

हारिद्रदेहनखनेत्रकराङ्घ्रिताप—निष्ठीवनादिकसनैरुपलक्षितो यः ।

हारिद्रकः सकथितः किल सन्निपातः—साध्यो न चैष भिषजां ज्वरकालरूपः ॥ २५ ॥

सन्निपातावधिः—सद्यस्त्रिपञ्चसप्ताहाद् दशाहाद् द्वादशादपि ।

एकविंशद्दिनैः शुद्धः सन्निपाती सुजोवति ॥ २६ ॥ इति ।

सन्निपातज्वरस्या-दोषे विबद्धे नष्टेऽग्नौ सर्वसम्पूर्णलक्षणः ।

साध्यलक्षणम्—सन्निपातज्वरोऽसाध्यः कृच्छ्रसाध्यस्ततोऽन्यथा ॥ २४ ॥

समासतः सन्निपातज्वरस्यासाध्यलक्षणान्याह—दोष इत्यादि । दोषे = मले वातादिके वा, विबद्धे । नष्टेऽग्नौ = विगतजठराग्निप्रभावे आहारपाका-
गम्यत्वादिति भावः सर्वाणि = निखिलानि, सम्पूर्णानि = बलवन्ति, लक्षणानि-
= चिह्नानि यस्य स तथा । सन्निपातज्वरः, असाध्यः = प्रत्याख्येयः, ततो-
ऽन्यथा = विसृष्टः, अविवद्धदोषोऽल्पलक्षणः । कृच्छ्रसाध्यः । उक्तं च भालु-
किना—“मृत्युना सह योद्धव्यं सन्निपातं चिकित्सता । यस्तु तत्र भवे-
ज्जेता स जेताऽऽमयसंकुले ॥ सन्निपाताणवे मग्नं योऽभ्युद्धरति मान-
वम् । कस्तेन न कृतो धर्मः कां वा पूजां न सोऽर्हति ॥ २४ ॥
सन्निपातमर्यादा—सप्तमे दिवसे प्राप्ते दशमे द्वादशेऽपि वा ।

पुनर्घोरतरो भूत्वा प्रशमं याति हन्ति वा ॥ २५ ॥

सन्निपातज्वरस्य मोक्षवधयोः कालावधिमाह—सप्तमे इत्यादि । सप्तमे
दशमे द्वादशेऽपि वा दिवसे प्राप्ते पुनर्घोरतरो भूत्वा प्रशमं याति = शान्ति-
मापद्यते । हन्ति = मारयति वा ॥ २५ ॥

तद्विगुणा—सप्तमी द्विगुणा चैव नवम्येकादशी तथा ।

मर्यादा च—एषा त्रिदोषमर्यादा मोक्षाय च वधाय च ॥ २६ ॥

सप्तमी द्विगुणा = चतुर्दशी, नवमी तथा एकादशी द्विगुणा = अष्टादशी
द्वाविंशतिर्वा, त्रिदोषमर्यादा मोक्षाय, वधाय च विज्ञेया । (अपि च—पित्त-
कफानिलवृद्ध्या दशदिवसद्वादशाहसप्ताहात् । हन्ति विमुञ्चति वाऽपि
त्रिदोषजो धातुमलपाकात् ॥ १ ॥

धातुपाकलक्षणं तन्त्रान्तरे—सम्बाध्यमानो हृदि नाभिदेशे गात्रेषु

वा पाकरुजाऽन्वितेषु । पक्वेषु वा तेषु रुजाज्वरार्त्तः स धातुपाकी कथितोभिषग्भिः ॥ २ ॥ २६ ॥

कर्णमूल-सन्निपातज्वरस्यान्ते कर्णमूले सुदारुणः ।

शोधमाह—शोधः सञ्जायते तेन कश्चिदेव प्रमुच्यते ॥ २७ ॥

सन्निपातज्वरस्योपद्रवमाह—सन्निपातेत्यादि । सन्निपातज्वरावसाने सन्निपातग्लपितदेहस्य प्राणिनः कर्णमूले सुदारुणो = भयङ्करः, शोधः सञ्जायते तेन कश्चिदेव मनुष्यो जीवतीति वाक्यार्थः ॥ २७ ॥

अभिन्यास- (त्रयः प्रकुपिता दोषा उरःस्रोतोऽनुगामिनः ।

ज्वरमाह—आमाभिवृद्ध्या ग्रथिता बुद्धीन्द्रियमनोगताः ॥ २८ ॥

जनयन्ति महाघोरमभिन्यासं ज्वरं दृढम् ।

श्रुतौ नेत्रे प्रसुप्तिः स्यान्न चेष्टां कां चिदीहते ॥ २९ ॥

न च दृष्टिर्भवेत्तस्य समर्था रूपदर्शने ।

न घ्राणं न च संस्पर्शं शब्दं वा नैव बुद्ध्यते ॥ ३० ॥

शिरो लोठयतेऽभीक्ष्णमाहारं नाभिनन्दति ।

कूजति तुद्यते चैव परिवर्त्तनमीहते ॥ ३१ ॥

अल्पं प्रभाषते किञ्चिदभिन्यासः स उच्यते ।

प्रत्याख्यातः स भूयिष्ठः कश्चिदेवात्र सिद्ध्यति ॥ ३२ ॥

अभिन्यासज्वरमाह—त्रयः प्रकुपिता इति । “उरः स्रोतोऽनुगामिनः प्रकुपितास्त्रयो दोषा आमाभिवृद्ध्या ग्रथिता बुद्धीन्द्रियमनोगताः सन्तो दृढं महाघोरमभिन्यासज्वरं जनयन्ती”त्यन्वयः । श्रुतौ = श्रोत्रेन्द्रिये, नेत्रे = नयने, प्रसुप्तिः = तद्गतद्विषयाग्राहित्वम् । अभीक्ष्णं शिरो लोठयते = मुहुर्मुहुर्मस्तकं चालयति, आहारं नाभिनन्दति = भोजनं नेच्छति, कूजति = क्रोशति, परिवर्त्तनं = पार्श्वपरिवर्त्तनम्, ईहते = चेष्टते । भूयिष्ठः प्रत्याख्यातः = आधिक्येनासाध्य एव भवति । कश्चिदेवात्र सिद्ध्यति = प्राणान् धारयति ॥ २८-३२ ॥

आगन्तुज्वर-अभिघाताभिचाराभ्यामभिशापाभिषङ्गतः ।

निदानम्—आगन्तुर्जायते दोषैर्यथास्वं तं विभावयेत् ॥ ३३ ॥

अभिषङ्गविषये—(कामशोकभयक्रोधैरभिषक्तस्य यो ज्वरः ।

चरकोक्तिः—सोऽभिषङ्गज्वरो ज्ञेयो यश्च भूताभिषङ्गजः)

आगन्तुज्वरमाह—अभिघातेत्यादि । अभिघातः = लोष्ठशस्त्रमुद्गरादिभिरभिहननम् । अभिचारः = विपरीतमन्त्रैः सर्पपादिहोमः । अभिशापो = ब्राह्म-

एगुरुवृद्धतपस्विनामनिष्टवाक्यम्, अभिषङ्गः = कामादीनां भूतानां च सम्बन्धः ।
 एभिः कारणैरागन्तुर्ज्वरो जायतेऽत्रापि दोषसम्बन्धो भवति । भेदस्तु—इयानेव,
 अन्यत्र व्याधौ पूर्वं दोषसम्बन्धो जायतेऽत्र पश्चाद्दोषसम्बन्धो न त्वारम्भ-
 काले इति ॥ ३३ ॥

विषकृतज्वररूपं—इयावास्यता विषकृते तथाऽतीसार एव च ।

भक्तारुचिः पिपासा च तोदश्च सह मूर्च्छया ॥३४॥

विषजज्वरमाह—इयावास्यतेति । विषकृते = स्थावरादिविषभक्षणज्जा-
 यमाने, इयावः = धूम्रवर्णः, आस्यं = मुखं तस्य भावस्तत्ता इयावास्यता
 (“इयावः स्यात्कपिशो धूम्र” इति कोंपः) । अतिसारः, विषस्याधोगमनशी-
 लत्वात् ॥ ३४ ॥

ओषधिगन्धजो ज्वरः—ओषधिगन्धजे मूर्च्छा शिरोरुदमथुः क्षवः ॥ ३५ ॥

ओषधिगन्धजमाह—ओषधिगन्धजे = तीव्रोषधीनां गन्धाज्जाते, मूर्च्छा
 = अचैतन्यम्, वमथुः = हृदिः, क्षवः = छिका ॥ ३५ ॥

कामजो ज्वरः—कामजे चित्तविभ्रंशस्तन्द्राऽऽलस्यमभोजनम् ।

(हृदये वेदना चास्य गात्रं च परिशुष्यति) ॥ ३६ ॥

कामजमाह—कामजे = अनङ्गोद्वेगजे, अभीप्सितकामिन्याद्यसङ्गमजे ज्वरे,
 चित्तविभ्रंशः = किंकर्तव्यहीनता ॥ ३६ ॥

भयशोककोपजा ज्वराः—भयात्प्रलापः शोकाच्च भवेत्कोपाच्च वेपथुः ॥३७॥

अभिचारशापजौ—अभिचाराभिशापाभ्यां मोहस्तृष्णा च जायते ॥ ३८ ॥

भूताभिषङ्गजः—भूताभिषङ्गादुद्वेगो हास्यरोदनकम्पनम् ॥३९॥

भूताभिषङ्गजमाह—भूताभिषङ्गात् = भूतस्य = देवादिग्रहस्य, अभिषङ्गः
 = सम्बन्धः, भूताभिषङ्गस्तस्माद् भूताभिषङ्गात् । उद्वेगः = चित्तविकलता ॥३९॥
 शोषकोपविवेकः—कामशोकभयाद्वायुः, क्रोधात्पित्तं, त्रयो मलाः ।

भूताभिषङ्गात्कुप्यन्ति भूतसामान्यलक्षणाः ॥४०॥

विषमज्वरहेतुः—शोषोऽल्पोऽहितसंभूतो ज्वरोत्सृष्टस्य वा पुनः ।

धातुमन्यतमं प्राप्य करोति विषमज्वरम् ॥ ४१ ॥

विषमज्वरमाह—ज्वरोत्सृष्टस्य = ज्वरमुक्तस्य वा, अल्पः = स्वल्पोऽपि,
 दोषः, अहितसंभूतः = विरुद्धाचारादिजनितः, अन्यतमं धातुं = रसासृङ्मा-
 मादिकं, व्याप्य, विषमज्वरं = तृतीयादिकं-ज्वरं, करोति = विदधाति, यस्तु—
 आरम्भादेव बलवान्स नित्यं ज्वरयति विषमज्वरलक्षणं ‘यथा-यः स्यादनिय-

तात् कालाच्छीतोष्णाभ्यां तथैव च । वेगतश्चापि विषमो ज्वरः-
विषमः स्मृतः" इति ॥ ४१ ॥

तस्यागन्तुकारणं—के चिद्भूताभिषङ्गोत्थं ब्रूवते विषमज्वरम् ॥ ४२ ॥

एकीयमतमाह—के चिदित्यादि । भूताभिषङ्गजमप्येकं विषमज्वरं के चिद्
भाषन्ते ॥ ४२ ॥

समविषमौ ज्वरौ—(पुनः पञ्चविधो दृष्टो दोषकालबलाबलात्)

सन्ततः सततोऽन्येद्युस्तृतीयकचतुर्थकौ ।

सन्ततं रसरक्तस्थः सोऽन्येद्युः पिशिताश्रितः ।

मेदोगतस्तृतीयेऽह्नि ह्यस्थिमज्जगतः पुनः ॥

कुर्याच्चतुर्थकं घोरमन्तर्कं रोगसंकरम् ॥ ४३ ॥

पञ्चविधं सन्ततादिज्वरमाह—सन्ततमित्यादिना । सन्ततशब्दः सततस्यो-
पलक्षणम् । तथा च रसाश्रयो दोषः सन्ततं करोति, रक्तस्थश्च सततं, पिशि-
ताश्रितः = मांसाधिष्ठितो दोषः, अन्येद्युष्कं, मेदोगतः तृतीये दिवसे तृतीयकम्
अस्थिमज्जगतः, घोरं = सुदुःसहं रोगसङ्करं = नानाव्याधिसंकुलम्, अन्तर्कं =
यमराजमिव प्राणनाशकत्वाच्चतुर्थकं कुर्यात् ॥ ४३ ॥

समज्वरलक्षणम्—

सन्ततस्वरूपम्—(स्रोतोभिर्विसृता दोषा गुरवो रसवाहिभिः ।

सर्वदेहानुगाः स्तब्धा ज्वरं कुर्वन्ति सन्ततम् ॥)

सप्ताहं वा दशाहं वा द्वादशाहमथापि वा

सन्तत्या योऽविसर्गी स्यात्सन्ततः स निगद्यते ॥ ४४ ॥

अथैषां लक्षणान्याह—रसवाहिभिः स्रोतोऽभिर्विसृताः = विस्तारङ्गताः,
गुरवो = महान्तः, दोषाः सर्वदेहानुगाः = सकलशरीरानुधाविनः स्तब्धाः सन्तः
सन्ततमविच्छिन्नं, ज्वरं कुर्वन्तीत्यन्वयः । कालमर्यादामाह—सप्ताहमित्यादि
सन्तत्या = नैरन्तर्येण, सप्तदिनं यावत् । अविसर्गी = अत्यागस्वभावः ॥ ४४ ॥

विषमज्वरलक्षणानि तत्र—

सततान्येद्युष्कयोः- अहोरात्रे सततको द्वौ कालावनुवर्तते ।

स्वरूपम्— अन्येद्युष्कस्तुहोरात्र एककालं प्रवर्तते ॥ ४५ ॥

सतत इति । सततको = ज्वरः, अहि, द्वौ कालौ = रात्रौ वा द्वौ कालौ ।

‘दिवसे एककालं निशीथे वाप्येककालमिति मिलित्वा द्वौ कालावनुवर्तते’ इत्येकः-

पक्षः । अन्येद्युष्कस्तु—अहि रात्रौ वा एककालं वेगं करोति ॥ ४५ ॥

(१) तृतीयकचतुर्थकौ—तृतीयकस्तृतीयेऽङ्गि चतुर्थेऽङ्गि चतुर्थकः ॥ ४६ ॥

तृतीयदिवसे यः प्रवर्त्तते स तृतीयकः । चतुर्थे दिवसे यः प्रवर्त्तते स चतुर्थक इति । ननु मुक्तानुबन्धित्वरूपस्य विषमत्वस्य सततादावभावाद् विषमज्वरे पाठोऽसङ्गत इति चेत् । एतेषामपि तथा भावात् । “विसर्गं द्वादशे कृत्वा दिवसेऽन्यत्फलक्षणः । दुर्लभोपशमः कालं दीर्घमप्यनुवर्त्तते” इति चरकोक्तेः । सन्ततादौ मुक्तानुबन्धस्यैकदाभावित्वेन स्वल्परूपत्वात् तद्व्यवहारो-
नोपपद्यते एकहरिमन्थभक्षणेऽप्यनशनशब्दव्यवहारवत् ॥ ४६ ॥

तृतीयकप्रभावः—कफपित्तात् त्रिकग्राही पृष्ठाद्वातकफात्मकः ।

वातपित्ताच्छिरोग्राही त्रिविधः स्यात्तृतीयकः ॥ ४७ ॥

दोषोत्पन्नभेदेन तृतीयकचतुर्थकयोर्लक्षणान्याह—कफपित्तादिति । त्रिकं गृह्णातीति त्रिकग्राही वेदनया त्रिकव्यापीत्यर्थः । पृष्ठादिति ‘ल्यब्लोपे पञ्चमी’ वेदनया पृष्ठं व्याप्य तद्ग्राहीत्यर्थः । वातपित्तात् शिरोग्राही । एवं तृतीयको ज्वरस्त्रिविधो भवति ॥ ४७ ॥

चतुर्थकप्रभावः—चतुर्थको दर्शयति प्रभावं द्विविधं ज्वरः ।

जङ्घाभ्यां श्लैष्मिकः पूर्वं शिरस्तोऽनिलसम्भवः ॥ ४८ ॥

चातुर्थिको ज्वरोऽपि द्विविधः—श्लैष्मिको जङ्घाभ्यां प्रथमं जायते । इत्येकः ।

अनिलसम्भवः पूर्वं शिरसो जायमानो द्वितीयः ॥ ४८ ॥

चतुर्थकविपर्ययः—विषमज्वर एवान्यश्चतुर्थकविपर्ययः ।

स मध्येऽङ्गि ज्वरयति ह्यादावन्ते च मुञ्चति ॥ ४९ ॥

चतुर्थकविपर्ययमाह—विषमेत्यादि । अयमप्यन्यो विषमज्वर एव चतुर्थकविपर्ययाभिधानः । स मध्ये ज्वरयत्यङ्गि, ह्यादावन्ते विमुञ्चति, आरम्भे चैकं दिनं मुक्त्वा मध्ये दिनद्वयं ज्वरयति । अन्ते चैकदिनं न भवतीति चतुर्थकविपर्ययः । एवं तृतीयकादिविपर्ययोऽप्यूहनीयः ॥ ४९ ॥

वातबलासकज्वरः—नित्यं मन्दज्वरो रूक्षः शूनकस्तेन सीदति ।

स्तब्धाङ्गः श्लैष्मभूयिष्ठो नरो वातबलासकी ॥ ५० ॥

वातबलासकज्वरमाह—नित्यमित्यादि । वातेन प्रेरितो बलासक आरम्भ-

(१) तृतीयकचतुर्थकयोस्तृप्तिबीजम्—

अधिशेते यथा भूमिं बीजं काले प्ररोहति । अधिशेते तथा धातून् दोषः काले प्रकुप्यति । समृद्धिं बलकालं च प्राप्य दोषस्तृतीयकम् । चतुर्थकं च कुस्ते प्रत्यनीकबलक्षयात् ।

को यस्य स तथाभूतो ज्वरोऽस्यास्तीति वातबलासकी मनुष्यः । तेन = ज्वरेण, नित्यं मन्दज्वरः = सततं मन्दवेगेन वर्त्तमानज्वरः, शूनकः = शोथी, सीदति = अत्रसीदति । स्तब्धाङ्गः = जडताऽऽपन्नकलेवरः, श्लेष्मभूयिष्ठः = कफबहुलश्च जायत इति ॥ ५० ॥

प्रलेपकज्वरः—प्रलिम्पन्निव गात्राणि घर्मेण गौरवेण च ।

मन्दज्वरविलेपी च सशीतः स्यात्प्रलेपकः ॥ ५१ ॥

प्रलेपकमाह—प्रलिम्पन्निवेत्यादि । घर्मेण = आतपेन, गौरवेण = गुरुत्वेन, गात्राणि = शरीराणि, प्रलिम्पति = सम्बध्नातीति । प्रलेपकः, मन्दज्वरश्चासौ विलेपी चेति मन्दज्वरविलेपी, सशीतः = शीतयुक्तः, अयं कफपित्तज्वरः । के चित्तु त्रिदोषज एवायमित्यभिप्रेदन्ति, यद्दमादौ तदुपलम्भात् ॥ ५१ ॥ अर्द्धांगज्वरः—विदग्धेऽन्नरसे देहे श्लेष्मपित्ते व्यवस्थिते ।

तेनार्द्धं शीतलं देहे चार्द्धं चोष्णं प्रजायते ॥ ५२ ॥

विषमज्वरविशेषानाह—विदग्ध इत्यादि । अन्नरसे = आहाररसे विदग्धे = दुष्टे, श्लेष्मपित्ते = कफपित्ते । दुष्टे पित्ते कफे च दूषिते सति, तेन हेतुना देहेऽर्द्धं शीतलं श्लेष्मणा, पित्तेन—अर्धमुष्णश्च जायते ॥ ५२ ॥

तद्रूपान्तरमाह—काये दुष्टं यदा पित्तं श्लेष्मा चान्ते व्यवस्थितः ।

तेनोष्णत्वं शरीरस्य शीतत्वं हस्तपादयोः ॥ ५३ ॥

काय इत्यादि । काये = कोष्ठे, अन्ते = हस्तपादयोः । यदा मध्यकाये पित्तं हस्तादिषु च कफो व्यवस्थितो भवति तदा च शरीरस्यौष्णमुपजायते, इति भावः । उपर्युक्तप्रतिकूलं—काये श्लेष्मा यदा दुष्टः पित्तं चान्ते व्यवस्थितम् ।

शीतत्वं तेन गात्राणामुष्णत्वं हस्तपादयोः ॥ ५४ ॥

यदा मध्यशरीरे, श्लेष्मा व्यवस्थितो भवति, हस्तपादयोश्च व्यवस्थितं पित्तं जायते, तदा शरीरस्य शैत्यमुपलभ्यते । हस्ताभ्यां सहितौ पादौ हस्तपादौ तयोर्हस्तपादयोः, मध्यमपदलोपी समासः ॥ ५४ ॥

शीतादिज्वरः—त्वक्स्थौ श्लेष्मानिलौ शीतमादौ जनयतो ज्वरे ।

तयोः प्रशान्तयोः पित्तमन्ते दाहं करोति च ॥ ५५ ॥

त्वक्स्थाविति । यदा श्लेष्मानिलौ त्वक्स्थौ = त्वचि व्यवस्थितौ, तदा ज्वरस्यारम्भकाले त्वचि शीतलतां जनयतः, के चित्तु त्वक्शब्देन रसोऽपि गृह्यत—इति वदन्ति । तात्स्थ्यात् लक्षणाऽभ्युपगमात् ॥ ५५ ॥

दाहादिज्वरः—करोत्यादौ तथा पित्तं त्वक्स्थं दाहमतीव च ।

तस्मिन्प्रशान्ते त्वितरौ कुरुतः शीतमन्ततः ॥ ५६ ॥

तयोः परिणामः—द्वावेतौ शीतदाहादिज्वरौ संसर्गजौ स्मृतौ ।

दाहपूर्वस्तयोः कष्टः कृच्छ्रसाध्यतमश्च सः ॥ ५७ ॥

एतौ द्वौ शीतदाहादिज्वरौ संसर्गजौ भणितौ, तत्र दाहपूर्वः कष्टः शीतपूर्व-
कश्च कष्टमोऽत्यर्थं दुःस्साध्य इत्यर्थः ॥ ५७ ॥

रसगतज्वरः—गुरुता हृदयोत्क्लेशः सदनं छर्द्यरोचकौ ।

रसस्थे तु ज्वरे लिङ्गं दैन्यं चास्योपजायते ॥ ५८ ॥

अथ रसादिधातुगतज्वरमाह—गुरुतेत्यादि । रसस्थे=रसाधातुस्थे, ज्वरे ॥ ५८ ॥

रक्तगतज्वरः—रक्तनिष्ठीवनं दाहो मोहश्छर्दनविश्रमौ ।

प्रलापः पिडका तृष्णा रक्तप्राप्ते ज्वरे नृणाम् ॥ ५९ ॥

मांसगतज्वरः—पिण्डिकोद्वेष्टनं तृष्णा सृष्टमूत्रपुरीषता ।

ऊष्माऽन्तर्दाहविक्षेपौ ग्लानिः स्यान्मांसगेत ज्वरे ॥ ६० ॥

पिण्डिकोद्वेष्टनं=जान्वधोजङ्घामांसपिण्डस्य लगुडादिना पीडनेनैव
पीडा । विक्षेपः=हस्तपादादीनां चालनम् ॥ ६० ॥

भेदोगतज्वरः—भृशं स्वेदस्तृषा मूर्च्छा प्रलापश्छर्दिरेव च ।

दौर्गन्ध्यारोचकौ ग्लानिर्भेदःस्थे चासहिष्णुता ॥ ६१ ॥

अस्थिगतज्वरः—भेदोऽस्थनां कूजनं स्वासो विरेकश्छर्दिरेव च ।

विक्षेपणं च गात्राणामेतदस्थिगते ज्वरे ॥ ६२ ॥

अस्थनां भेदः=भेद इव भेदः, भङ्गवत् पीडेत्यर्थः ॥ ६२ ॥

मज्जगतज्वरः—तमःप्रवेशनं हिकका कासः दौर्गन्ध्यं वमिस्तथा ।

अन्तर्दाहो महाश्वासो मर्मच्छेदश्च मज्जगे ॥ ६३ ॥

तमःप्रवेशनं=तिमिराविष्टस्यैव ज्ञानशून्यता । मर्मच्छेदः=हृदयस्य च्छेद-
इव पीडा ॥ ६३ ॥

शुक्रगतज्वरः—मरणं प्राप्नुयात्तत्र शुक्रस्थानगते ज्वरे ।

शेफसः स्तब्धता मोक्षः शुक्रस्य तु विशेषतः ॥ ६४ ॥

शेफसः=जननेन्द्रियस्य, स्तब्धता=चेतनत्वं, शुक्रस्य मोक्षः=वीर्यपातः ६४
तत्साध्याऽसा-रसरक्ताश्रितः साध्यो मांसमेदोगतश्च यः ।

ध्यभेदाः—अस्थिमज्जगतः कृच्छ्रः शुक्रस्थस्तु न सिद्ध्यति ॥ ६५ ॥

प्राकृतवैकृतौ—वर्षाशरद्वसन्तेषु वाताद्यैः प्राकृतः क्रमात् ।

वैकृतोऽन्यः स दुःसाध्यः प्राकृतश्चानिलोज्ज्वलः ॥ ६६ ॥

कालभेदेन ज्वरस्यासाध्यत्वादिकमाह—वर्षेत्यादि । वर्षासु वातिको ज्वरः, शरदि पैत्तिकः, वसन्ते श्लैष्मिकः प्राकृतः स सुखसाध्यः । अन्योऽस्माद्, यथा वर्षासु पैत्तिक इत्यादि । स वैकृतो दुःसाध्यः प्राकृतोऽपि वातोद्भवो दुःसाध्य एव ॥ ६६ ॥
दोषाणां प्राकृतज्व-वर्षासु मारुतो दुष्टः पित्तश्लेष्मान्वितो ज्वरम् ।

रकर्तृता— कुर्यात्पित्तं च शरदि तस्य चानुबलः कफः ॥

तत्प्रकृत्या विसर्गाच्च तत्र नानशनाज्वरम् ।

कफो वसन्ते तमपि वातपित्तं भवेदनु ॥ ६७ ॥

प्राकृतज्वराणां चिकित्साप्रणयनार्थमुत्पत्तिक्रममाह—वर्षास्विति । वर्षासु दुष्टः = कुपितः, पित्तश्लेष्मान्वितः = पित्तकफानुबन्धः, मारुतः = पवनः, ज्वरं कुर्यात् । शरदि दुष्टश्च पित्तं ज्वरं कुर्यात्, तस्य = पित्तस्य, अनुबलः कफो भवति । अनुबलमिवेत्यनुबलम् । तत्प्रकृत्या = तयोः पित्तकफज्वरयोः, प्रकृत्या = लङ्घनसाध्यस्वभावेन, विसर्गाच्च = समयस्य विसर्गाख्यभावात्, अनशनात् = लङ्घनात्, भयं न भवति, ज्वरस्यामाशयोत्पन्नत्वादिति केचित् । केचित्तु—तच्छब्देन वातपित्तज्वरौ परामृशन्ति । तथा च तयोः प्रकृतिस्तत्प्रकृतिस्तया तत्प्रकृत्या = वातपित्तज्वरनिसर्गेण, तत्र प्राकृते ज्वरे अनशनाद् भयं न भवतीति । शिशिरवसन्तग्रीष्मा आदानसंज्ञकाः । वर्षाशरद्वसन्ता विसर्गसंज्ञकाः, तत्र आदानो हि सौम्यस्वभावः, विसर्गस्तु—आग्नेयस्वभाव इति विशेषः ॥ ६७ ॥

दोषप्रवृत्तिबुद्धी— काले यथास्वं सर्वेषां प्रवृत्तिर्बुद्धिरेव वा ॥ ६८ ॥

कालोऽपि दोषविशेषबोधक इत्याह—काल इत्यादि । यथास्वं काले—यस्य वातादिदोषस्य यः प्रकोपकालस्तत्र तज्जन्यज्वरस्य प्रवृत्तिर्बुद्धिर्वा भवतीति भावः ॥ ६८ ॥

अनुपशयोपशयौ— निदानोक्तानुपशयो विपरीतोपशायिता ॥ ६९ ॥

अन्तर्वेगज्वरः— अन्तर्दाहोऽधिकस्तृष्णा प्रलापः श्वसनं भ्रमः ।

सन्ध्यस्थिशूलमन्वेदो दोषवर्चोविनिग्रहः ॥

अन्तर्वेगस्य लिङ्गानि ज्वरस्यैतानि लक्षयेत् ॥ ७० ॥

ज्वराणां मध्ये सम्प्राप्तिवशात् कश्चिदन्तर्वेगः कश्चिच्च बहिर्वेगस्तयोर्लक्षणा-
न्याह—अन्तर्दाह इत्यादिना । श्वसनं—श्वासः, दोषवर्चोविनिग्रहः = दोषाणां = वातादीनां, वर्चसां = पुरीषाणाञ्च विनिग्रहः अप्रवृत्तिः ॥ ७० ॥

बहिर्वेगज्वरः—सन्तापो ह्यधिको बाह्यस्तृष्णाऽऽदीनां च मार्दवम् ।

बहिर्वेगस्य लिङ्गानि सुखसाध्यत्वमेव च ॥ ७१ ॥

तृष्णाऽऽदीनामित्यत्र आदिपदेन प्रलापादोनाञ्च ग्रहणं बोध्यम् । मार्दवं=स्वल्पता ॥ ७१ ॥

आमज्वरमाह—लालाप्रसेको हल्लासहृदयाशुद्धयोचकाः ।

तन्द्राऽऽलस्याविपाकास्यवैरस्यं गुरुगान्त्रता ।

क्षुन्नाशो बहुमूत्रत्वं स्तब्धता बलवान् ज्वरः ॥ ७२ ॥

आमज्वरस्य लिङ्गानि न दद्यात्तत्र भेषजम् ।

भेषजं ह्यामदोषस्य भूयो ज्वलयति ज्वरम् ॥ ७३ ॥

(शोधनं शमनीयं तु करोति विषमज्वरम् ।

तस्मादत्रौषधं प्राज्ञैर्न देयं सप्तरात्रकम् ॥)

चिकित्साविशेषप्रणयनाय आमपच्यमाननिरामज्वराल्लिङ्गयिपुराह—ला-
लेत्यादि । लालाप्रसेकः=मुखेन लालाविनिर्गमः, हल्लासः=उपस्थितवमन-
त्वमिव, आस्यवैरस्यं=मुखस्य विरुद्धरसता ॥ ७२-७३ ॥

पच्यमानज्वरः—ज्वरवेगोऽधिकस्तृष्णा प्रलापः श्वसनं भ्रमः ।

मलप्रवृत्तिरुत्क्लेशः पच्यमानस्य लक्षणम् ॥ ७४ ॥

प्रलापोऽसम्बद्धभाषणं, मलस्य प्रवृत्तिर्मलप्रवृत्तिः=पुरीषस्य प्रवर्तनम् ॥ ७४ ॥

निरामज्वरः—क्षुत्क्षामता लघुत्वं च गात्राणां ज्वरमार्दवम् ।

दोषप्रवृत्तिरष्टाहो निरामज्वरलक्षणम् ॥ ७५ ॥

क्षुत्=क्षुधा, क्षामता=गात्राणां, लघुत्वञ्च=गात्राणामेव । दोषप्रवृत्तिः=
सम्यग्वायुमोक्षः, अष्टाहः=अष्टदिनात्मकः कालः ॥ ७५ ॥

साध्यज्वररूपं—बलवत्स्वल्पदोषेषु ज्वरः साध्योऽनुपद्रवः ॥ ७६ ॥

ज्वरस्य साध्यलक्षणान्याह—बलवत्स्विति । बलवत्सु=मनुष्येषु, क्रियासहेषु,
अल्पदोषेषु=नात्युत्कृष्टदोषेषु, अनुपद्रवः=उपद्रवशून्यः, ज्वरः साध्यः=
सुचिकित्स्यः । कासो मूर्च्छाऽरुचिश्छर्दिस्तृष्णाऽतीसारविडम्बहाः । हि-
क्काश्वासान्नाभेदाश्च ज्वरस्यापद्रवा दशः ॥ ७६ ॥

असाध्यज्वररूपं—हेतुभिर्बहुभिर्जातो बलिभिर्बहुलक्षणः ।

ज्वरः प्राणान्तकृद्यश्च शीघ्रमिन्द्रियनाशनः ॥ ७७ ॥

ज्वरस्यासाध्यलक्षणानि विवृणोति—हेतुभिरित्यादिग्रन्थेन । यो ज्वरो बहु-
भिर्वलिष्ठैर्हेतुभिः=कारणैः, जातः=उत्पन्नः, बहुलक्षणः=बहूनि लक्षणानि यस्य

स तथाभूतः, सम्पूर्णलक्षणः प्राणान्तकृत्=प्राणानामन्तं विनाशं करोतीति विग्रहः, मारक इत्यर्थः । शीघ्रं ज्वरोत्पत्तिकाले इन्द्रियनाशनः=इन्द्रियाणां कर्मेन्द्रियाणां हस्तपादगुदोपस्थरसनानां चक्षुःश्रोत्रघ्राणरसनस्पर्शनानां शानेन्द्रियाणाञ्च, उभयात्मकस्य मनसश्च नाशनः=सामर्थ्योपघातकः ॥ ७७ ॥

पुनश्च—ज्वरः क्षीणस्य शूनस्य गम्भीरो दैर्घरात्रिकः ।

असाध्यो बलवान् यश्च केशसीमन्तकृज्ज्वरः ॥ ७८ ॥

शूनस्य=शोधयुक्तस्य, दैर्घरात्रिकः=बहुकालानुबन्धी, गम्भीरोऽन्तर्धातुस्थः केशानां सीमन्तं योऽकस्मात् करोतीति केशसीमन्तकृत् ॥ ७८ ॥

गम्भीरज्वररूपं—गम्भीरस्तु ज्वरो ज्ञेयो ह्यन्तर्दाहिनं तृष्णया ।

आनद्धत्वेन चात्यर्थं श्वासकासोद्गमेन च ॥ ७९ ॥

आनद्धत्वेन =बद्धमलत्वेन ॥ ७९ ॥

असाध्यगम्भीरः—आरम्भाद्विषमो यस्तु यश्च वा दैर्घरात्रिकः ।

क्षीणस्य चातिरूक्षस्य गम्भीरो यस्य हन्ति तम् ॥ ८० ॥

असाध्यज्वरः—विसंज्ञस्ताम्यते यस्तु शेते निपतितोऽपि वा ।

शीतार्दितोऽन्तरुग्णश्च ज्वरेण त्रियते नरः ॥ ८१ ॥

असाध्यज्वरी—यो हृष्टरोमा रक्ताक्षो हृदि संवातशूलवान् ।

वक्त्रेण चञ्चोच्छ्वसिति तं ज्वरो हन्ति मानवम् ॥ ८२ ॥

हृष्टरोमा=रोमाञ्चितशरीरः, रक्ताक्षो=रक्तनयनः, वक्त्रेण=मुखेन, उच्छ्वसिति=ऋध्वंश्वासं गृह्णाति, एव पदेन नासाव्यवच्छेदः ॥ ८२ ॥

अपरः—हिककाश्वासनृषायुक्तं मूर्धं विभ्रान्तलोचनम् ।

सन्ततोच्छ्वासिनं क्षीणं नरं क्षपयति ज्वरः ॥ ८३ ॥

विभ्रान्त लोचनं =भ्रान्तनेत्रम् ॥ ८३ ॥

अपरः—हतप्रभेन्द्रियं क्षाणमरोचकनिषीडितम् ।

गम्भीरतीक्ष्णवेगार्त्तं ज्वरितं परिबर्जयेत् ॥ ८४ ॥

हतप्रभेन्द्रियं=हता प्रभासामर्थ्यं येषां तानि हतप्रभाणि = विगतसामर्थ्यवन्ति स्वविषयाग्राहीत्यर्थः । इन्द्रियाणि =चक्षुरादीनि यस्य तं तथोक्तम् । गम्भीरोऽन्तर्वेगः, तीक्ष्णोऽतिकष्टः, बहिरन्तश्च ताभ्यामार्त्तं=पीडितम्, ज्वरितं=सञ्ज्ञातज्वरं, ज्वरः सञ्ज्ञातोऽस्येति विग्रहः 'तदस्य सञ्ज्ञातमिति' इत्युक्तप्रत्ययेन साधुः ॥ ८४ ॥

ज्वरभोजनलक्षणं—दाहः स्वेदो भ्रमस्तृष्णा कम्पविड्भिदसंज्ञिता ।

कूजनं चास्यवैगन्ध्यमाकृतिज्वरमोक्षणे ॥ ८५ ॥

ज्वरविमुक्तिपूर्वरूपमाह—दाह इत्यादि । ज्वरमोक्षणे=ज्वरस्य परित्या-
गकाले, एतादृशी-आकृतिः=लक्षणं दृश्यते । दाहः विड्भिद=पुरीषप्रवृत्तिः,
असंज्ञिता = चेतनानाशः, कूजनम् = अस्फुटध्वनिः-आस्यवैगन्ध्यं = मुखस्य
दुर्गन्धता ॥ ८५ ॥

विज्वरपुरुष-विगतक्लमसन्तापमव्यथं विमलेन्द्रियम् ।

लक्षणम्—युक्तं प्रकृतिसत्त्वेन विद्यात् पुरुषमज्वरम् ॥ ८६ ॥

ज्वरमुक्तलक्षणं—स्वेदो लघुत्वं शिरसः कण्डूः पाको मुखस्य च ।

क्षवथुश्चान्नलिप्सा च ज्वरमुक्तस्य लक्षणम् ॥ ८७ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने द्वितीयं ज्वरनिदानं समाप्तम् ॥ २ ॥

ज्वरमुक्तस्य लक्षणमाह—स्वेद इत्यादि । स्वेदः=घर्मनिर्गमः, लघुत्वं=
शरीरस्य लाघवं, क्षवथुः=छिका, अन्नलिप्सा=अन्नभोजनेच्छा ॥ ८७ ॥

इति सुधासिन्धवायां माधवनिदानटिप्पण्यां द्वितीयं ज्वरनिदानम् ॥ २ ॥

अथ तृतीयमतीसारनिदानम् ॥ ३ ॥

कारणम्—गुर्वतिस्निग्धरूक्षोष्णद्रवस्थूलातिशीतलैः ।

विरुद्धाध्यशनाजीर्णैर्विषमैश्चापि भोजनैः ॥ १ ॥

स्नेहाद्यैरतियुक्तैश्च मिथ्यायुक्तैर्विषैर्भयैः ।

शोकाद्दुष्टाभ्युपगमातिपातैः सात्त्विकतृप्पयैः ॥ २ ॥

जलाभिरमणवंगविघातैः क्रिमिदोषतः ।

नृणां भवत्यतीसारो लक्षणं तस्य वक्ष्यते ॥ ३ ॥

ज्वरातिसारयोरन्योऽन्योपद्रवत्वाज्वरानन्तरमतीसारमाह—गुर्वतीत्यादि ।
एभिर्निर्दिष्टैः कारणैर्नृणामतिसारो भवति । गुरुशब्देन मात्रागुरुगृह्यते ।
अतिशब्दः स्निग्धादिस्थूलान्तः प्रत्येकमन्वेति । अतिस्निग्धैः=अ-
तिरूक्षैः-अतिद्रवैरित्यादि । तथाऽति, शीतलैर्द्रव्यैर्विरुद्धभोजनैः=संयोगसं-
स्कारादिविरुद्धैः । अध्यशनैः=भुक्तोपरिभुक्तैः (भुक्तस्योपरि यद् भुक्तं तद्-

ध्यशनमिष्यते । स्नेहः=स्नेहनमाद्यो येषां तैस्तथोक्तैः । स्वेदनवमनविरेच-
नानुवासननिरुहैरतियोगयुक्तैः, मिध्यायुक्तै=हीनयोगयुक्तैः । दुष्टाम्बुमघा-
तिपानैः=दुष्टमम्बु जलं मघं चैतयोरतिपानैः । सात्स्यर्तुपर्ययैः=सात्स्यपर्ययैः,
ऋतुपर्ययैः, जलाभिरमणैः=जलक्रीडाऽऽदिभिः, वेगविघातैः=मूत्रादीनाम् १-३

अतीसारसम्प्राप्तिः—

संशम्यापां धातुरग्निं प्रबृद्धः शक्नुमिश्रो वायुनाऽधः प्रणुन्नः ।

सरत्यतीवातिसारं तमाहुर्व्याधिं घोरं षड्विधं तं वदन्ति ॥

एकैकशः सर्वशश्चापि दौषैः शोकेनान्यः षष्ठ आमेन चोक्तः ॥ ४ ॥

अतिसारसम्प्राप्तिमाह—संशम्येति । अपां धातुः=रसादिः अग्निं संशम्य=
जठराग्निं मन्दीकृत्य, प्रबृद्धः=प्रदुष्टः, वायुना=अनिलेन अधः-प्रणुन्नः=प्रेरितः,
शक्नुमिश्रः=पुरीषयुक्तः अतिसारति=वेगेन बहति, बहुद्रवद्रव्यसरणादतीसार-
स्तस्यान्वर्थनाम् । तमतीसारं षड्विधं=षट्प्रकारं वदन्ति भिषजः । स्तथा हि—
एकैकशः=पृथग्वातादिभिस्त्रयः, वातिकः, पैत्तिकः, श्लैष्मिकः, अत्र वीप्सायां शस्-
प्रत्ययः । सर्वशः=सान्निपातिकः, शोकेन चान्यः, आमेन=अपकरसेन षष्ठः ॥४॥
पूर्वरूपं—हन्नाभिपायूदरकुक्षितोदगात्रावसादानिलसन्निरोधः ।

विद्सङ्ग आध्मानमथाविपाको भविष्यतस्तस्य पुरःसराणि ॥५॥

पूर्वरूपमाह—हृदिस्थादि । तस्य अतिसारस्य, भविष्यतः=भाविनः=इमानि
पुरस्सराणि = अग्रेसराणि, लक्षणानि जायन्ते । तथाहि हन्नाभिपायूदरकु-
क्षितोदेत्यत्र तोदशब्दोः, हृदादिभिः सर्वैः सम्बद्धयते । द्रव्दान्ते श्रूयमाणत्वात् ।
तोदो=व्यथा । हृदयतोदः, नाभितोद इत्यादि । गात्रावसादः = शरीरसादः ।
अनिलसन्निरोधः=वायोरप्रवृत्तिः, विद्सङ्गः=पुरीषाप्रवर्तनम् । अविपा-
कोऽन्नस्येति ॥ ५ ॥

वातजः—अरुणं फेनिलं रुक्षमल्पमल्पं सुहृमुहुः ।

शक्नुदामं सरक्शब्दं मारुतेनातिसार्यते ॥ ६ ॥

पित्तजः—पित्तात्पीत्तं नीलमालोहितं वा तृष्णामूर्च्छांदाहपाकोपपन्नम् ॥७॥

कफजः—शुक्लं सान्द्रं श्लेष्मणा श्लेष्मयुक्तं विन्नं शीतं हृष्टरोमा मनुष्यः

त्रिदोषजः—वराहस्नेहमांसाम्बुसदृशं सर्वरूपिणम् ।

कृच्छ्रसाध्यमतीसारं विद्यादोषत्रयोद्भवम् ॥ ९ ॥

शोकातिसारः—

तैस्तैर्भावैः शोचतोऽल्पाशनस्य वाष्पोष्मा वै वह्निमाविश्य जन्तोः ।

कोष्ठं गत्वा क्षोभयेत्तस्य रक्तं तच्चाधस्तात्काकणन्तीप्रकाशम् ॥ १० ॥
 निर्गच्छेद्वै विड्विमिश्रं ह्यविड् वा निर्गन्धं वा गन्धवद्वाऽतिसारः ।
 शोकोत्पन्नो दुश्चिकित्स्योऽतिमात्रं रोगो वैद्यैः कष्ट एष प्रदिष्टः ॥ ११ ॥
 शोकजातीसारमाह—तैस्तैरित्यादि । तैस्तैर्भावैः=धनबन्धुनाशादिभिः ॥ शो-
 चतः=शोकं विदधतः, अतएव अल्पपाशनस्य=अल्पं भुजानस्य नरस्य=पुंसः ।
 बाष्पोष्मा=बाष्पं नेत्रनासाऽऽदिव्युतं जलं तत्सहित ऊष्मा=शोकजं शरीरतेजः ।
 कोष्ठं गत्वा वह्निमाविश्य=जठराग्निनाव्याकुलीकृत्य तस्य रक्तं क्षोभयेत्=सञ्चाल-
 लयेत् । तच्च रक्तं काकणन्तीप्रकाशं=गुजाफलसदृशम्, अधस्तात्निर्गच्छेत्-
 गुदद्वारेति भावः । तच्च रक्तं विड्विमिश्रं=पुरीषयुक्तम् । अविड् वा=मलर-
 हितं वा, निर्गन्धं=गन्धवर्जितम् । गन्धवद् वा=गन्धयुतं वा । निर्गच्छेत्=
 गुदेनाधस्तात्त्रिसरेत् । एषः शोकोत्पन्नः=शोकजोऽतीसारः, अतिमात्रं दुश्चि-
 कित्स्यः । कष्टः=कृच्छ्रासाध्यः, वैद्यैः प्रदिष्टः=कथितः ॥ १०-११ ॥

आमातीसारलक्षणम्—

अन्नाजीर्णात्प्रद्रुताः क्षोभयन्तः कोष्ठं दोषा धातुसंधान्मलांश्च ।
 नानावर्णं नैकशः सारयन्ति शूलोपतं षष्ठमेनं वदन्ति ॥ १२ ॥

आमातीसारमाह—अन्नाजीर्णाद्=अन्नञ्च तदजीर्णमन्नाजीर्णं तस्मात्, अन्नापरिपाकात् । प्रद्रुताः=विमार्गगताः, दोषाः, धातुसंद्धान्=धातुबृन्दान् । मलांश्च, क्षोभयन्तः=सञ्चालयन्तः, दूषयन्त इति यावत् । नानावर्णम्=अनेकवर्णविशिष्टं, शूलोपेतं=वेदनोपद्रुतं, नैकशः=अनेकवारान्, सारयन्ति=रेचयन्ति । एनं षष्ठमतिसारं वदन्ति वैद्या इति शेषः ॥ १२ ॥

आमलक्षणं—संसृष्टमेभिर्दोषस्तु न्यस्तमप्स्ववसीदति ।

पुरीषं भृशदुर्गन्धि पिच्छिलं चामसंज्ञितम् ॥ १३ ॥

चिकित्सासौलभ्यार्थमामलक्षणमाह—संसृष्टेत्यादि । एभिर्दोषैः संसृष्टं=सम्बद्धम् । अप्सु=जलेषु । न्यस्तं=क्षिप्तम् । पुरीषं=विष्टा, अवसीदति=निमज्जति । भृशदुर्गन्धि=अत्यन्तदुर्गन्धम् । पिच्छिलं=चिकणम् । आमसंज्ञितं जानीयात् ॥ १३ ॥

पक्वलक्षणं—एतान्येव तु लिङ्गानि विपरीतानि यस्य वै ।

लाघवं च विशेषेण तस्य पक्वं विनिर्दिशेत् ॥ १४ ॥

पक्वक्षयमाह—एतान्येव विपरीतानि लिङ्गानि = विरुद्धानि लक्षणानि, भवन्ति विशेषेण लाघवं—कोष्ठस्य देहस्य वा, तस्य पक्वं विनिर्दिशेत् = जानीयात् ॥ १४ ॥

असाध्य- पक्वजाम्बवसङ्काशं यकृत्पिण्डनिभं तनु ।
लक्षणानि—घृततैलवसामज्जवेशवारपयोदधि ॥ १५ ॥

मांसधावनतोयाभं कृष्णं नीलारुगप्रभम् ।
मेचकं स्निग्धकर्बूरं चन्द्रकोपगतं घनम् ।

कुणपं मस्तुलङ्गामं सुगन्धि कुथितं बहु ॥ १६ ॥

असाध्यलक्षणान्याह—पक्वेत्यादिना । पक्वजाम्बवसङ्काशं = सुपक्व-
जम्बूफलसदृशवर्णम् । यकृत्पिण्डनिभं = यकृत्पिण्डसदृशम् । कृष्णलोहित-
मित्यर्थः । तनु = स्वच्छम् । घृततैलवसामज्जवेशवारपयोदधि—मांसधावन-
तोयाभम् । एकम् पदं द्वन्द्वानिर्दिष्टम् । अत्र आभाशब्दो घृतादिभिः सर्वत्र
सम्बद्ध्यते, द्वन्द्वान्तिर्दिष्टत्वात् । घृतादीनामाभा इवाभा यस्य तं तथोक्तम् ।
घृततैले प्रसिद्धे—वसा (चर्षति लोके ख्यातः) 'शुद्धमांसस्य यः स्नेहः सा
वसा परिकीर्तिते'ति । मज्जा—स्थूलास्थ्यन्तर्गतस्नेहपदार्थः । वेशवारः =
'निरस्मि पिशितं पिष्टं स्विन्नं गुदघृतान्वितम् । कृष्णामरिचसंयुक्तं वेश-
वार इति स्मृतः' । कृष्णम् = अजनवर्णम् । नीलारुगप्रभम् = चापपद्मवर्णम् ।
मेचकं = श्यामलम् । कर्बूरं = नानावर्णम् । चक्रकोपगतम् = मथूरपिच्छचन्द्रकै-
रिव धातुस्नेहं रूपगतम् । घनं धातुवन्तरमिश्रणात् । कुणपं—मृतकगन्धि । मस्तु-
लङ्गामं = मस्तुलङ्कः = मस्तकान्तर्गतस्नेहः, तत्सदृशम् । कुथितं = पूति ॥ १५-१६ ॥

तृष्णादाहतमःश्वासहिक्कापाश्र्वास्थिशूलिनम् ।

संमूर्च्छांऽरतिसंमोहयुक्तं पक्वबन्धीगुदम् ।

प्रलापयुक्तं च भिषग्बर्जयेदतिसारिणम् ॥ १७ ॥

असंवृतगुदं क्षीणं दूराज्मातमुपद्रुतम् ।

गुदे पक्वे गतोष्मागमतिसारकिणं त्यजेत् ॥ १८ ॥

अतीसारोप- (तृष्णा दाहोऽरुचिः शोथः पाश्वर्शूलोऽरतिर्वमिः ।

द्रवास्तु— गुदपाकः प्रलापश्च ब्रह्माध्मानं श्वासकासकौ ॥ १ ॥

मूर्च्छा हिक्का मयः शूलं बहुवेगो ज्वरस्तथा ।

पतंरूपवर्जं हि मतिसारिणमुत्त्यजेत् ॥ २ ॥

अन्यच्च—हस्तपादाङ्गुलेः सन्धिप्रपाको मूत्रनिग्रहः ।

पुरुषस्योष्णता चैव मरणायातिसारिणाम् ॥ ३ ॥)

तृष्णेत्यादि । तृष्णाऽऽदीनां पाशर्वास्थिशूलान्तानां पदानां द्वन्द्वं कृत्वा मत्व-
र्थाय इनि प्रत्ययः । तृष्णायुक्तं दाहयुक्तमित्याद्यर्थः । एवमग्रेऽप्यर्थः । **संमू-
च्छाऽरतिसंमोहयुक्तं**—संमूच्छा=मनोमोहः, अरतिः=ग्लानिः, संमोहः=इ-
न्द्रियमोहः, **पक्वबलीगुदम्**=पक्वा बलयो गुदे यस्य तं तथोक्तम् । **प्रलाप-
युक्तम्**=असम्बद्धभाषणोपेतम् । **अतिसारिणम्**=अतिसाररोगिणं, **त्यजेत्**=
न चिकित्सत्, असाध्यत्वादित्यर्थः । **असंवृतगुदं**=पायुसंवर्णान्नमम् ।
क्षीणं=बलोपचयरहितम् । **दूराध्मातम्**=अत्याध्मानयुक्तम् । **उपद्रुतम्**=
अतिसारोपद्रवयुक्तम् । **गुदे पक्वे गतोष्माणं**=पाकारम्भकपित्तसद्भावेऽपि
शीतशरीरम् । **अतिसारकिणम्**=अतिसारयुक्तम् । (वातातीसारान्भ्यां
कुक् च) इति कुक् चादिनिः ॥ १७-१८ ॥

श्वासशूलपिपासाऽऽर्त्तं क्षीणं ज्वरनिपीडितम् ।

विशेषेण नरं बृद्धमतीसारौ विनाशयेत् ॥ १९ ॥

बृद्धं नरं विशेषेण क्व चिद् बालस्याप्यसाम्यत्वं, यदाह सुश्रुतः—‘कृच्छ्र-
श्रायं बालबृद्धेष्वसाध्य’ इति ॥ १९ ॥

रक्तातिसार- पित्तकृन्ति यदाऽत्यर्थं द्रव्याण्यश्नाति पैत्तिके ।

हेतुः— तदोपजायतेऽभीक्ष्णं रक्तातीसार उल्वणः ॥ २० ॥

ननु सप्तमस्य रक्तजस्याप्यतीसारस्य सम्भवात् षट्त्वं विरुद्धं यत् इत्याशङ्क्य
पैत्तिकस्यैवातिसारस्यावस्थाविशेषेण रक्तातीसारोऽपि भवतीति दर्शयति—**पित्ते-**
त्यादिना । **पैत्तिके**—अतिसारे भविष्यति वर्त्तमाने वा । यदा **पित्तकृन्ति**—
पित्तकारीणि । **द्रव्याणि**=भोज्यानि, अत्यर्थम्=अत्यधिकम् । **अभीक्ष्णं**=नि-
रन्तरम्, **अश्नाति**=भक्षयति तदा **उल्वणः**=महान्, रक्तातीसार उपजा-
यत इति ॥ २० ॥

प्रवाहिकासंप्राप्तिः—

वायुः प्रबृद्धो निश्चितं बलासं नुदत्यधस्तादहिताशनस्य ।

प्रवाहतोऽल्पं बहुशो मलाकं प्रवाहिकां तां प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥ २१ ॥

प्रवाहिकायाः सम्प्राप्तिमाह—**वायुरित्यादि** । **अहिताशनस्य**=अपथ्य-
भुजः । **प्रबृद्धः**=प्रकुपितः । **वायुः**=अनिलः । **निश्चितम्**=पक्वस्थितम् । ब-

लासं = कफं, मलाकतं = पुरीषयुक्तं, प्रवाहतः = प्रवहणं कुर्वतः । अल्पं = स्वल्पं, बहुशः = बहुवारान्, अधस्तात् = नीचैर्मार्गेण, नुदति = प्रेरयति । तज्ज्ञाः = वैद्याः, तां = पीडाम्, प्रवाहिकां, प्रवदन्ति = कथयन्ति । द्रवद्रव्य-सरणसाम्यादामपक्वयोगसम्भवाच्च प्रवाहिकाऽतीसारयोः साधर्म्यं बुद्ध्वाऽती-सारे प्रवाहिकोल्लेखः । अतीसारे नानाविधद्रवधातुसरणं प्रवाहिकायां कफ-मात्रसरणमिति परस्परं भेदः । अन्यत्र प्रवाहिकाया नामान्तराण्युपलभ्यन्ते, यथा-विस्त्रंसी, अन्तर्ग्रन्थिः, निश्चारक-इत्यादि ॥ २१ ॥

वातजापित्तजारक्त-प्रवाहिका वातकृता सशूला,

जाप्रवाहिकाः— पित्तात्सदाहा, सकफा कफाच्च ।

सशोणिता शोणितसम्भवा च, ताः स्नेहरूक्षप्रभवा मतास्तु ॥ २२ ॥

तासामतीसारवदादिशेच्च लिङ्गं क्रमं चामविपकतां च ॥ २३ ॥

वातादिभेदेन तस्या रूपाण्याह—वातकृता प्रवाहिका सशूला = शूलयुक्ता, पित्तात् (जायमाना) प्रवाहिका सदाहा = दाहयुक्ता । कफादुत्पन्ना प्रवाहिका, सकफा = श्लेष्मयुक्ता । शोणितसम्भवा = रक्तजा प्रवाहिका, सशोणिता = रक्तयुक्ता ज्ञातव्या । ताः = प्रवाहिकाः । स्नेहश्च रूक्षश्च तौ स्नेहरूक्षौ ताभ्यां सम्भव उत्पत्तिर्यासां ताः स्नेहरूक्षप्रभवाः, मताः = कथिताः । तासां = प्रवा-हिकाणां, लिङ्गं = लक्षणं, क्रमं = चिकित्सितञ्च, अतीसारवत्, आदिशेत् = जानीयात् ॥ २२-२३ ॥

गतातीसाररूपं—यस्योच्चारं विना मूत्रं सम्यग्वायुश्च गच्छति ।

दीप्ताग्नेर्लघुकोष्ठस्य स्थितस्तस्योदरामयः ॥ २४ ॥

ज्वरातीसाररूपं—(ज्वरातीसारयोर्लघुकोष्ठस्य स्थितस्तस्योदरामयः ॥ २४ ॥

तत्तस्याज्ज्वरातिसारस्य तेन नात्रोदितं पुनः) ॥ २५ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने तृतीय-

मतिसारनिदानं समाप्तम् ॥ ३ ॥

अतीसारनिवृत्तिलक्षणमाह—यस्येत्यादि । यस्य = रोगिणः, उच्चारं = पुरीषं, विना मूत्रं प्रवर्तते । वायुश्च सम्यक् = प्रकर्षेण गच्छति । गुदेनेति शेषः । दीप्ताग्नेः = संदीप्तजठरानलस्य, लघुकोष्ठस्य = गुरुत्वशून्यामाशयादेः, तस्य = पुरुषस्य, उदरामयः = जठराधिष्ठितो रोगः, स्थितः = निवृत्त इति ॥ २४ ॥

इति सुधायां तृतीयमतिसारनिदानं समाप्तम् ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थं ग्रहणीरोग-निदानम् ॥ ४ ॥

ग्रहणीहेतुः—अतीसारे निवृत्तेऽपि मन्दाग्नेरहिताग्निः ।

भूयः सन्दूषितो वह्निर्ग्रहणीमभिदूषयेत् ॥ १ ॥

द्रवद्रव्यसरणसाधर्म्यात्परस्परानुबन्धित्वाच्चवासिसारानन्तरं ग्रहणीरोगं कथयति, तत्र सम्प्राप्तिमाह—अतीसार इति । अतीसारे निवृत्ते=शान्ते । अपि शब्दादनिवृत्तेऽभ्यतीसारे । मन्दाग्नेः=स्वल्मीभूतः ठरानलस्थः । अहिताग्निः=अपथ्यभुजः । भूयः=अत्यथम् । सन्दूषितो वह्निः=जठराग्निः । ग्रहणी=पृष्ठी कलाम् । अभिदूषयेत्=हतप्रभावां कुर्यात् ॥ १ ॥

सम्प्राप्तिः—एकंकशः सर्वशश्च दोषरत्यर्थमूर्च्छितैः ।

सा दुष्टा बहुशो भुक्तमाममेव विमुञ्चति ॥ २ ॥

सम्प्राप्तिपूर्वकं सामान्यलक्षणमाह—एकंकश इति । अत्यर्थमूर्च्छितैः=अत्यर्थं प्रवृद्धैः, एकैकशः, सर्वशश्चापि दोषः=वातादिभिः, सा ग्रहणां दुष्टा सती बहुशो=बहुवारान् । भुक्तम्=आहारम्, आममेव=अपक्वमेव । पक्वं वा विमुञ्चति=त्यजति ॥ २ ॥

ग्रहणीस्वरूपं—पक्वं वा सरुजं पूति मुहुर्बद्धं मुहुर्द्वम् ।

ग्रहणीरोगमाहुस्तं आयुर्वेदविदो जनाः ॥ ३ ॥

सरुजं=रुजायुक्तम् । पूति=दुर्गन्धि ('पूतिगन्धिस्तु दुर्गन्ध' इत्यमरः) वातेन मुहुर्बद्धं, पित्तेन च मुहुर्द्वम् । ग्रहण्या रोगो ग्रहणीरोगस्तं तथोक्तम् । आयुर्वेदविदो जनाः=आयुर्वेदशास्त्रमर्मज्ञाः, आहुः=आमनन्ति । ग्रहणीलक्षणं यथा—'पृष्ठी पित्तधरा नाम या कशः परिकीर्त्तिता । पक्वामाशयमध्यस्था ग्रहणी साऽभिधीयते' इति । कला=धात्वाशयान्तरमर्यादा ॥ ३ ॥

पूर्वरूपं—पूर्वरूपं तु तस्येदं तृष्णाऽऽलस्यं बलक्षयः ।

विदाहोऽन्नस्य पाकश्च चिरात्कायस्य गौरवम् ॥ ४ ॥

पूर्वरूपमाह—पूर्वरूपमित्यादि । तस्य=ग्रहणीरोगस्य, इदं पूर्वरूपम् । तृष्णा=पिपासा । अन्नस्य विदाहः=अग्निमन्दतयाऽऽहारस्य विदग्धता । अत एव अन्नस्य भुक्तस्य चिराद्=विलम्बेन पाकश्च भवति । कायस्य=शरीरस्य, गौरवश्च सामत्वादिति ॥ ४ ॥

वातग्रहणीहेतुः—कटुतिक्तकषायातिरूक्षसन्दुष्टभोजनैः ।

प्रमितानशनात्यध्ववेगनिग्रहसंयुतैः ॥

मारुतः कुपितो वह्निं संछाद्य कुरुते गदान् ॥ ५ ॥

वातिकग्रहण्या निदानसम्प्राप्तिपुरस्सरं रूपमाह—कटुतिक्तेत्यादि । कटुतिक्तादिभोजनैः, एतैर्हंतुभिः प्रकुपितो मारुतः, वह्निं संछाद्य गदान् कुरुते, इत्यन्वयः । सन्दुष्टभोजनं=संयोग-संस्कारादिविरुद्धं भोजनम् । प्रमितं=स्वल्पभोजनम् । अनशनं = लङ्घनम् ॥ ५ ॥

तल्लक्षणञ्च—तस्यान्नं पच्यते दुःखं शुक्तपाकं खराङ्गता ॥ ६ ॥

कण्ठास्यशोषः क्षुत्तृष्णा तिमिरं कर्णयोः स्वनः ।

पाश्वोर्बद्धक्षणाग्रीवाक्ष्णभीक्षणं विषूचिका ॥ ७ ॥

हृत्पीडाकाश्यदौर्बल्यं वैरस्यं परिकर्त्तिका ।

गृद्धिः सर्वरसानां च मनसः सदनं तथा ॥ ८ ॥

जीर्णं जीर्यति चाध्मानं भुक्ते स्वास्थ्यमुपैति च ।

स वातगुल्महृद्रोग-प्लीहाशङ्की च मानवः ॥ ९ ॥

चिराद्दुःखं द्रवं शुष्कं तन्वाम शब्दफेनवत् ।

पुनः पुनः सृजेद्वर्चः कासश्वासादितोऽनिलात् ॥ १० ॥

कान् गदान् विदधातीत्यत आह—तस्यान्नमित्यादि तस्य = ग्रहणीरोगपीडितस्य, अन्नं, दुःखं = समयाधिक्येन, पच्यते । शुक्तपाकम् = अम्लपाकम् । खराङ्गता = कठोरत्ववत् । वायुना स्वर्गतरनेहशोषणात् । तिमिरं = स्वल्पदृष्टिता । कर्णयोः स्वनः = श्रोत्रयोः शब्दः । अभीक्षणं = निरन्तरम् । पाश्वोर्बद्धक्षणाग्रीवाक्ष्णं । रक् शब्दः पाश्वोर्दिभिः प्रत्येकं सम्बद्धयते । विषूचिका = वमनविरचने । वैरस्यं = मुखस्य स्वादाभावः । परिकर्त्तिका = गुदे परिकर्त्तनवत् पीडा । सर्वरसानां = मधुरादीनां, गृद्धिः = अभिलाषा । मनसः सदनं = चित्तावसादः । जीर्णं जीर्यति चान्ने आध्मानम् । भुक्ते = भोजने कृते सति, स्वास्थ्यम् । उपैति = प्राप्नोति । सः, मानवः = मनुष्यः । वातगुल्महृद्रोगप्लीहाशङ्की च भवति । अनिलात् = वायोः । कासश्वासादितः सन्, चिराद् = दीर्घकालेन । दुःखं द्रवं कदा चित् शुष्कं कदा चित्, शब्दफेनवत् = शब्दयुक्तं फेनयुक्तं च, वर्चः = पुरीषम् । पुनः पुनः = भूयो-भूयः, सृजेत् = त्यजेत् ॥ ६-१० ॥

पित्तग्रहणीहेतुः—कट्वजीर्णविदाहम्लक्षाराद्यैः पित्तमुल्लवणम् ।

आप्लावयद्धन्त्यनलं जलं तसमिवानलम् ॥ ११ ॥

पैत्तिकग्रहण्या निदानसम्प्राप्तिपूर्वकरूपमाह—**कट्वजीर्णेत्यादि ।** कट्वजीर्णादिभिः । **उत्सवर्णं** = प्रवृद्धम् । पिर्त्तं (कर्तृपदम्) तप्तं जलम् = उष्णोदकम् , अनलमिव । जठरानलम् , **आप्लावयत्** = अभिभवं कुर्वत् । हन्ति ॥ ११ ॥

तल्लक्षणञ्च—**सोऽजीर्णं नीलपीताभं पीताभः सार्यते द्रवम् ।**

पूत्यम्लोद्गारहृत्कण्ठदाहारुचितृडदितः ॥ १२ ॥

सः = आतुरः, पीताभो जायते । अजीर्णम् = अपरिपक्वम् , नीलपीताभं = नीलपीतवर्णम् । द्रवं, पुरीषम् , **सार्यते** = रेचयति । स च पूत्यम्लोद्गारहृत्कण्ठदाहारुचितृडभिः **अर्दितः** = पीडितश्च भवति ॥ १२ ॥

कफग्रहणीहेतुः—**गुर्वतिस्निग्धशीतादिभोजनादतिभोजनात् ।**

भुक्तमात्रस्य च स्वप्नाद्धन्त्यग्निं कुपितः कफः ॥ १३ ॥

श्लैष्मिकग्रहण्या निदानादिपूर्वकरूपं वर्णयन्नाह—**गुर्वित्यादि ।** अतिगुरुस्निग्धादिभोजनात्, अतिभोजनात्—**भुक्तमात्रस्य च स्वप्नात्, कुपितः** = प्रवृद्धः । **कफः** = श्लेष्मा, अग्निं हन्ति ॥ १३ ॥

तल्लक्षणञ्च—**तस्यान्नं पच्यते दुःखं हल्लासच्छर्धरोचकाः ।**

आस्योपदेहमाधुर्यं कासघ्नीवनपीनसाः ॥ १४ ॥

हृदयं मन्यते स्त्यानमुदरं स्तिमितं गुरु ।

दुष्टो मधुर उद्गारः सदनं स्त्रीष्वहर्षणम् ॥ १५ ॥

भिन्नामश्लेष्मसंसृष्टगुरुवर्चः प्रवर्त्तनम् ।

अकृशस्यापि दौर्बल्यमालस्यं च कफात्मके ॥ १६ ॥

तस्य = रोगिणः, **अन्नं** = भुक्तं, **दुःखं** = चिरात् , पच्यते । हल्लासादयो जायन्ते । **आस्योपदेहमाधुर्यम्** = आस्यस्य मुखस्य उपदेहमाधुर्यं = लिप्तत्वं मधुरत्वं च श्लेष्मणैव । **हृदयं, स्त्यानं** = घनद्रवापूरितमिव, **उदरं, स्तिमितं** = निश्चलं, **गुरु** = जडं , मन्यते । अस्य **दुष्टः** = विकृतः । **मधुरः** = माधुर्योपलब्धः । **उद्गारः** । **सदनम्** = अग्निमान्द्यम् । **स्त्रीष्वहर्षणं** = स्त्रीविषयकप्रीत्यभावः । भिन्नं च तदामश्लेष्मभ्यां संसृष्टञ्च **गुरु वर्चःप्रवर्त्तनम्** = पुरीषनिर्गमः, **अकृशस्याऽपि दौर्बल्यं** = स्थूलवतोऽपि कर्मण्यसामर्थ्यम् ॥ १४-१६ ॥

त्रिदोषहेतुलिङ्गे—**पृथग्वातादिनिर्विष्टहेतुलिङ्गसमागमे ।**

त्रिदोषं निर्विशोदेवं तेषां वक्ष्यामि भेषजम् ॥ १७ ॥

साम्निपातिकग्रहण्या लक्षणमाह—पृथग्—वातादिनिर्दिष्टहेतुलिङ्गसमागमे त्रिदोषं निर्दिशेदिति ॥ १७ ॥

संग्रहग्रहणी- अन्त्रकूजनमालस्यं दौर्बल्यं सदनं तथा ।

लिङ्गम्— द्रवं शीतं घनं स्निग्धं सकटीवेदनं शकृत् ॥ १८ ॥

आमं बहु सपैच्छिल्यं सशब्दं मन्दवेदनम् ।

पक्षान्मासाद्दशाहाद्वा नित्यं वाऽप्यथ मुञ्चति ॥ १९ ॥

दिवा प्रकोपो भवति रात्रौ शान्तिं व्रजेच्च सा ।

दुर्विज्ञेया दुश्चिकित्स्या चिरकालानुबन्धिनी ।

सा भवेदामवातेन संग्रहग्रहणी मता ॥ २० ॥

अन्त्रकूजनमित्यादिना लक्षणविशेषमाह—अन्त्रकूजनम्=अन्त्रस्य नि-
नादः । दौर्बल्यं=बलहासः । सदनम्=अग्निमान्धम् । सकटीवेदनम्=कटी-
वेदनायुक्तम् । शकृत्=पुरीषम् । पक्षात्—मासाद् दशाहाद् वा व्यतीत्य (ल्य-
व्लोपे पञ्चमी) नित्यं वा । मुञ्चति=त्यजति । दिवा=दिवसे, प्रकोपो भवति=
वर्द्धते । रात्रौ=निशीथे, शान्तिं, व्रजेत् । दुर्विज्ञेया दुश्चिकित्स्या चिरकाला-
नुबन्धिनी=प्राचीना । आमवातेन जायमाना भवति सा संग्रहग्रहणी, मता =
कथिता, भिषग्भिरिति शेषः ॥ १८-२० ॥

घटीयन्त्रग्रह- स्वपतः पार्श्वयोः शूलं गलज्जलघटीध्वनिः ।

णोलक्षणम्—तं वदन्ति घटीयन्त्रमसाध्यं ग्रहणीगदम् ॥ २१ ॥

सामता निरामता च—दोषं सामं निरामं च विद्यादग्रातिसारवत् ॥ २२ ॥

आमपक्वयोर्लक्षणज्ञानार्थमाह—दोषमिति । सामं निरामञ्च दोषम्,
अत्र =ग्रहणीगदे, अतीसारवद्—निमज्जनोत्प्लवनादिना, विद्यात्=जानी-
यात् ॥ २१-२२ ॥

असाध्यरूपं—लिङ्गैरसाध्यो ग्रहणीविकारो यैस्तैरतीसारगदो न सिध्येत् ।

बुद्धस्य नूनं ग्रहणीविकारो हत्वा तनू नैव निवर्तते च ॥ २३ ॥

वयोभेदेन ग्रहणीसाध्यासाध्यत्वादि—

बालके ग्रहणी साध्या यूनि कृच्छ्रा समीरिता ।

बुद्धे त्वसाध्या विज्ञेया मतं धन्वन्तरेरिदम् ॥ २४ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने चतुर्थं ग्रहणीरोग-
निदानं समाप्तम् ॥ ४ ॥

असाध्यत्वमाह—लिङ्गैरित्यादिना । लिङ्गैः=लक्षणैः, अतीसारगदो न सिद्धयेत्तैरेव ग्रहणीविकारो न सिद्धयेत् । यानि अतिसारस्यासाध्यलक्षणानि तान्येव ग्रहणीरोगस्यापीति भावः । बृद्धस्य तनू हत्वा पुनर्न निवर्तते = न जीवती-त्यर्थः । सुस्पष्टमाह—बालके साध्या-यूनि कृच्छ्रसाध्या । बृद्धे त्वसाध्या-एवेति धन्वन्तरीयाणाम् मतम् ॥ २३-२४ ॥

इतिसुधायां ग्रहणीरोगनिदानम् ।

अथ पञ्चममशोरोग-निदानम् ॥ ५ ॥

संख्या— पृथग्दोषैः समस्तैश्च शोणितात्सहजानि च ।

अशोसि षट्प्रकाराणि विद्याद् गुदवलित्रये ॥ १ ॥

अतीसारग्रहण्यर्शसां परस्परानुबन्धत्वाद् ग्रहण्यन्तरमशोनिदानमाह—पृथगित्यादि । पृथग्वातादिभिर्दोषैः, समस्तैश्च=मितैस्त्रिदोषैः, शोणितात्=रक्तात् । सहजातानि सहजानि । षट्विधानि अशोसि गुदवलित्रये विद्यात् । अरिवत् प्राणान् हिनस्तीत्यर्श इति पृषोदरादित्वात्साधुः । सार्द्धचतुरङ्गुलमानं गुदम् । तदवयवभूताः प्रवाहणी-विसर्जनी-संवरणीनामिकास्तिस्रो वलयः सन्ति । तत्र गुदौष्ठमानमर्धाङ्गुलं तदूर्ध्वमेकाङ्गुलपरिमाणं प्रथमा वलिः, सार्द्धाङ्गुलमाना द्वितीया तृतीया चेति धन्वन्तरीयाः ॥ १ ॥

सम्प्राप्तिः— दोषास्त्वङ्मांसमेदांसि संदृष्य विविधाकृतीन् ।

मासाङ्कुरानपानादौ कुर्वन्त्यशोसि ताञ् जगुः ॥ २ ॥

अर्शःस्वरूपं सम्प्राप्तिपुरःसरमाह—दोषा इत्यादि । दोषाः=वाता-दयः, त्वङ्मांसमेदांसि, संदृष्य=दूषयित्वा । अपानादौ=अपानं=गुदम्, आदि-पदेन नासाऽऽदीनामपि ग्रहणम् । विविधाकृतोन्=नानावर्णान्, मासाङ्कुरान्=पिशितप्ररोहान् कुर्वन्ति । तान् अशोसि, जगुः=कथयामासुः ॥ २ ॥

वाताशोहेतुः—कषायकटुतिक्तानि रूक्षशीतलघूनि च ।

प्रमिताल्पाशनं तीक्ष्णं मद्यं मथुनसेवनम् ॥ ३ ॥

लङ्घनं देशकालौ च शीतौ व्यायामकर्म च ।

शोको वातातपस्पर्शो हेतुर्वातार्शसां मतः ॥ ४ ॥

वातार्शसां निदानमाह—कषायेत्यादि । कषायादिवातातपस्पर्शादिसेवनं वातार्शसां हेतुर्मतः=कथितः ॥ ३-४ ॥

पित्ताशोहेतुः—कट्वम्ललवणोष्णानि-व्यायामान्यातपप्रभाः ।

देशकालावशिशिरौ क्रोधो मध्यमसूयनम् ॥ ५ ॥

विदाहि तीक्ष्णमुष्णं च सर्वं पानान्नभेषजम् ।

पित्तोत्त्वणानां विज्ञेयः प्रकोप हेतुरर्शसाम् ॥ ६ ॥

पित्ताशोनिदानमाह—पित्तोत्त्वणानां=पित्तदोषप्रधानानाम्, अर्शसां प्र-
कोपे कट्वादिको गणो हेतुविज्ञेयः । अशिशिरौ=उष्णौ, देशकालौ ।
कोपो=रोषः । असूयनं=परसम्पत्तौ द्वेषः । सर्वं=निखिलं, पानं=द्रवद्रव्यादि,
अन्नं=भोज्यद्रव्यादि, भेषजम्=श्रौषधद्रव्यादि ॥ ५-६ ॥
कफाशोहेतुः—मधुरस्निग्धशीतानि लवणाम्लगुरुणि च ।

अव्यायामौ दिवास्वप्नः शय्याऽऽसनसुखे रतिः ॥ ७ ॥

प्राग्वातसेवाशीतौ च देशकालावचिन्तनम् ।

श्लैष्मिकाणां समुद्दिष्टमेतत्कारणमर्शसाम् ॥ ८ ॥

श्लेष्माशोनिदानमाह—मधुरेत्यादि । श्लैष्मिकाणां=कफानुबन्धिनाम्,
अर्शसामेतत्कारणं, समुद्दिष्टं=कथितं, महर्षिभिरिति शेषः । मधुरादिपदार्थानां
सेवनं शय्याऽऽसनयोः सुखे, रतिः=अभिलाषातिशयः । प्राग्वातसेवा=पूर्वा-
निलसेवनम् । अचिन्तनम्=चिन्ताराहित्यम् ॥ ७-८ ॥

द्वन्द्वाशोहेतुः—हेतुलक्षणसंसर्गाद्विद्याद् द्वन्द्वोत्त्वणानि च ॥ ९ ॥

त्रिदोषाशोहेतुः—सर्वा हेतुस्त्रिदोषाणां सहजैर्लक्षणैः समम् ॥ १० ॥

पूर्वरूपं— विष्टम्भोऽन्नस्य दौर्बल्यं कुक्षेराटोप एव च ।

काश्यमुद्गारबाहुल्यं सक्थिसादोऽल्पविट्कता ॥ ११ ॥

ग्रहणीदोषपाण्डवत्तेराशङ्का चोदरस्य च ।

पूर्वरूपाणि निर्दिष्टान्यर्शसामभिबृद्धये ॥ १२ ॥

पूर्वरूपमाह—विष्टम्भ इति । विष्टम्भोऽन्नस्य=वातवैगुण्येन विष्टम्भ्या-
न्नस्य परिपाकः, दौर्बल्यं=क्षीणशक्तिता, कुक्षेराटोपः=उदरे गुडगुडा-
शब्दः । सक्थिसादः=जडधावसादः; अल्पविट्कता=पुरीषाल्पत्वम्, अर्श-
साम्, अभिबृद्धये=उत्पत्तये, इमानि पूर्वरूपाणि=अग्रजलक्षणानि निर्दि-
ष्टानि भवन्तीति शेषः ॥ ९-१२ ॥

वातगुदाकु- गुदाङ्कुरा बह्वनिलाः शुष्काश्चिमचिमान्विताः ।

राः— म्लानाः श्यावारुणाः स्तब्धा विशदाः परुषाः खराः ॥

मिथो विसदृशा वक्रास्तीक्ष्णा विल्कुटिताननाः ।

बिम्बीस्रूर्जरकर्कन्धूकार्पासीफलसन्निभाः ॥ १३ ॥

के चित्कदम्बपुष्पाभाः के चित्सिद्धार्थकोपमाः ।

शिरःपाश्वर्षीसकट्यूस्वङ्गणाद्यधिकव्यथाः ॥ १४ ॥

क्षवथूद्वारविष्टम्भहृद्प्रहारोच्चकप्रदाः ।

कासश्वासाग्निवैषम्यकर्णनादभ्रमावहाः ॥ १५ ॥

तैरात्तो ग्रथितं स्तोकं सशब्दं सप्रवाहिकम् ।

रुक्फेनपिच्छानुगतं विबद्धमुपवेश्यते ॥ १६ ॥

अशसां निदानमुक्त्वा वातादिभेदेन लक्षणानि कथयति, तत्र वाताशालक्ष-
णमाह—**गुदाङ्कुराः** इत्यादि । बहुरनिलो यत्र ते तथोक्ता वातप्रधानाः । गुदे मांसप्र-
रोहाः, गुदाङ्कुराः । **शुष्काः**—स्त्रावहीनाः, **चिमचिमान्विताः**—वेदनाविशेषपीडि-
ताः, **स्तब्धाः**—कठिनस्पर्शवत्वात्, **परुषाः**—कर्कशाः, **खराः**—सूक्ष्मानेककण्टका-
कीर्णाः, **मिथोविसदृशाः**—परस्परविभिन्नाकृतयः, **बिम्ब्यादिफलसन्निभाः**—
बिम्बी (त्रिकोल' इति लोके ख्यातम्) रक्तातिशयादिसाधर्म्यमादाय सादृश्यम् ।
के चित् **सिद्धार्थकोपमाः**—सिद्धार्थकः 'सरसो' इति लोके प्रसिद्धः सूक्ष्मफल-
विशेषस्तत्सदृशाः सूक्ष्मपिडकारूपाः । **तैः** = अशोभिः, **आर्त्तः**—पीडितः, ।ग्रथि-
नं=क्लिष्टम्, **स्तोकम्** = अल्पम्, **रुक्**—पीडा, **पिच्छा**—चित्रकणो जलोदगत-
तैलाकृतिर्द्रवभागः, **उपवेश्यते** = पुरीषं त्याज्यते ॥ १३-१६ ॥

तदुपद्रवाः— कृष्णत्वङ्नखविण्मूत्रनेत्रवक्त्रश्च जायते ।

गुल्मप्लीहोदराण्ठीलासम्भवस्तत एव च ॥ १७ ॥

पित्तगुदाङ्कुराः—पित्तोत्तरा नीलमुखा रक्तपीतासितप्रभाः ।

तन्वस्त्रस्त्राविणो विस्त्रास्तनवो मृदवः श्लथाः ॥ १८ ॥

शुकजिह्वायकृत्खण्डजलौकोवक्त्रसन्निभाः ।

दाहपाकज्वरस्वेदतृणमूर्च्छाऽरुचिमोहदाः ॥ १९ ॥

सोष्माणो द्रवनीलोष्णपीतरक्तामवर्धसः ।

यवमध्या हरिपीतहारिद्रत्वङ्नखादयः ॥ २० ॥

उपद्रवमाह—त्वङ्नखविण्मूत्रादीनां कृष्णता गुल्मादिसम्भवश्च जायते,

अष्टौला = वातव्याधिविशेषः ॥ १७-२० ॥

कफगुदाङ्कुराः—श्लेष्मोल्बणा महामूला घना मन्दरुजः सिताः ।

उत्सन्नोपचितस्निग्धस्तब्धवृत्तगुहस्थिराः ॥ २१ ॥

पिच्छिलाः स्तिमिताः श्लक्ष्णाः कण्ड्वाभ्याः स्पर्शनप्रियाः ।
 करीरपनसास्थ्याभास्तथा गोस्तनसन्निभाः ॥ २२ ॥
 वङ्गणानाहिनः पायुवस्तिनाभिविकर्षिणः ।
 सन्धासकासहृल्लासप्रसेकारुचिपीनसाः ॥ २३ ॥
 मेहकृच्छ्रशिरोजाड्यशिशिरज्वरकारिणः ।
 क्लैब्याग्निमार्दवच्छर्दिरामप्रायविकारदाः ॥ २४ ॥
 वसाऽऽभसकफप्राज्यपुरीषाः सप्रवाहिकाः ।
 न स्रवन्ति न भिद्यन्ते पाण्डुस्निग्धत्वगादयः ॥ २५ ॥

श्लेष्माशौलक्षणमाह—श्लेष्मोल्बणाः = कफप्रधानाः, महामूलाः = महान्ति मूलानि येषां ते तथोक्ताः, घनाः = निविडावयवाः, मन्दरुजः = स्वल्पवेदनायुक्ताः, सिताः = धवलवर्णाः । उत्सन्नाः = ऊर्ध्वमुद्गताः, उपचिताः = स्थूलाः, स्तब्धाः = जडाः, वृत्ताः = वर्तुलाः, गुरवो = भाराक्रान्ताः, स्थिराः = अचलाः, पिच्छिलाः = चिक्कणाः, स्तिमिताः = मन्दाः, कण्ड्वाभ्याः = खर्जूबहुलाः, गोस्तनसन्निभाः = गोस्तनसदृशाः, वङ्गणानाहिनः = वङ्गक्षणा वानद्धुं शीलं येषां ते तथा पाय्वादिभागेषु आकर्षणवद्देनासम्पादकाः, तथा मेहादिविकारकारिणः, क्लैब्यं = नपुंसकता, अग्निमार्दवं = बहिमन्दता, वसाम् = वसासदृशं, कफसदृशं वा, प्राज्यं = प्रभूतं, पुरीषं = विष्टायत्र तथा, न स्रवन्ति = न क्लिद्यन्ति, न भिद्यन्ते = गाढवर्चस्का अपि विदीर्णतां न यान्ति ॥ २१-२५ ॥

त्रिदोषसहजे च-सर्वैः सर्वात्मकान्याहुर्लक्षणैः सहजानि च ॥ २६ ॥

रक्ताशौगुदा-रक्तोल्बणा गुदे कीलाः पित्ताकृतिसमन्विताः ।

कुराः— वटप्ररोहसदृशा गुञ्जाविद्रुमसन्निभाः ।

तेऽस्त्यर्थं दुष्टमुष्णं च गाढविट्कप्रपीडिताः ॥ २७ ॥

स्रवन्ति सहसा रक्तं तस्य चातिप्रवृत्तितः ।

भेकाभः पीड्यते दुःखैः शोणितक्षयसम्भवैः ॥ २८ ॥

हीनवर्णबलोत्साहो हतौजाः कलुषेन्द्रियः ।

विट् इयावं कठिनं रूक्षमधो वायुर्न वर्तते ॥ २९ ॥

रक्ताशौलक्षणमाह—रक्तोल्बणा इति । गुदे कीलाः = इत्येकं पदम्, अलुक् समासः, गुदे पायुदेशे कीलवत्प्रतीयमानाः । गुञ्जाविद्रुमसन्निभाः = करञ्जप्रवा-

लवत्लोहितवर्णाः । गाद्विष्प्रपीडिताः=कटिनपुरीषपीडिताः, सन्तः ।
 तस्य=रक्तस्य, अतिप्रवृत्तितः=अतिस्त्रावात् । भेकाभः=मण्डूकच्छविः, पीत-
 वर्ण इति यावत् । विट्=पुरीषं, श्यावं=कृष्णवर्णम्, अधोवायुः=अपानशब्दो
 न वर्तते गुदेन, प्रतिलोमगत्वात् ॥ २६-२९ ॥

वातादिभेदेन तनु चारुणवर्णं च फेनिलं चासृग्शंसाम् ।

तल्लक्षणानि-कटयूरगुदशूलं च दौर्बल्यं यदि चाधिकम् ॥ ३० ॥

तत्रानुबन्धो वातस्य हेतुर्यदि च रूक्षणम् ।

शिथिलं श्वेतपीतं च स्निग्धं विट्गुरुशीतलम् ॥ ३१ ॥

यद्यशंसां घनं चासृक् तन्तुमत्पाण्डु पिच्छिलम् ।

गुदं सपिच्छं स्तिमितं गुरु स्निग्धं च कारणम् ॥

श्लेष्मानुबन्धो विज्ञेयस्तत्र रक्ताशंसां बुधैः ॥ ३२ ॥

रक्तस्य वातादिभेदेन लक्षणमाह-तन्वित्यादि । यदि, अशंसाम्, असृक्
 रक्तं, तनु = तरलम्, अरुणवर्णं=रक्तवर्णं, फेनिलं=फेनयुक्तं, च स्यात्कट्या-
 दिषु शूलमधिकं दौर्बल्यं च यदा जायेत, रूक्षणं हेतुर्यदि भवेत्तदा तत्र
 वातस्यानुबन्धो विद्येयः । यदि च विट्=पुरीषं, शिथिलं=द्रवं, श्वेतपीतं
 रिनग्धं, गुरु, शीतलं च स्यात्, यदि चाशंसाम्, असृक्=रक्तं, तन्तुमत्=
 सूत्रवद्भासमानं, पाण्डु=पीतवर्णं, पिच्छिलादिलक्षणोपेतं च स्यात्तत्र श्लेष्मा-
 नुबन्धो विज्ञेयो बुधैः ॥ ३०-३२ ॥

कथमशंसि पञ्चात्मा मारुतः पित्तं कफो गुदवलित्रयम् ।

कष्टानि—सर्व एव प्रकुप्यन्ति गुदजानां समुद्भवे ॥ ३३ ॥

तस्मादशंसि दुःखानि बहुव्याधिकराणि च ।

सर्वदेहोपतापीनि प्रायः कृच्छ्रतमानि च ॥ ३४ ॥

गुददेशस्थस्यापि तस्य सर्वदेहव्यापित्वमाह—गुदजानाम्=अशंसां, समु-
 द्भवे पञ्चात्मा मारुतः=पञ्चविधवातः, पित्तं च पञ्चविधं, कफश्च पञ्चविधः,
 गुदबलित्रयं च सर्व एव युगपत्, प्रकुप्यन्ति=विकृता यान्ति । तस्मादशंसि,
 दुःखानि=पीडाकराणि बहुव्याधिं जनयन्ति, सर्वदेहोपतापीनि=निखिल-
 शरीरक्लेशकराणि, प्रायः, कृच्छ्रतमानि=कष्टसाध्यानि, प्रायोग्रहणाद् असा-
 ध्यानि च भवन्ति ।

‘इदि प्राणो गुदेऽपानः समानो नाभिमण्डले । उदानः कण्ठदेशे च

व्यानः सर्वशरीरगः ॥ अग्न्याशये यकृत्प्लोहोर्हृदये लोचनद्वये । त्वचि सर्वशरीरषु पित्तं निवसति क्रमात् । आमाशयेऽथ हृदये कण्ठे शिरसि सन्धिषु । स्थानेष्वेषु मनुष्याणां इलेष्मा तिष्ठत्यनुक्रमात् । इति स्थानभेदेन कार्यभेदेन च वातादीनां पञ्चविधत्वम् ॥ ३३-३४ ॥

साध्यानि—द्वन्द्वजानि द्वितीयायां वलौ यान्याश्रितानि च ।

कृच्छ्रसाध्यानि तान्याहुः परिसंवत्सराणि च ॥ ३५ ॥

अर्शसः साध्यलक्षणमाह—बाह्यायां वले=‘संवरण्यां’ जातानि, एकदोषोल्बणानि=एकैकदोषप्रधानानि, न चिरोत्पतितानि=अनतिक्रान्तसंवत्सराणि, सुखसाध्यानि ॥ ३५ ॥

दुःसाध्यानि—द्वन्द्वजानि द्वितीयायां वलौ यान्याश्रितानि च ।

कृच्छ्रसाध्यानि तान्याहुः परिसंवत्सराणि च ॥ ३६ ॥

द्वितीयायां च वलौ=विसर्जन्यां, जातानि, परिसंवत्सराणि=अतीत संवत्सराणि कृच्छ्रसाध्यानि ॥ ३६ ॥

असाध्यानि—सहजानि त्रिदोषाणि यानि चाभ्यन्तरां वलिम् ।

जायन्तेऽर्शसि संश्रित्य तान्यसाध्यानि निर्दिशेत् ॥ ३७ ॥

सहजानि त्रिदोषाणि=त्रिदोषोल्बणानि, आभ्यन्तरां वलि च संश्रित्य=अवलम्ब्य यानि जायन्ते तान्यसाध्यानि निर्दिशेत्=जानोयात् ॥ ३७ ॥

असाध्यानामपि शेषत्वादायुषस्तानि चतुष्पादसमन्विते ।

याप्यतामाह—याप्यन्ते दीप्तकायाग्नेः प्रत्याख्येयान्यतोऽन्यथा ॥ ३८ ॥

असाध्यो हि द्विधा—याप्यप्रत्याख्येयभेदेन वर्णितः, तत्र आयुषः शेषत्वात्—आयुषि विद्यमाने । चतुष्पादसमन्विते=पादचतुष्टययुक्ते । ‘मिषग् द्रव्याण्युपस्थाता रोगी पादचतुष्टयम्’ । दीप्तकायाग्नेः=प्रदीप्तजठरानलस्य तान्यर्शसि । याप्यन्ते=याप्यानि भवन्ति, अतोऽन्यथा=वैपरीत्येन प्रत्याख्येयान्येव विद्यात् । ‘यापनोयं तु तं विद्यात् क्रिया धारयते तु यम् । क्रियायां तु निवृत्तायां सद्य एव विनश्यति । प्रत्याख्येयं तु तं विद्याच्चिकित्सा यत्र निष्फला’ ॥ ३८ ॥

असाध्यरोगि- हस्ते पादे मुखे नाभ्यां गुदे वृषगयोस्तथा ।

लक्षणम्— शोथो हृत्पाद्वर्णलं च यस्यासाध्योऽर्शसो हि सः ॥ ३९ ॥

अपरञ्च—हृत्पाद्वर्णलं संमोहवर्द्धदिरङ्गस्य रुज्वरः ।

तृष्णा गुदस्य पाकश्च निहन्युगुदजातुरम् ॥ ४० ॥

उपद्रवमाह—हस्त इत्यादि । यस्य=अशोरोगयुक्तस्य, हस्तादिषु शोथः सोऽसाध्यः ॥ ३९-४० ॥

अपरञ्च—तृष्णाऽशोचकशूलार्त्तमतिप्रसृतशोणितम् ।

शोथातिसारसंयुक्तमर्शोसि क्षपयन्ति हि ॥ ४१ ॥

तृष्णाऽऽदिपीडितम् , अतिप्रसृतशोणितम् = अतिशयेन रक्तप्रवाहयुक्तम् । क्षपयन्ति = विनाशयन्ति ॥ ४१ ॥

लिङ्गादावर्शोसि—मेढ्रादिष्वपि वक्ष्यन्ते यथास्वं नाभिजानि च ।

गण्डूपदास्यरूपाणि पिच्छिलानि मृदूनि च ॥ ४२ ॥

मेढ्रादिषु = लिङ्गादिष्वपि यथास्वमर्शोसि वक्ष्यन्ते नाभिजानि च, गण्डूप-
दास्यरूपाणि=किञ्चुलिकमुखसदृशानि, मृदूनि=सुकुमाराणि, भवन्तीतिशेषः ४२
चर्मकीलसम्प्राप्तिः—व्यानो गृहीत्वा श्लेष्माणं करोत्यर्शस्त्वचो बहिः ।

कीलोपमं स्थिरखरं चर्मकीलं तु तद्विदुः ॥ ४३ ॥

चर्मकीलमाह—व्यानः = सकलदेहचरो वायुः, श्लेष्माणं=कफं, गृहीत्वा
त्वचो बहिः कीलोपमं, स्थिरखरं=निश्चलत्वेन वृत्तमानं सत्खरस्पर्शं, तं चर्म-
कीलम् = एतन्नामधेयं रोगं विदुः ॥ ४३ ॥

तल्लक्षणं—वातेन तोदपाह्वयं पित्तादसितवक्त्रता ।

श्लेष्मणा स्निग्धता चास्य ग्रथितत्वं सवर्णता ॥ ४४ ॥

(अर्शसां प्रथमे चित्तमाशु कुर्वीत बुद्धिमान् ।

तान्याशु हि गुदं बद्ध्वा कुर्युर्बद्धगुदोदरम् ॥ ४५ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने पञ्चममर्शोरोग-

निदानं समाप्तम् ॥ ५ ॥

तस्यैव वातादिभेदेन लक्षणमाह—असितवक्त्रता = नीलमुखत्वम् , स-
वर्णता—शरीरस्य तुल्याकृतित्वम् ॥ ४४ ॥

इति सुधायामर्शोरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ षष्ठमग्निमान्द्यऽजीर्णं विषूचिका-ऽलसक-

विलम्बिका-निदानम् ॥ ६ ॥

अग्निमान्द्यवर्णनं—मन्दस्तीक्ष्णोऽथ विषमः समश्चेति चतुर्विधः ।

कफपित्ताभिलाधिकात्तत्साम्नाज्जाठरोऽनलः ॥ १ ॥

अग्नेश्चातुर्विध्यमाह—**मन्द** इत्यादि । कफाधिक्यान्मन्दः, पित्ताधिक्यात्—**तीक्ष्णः**, अनिलाधिक्याद्विषमः, तत्साम्यात्—कफादीनां साम्यात्, **समो जाठरोऽनल** इति । जाठर इति कथनाद् भूताश्चग्निव्यवच्छेदो जायते ॥ १ ॥

तत्कार्यम्—**विषमो वातजान् रोगास्तीक्ष्णः पित्तनिमित्तजान् ।**

करोत्यग्निस्तथा मन्दो विकारान् कफसम्भवान् ॥२॥

तेषां कार्यमाह—**विषम** इत्यादि । विषमो वातजान् रोगान् करोति । तीक्ष्णः पित्तजान् व्याधीञ्जनयति । मन्दः श्लेष्मनिमित्तजान् रोगानुत्पादयति ॥ २ ॥

समा समाग्नेरशिता मात्रा सम्यग्विपच्यते ।

स्वल्पाऽपि नैव मन्दाग्नेर्विषमाग्नेस्तु देहिनः ॥ ३ ॥

कदा चित्पच्यते सम्यक्कदा चिन्न विपच्यते ।

मात्राऽतिमात्राऽप्यशिता सुखं यस्य विपच्यते ।

तीक्ष्णाग्निरिति तं विद्यात्समाग्निः श्रेष्ठ उच्यते ॥४॥

तेषां रूपमाह—समा उचिता मात्रा भोजनस्य सम्यग् यस्य पच्यतेऽसौ **समाग्निः** । स्वल्पाऽपि मात्रा भुक्ता सम्यग न पच्यतेऽसौ **मन्दाग्निः** । कदा चिन्न पच्यते वा कदाचित्सम्यक् पच्यते स **विषमाग्निः** । मात्राऽतिमात्राऽपि भुक्ता सुखं यस्य पच्यतेऽसौ **तीक्ष्णाग्निः** । अस्यैव 'भस्मक' इति संज्ञा तन्त्रा-न्तरे । एतेषु **समाग्निः** श्रेष्ठ उच्यते ॥ ३-४ ॥

तत्संख्या च—**आमं विदग्धं विष्टब्धं कफपित्तानिलैश्चिभिः ।**

अजीर्णं के चिदिच्छन्ति चतुर्थं रसशेषतः ॥ ५ ॥

अजीर्णं पञ्चमं के चिन्निर्दोषं दिनपाकि च ।

वदन्ति षष्ठं चाजीर्णं प्राकृतं प्रतिवासरम् ॥ ६ ॥

अग्निमान्धाजीर्णयोः परस्परं हेतुत्वादजीर्णान्याह—**आममित्यादि । त्रिभिः कफपित्तानिलैः, आमं-विदग्धं-विष्टब्धमिति । त्रिविधमजीर्णं के चिदाम-नन्ति । त्रिभिरिति कफादिभिरेकैकशो यथासंख्यमन्वयो बोध्यः । के चिच्च रसशेषतः । रसायं शेषो रसशेषस्तस्मात्, चतुर्थमजीर्णमिच्छन्ति के चिद् निर्दोषं दिनपाकि पञ्चममजीर्णमिच्छन्ति । प्राकृतं=स्वाभाविकं, प्रतिवासरं चाजीर्णं षष्ठमिति के चिद् वदन्ति । आमादित्रयमजीर्णमज्ञं रसशेषस्त्वाहाररसज-इति परस्परं भेदः । वातादिसिक्काल्पत्वाद्देतुल्यचण्डिकित्साभेदोऽपि भवति ॥५-६॥**

तद्वेतुः—अत्यम्बुपानाद्विषमाशनाच्च सन्धारणात्स्वप्नविपर्ययाच्च ।

कालेऽपि सात्म्यं लघु चापि भुक्तमन्नं न पाक भजते नरस्य ॥७॥

ईर्ष्याभयक्रोधपरिप्लुतेन लुब्धेन रुदैर्न्यनिपीडितेन ।

प्रद्वेषयुक्तेन च सेव्यमानमन्नं न सम्यक्परिपाकमेति ॥ ८ ॥

मात्रयाऽप्यभ्यवहृतं पथ्यं चान्नं न जीर्यति ।

चित्ताशोकभयक्रोध-दुःखशय्याप्रजागरैः ॥ ९ ॥

अजीर्णहेतुमाह—अत्यम्बुपानादिति । अत्यम्बुपानाद्=अतीवजलपा-
नात्, विषमाशनाद्=विषमाहारात्, स्वप्नविपर्ययाद्=रात्रिजागरणदिवा-
स्वापात्, नरस्य, काले=समयेऽपि, सात्म्यं लघु चापि भुक्तमन्नं सम्यक् परि-
पाकं न याति ॥ ७-९ ॥

आमाजीर्ण-तत्रामे गुरुतोत्कण्ठेः शोथो गण्डाक्षि कृत्तगः ।

लक्षणम्—उद्गारश्च यथाभुक्तमविदग्धः प्रवर्तते ॥ १० ॥

पूर्वाक्तानामजीर्णानां लक्षणाभ्याह—तत्रेत्यादि । तत्र=तेष्वजीर्णेषु, ग-
ण्डः=कपोलः, अक्षि कृत्यो=नेत्रगोलकः, उत्कलेदो=उपस्थितवमनत्वम् ॥१०॥

विदग्ध- विदग्धे भ्रमतृणमूर्च्छाः पित्ताच्च विविधा रुजः ।

लक्षणम्—उद्गारश्च सधूमाम्लः स्येदो दाहश्च जायते ॥ ११ ॥

विष्टब्ध- विष्टब्धे शूलमाश्रितानां विविधा वातवेदनाः ।

लक्षणम्—मलवाताप्रवृत्तिश्च स्तम्भो मोहोऽङ्गपीडनम् ॥ १२ ॥

रसशेषाजीर्णं-रसशेषेऽन्नविद्वेषो हृदयाशुद्धिगोरथे ॥ १३ ॥

लक्षणम्—यावत् संतिष्ठते ह्यस्य दुष्टोऽन्नस्य रसो हृदि ।

तावन्मर्माणि भिद्यन्ते विषं पीतवतो यथा ॥ १४ ॥

विविधा रुजः—ओषचोषादयो वेदनाविशेषाः । सधूमाम्ल-उद्गारः-
अम्लोद्गारो धूमोद्गारश्च ॥ ११-१४ ॥

अजीर्णो- मूर्च्छां प्रलापो वमथुः प्रसेकः सदनं भ्रमः ।

द्रवाः—उपद्रवा भवन्त्येते मरणं चाप्यजीर्णतः ॥ १५ ॥

उपद्रवमाह—मूर्च्छेत्यादि । प्रलापः=असम्बद्धभाषणम् । वमथुः=वर्दिः,
अत्यजीर्णं मरणमपि ॥ १५ ॥

अजीर्णोत्पत्तीअनात्मवन्तः पशुवद् भुज्जते येऽप्रमाणतः ।

कारणम्—रोगानीकस्य ते मूलमज्जं प्राप्नुवन्ति हि ॥ १६ ॥

अजीर्णकारणेषु भोजनाधिकस्य विशेषकारणत्वमाह—ये, अनात्मवन्तः= अजितेन्द्रियाः, अप्रमाणतः=अग्निबलमतिक्रम्य, पशुवत्=मूढवत्, भुञ्जते, रोगानीकस्य=रोगसमूहस्य, मूलं=प्रधानकारणम्, अजीर्णं प्राप्नुवन्ति ॥ १६ ॥

अजीर्णावस्थायां तुदन्नान्तेः कारणम्—

(स्वरूपं यदा दोषविकटमामं लीनं न तेजःपथमावृणोति ।

भवत्यजीर्णेऽपि तदा बुभुक्षा या मन्दबुद्धीन् विषवन्निहन्ति ॥ १७ ॥

प्रायेणाहारवैषम्यादजीर्णं जायते नृणाम् ।

तन्मूलो रोगसंघातस्तद्विनाशाद्विनश्यति ॥ १८ ॥

विषूच्यादि- अजीर्णमामं विष्टब्धं विदग्धं च यदीरितम् ।

हेतुः— विषूच्यलसकौ तस्मान्नवेच्चापि विलम्बिका ॥ १९ ॥

विषूच्यादीनामजीर्णजन्यत्वादजीर्णानन्तरं विषूच्यादीनाह-अजीर्णमित्यादि ।

आमादिकमजीर्णं यद् ईरितं=कथितं, तस्माद्विषूच्यलसकौ भवेताम्, विलम्बिका चापि भवेत् ॥ १९ ॥

विषूचिकानि-सूचीभिरिव गात्राणि तुदन् सन्तिष्ठतेऽनिलः ।

शक्तिः— यत्राजीर्णेन सा वैद्यैर्विषूचीति निगद्यते ॥ २० ॥

विषूच्या निरुक्तिमाह—अजीर्णेन, अनिलः=वायुः, यत्र सूचीभिरिव नर-

स्य गात्राणि तुदन्=व्यथयन्, सन्तिष्ठते, वैद्यैः सा विषूचीति निगद्यते ॥ २० ॥

न तां परिमिताहारा लभन्ते विदितागमाः ।

मूढास्तामजितात्मानो लभन्तेऽशनलोलुपाः ॥ २१ ॥

तां=विषूचीं, विदितागमाः=आयुर्वेदमर्मज्ञाः, न लभन्ते, किन्तु-अशनलोलुपाः=भोजनलुब्धाः ॥ २१ ॥

विषूचिका- मूर्च्छाऽतिसारो वमथुः पिपासा शूलो अमोद्वेष्टनजृम्भदाहाः ।

लक्षणम्— वैवर्ण्यकम्पौ हृदये रुजश्च भवन्ति तस्यां शिरसश्च भेदः ॥ २२ ॥

विषूच्या लक्षणमाह—मूर्च्छेत्यादि । तस्यां = विषूच्याम्, मूर्च्छाऽऽदयो- भवन्तीत्यन्वयः । वमथुः = वान्तिः, वैवर्ण्यं = गात्रस्य, शिरसश्च भेदः = मस्तकपीडा ॥ २२ ॥

विषूचिको (निद्रानाशोऽरतिः कम्पो मूत्राघातो विसंज्ञता ।

पद्रवाः— अमी उपद्रवा घोरा विषूच्यां पञ्च दारुणाः) ॥ २३ ॥

अलसकरूपं-कुक्षिरानद्यतेऽस्यर्थं प्रताम्येत्परिकूजति ।

निश्चो मास्तश्चैव कुक्षादुपरि धावति ॥ २४ ॥

वातवर्चो निरोधश्च यस्यात्यर्थं भवेदपि ।

तस्यालसकमाचष्टे तृष्णोद्गारो च यस्य तु ॥ २५ ॥

अलसकमाह—कुक्षिरित्यादि । कुक्षिः = उदरम्, आनह्यते = आध्मा-
यते, प्रताम्येत् = मोहं गच्छेत्, परिकूजति = आर्त्तरावं करोति, यस्य =
नरस्य, निरुद्धः = प्रतिरुद्धगतिः, मारुतः = पवनः, कुक्षौ = उदरे, उपरि-
धावति = ऊर्ध्वं हृदयादिकं गच्छति, वातवर्चोनिरोधः = विण्मूत्रावरोधः,
तस्य = नरस्य, अलसकमिति अन्वर्थनाम दोषाणामलसीभूतत्वात् । यदुक्तम्-
न्यत्र—प्रयाति नोर्ध्वं नाधस्तादाहारोऽथ विपद्यते । आमाशयेऽलसी-
भूतस्तेन सोऽलसकः स्मृतः ॥ २४-२५ ॥

विलम्बिका वा दण्डालसकः—

दुष्टं तु भुक्तं कफमारुताभ्यां प्रवर्तते नोर्ध्वमधश्च यस्य ।

विलम्बिकां तां भृशदुश्चिकित्स्यामाचक्षते शास्त्रविदः पुराणाः ॥ २६ ॥

विलम्बिकामाह—दुष्टमित्यादि । भुक्तमन्नं कफमारुताभ्यां दुष्टं, नोर्ध्व-
मधश्च प्रवर्तते = वमनविरेचने न जायेते, तां, भृशदुश्चिकित्स्यां = बर्जनीयां,
पुराणाः = प्राक्तनाः, विलम्बिकाम्, आचक्षते = कथयन्ति, नन्वलसकविल-
म्बिकयोरुभयोर्यद्यपि श्लेष्मानिलप्राधान्यं विरेचनवमनशून्यत्वं समानं तथाऽपि
शूलाधिकमलसकविशेषादिति भेदः ॥ २६ ॥

विषूच्यलसकयोरसाध्यलक्षणानि—

यः श्यावदन्तौष्ठनखोऽल्पसंज्ञो वम्यदितोऽभ्यन्तरयातनेत्रः ।

क्षामस्वरः सर्वविमुक्तसन्धिर्यायान्नरः सोऽपुनरागमाय ॥ २७ ॥

असाध्यलक्षणमाह—अल्पसंज्ञः = मृतप्रायः, अभ्यन्तरयातनेत्रः = प्र-
विष्टान्तर्नेत्रगोलकः, क्षीणस्वरः = दुर्बलशब्दः, अपुनरागमाय = मरणाय ॥ २७ ॥

आमकार्थ्यं—यत्रस्थमामं विरुजेत्तमेव देशं विशेषेण विकारजातैः ।

दोषेण येनावततं शरीरं तल्लक्षणैरामसमुद्भवैश्च ॥ २८ ॥

अजीर्णजन्यस्यामस्य कार्यमाह—यत्रस्थमित्यादि । आमं यत्रस्थं भवति-
तमेव देशं विशेषेण रुजेत् = पीडयेत् । येन = दोषेण, अवततं = व्याप्तं, तल्ल-
क्षणैः = तल्लिङ्गैर्दाहरागादिभिः ॥ २८ ॥

अजीर्णमुक्तं उद्गारशुद्धिरुत्साहो वेगोत्सर्गो यथोचितः ।

लिङ्गम् लघुता क्षुत्पिपासा च जीर्णाहास्य लक्षणम् ॥ २९ ॥

जीर्णाहारलक्षणमाह—उद्गारेत्यादि । उद्गारशुद्धिः=अम्लिकादिशून्यता,
उत्साहः=कार्यस्फूर्तिः, वेगोत्सर्गो=मलमूत्रादीनां सम्यक् प्रवृत्तिः, लघुता-
शरीरस्येति ॥ २९ ॥

सामान्याजीर्ण-ग्लानिगौरवविष्टम्भभ्रममास्तमूढताः ।

लक्षणम्— विबन्धो वा प्रवृत्तिर्वा सामान्याजीर्णलक्षणम् ॥ ३० ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने षष्ठमग्निमान्धा-जीर्ण-वि-
पूचिका-ऽलसक-विलम्बिका-निदानं समाप्तम् ॥ ६ ॥

इत्यग्निमान्धादिनिदानम् ॥ ६ ॥

अथ सप्तमं क्रिमिरोग-निदानम् ॥ ७ ॥

क्रिमिसंख्या—क्रिमयश्च द्विधा प्रोक्ता बाह्याभ्यन्तरभेदतः ।

बहिर्मलकफासृग्विड्जन्मभेदाच्चतुर्विधाः ॥

नामतो विंशतिविधाः, ॥ १ ॥

प्रायः क्रिमीणामप्यजीर्णजन्यत्वादजीर्णानन्तरं क्रिमिनिदानावसरः ।

क्रिमयो द्विधा प्रोक्ता बाह्याभ्यन्तरभेदात् । बहिर्मलकफासृग्विड्जन्मभेदात्
ते पुनश्चतुर्विधाः—बहिर्मलः=स्वेदादयः, कफः=श्लेष्मा, असृग्=रक्तम्, विट्=
पुरीषम्, एषु जन्म तद्भेदात् । नामतोऽपि विंशतिविधाः ॥ १ ॥

बाह्यकृमिस्व-.....बाह्यास्तत्र मलोद्भवाः ।

रूपम्— तिलप्रमाणसंस्थानवर्णाः केशाम्बराश्रयाः ॥ २ ॥

बहुपादाश्च सूक्ष्माश्च यूका लिक्शाश्च नामतः ।

द्विधा ते कोठपिडिकाकण्डूगण्डान्प्रकुर्वते ॥ ३ ॥

बाह्यानाह—तिलप्रमाणसंस्थानवर्णाः=तिलानामिव प्रमाणं संस्थान-
माकारो वर्णश्च श्वेतादिर्येषां ते तथा । केशाम्बराश्रयाः=केशः=बालः, अम्ब-
रम्=वस्त्रम्, बहुपादाः=नानाचरणाः, सूक्ष्माः=अणवः, ते पुनः, यूकालिक्शा-
भेदेन द्विधा भवन्ति । तत्र सूक्ष्मा यूकाः ('ढील, लीख' चीलर इति लोके) ते
कोठादीन् प्रकुर्वते ॥ २-३ ॥

आभ्यन्तरक्रि-अजीर्णभोजी मधुराम्लनित्यो द्रवप्रियः पिष्टगुडोपभोक्ता ।

मीणां हेतुः—व्यायामवर्जी च दिवाशयानो विरुद्धभुक् संलभते क्रिमींस्तु ॥ ४ ॥

तेषां निदानमाह—अजीर्णेत्यादि । अजीर्णभोजी=अजीर्णदशायां भो-

जनशीलः, मधुराम्लनित्यः=निरन्तरं मिष्टाम्लभक्तकः । विरुद्धभोजी=क्षीर-
मत्स्यादिभुक् ॥ ४ ॥

क्रिमिविशेषे नि-माषपिष्टाम्ललवणगुडशाकः पुरीषजाः ।

दानविशेषः— मांसमत्स्यगुडक्षीरदधिशुक्तैः कफोद्भवाः ॥

विरुद्धाजीर्णशाकाद्यैः शोणितोत्था भवन्ति हि ॥ ५ ॥

कफादिजन्मनां निदानविशेषमाह—माषेत्यादिना ॥ ५ ॥

संजातक्रिमि-ज्वरो विवर्णता शूलं हृद्रोगः सदनं भ्रमः ।

रूपं— भक्तद्वेषोऽतिसारश्च संजातक्रिमिलक्षणम् ॥ ६ ॥

आभ्यन्तरक्रिमिलक्षणमाह—ज्वर इत्यादि । विवर्णता=शरीरस्य, सद्-
नं=ग्लानिः, भक्तद्वेषः=भोजनानभिलाषः ॥ ६ ॥

आमाशयजाः-कफादामाशये जाता बृद्धाः सर्पन्ति सर्वतः ।

पृथुग्रधननिभाः के चित्के चिद्रण्डूपदोपमाः ॥ ७ ॥

रूढधान्याङ्कुराकारास्तनुदीर्घास्तथाऽणवः ॥

श्वेतास्ताम्रावभासाश्च नामतः सप्तधा तु ते ॥ ८ ॥

श्लेष्मजानाह—कफादित्यादि । कफाद् आमाशये जाताः क्रिमयो बृद्धाः
सन्तः, सर्वतः=उपर्यधोदेशेषु, सर्पन्ति=विचरन्ति । एषां मध्ये के चित्, पृथुग्र-
धननिभाः=स्थूलचर्मलतिकाऽऽकाराः, के चिद् गण्डूपदोपमाः=कञ्चुलिकास-
दृशाः, तनुदीर्घास्तथाऽणवः=तनवः परिणाहेन दीर्घा आयामेन, अणवः
परिणाहविस्ताराभ्याम् ॥ ७-८ ॥

तन्नामानि— अन्त्रादा उदरावेष्टा हृदयादा महागुदाः ।

चुरवो दर्भकुसुमाः सुगन्धास्ते च कुर्वते ॥ ९ ॥

तत्कार्यम्— हृल्लासमास्यन्नवणमविपाकमरोचकम् ।

मूर्च्छांछर्दिज्वरानाहकार्यक्षवथुपीनसान् ॥ १० ॥

तेषां नामानि प्रकटयति—अन्त्रादा इत्यादिना । ते=क्रिमयः, हृल्लासादि-
कान् पीनसान्तानुपद्रवान् करोति ॥ ९-१० ॥

रक्तजाः— रक्तवाहिसिरास्थानरक्तजा जन्तवोऽणवः ।

अपादा वृत्तताम्राश्च सौक्ष्म्यात्के चिददर्शनाः ॥ ११ ॥

केशादा रोमविध्वंसा रोमद्वीपा उदुम्बराः ।

षट् ते कुष्ठैककर्माणः सहसौरसमातरः ॥ १२ ॥

रक्तजानाह—रक्तेत्यादि । रक्तवाहिसिरास्थानरक्तजाः = रक्तवाहिसिरा-

स्थानाश्च ते रक्तजाश्चेति तथोक्ताः, जन्तवः=क्रिमयः, वृत्तताम्राः=वृत्ताः=वर्तुलाः, ताम्राः=रक्तवर्णाः, अदर्शनाः=चक्षुरिन्द्रियागोचराः, सह सौरसमा-
तृभ्यां वर्तन्त इति सहसौरसमातरः, केशादादयः षट् कुष्ठमेवैकं प्रधानं कर्म
येषां ते तथोक्ताः, कुष्ठकारका इति यावत् ॥ ११-१२ ॥

पकाशयजाः—पकाशये पुरीषोत्था जायन्तेऽधोविसर्पिणः ।

प्रवृद्धाः स्युर्भवेयुश्च ते यदाऽऽमाशयोन्मुखाः ॥ १३ ॥

तल्लवणं—तदाऽस्योद्गारनिःश्वासा विड्गन्धानुविधायिनः ।

पृथुवृत्ततनुस्थूलाः श्यावपीतसितासिताः ॥ १४ ॥

तन्नामानि—ते पञ्च नाम्ना क्रिमयः ककेरुक्रमकेरुकाः ।

सौसुरादाः सशूलाख्या लेलिह्य जनयन्ति हि ॥ १५ ॥

तत्कार्यं—विड्भेदशूलविष्टम्भकार्श्यपारुष्यपाण्डुताः ।

रोमहर्षाग्निसदनं गुदकण्डूर्विमार्गगाः ॥ १६ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने सप्तमं क्रिमिरोग-
निदानं समाप्तम् ॥ ७ ॥

पुरीषजानाह—पकाशय इत्यादि । पुरीषोत्थाः=विड्जाः, क्रिमयः, अ-
धोविसर्पिणः=पायुबहिर्निस्सरणशीलाः, अतिवृद्धाः सन्तः, आमाशयोन्मुखा-
यदा जायन्ते तदोद्गारनिःश्वासाः, विड्गन्धानुविधायिनः=पुरीषगन्धयुक्ताः,
भवन्ति । ते ककेरुकादिपञ्चनामधेयानि विभ्रति, विड्भेदादिगुदकण्ड्वन्तानु-
पद्रवाञ् जनयन्ति च ॥ १३-१६ ॥

इति सुधायां क्रिमिरोगनिदानम् ॥ ७ ॥

अथाष्टमं पाण्डुरोगकामलाकुम्भकामलाहलीमकनिदानम् ॥ ८ ॥

संख्या—पाण्डुरोगाः स्मृताः पञ्च, वातपित्तकफस्त्रयः ।

चतुर्थः सन्निपातेन, पञ्चमो भक्षणान्मृदः ॥ १ ॥

पाण्डुरोगस्य पुरीषोत्थक्रिमिजन्यत्वसम्भवात्किमेरनन्तरं पाण्डुरोगावसरः ।

पाण्डुरोगा इत्यादि । पाण्डुत्वेनोपलब्धिता रोगाः । ते पञ्चविधा वातादिभिस्त्रयः,
सन्निपातेन चतुर्थः, मृदो भक्षणात्पञ्चमः ॥ १ ॥

पाण्डोर्हेतुः सम्प्राप्तिश्च—

व्यायामममलं लवणानि मधं मृदं दिवास्वप्नमतीव तीक्ष्णम् ।

निषेवमाणस्य प्रवृष्य रक्तं दोषास्त्वचं पाण्डुरतां नयन्ति ॥ २ ॥

सम्प्राप्तिमाह—व्यायाममित्यादि । व्यायामादिनिषेधमाणस्य पुंसः, दो-
षाः = वातादयः, रक्तं प्रदूष्य त्वर्चं पाण्डुरतां, नयन्ति = प्रापयन्ति । रक्तमि-
त्युपलक्षणं त्वङ्मांसादीनाम् ॥ २ ॥

पूर्वरूप— त्वक्स्फोटनघीवनगात्रसादमृद्भक्षणप्रेक्षणकूटशोथाः ।

विण्मूत्रपीतत्वमथाविपाको भविष्यतस्तस्य पुरःसराणि ॥३॥

पूर्वरूपमाह—त्वगित्यादि । त्वक्स्फोटनं=चर्मविदरणम्, घीवनं=(शु-
कशुक्कोति लोके), प्रेक्षणकूटशोथः=नेत्रगोलकसंस्पर्शः । अविपाकः=आहार-
स्य, तस्य=पाण्डुरोगस्य, भविष्यतः=भाविनः, पुरःसराणि=पूर्वरूपाणि ॥३॥
वातपाण्डुः—त्वङ्मूत्रनयनादीनां रुक्षकृष्णारुणाभताः ।

वातपाण्ड्वामये तोदकम्पानाहभ्रमादयः ॥ ४ ॥

वातिकलक्षणमाह—त्वगित्यादि । वातपाण्ड्वामये=वातिकपाण्डुरोगे,
त्वगादीनां रुक्षकृष्णारुणाभताः, तोदादयश्च वेदनाविशेषा भवन्ति । आदिना
भेदशूलादीनामपि संग्रहः ॥ ४ ॥

पित्तपाण्डुः—पीतमूत्रशक्नुनेत्रो दाहवृष्णाज्वरान्वितः ।

भिन्नविट्कोऽतिपीताभः पित्तपाण्ड्वामयी नरः ॥ ५ ॥

पैत्तिकलक्षणमाह—पीतेत्यादि । पित्तपाण्ड्वामयी=इतरदोषानाबद्ध-
प्रबलपित्तजन्यपाण्डुरोगपीडितः । पीतमूत्रशक्नुनेत्रः=पीतानि मूत्रादीनि यस्य
सः, भिन्नविट्कः=भिन्नं द्रवं विट्=पुरीषं यस्य स तथा । अतिपीताभः=
पीतच्छविश्च भवति ॥ ५ ॥

कफपाण्डुः—कफप्रसेकश्चयथुतन्द्राऽऽलस्यातिगौरवैः ।

पाण्डुरोगी कफाच्छुक्लैस्त्वङ्मूत्रनयनाननैः ॥ ६ ॥

असाध्यपाण्डु-ज्वरारोचकहृल्लासच्छर्दिगृष्णाकुमान्वितः ।

रोगिलक्षणम्—पाण्डुरोगी त्रिभिर्दोषैस्त्याज्यः क्षीणो हतेन्द्रियः ॥ ७ ॥

इलैभिकमाह—कफेत्यादि । कफाज्जातः पाण्डुरोगी शुक्लैस्त्वङ्मूत्रनय-
नाननैरुपलक्षितः, नयनं=नेत्रम् । आननं=मुखम्, ज्वरादिभिरन्वितश्च भवति ।
त्रिभिर्दोषैरन्वितो यदा जायते तदा, क्षीणः=कृशः, हतेन्द्रियः=विगतकरणप्र-
भावः, भवति, तदा, त्याज्यः=असाध्यः ॥ ६-७ ॥

मृजजन्यपा-मृत्तिकाऽदनशीलस्य कुप्यत्यन्यतमो मलः ।

ण्डुसंप्राप्तिः-कषाया मारुतं, पित्तमूषरा, मधुरा कफम् ॥ ८ ॥

कोपयेन्मृद्रसार्दींश्च रौक्ष्याद् भुक्तं च रूक्षयेत् ।

पूरयत्यविपक्वैव स्रोतांसि निरुणद्धयपि ॥ ९ ॥

इन्द्रियाणां बलं हत्वा तेजो वीर्यौजसी तथा ।

पाण्डुरोगं करोत्याशु बलवर्णाग्निनाशनम् ॥ १० ॥

मृत्तिकोद्भवस्य सम्प्राप्तिमाह—मृत्तिकेत्यादि । मृत्तिकाऽदनशीलस्य=मृद्गुणस्वभावस्य, नरस्य, अन्यतमो मलः=वातादिः, कुप्यति=कोपं याति । मृत्तिकाविशेषो हि दोषविशेषं कोपयति तथाहि—कषाया मृत् मास्तमित्यादि । जठराग्निमूर्द्धं न पचति तस्मादविपक्वैव सा मृत् स्रोतांसि निरुणद्धि पूरयति च । स्रोतांसि=रसवहादीनि । वीर्यौजसी=वीर्यं=शक्तिः, ओजः=निखिलधातुसारभूतम्, आशु=शीघ्रम्, हत्वा=विनाश्य, बलवर्णाग्निनाशनं पाण्डुरोगं करोति ॥ ८-१० ॥

मुञ्जपाण्डुः शूनाक्षिकूटगण्डभ्रूः शूनपान्नाभिमेहनः ।

लक्षणम्—क्रिमिकोष्ठोऽतिसार्येत मलं सासृक्कफान्वितम् ॥ ११ ॥

मृत्तिकोद्भवस्य लक्षणमाह—शूनेत्यादि । शूनं=शोथयुक्तम्, अक्षिकूटगण्डभ्रू यस्यासौ शूनाक्षिकूटगण्डभ्रूः, शूनपान्नाभिमेहनः=मेहनं=शिञ्जनम् । सासृक्=रक्तयुक्तं, कफान्वितं च मलमतिसार्येतेति ॥ ११ ॥

असाध्यपाण्डुरोगलक्षणम्—

पाण्डुरोगश्चिरोत्पन्नः खरीभूतो न सिद्ध्यति ।

कालप्रकर्षाच्छूनानां यो वा पीतानि पश्यति ॥ १२ ॥

अन्यच्च—बद्धाल्पविट् सहरितं सकफं योऽतिसार्यते ।

दीनः श्वेतातिदिग्धाङ्गश्छर्दिमूर्च्छातृडर्दितः ॥ १३ ॥

अन्यच्च—स नास्त्यसृक्क्षयाद्यश्च पाण्डुः श्वेतत्वमाप्नुयात् ॥ १४ ॥

असाध्यलक्षणमाह—पाण्डुरोग इत्यादि । चिरोत्पन्नः=प्राचीनः, कालप्रकर्षात्=समयाधिकात्, खरीभूतः=परिपक्वो न सिद्ध्यति । अचिरोत्पन्नोऽपि शूनानां=शोथिनां, पीतानि=पीतवर्णानि पश्यति । एतच्चाप्यपरमसाध्यलक्षणम् । बद्धाल्पविट्=बद्धमल्पं च विट्, विट्शब्दोऽत्र नपुंसके । दीनः=म्लानशरीरः, श्वेतातिदिग्धाङ्गः=श्वेतेनातिदिग्धं=लिप्तम् अङ्गं यस्यासौ श्वेतातिदिग्धाङ्गः । सः=पाण्डुरोगी, नास्ति=न जीवति, असृक्क्षयात्=रक्तक्षयात्, श्वेतत्वं=धवलताम्, आप्नुयात्, यः सोऽपि नास्ति ॥ १२-१४ ॥

अन्यच्च—पाण्डुदन्तनखो यस्तु पाण्डुनेत्रश्च यो भवेत् ।

पाण्डुसंघातदर्शी च पाण्डुरोगी विनश्यति ॥ १५ ॥

अन्यच्च—अन्तेषु शूनं परिहीणमध्यं म्लानं तथाऽन्तेषु च मध्यशूनम् ।

गुदे च शेफस्यथ मुष्कयोश्च शूनं प्रताम्यन्तमसंज्ञकल्पम् ।

विबर्जयेत्पाण्डुकिर्न यशोऽर्थी तथाऽतिसारज्वरपीडितं च ॥ १६ ॥

अन्तेषु=हस्तपादादिषु शूनं=शोथयुक्तं, परिहीणमध्यं=दुर्बलमध्य-
शरीरम्, असंज्ञकल्पं=मृतप्रायं, पाण्डुकिर्न=पाण्डुरोगिणम्, यशोऽर्थी=
कीर्तिकामः, वैद्यः, त्यजेत्=विबर्जयेत् । असाध्यत्वादिति भावः ॥ १६ ॥

कामलाल- पाण्डुरोगी तु योऽत्यर्थं पित्तलानि निषेवते ।

क्षणम्—तस्य पित्तमसृङ्मांसं दग्ध्वा रोगाय कल्पते ॥ १७ ॥

हारिद्रनेत्रः स भृशं हारिद्रत्वङ्नखाननः ।

रक्तपीतशकृन्मूत्रो भेकवर्णो हतेन्द्रियः ॥ १८ ॥

दाहाविपाकदौर्बल्यसदनारुचिकर्षितः ।

कामला बहुपित्तेषा कोष्ठशाखाऽऽश्रया मता ॥ १९ ॥

कुम्भकामला-कालान्तरात् खरीभूता कृच्छ्रा स्यात्कुम्भकामला ॥ २० ॥

पाण्डुरोगस्यैवावस्थाविशेषः कामलारोगस्तमाह—यः पाण्डुरोगी, पित्तला-
नि=पित्तबर्धकानि, द्रव्याणि, निषेवते तस्य पित्तं (कर्तृपदम्) असृङ्मांसं
दग्ध्वा रोगाय, कल्पते=सम्पद्यते । स कामली, हारिद्रनेत्रः=पीतनयनः,
भेकवर्णः=मण्डूकच्छविः, एषा कामला, बहुपित्ता=पित्ताधिका, कोष्ठशा-
खाऽऽश्रया=कोष्ठाश्रया शाखाऽऽश्रया चेति । कालान्तरात्, खरीभूता=जठरतां
गता एषा, कुम्भकामलेति कथ्यते, सा कृच्छ्रसाध्या भवतीति ॥ १७-२० ॥

असाध्यरूपं—कृष्णपीतशकृन्मूत्रो भृशं शूनश्च मानवः ।

स रक्ताक्षिमुखच्छर्दिविण्मूत्रो यश्च ताम्यति ॥ २१ ॥

दाहारचितृडानाहतन्द्रामोहसमन्वितः ।

नष्टाग्निसंज्ञः क्षिप्रं हि कामलावान्विपद्यते ॥ २२ ॥

तस्या असाध्यलक्षणमाह—कृष्णेत्यादि । कृष्णपीतशकृन्मूत्रः=कृष्णं
पीतञ्च शकृन्मूत्रञ्च यस्य स तथा । शूनः=शोथयुक्तः । ताम्यति=मोहं गच्छ-
ति । नष्टाग्निसंज्ञः=अग्निर्जठराग्निः, संज्ञा=चेतना, अग्निश्च संज्ञा चेत्यग्निसंज्ञे
नष्टेऽग्निसंज्ञे यस्य स तथा, क्षिप्रं=शीघ्रं, विपद्यते=म्रियते ॥ २१-२२ ॥

अन्यच्च—छर्द्यरोचकहृसलासज्वरकलमनिपीडितः ।

नश्यति श्वासकासार्त्तो विड्भेदी कुम्भकामली ॥ २३ ॥

कुम्भकामलाया असाध्यलक्षणमाह—छदीत्यादि । हृल्लासः=उपस्थितव-
मनत्वम्, विड्भेदी=पुरीषप्रवृत्तिमान् ॥ २३ ॥

हलीमक- यदा तु पाण्डोर्वर्णः स्याद्धरितः श्यावपीतकः ।

लक्षणम्—बलोत्साहक्षयस्तन्द्रा मन्दाभित्वं मृदुज्वरः ॥ २४ ॥

स्त्रीष्वहर्षोऽङ्गमर्दश्च दाहस्तृष्णाऽरुचिर्भ्रमः ।

हलीमकं तदा तस्य विद्यादनिलपित्ततः ॥ २५ ॥

पाण्डुरोगस्यैवावस्थिकविशेषो हलीमकस्तमाह-यदेत्यादि । यदा पाण्डोः=
पाण्डुरोगयुक्तस्य, हरितांदिवर्णादय उपद्रवा स्युस्तदा वातपित्ताभ्यां हलीमकेति
रोगविशेषं जानीयात् । श्यावः=नीलवर्णः । स्त्रीष्वहर्षः=रमणीरमणेच्छाया-
अभावः । अङ्गमर्दः=गात्रत्रोटनम् ॥ २४-२५ ॥

इति सुधायामष्टमं पाण्डुरोगादिनिदानं समाप्तम् ॥ ८ ॥

पानकीरोग (सन्तापो भिन्नवर्चस्त्वं बहिरन्तश्च पीतता ।

लक्षणम्—पाण्डुता नेत्रयोर्यस्य पानकीलक्षणं भवेत्) ॥ २६ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदानेऽष्टमं पाण्डुरोगकामला-

कुम्भकामला-हलीमक-निदानं समाप्तम् ॥ ८ ॥

अथ नवमं रक्तपित्त-निदानम् ॥ ९ ॥

कारणम्—घर्मव्यायामशोकाध्वज्यायैरतिसेवितैः ।

तीक्ष्णोष्णक्षारलवणैरम्लैः कटुभिरेव च ॥ १ ॥

संप्राप्तिः—पित्तं विदग्धं स्वगुणैर्विदहत्याशु शोणितम् ।

ततः प्रवर्त्तते रक्तमूर्ध्वं चाधो द्विधाऽपि वा ॥ २ ॥

ऊर्ध्वं नासाऽक्षिकर्णस्यैर्मेढूयोनिगुदैरधः ।

कुपितं रोमकूपैश्च समस्तैस्तत्प्रवर्त्तते ॥ ३ ॥

पाण्डुरोगवद्रक्तपित्तस्यापि पित्तजन्यत्वेन पाण्डुरोगानन्तरं रक्तपित्तमाह—
वर्मेति । घर्मः=सूर्यसन्तापः—व्यायामः=मैथुनम्, तीक्ष्णं=मरिचादि, उष्णम्=
अग्निसेवाऽऽदि, स्वगुणैः=निजतीक्ष्णादिगुणैः, विदग्धं=प्रकुपितं पित्तं (कर्तुं)
शोणितं=रक्तं, विदहति=कोपयति । ततो रक्तमूर्ध्वमधो द्विधाऽपि वा प्रवर्त्तते=
निसरति । ऊर्ध्वं=नासाऽऽदिभिः, अधो=मेढ्रादिभिः, 'मेढ्रं'=लिङ्गम् । अति-

प्रकुपितं समस्तै रोमकूपैर्बा प्रवर्त्तते ॥ २-३ ॥

पूर्वरूपं—सदनं शीतकामित्वं कण्ठधूमायनं वमिः ।

लोहगन्धिश्च निःश्वासो भवत्यस्मिन् भविष्यति ॥ ४ ॥

पूर्वरूपमाह—सदनमित्यादि । अस्मिन्=रक्तपित्ते, भविष्यति=उत्पद्यमाने सति, कण्ठधूमायनम्=कण्ठमार्गेण धूमनिःसरणमिव प्रत्ययः ॥ ४ ॥

श्लैष्मिकं—सान्द्रं सपाण्डु सस्नेहं पिच्छिलं च कफान्वितम् ॥ ५ ॥

वातिकं—श्वावारुणं सफेनं च तनु रूक्षं च वातिकम् ॥ ६ ॥

पैत्तिकं—रक्तपित्तं कषायार्भं कृष्णं गोमूत्रसंनिभम् ।

मेचकागारधूमाभमञ्जनाभं च पैत्तिकम् ॥ ७ ॥

पैत्तिकमाह—रक्तपित्तमित्यादि । कषायार्भं=काथवर्णम्, मेचकागारधूमाभं=मेचकाभम्—आगारधूमाभं च, आगारं=गृहम् । अञ्जनाभं=सौवीर-जनसदृशम् ॥ ७ ॥

द्रवद्वित्रिदोषजं—संसृष्टलिङ्गं संसर्गात्त्रिलिङ्गं सांनिपातिकम् ॥ ८ ॥

मार्गभेदेन रक्तपित्तभेदद्वयम्—

ऊर्ध्वगं कफसंसृष्टमधोगं पवनानुगम् ।

द्विमागं कफवाताभ्यामुभाभ्यामनुवर्त्तते ॥ ९ ॥

साध्यासाध्यम्—

ऊर्ध्वं साध्यमधो याप्यममाध्यं युगपद्रतम् ।

एकमार्गं ब्रलवतो नातिवेगं नवोत्थितम् ।

रक्तपित्तं सुखे काले साध्यं स्यान्निरुपद्रवम् ।

एकदोषानुगं साध्यं द्विदोषं याप्यमुच्यते ।

यत्त्रिदोषमसाध्यं स्यान्मन्दाग्नेरतिवेगवत् ।

व्याधिभिः क्षीणदेहस्य बृद्धस्यानश्नतश्च यत् ॥ १० ॥

दोषभेदेन साध्यत्वादिकमाह—एकेति । एकदोषानुगं=दोषैकसम्बद्धम्, साध्यं द्विदोषानुगतं याप्यं त्रिदोषमसाध्यमिति, क्षीणदेहस्य=कृशतनोः, अनश्नतः=अरुच्यादिनाऽन्नमभुजानस्य ॥ १० ॥

रक्तपित्तोपद्रवाः—

दौर्बल्यश्वासकासज्वरवमधुमदाः पाण्डुतादाहमूर्च्छा-

अक्ते घोरो विदाहस्त्वधृतिरपि सदा हृद्यगुण्या च पीडा ।

तृष्णा कोष्ठस्य भेदः शिरसि च तपनं पूतिनिष्ठीवनत्वं,
भक्तद्वेषाविपाकौ विकृतिरपि भवेद्रक्तपित्तोपसर्गाः ॥ ११ ॥

उपद्रवानाह—दौर्बल्यमित्यादि । दौर्बल्यं=शक्त्यभावः, वमथुः=वमिः,
घोरो विदाहः=अतीव विदाहपाकः, हृदि=हृदये, अतुल्या=असदृशी, पीडा ।
तपनं=सन्तापः, पूति=दुर्गन्धम्, विकृतिराहारस्य, उपसर्गाः=उपद्रवाः, रक्त-
पित्तस्योपसर्गा रक्तपित्तोपसर्गाः ॥ ११ ॥

रक्तपित्तस्यासाध्यलक्षणानि—

मांसप्रक्षालनाभं कुथितमिव च यत् कर्दमाम्भोनिभं वा,
मेदःपूयान्नकल्पं यकृदिव यदि वा पक्वजम्बूफलाभम् ।
यत्कृष्णं यच्च नीलं भृशमतिकुणपं यत्र चोक्ता विकारा-
स्तद्भर्ज्यं रक्तपित्तं सुरपतिधनुषा यच्च तुल्यं विभाति ॥ १२ ॥
येन चोपहतो रक्तं रक्तपित्तेन मानवः ।
पश्येद् दृश्यं वियच्चापि तच्चासाध्यमसंशयम् ॥ १३ ॥
लोहितं छर्दयेद्यस्तु बहुशो लोहितेक्षणः ।
लोहितोद्गारदर्शी च म्रियते रक्तपैत्तिकः ॥ १४ ॥
इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने नवमं
रक्तपित्तनिदानं समाप्तम् ॥ ९ ॥

असाध्यलक्षणमाह—मांसेति । मांसप्रक्षालनाभं=मांसधावनतोयसदृशम्,
कुथितमिव=दुर्गन्धतां गतमिव, कर्दमाम्भोनिभं वा=कर्दमः पक्वस्तन्निभं तत्स-
दृशम् अम्भोनिभं जलनिभं वा, मेदःपूयान्नकल्पं=मेदःकल्पं-पूयकल्पमन्नकल्प-
मित्यर्थः । नीलं=चाषपञ्चवर्णम् । कुणपं=शवगन्धयुक्तम् । सुरपतिधनुषा=
देवेन्द्रधन्वना तुल्यं कर्बुरत्वादिति भावः । येन=रक्तपित्तेन, उपहतः=पीडितः,
दृश्यं=घटपटादिकं, वियद्=आकाशं वा रक्तं पश्येत् । लोहितेक्षणः=रक्तनेत्रः,
सः । रक्तपैत्तिकः = रक्तपित्तरोगी, म्रियते = पञ्चत्वं याति ॥ १२-१४ ॥

॥ इति सुधायां नवमं रक्तपित्तनिदानम् ॥ ९ ॥

अथ दशमं राजयक्ष्मो-रक्षत-निदानम् ॥ १० ॥

कारणं—वेगरोधात् क्षयाच्चैव साहसाद्विषमाशनात् ।

त्रिदोषो जायते यक्ष्मा गदो हेतुचतुष्टयात् ॥ १ ॥

राजयक्ष्मणि रक्तदर्शनसम्भवाद्वक्तपित्तानन्तरं राजयक्ष्मप्रसङ्गः । वेगरो-
धाद् = वेगानां वातमूत्रपुरीषाणां रोधाद् = निग्रहात्, क्षयात् = वीर्यतेऽनेनेति क्षय-
इति व्युत्पत्तेर्धातुक्षयकारणानि गृह्यन्ते । त्रिदोषः = दोषत्रयदुष्ट एक एव न तु
हेतुभेदादनेकविधः । यदाह—एक एव मतः शोषः सन्निपातात्मको यतः ।
उद्वेकात्तत्र लिङ्गानि दोषाणां निपतन्ति हि । ननु वेगरोधादीनां वातप्रकोप-
कत्वेन त्रिदोषजस्य राजयक्ष्मणः कारणत्वं कथं सम्भवतीति चेदत्रोच्यते । वात-
प्रकोपाद् वह्निदुष्ट्या श्लेष्मपित्तयोरपि दुष्टिसम्भवात् ॥ १ ॥

सम्प्राप्तिः—कफप्रधानैर्दोषस्तु रुद्धेषु रसवर्त्मसु ।

अतिव्यवायिनो वाऽपि क्षीणे रेतस्यनन्तराः ।

क्षीयन्ते धातवः सर्वे ततः शुष्यति मानवः ॥ २ ॥

सम्प्राप्तिमाह—कफेत्यादि । कफप्रधानैः, दोषैः, रसवर्त्मसु = रसवाहिनीषु
धमनीषु, रुद्धेषु, अतिव्यवायिनः = मैथुनमतिभजतः, पुंसः, रेतसि = वीर्ये
क्षीणे सति, अनन्तराः = समीपगाः, धातवः क्षीयन्ते, शुक्रे क्षीणे मज्जा क्षीयते
मज्जानि क्षीयेऽस्थि क्षीयत इत्यादि, ततो मानवः, शुष्यति = कृशत्वं याति ॥२॥

पूर्वरूपं—श्वासाङ्गमर्दकफसंस्त्रवतालुशोष—

वम्यग्निसादमदपीनसकासनिद्राः ।

शोषे भविष्यति भवन्ति, स चापि जन्तुः

शुक्लेक्षणो भवति मांसपरो रिरंसुः ॥ ३ ॥

स्वप्नेषु काकशुक्रशल्बकिनीलकण्ठा गृध्रास्तथैव कपयः कृकलासकाश्च ।
तं वाहयन्ति स नदीर्विजलाश्च पश्येच्छुष्कांस्तरूपपवनधूमदवादितान् ॥४॥

पूर्वरूपमाह—श्वासेति । भविष्यति = उत्पत्त्यमाने, शोषे = राजयक्ष्मणि,
पतानि भवन्ति । कफसंस्त्रवः = श्लेष्मष्ठीवनम्, अग्निसादः = वह्निमान्धम्,
पीनसः = प्रतिश्यायः, शुक्लेक्षणः = शुभ्रनेत्रः, मांसपरः = पिशिताधिकभोजने-
च्छुः, रिरंसुः = रन्तुमिच्छति रिरंसति, रिरंसतीति रिरंसुः = रमणीरमणेच्छुः,
'सनाशंसभिक्ष उः' इत्युप्रत्ययः । नीलकण्ठः = मयूरः, कपयः = वानराः, कृक-
लासकाः = सरपाः, विजला नदीः = निर्जलापगाः, दवः = वनाग्निः, अर्दितान् =
अभिभूतान्, चकारात् तृणकेशपातादीनामपि संग्रहः ॥ ३-४ ॥

क्षयस्य त्री-अंसपाश्चाभिन्तापश्च सन्तापः कृपादयोः ।

यि रूपाणि—ज्वरः सर्वाङ्गाद्वेति लक्षणं राजयक्ष्मणः ॥ ५ ॥

त्रिरूपसम्पन्नमाह—अंसेति । अभितापः = पीडा, सन्तापः = दाहः,
करपादयोरिति मध्यमपदलोपी समासः ॥ ५ ॥

क्षयस्य चरकोक्तानि षड्रूपाणि—

(कासो ज्वरः पार्श्वशूलं स्वरवर्चोप्रहोऽरुचिः ।

षड्भिमान्यपि जानीयात्लक्षणानि च यक्ष्मणः ॥ ६ ॥

सुश्रुतोक्ता- भक्तद्वेषो ज्वरः श्वासः कासः शोणितदर्शनम् ।

नि तान्येव—स्वरभेदश्च जायेत षड्रूपे राजयक्ष्मणि ॥ ७ ॥

एकादशरूप- स्वरभेदोऽनिलाच्छूलं सङ्कोचश्चांसपार्श्वयोः ।

पाणि— ज्वरो दाहोऽतिसारश्च पित्ताद्रक्तस्य चागमः ॥ ८ ॥

शिरसः परिपूर्णत्वमभक्तच्छन्द एव च ।

कासः कण्ठस्य चोद्ध्वंसो विज्ञेयः कफकोपतः ॥ ९ ॥

एकादशरूपमाह—अनिलात् = वातात्, स्वरभेदादयो जायन्ते । पित्ताद्र-
क्तस्य, आगमः = आविर्भावः, कफकोपतः शिरसः परिपूर्णत्वं = मूध्नो गुरु-
त्वम्, अभक्तच्छन्दः = भोजनेऽरुचिः, कासः कण्ठस्योद्ध्वंसश्चेति ॥ ८-९ ॥

असाध्याव- एकादशभिरेभिर्वा षड्भिर्वाऽपि समन्वितम् ।

स्था— कासातीसारपार्श्वान्तिस्वरभेदाहचिज्वरः ॥ १० ॥

त्रिभिर्वा पीडितं लिङ्गैः कासश्वासासृगामयैः ।

जह्याच्छोषादितं जन्तुमिच्छन् सुविमलं यशः ॥ ११ ॥

वर्ज्यचिकित्स्य- सवरद्धेस्त्रिभिर्वाऽपि लिङ्गैर्मौसबलक्षये ।

योर्लक्षणम्—युक्तो वर्ज्यचिकित्स्यस्तु सर्वरूपोऽप्यतोऽन्यथा ॥ १२ ॥

असाध्य- महाशनं क्षीयमाणमतीसारनिपीडितम् ।

लक्षणम्—शूनमुष्कोदरं चैव यक्ष्मणं परिबर्जयेत् ॥ १३ ॥

पुनः—शुक्लाक्षमन्नद्वेष्टारमूर्ध्वाश्वासनिपीडितम् ।

कृच्छ्रेण बहुमेहः तं यक्ष्मा हन्तीह मानवम् ॥ १४ ॥

असाध्यलक्षणमाह—एकादशभिरित्यादि । सुविमलं=मुप्रशस्तं, यश इच्छन्
वैष एभिरेकादशभिर्षड्भिर्वा लक्षणैः, समन्वितं कासश्वासासृगामयैर्वा पीडितं
शोषादितं, राजयक्ष्मणं, जह्यात्=त्यजेत् । बलमांसक्षये सर्वैरर्धैस्त्रिभिर्वा रूपै-
र्युक्तं वर्जयेत्, अतः, अन्यथा=बलमांसादिद्वयं विना, सर्वरूपोऽपि चिकित्स्यः ।
अपरमप्यसाध्यमाह—महाशनम्=अधिकभोजनम्, अतीसारनिपीडितं =
पुरीषातिप्रवृत्तिमन्तं, शूनं=शोथयुक्तं, मुष्कं=वृषणम्, उदरञ्च यस्य तम् ।

मुष्कशोथस्य विरेकसाध्यत्वेन विरुद्धोपक्रमत्वात् शुक्लाक्षमित्यादिलक्षणान्वितं,
बहुमेहन्तं = बहुमूत्रयन्तं, यद्मा, हन्ति = मारयति ॥ १०-१४ ॥

साध्य- ज्वरानुबन्धरहितं बलवन्तं क्रियासहम् ।

लक्षणम्—उपक्रमेदात्मवन्तं दीप्ताग्निमकृशं नरम् ॥ १५ ॥

साध्यलक्षणमाह—ज्वरेत्यादि । उपक्रमेत् = चिकित्सेत्, आत्मवन्तं =
जितेन्द्रियम्, अकृशम् = अदुर्बलगात्रम् ॥ १५ ॥

शोषे हेतु व्यवाय-शोक-बार्धक्य-व्यायामा-ध्व-प्रशोषितान् ।

भेदाः—घणोरःक्षतसंज्ञौ च शोषिणौ लक्षणैः शृणु ॥ १६ ॥

मैथुनशोषी—व्यवायशोषी शुक्रस्य क्षयलिङ्गैरुपद्रुतः ।

पाण्डुदेहो यथापूर्वं क्षीयन्ते चास्य धातवः ॥ १७ ॥

व्यवायशोषिणो लक्षणमाह—व्यवायेति । व्यवायो=मैथुनम्, शुक्रस्य-
क्षयलिङ्गैः = शुक्रक्षयेऽशक्तिर्मैथुने मेढ्रवृषणवेदनेत्यादिसुश्रुतोक्तैर्लक्षणैः, उप-
द्रुतः=पीडितः । यथापूर्वं शुक्रक्षये मज्जा, मज्जनि क्षीणेऽस्थि क्षयमेतीत्यादि ॥ १७ ॥

शोकशोषी—प्रध्यानशीलः क्लृप्ताङ्गः शोकशोष्यपि तादृशः ॥ १८ ॥

वार्धक्यशोषी—जराशोषी कृशो मन्दवीर्यबुद्धिबलेन्द्रियः ।

कम्पनोऽरुचिमान् भिन्नकांस्यपात्रहतस्वरः ॥ १९ ॥

हीनवति श्लेष्मणा हीनं गौरवारतिपीडितः ।

सम्प्रसृतास्यनासाक्षः शुष्करूक्षमलच्छविः ॥ २० ॥

बार्धक्यशोषिणो लक्षणमाह—जरेत्यादि । मन्दानि वीर्यादीनि यस्य स
मन्दवीर्यबुद्धिबलेन्द्रियः । मन्दशब्दः प्रत्येकमन्वेति । कम्पनः = वेपनयुक्तः ।
शुष्करूक्षे मलच्छवी यस्य स तथा शुष्करूक्षमलच्छविः, शुष्करूक्षयोर्व्यास-
ख्येनान्वयः ॥ १९-२० ॥

अध्वशोषी—अध्वशोषी च क्लृप्ताङ्गः संभृष्टपरुषच्छविः ।

प्रसुप्तगात्रावयवः शुष्कक्लोमगलाननः ॥ २१ ॥

अध्वशोषिणो लिङ्गमाह—अध्वेति । अध्वशोषी=मार्गशोषी, सम्भृष्ट-
स्येव = भजितस्येव परुषा छविः = कान्तिर्यस्य स तथा, क्लोम=पिपासास्था-
नम्, शुष्कं क्लोमगलाननं यस्य स तथा ॥ २१ ॥

व्यायामशोषी—व्यायामशोषी भूविष्टमेभिरेव समन्वितः ।

लिङ्गरःक्षतकृतैः संयुक्तश्च क्षतं विना ॥ २२ ॥

व्यायामशोषिणो लिङ्गमाह—व्यायामेति । एभिः = अश्वशोषिलिङ्गैः,
क्षतं विना = क्षतकार्यं विना, (उरसि क्षते रक्तं पूयः श्लेष्मा च गच्छति) ॥ २२ ॥
व्रणशोषी—रक्तक्षयाद्वेदनाभिस्तथैवाहारयन्त्रणात् ।

व्रणितस्य भवेच्छोषः स चासाध्यतमो मतः ॥ २३ ॥

व्रणशोषिणो लक्षणमाह—रक्तेत्यादि । व्रणितस्य = सजातव्रणस्य, वेद-
नाभिः = व्रणपीडाभिः, आहारयन्त्रणात् = अल्पाहारकरणात्, असाध्यतमः
स्वार्थिकस्तमम् ॥ २३ ॥

उरःक्षतस्य हेतवो लक्षणानि च—

धनुषाऽऽस्यत्यतोऽत्यर्थं भारमुद्धृतो गुरुम् ।

युद्धयमानस्य बलिभिः पततो विषमोच्चतः ॥ २४ ॥

वृषं हयं वा धावन्तं दम्यं वाऽन्यं निगृह्यतः ।

शिलाकाष्ठाश्मनिर्घातान् क्षिपतो निघ्नतः परान् ॥ २५ ॥

अधीयानस्य वाऽप्युच्चदूर्ध्वं वा व्रजतो द्रुतम् ।

महानदीर्वा तरतो हयर्वा सह धावतः ॥ २६ ॥

सहस्रोत्पततो दूर्ध्वं तूर्णं वाऽपि प्रनृत्यतः ।

तथाऽन्यैः कर्मभिः क्रूरभैरुशमभ्याहतस्य वा ॥ २७ ॥

विक्षते वक्षसि व्याधिर्बलवान् समुदीर्यते ।

स्त्रीषु चातिप्रसक्तस्य रुक्षाल्पप्रमिताशिनः ॥ २८ ॥

उरो विभज्यतेऽत्यर्थं भिद्यतेऽथ विरुज्यते ।

प्रपीड्यते ततः पार्श्वे शुष्यत्यङ्गं प्रवेपते ॥ २९ ॥

क्रमाद्वीर्यं बलं वर्णं रुचिरग्निर्यहीयते ।

ज्वरो व्यथा मनोदैर्न्य विद्वभेदामिवधावपि ॥ ३० ॥

दुष्टः श्यावः सुदुर्गन्धः पीतो विप्रथितो बहुः ।

कासमानस्य चाभीक्ष्णं कफः सासक प्रवर्तते ॥

स क्षती क्षीयतेऽत्यर्थं तथा शुक्रौजसोः क्षयात् ॥ ३१ ॥

सनिदानमुरःक्षतमाह—धनुषेत्यादि । आस्यत्यतः = परिश्रमं कुर्वतः,
गुरु = दुर्भरं, भारम्, उद्धृतः, बलिभिः = स्वेत्कृष्टपराक्रमैः, युद्धयमान-
स्य = विगृह्यतः, हयम् = अश्वम्, अन्यं वा दम्यं = दमनीर्यं, निगृह्यतः =
विधारयतः, अत्युच्चैः स्वरेः, अधीयानस्य = पठतः, तूर्णं = शीघ्रं, प्रनृत्यतः =
नृत्यातिशयं कुर्वतः, तथाऽन्यैः, क्रूरैः = कठोरैः, कर्मभिः, गुरुतः = अत्यर्थम्,

अभ्याहतस्य पुंसः, वक्षसि = हृदये, विक्षते सति बलवान् व्याधिः, समुदीर्य-
ते = उत्पद्यते, क्षीयु, अतिप्रसक्तस्य = अनुरक्तस्य, रूक्षारूपप्रमिताशिनः =
रूक्षादिपदार्थभोजिनः, उरः = वक्षः, प्रपीडयते भिद्यते विरुज्यते विभज्यते च,
अङ्गं, वेपते = कम्पते, क्रमात् = क्रमतः, वीर्यादयो हीयन्ते ज्वरादयोऽपि भवन्ति ।
कासमानस्य, अभीक्ष्णं = निरन्तरम्, दुष्टश्यावादिलक्षणां विवर्त, सासृक् =
रक्तयुक्तः, कफः = श्लेष्मा, प्रवर्त्तते = निःसरति, शुक्रौजसोः क्षयात् स क्षती-
अत्यर्थम् = अतिशयेन, क्षीयते = क्षीयो भवति ॥ २४-३१ ॥
तत्पूर्वरूपम्—अव्यक्तं लक्षणं तस्य पूर्वरूपमिति स्मृतम् ॥ ३२ ॥
तस्य पूर्वरूपमाह—अव्यक्तेति । तस्य = राजयक्ष्मणः, अविस्पष्टं लिङ्गं पूर्वरूप-
मित्यर्थः ॥ ३२ ॥

क्षतक्षीणयोरसाधारणलक्षणम्—

उरोरुक् शोणितच्छर्दिः कासो वैशेषिकः क्षते ।

क्षीणे सरक्तमूत्रत्वं पार्श्वपृष्ठकटिग्रहः ॥ ३३ ॥

क्षतक्षीणयोर्विशिष्टलिङ्गमाह—क्षते, उरोरुक् = हृदयव्यथा, शोणितच्छर्दिः =
रक्तवमनम्, वैशेषिकः = विशिष्टः, कासश्च । क्षीणे-सरक्तमूत्रत्वं = मूत्रस्य रक्त-
वर्णता, पार्श्वयोः पृष्ठे कट्यां च ग्रहः = पीडा ॥ ३३ ॥

तत्साध्यासाध्ये—

अल्पलिङ्गस्य दीप्ताग्नेः साध्यो बलवतो नवः ।

परिसंवत्सरो याप्यः सर्वलिङ्गन्तु बर्जयेत् ॥ ३४ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने दशमं राजयक्ष्मो-

रःक्षत-निदानं समाप्तम् ॥ १० ॥

तयोः साध्यासाध्यलक्षणमाह—अल्पेत्यादि । अल्पलिङ्गस्य = स्वरूप
लक्षणान्वितस्य, दीप्ताग्नेः = संदीप्तजठरानलस्य, बलवतः = बलिष्ठस्य जनस्य,
नवः = स्वल्पकालोत्थः, साध्यः = चिकित्स्यः, परिसंवत्सरः = अनतिक्रान्त-
वर्षः, याप्यः, सर्वलिङ्गं तु बर्जयेत् = प्रत्याख्यायात् ॥ ३४ ॥

इति राजयक्ष्मणोरक्षतनिदानम् ॥ १० ॥

अथकादशं कास-निदानम् ॥ ११ ॥

कासहेतुः—धूमोपाघाताद्गजसस्तथैव व्यायामरूक्षान्ननिषेवणाच्च ।

विमार्गमत्वाच्च हि भोजनस्य वेगावरोधात् क्षवयोस्तथैव

सम्प्राप्तिः—प्राणो ह्युदानानुगतः प्रदुष्टः संभिन्नकांस्यस्वनतुल्यघोषः ।

निरेति वक्रात्सहसा सदोषो मनीषिभिः कास इति प्रदिष्टः ॥ २ ॥

क्षये कासोपलम्भात्क्षयानन्तरं कासनिदानावसरस्तत आह—धूमेति । धूमेनोपघातस्तस्माद्—धूमोपघाताद्=मुखनासारन्ध्रप्रविष्टधूमसंघर्षात्, रजसः=धूलेः, 'रसत' इति पाठे तु—अनिलोर्ध्वप्रेरितादामरसादित्यर्थः । भोजनस्य=भुक्तान्नस्य, विमार्गगत्वात्=स्थानान्तराश्रयणात्, शीघ्रभोजनकरणहेतोः । वेगावरोधात्=मलमूत्रक्षयधूनां वेगविधारणात्, उदानानुगतः=कण्ठस्थवायु-सहचरितः, सदोषः, प्राणः=हृदयदेशवर्ती, पवनः, वक्रात्=मुखात्, सहसा, निरेति=निर्गच्छति, सः, मनीषिभिः=विपश्चिद्भिः, कास इति, प्रदिष्टः=स्मृतः, कसति शिरः कण्ठादूर्ध्वं गच्छति वायुः स कासः, कसनात् कासः, कासनं वा कास इति व्युत्पत्तेः ॥ १-२ ॥

संख्या—पञ्च कासाः स्मृता वातपित्तदोषैश्चक्षुः ।

क्षयायोपेक्षिताः सर्वे बह्विन्शचोत्तरोत्तरम् ॥ ३ ॥

संख्यामाह—पञ्चेति । वातादिभिः पञ्च कासाः स्मृताः, उपेक्षिताः सन्तो-बलिनश्चोत्तरोत्तरं भवन्ति, क्षयाय च=वातुक्षयाय च, जायन्ते । अत्र संख्येयनिर्देशादेव पञ्चत्वे लब्धे पञ्चेति पुनः कथनाञ्जराकासस्य दोषजेष्वेवान्तर्भावेनाधिक्यनिरासः ॥ ३ ॥

पूर्वरूपं—पूर्वरूपं भवेत्तेषां शुकपूर्णगलास्यता ।

कण्ठे कण्डूश्च भोज्यानामवरोधश्च जायते ॥ ४ ॥

पूर्वरूपमाह—पूर्वरूपमित्यादि । तेषां=कासानां, पूर्वरूपं भवेत्=प्रागरूपं-भवेत्, शुकपूर्णगलास्यता=शुकपूर्णसदृशकण्ठत्वं, कण्ठे, कण्डूः=खर्जूरः, तथा भोज्यानां=भक्षणीयानाम्, अवरोधः=अरोचकश्च, जायत इति ॥४॥

वातकासः—

हृच्छब्दमूर्द्धोदरपाद्वर्धशुली क्षामाननः क्षीणबलस्वरौजाः ।

प्रसक्तवेगस्तु समीरणेन भिन्नस्वरः कासति शुष्कमेव ॥ ५ ॥

वातिकमाह—हृदित्यादि । समीरणेन=वायुना, क्षामाननः=शुष्क-मुखः, प्रसक्तवेगः=सततकासवेगपीडितः, शुष्कं=श्लेष्मादिनिष्ठीबनवर्जितं, कासति ॥ ५ ॥

पित्तकासः—

उरोहृदिवाहज्वरवक्त्रशोषैर्यद्वर्धितस्तिक्त्वसुखस्तृषाऽऽसतः ।

विषाण पीतानि वमेत्कट्टानि कासेत्सप्राण्डुः परिदक्षमाणः ॥ ६ ॥

(विदाहि द्रव्यमुद्गारमम्लं कुर्यात्तथा तृषाम् ।

हृदि दाहञ्च जनयेत् पाकं गच्छति तच्चिरात् ॥)

आभिमुख्येन स्यन्दितुं शीलं यस्य तत्तदभिष्यन्दि ।

(पैच्छिल्याद् गौरवाद् द्रव्यं रुद्ध्वा रसवहाः शिराः ।

धत्ते यद्वौरवं तत्स्यादभिष्यन्दि यथा दधि ॥)

विष्टभ्य पाकं गच्छति यत्तद् विष्टम्भि, यथा-चणकादि । व्यायामकर्म= धनुराकर्षणादिव्यापारः, अपतर्पणम्=उपवासः, एतैः कारणैः, हिक्का श्वासश्च कासश्च समुपजायत—इति । नन्वेषां हिक्काऽऽदीनां समानहेतुचिकित्सितत्वेन कासस्य प्रकरणान्तरे लेखोऽसङ्गत इति चेन्न दोषभेदेन कासस्य भेदात् । कासाः पृथक् त्रयः । हिक्काश्वासौ तु श्लेष्मानिलात्मकावेवेति भेदः ॥ १-२ ॥

हिक्कासम्प्राप्तिः—

मुहुर्मुहुर्वायुर्देति सस्वनो यकृत्प्लिहान्त्राणि मुखादिवाक्षिपन् ।

स घोषवानाशु हिनस्त्यसून् यतस्ततस्तु हिक्केत्यभिधीयते बुधैः ॥३॥

हिक्कानां निर्वचनं स्वरूपञ्च निर्दिशति—मुहुर्मुहुरिति । वायुः=उदानानुगतः प्राणः, सस्वनः=सशब्दः, यकृत्प्लिहान्त्राणि, मुखात्=मुखमानीय (ह्यब्लोपे पञ्चमीति), घोषवान्=शब्दयुक्तः, सः, पवनः, यतः, आशु=शीघ्रम्, असून्=प्राणान्, हिनस्ति ततो हिक्केति, बुधैः, अभिधीयते=कथ्यते । (पृषोदरादित्वात्साधुः) हिंगिति कृत्वा कायति शब्दायति इति वा हिक्कानिरुक्तिः ॥ ३ ॥

हिक्का अन्नजां यमलां क्षुद्रां गम्भीरां महतीं तथा
संख्या— वायुः कफेनानुगतः पञ्च हिक्काः करोति हि ॥ ४ ॥

हिक्का- कण्ठोरसोर्गुरुत्वं च वदनस्य कषायता ।
पूर्वरूपं— हिक्कानां पूर्वरूपाणि कुक्षेराटोप एव च ॥ ५ ॥

अन्नजा— पानान्नैरतिसंयुक्तैः सहसा पीडितोऽनिलः ।
हिक्कयत्यूर्ध्वगो भूत्वा तां विद्यादन्नजां भिषक् ॥ ६ ॥

यमला— चिरेण यमलैर्वैगैर्यां हिक्का सम्प्रवर्तते ।
कम्पयन्ती शिरोग्रीवं यमलां तां विनिर्दिशेत् ॥ ७ ॥

क्षुद्रिका— प्रकृष्टकालैर्यां वैगैर्मन्दैः समभिवर्तते ।
क्षुद्रिका नाम सा हिक्का जन्तुमूलात्प्रभाविता ॥ ८ ॥

गम्भीरा— नाभिप्रवृत्ता या हिक्का घोरा गम्भीरनादिनी ।

अनेकोपद्रववती गम्भीरा नाम सा स्मृता ॥ ९ ॥

महाहिक्का—मर्माण्युत्पीडयन्तीव सततं या प्रवर्तते ।

महाहिक्केति सा ज्ञेया सर्वगात्रविकम्पिनी ॥ १० ॥

असाध्यरूप—

आयम्यते हिक्कतो यस्य देहो दृष्टिश्रोध्वं नाम्यते यस्य निम्यम् ।

क्षीणोऽन्नद्विद् क्षौति यश्चातिमात्रं तौ द्वौ चान्त्यौ बर्जयेद्विक्रमानौ ११

अन्यच्च— अतिसंचितदोषस्य भक्तच्छेदकृशस्य च ।

व्याधिभिः क्षणदेहस्य ब्रुहस्यातिव्यवायिनः ॥

आसां या सा समुत्पन्ना हिक्का हन्त्याशु जीवितम् ॥१२॥

हिक्काया असाध्यलक्षणमाह—आयम्यत इत्यादिना । हिक्कतो = हिक्का-
रोगाक्रान्तस्य, यस्य=नरस्य, देहः, आयम्यते = विस्तार्यत इव, दृष्टिश्रोध्वं,
नाम्यते = प्राप्यते, अन्ये तु नाम्यते = आकुञ्च्यते, देह इति सम्बन्ध इति
वदन्ति । क्षौति = छिकिति, तौ द्वौ बर्जयेत्, अन्त्यौ च द्वौ गम्भीरामहतीभ्या-
मभ्यर्दितौ बर्जयेत्, भक्तच्छेदकृशस्य = भोजनत्यागदुर्बलस्य ॥ ११-१२ ॥

अन्यच्च— यमिका च प्रलापात्तिमोहतृष्णासमन्विता ॥ १३ ॥

अक्षीणश्चाप्यदीनश्च स्थिरधात्विन्द्रियश्च यः ।

तस्य साधयितुं शक्या यमिका हन्त्यतोऽन्यथा ॥१४॥

श्वासरोग- (यैरेव कारणैर्हिक्का बहुभिः संप्रवर्तते ।

निदानम्—तैरेव कारणैः श्वासो घोरो भवति देहिनाम्) ॥ १५ ॥

यमिकाया असाध्यत्वमाह—यमिकेति । प्रलापात्तिमोहादिसमन्विता ह-
न्ति । यः, क्षीणो = बलवान्, अदीनश्च = प्रसन्नमनाः, स्थिराणि धात्वादीनि
यस्य स तथाभूतोऽपि च यस्तस्य साधयितुं शक्याऽन्यथा इति ॥ १३-१५ ॥

श्वाससंख्या—महोर्ध्वच्छिन्नतमकक्षुद्रभेदस्तु पञ्चधा ।

मिषते स महाभ्याधिः श्वास एको विशेषतः ॥ १६ ॥

श्वासानाह—महोर्ध्वेति । एकः स महाभ्याधिः श्वासः श्वसनत्वसाधर्म्या-
देक एव हेतुलिङ्गभेदेन पञ्चधा मिषते । मेहेति । १-महाश्वासः २-ऊर्ध्वश्वासः,
३-छिन्नश्वासः, ४-तमकश्वासः, ५-क्षुद्रश्वास इति ॥ १६ ॥

तत्र दोषोत्पत्त्या—

(वाताधिको भवेत् क्षुद्रस्तमकस्तु कफोद्भवः ।

कफवाताधिकश्चैव संसृष्टश्छिन्नसंज्ञकः ।

श्वासो मारुतसंसृष्टो महानूर्ध्वस्ततो मतः) ॥१॥

तत्पूर्वरूपं-प्राग्रूपं तस्य हृत्पीडा शूलमाध्मानमेव च ।

आनाहो वक्त्रवैरस्यं शङ्खनिस्तोद एव च ॥ १८ ॥

तत्सम्प्राप्तिः-यदा स्रोतांसि संरुध्य मारुतः कफपूर्वकः

विष्वग् व्रजति संरुद्धस्तदा श्वासान् करोति सः ॥१९॥

सम्प्राप्तिमाह-यदेत्यादि । यदा कफपूर्वकः = श्लेष्मपूर्वकः-कफः पूर्वं प्रधानं यस्य स तथेति विग्रहः । मारुतः = पवनः, स्रोतांसि=प्राणादिवहानि, संरुध्य, विष्वक् = सर्वतः, व्रजति=गच्छति, तदा श्वासान् करोति ॥ १९ ॥

महाश्वासः-उद्धूयमानवातो यः शब्दवद् दुःखितो नरः ।

उच्चैः श्वसिति संरुद्धो मत्तर्षभ इवानिशम् ॥ २० ॥

प्रनष्टज्ञानविज्ञानस्तथा विभ्रान्तलोचनः ।

विवृताक्ष्याननो बद्धमूत्रवर्चा विशीर्णवाक् ॥ २१ ॥

दीनः प्रश्वसितं चास्य दूराद्विज्ञायते भृशम् ।

महाश्वासोपसृष्टस्तु क्षिप्रमेव विपद्यते ॥ २२ ॥

महाश्वासलक्षणमाह-उद्धयमानेति । उत् = ऊर्ध्वं, धूयमानो=नीयमानो वातो यस्य स तथा । मत्तर्षभ इव = प्रमत्तवलीवर्द्ध इव, अनिशं = संततं, प्रनष्टज्ञानविज्ञानः = ज्ञानञ्च विज्ञानञ्च ज्ञानविज्ञाने प्रनष्टे ज्ञानविज्ञाने यस्य स तथा । ज्ञानं = शास्त्रं, विज्ञानं = तदर्थार्थबोधः, विशीर्णवाक् = भाषणाक्षमः, दीनः = क्लान्तचित्तः, महाश्वासोपसृष्टः = महाश्वासरोगाक्रान्तः, क्षिप्रं = शीघ्रं, विपद्यते = म्रियते ॥ २०-२२ ॥

ऊर्ध्वश्वासः-ऊर्ध्वं श्वसिति यो दीर्घं न च प्रत्याहरत्यधः ॥

श्लेष्माघृतमुखस्रोतः क्रुद्धगन्धवहार्दितः ॥ २३ ॥

ऊर्ध्वं दृष्टिर्विपश्यंस्तु विभ्रान्ताक्ष इतस्ततः ।

प्रमुह्यन्वेदनाऽऽर्त्तश्च शुक्लास्योऽरतिपीडितः ॥ २४ ॥

ऊर्ध्वश्वासे निःश्वासागमने हेतुः-

ऊर्ध्वश्वासे प्रकुपिते अधःश्वासो निरुध्यते ।

मुह्यतस्ताम्यतश्चोर्ध्वं श्वासस्तस्यैव हन्त्यसून् ॥ २५ ॥

ऊर्ध्वश्वासलक्षणमाह-ऊर्ध्वेति । न च प्रत्याहरत्यधः=श्वासं नीचैर्मागेण न दीर्घकालं करोति । श्लेष्माघृतमुखस्रोतः-श्लेष्मणा, आवृतं मुखं

स्रोतांसि च यस्य स तथा । क्रुद्धगन्धवहार्दितः = प्रकुपितवातपीडितः, वि-
भ्रान्ताक्षः = चलितनेत्रः, शुष्कास्यो = धवलमुखः, ताम्यतो = ग्लायतः,
मुह्यतश्च, असूनू = प्राणान्, इन्ति ॥ २३-२५ ॥

छिन्नश्वासः—यस्तु श्वसिति विच्छिन्नं सर्वप्राणेन पीडितः ।

न वा श्वसिति दुःखार्तो मर्मच्छेदरुगर्दितः ॥ २६ ॥

आनाह्रस्वेदमूर्च्छाऽऽर्त्तो दह्यमानेन वस्तिना ।

विप्लुताक्षः परिक्षीणः श्वसन् रक्तैकलोचनः ॥ २७ ॥

विवेताः परिशुष्कास्यो विवर्णः प्रलपन्नरः ।

छिन्नश्वासेन विच्छिन्नः स शीघ्रं विजहात्यसूनू ॥ २८ ॥

छिन्नश्वासलक्षणमाह—यस्त्वित्यादि । सविच्छेदम् = भ्रवकाशं कृत्वा,
सर्वप्राणेन = यावद्वलम्, मर्मच्छेदरुगर्दितः = हृदयविदारकपीडोपेतः, वि-
प्लुताक्षः = सासनेत्रः, रक्तैकलोचनत्वं तु व्याधिमहाहत्यान्न तु दोषसम्पर्कात्,
दोषात्तु द्वयोरपि स्यादिति भावः । विवेताः = विभ्रान्तचित्तः, परिशुष्कास्यः =
शुष्कमुखमण्डलः, शेषस्तु सुबोधः ॥ २६-२८ ॥

तमकश्वासः—प्रतिलोमं यदा वायुः स्रोतांसि प्रतिपद्यते ।

ग्रीवां शिरश्च संगृह्य श्लेष्माणं समुदीर्य च ॥ २९ ॥

करोति पीनसं तेन रुद्धो घुर्घुरकं तथा ।

अतीव तीव्रवेगं च श्वासं प्राणप्रपीडकम् ॥ ३० ॥

प्रताम्यति स वेगेन तृष्यते सन्निरुध्यते ।

प्रमोहं कासमानश्च स गच्छति मुहुर्मुहुः ॥ ३१ ॥

श्लेष्मण्यमुच्यमाने तु भृशं भवति दुःखितः ।

तस्यैव च विमोक्षान्ते मुहूर्त्तं लभते सुखम् ॥ ३२ ॥

तथाऽस्योद्ध्वंसते कण्ठः कृच्छ्राच्छक्नोति भाषितुम् ।

न चापि लभते निद्रां शयानः श्वासपीडितः ॥ ३३ ॥

पाश्वं तस्यावगृह्णाति शयानस्य समीरणः ।

आसीनो लभते सौख्यमुष्णं चैवाभिनन्दति ॥ ३४ ॥

उच्छिन्नाक्षो ललाटेन स्विद्यता भृशमार्त्तिमान् ।

विशुष्कास्यो मुहुः श्वासो मुहुश्चैवावधम्यते ॥ ३५ ॥

तमकश्वासलक्षणमाह—प्रतिलोममित्यादि । यदा वायुर्ग्रीवां शिरश्च
संगृह्य श्लेष्माणं समुदीर्य च प्रतिलोमं (यथा स्यात्तथा) स्रोतांसि प्रतिपद्यते

तदा, तेन = श्लेष्मणा, रुद्धः = आक्रान्तो वायुः, पीनसं = प्रतिश्यायं धुर्धुरकं करोति, प्राणप्रपीडकं = हृदयविदारकं श्वासं च करोति, तस्यैव च श्लेष्मणः विमोक्षान्ते = विसर्गान्ते, मुहूर्त्तं = क्षणमात्रं, सुखं लभते, समीरणः = वायुः पार्श्वे (कर्मपदम्) अवगृह्णाति = अर्दयति । उच्छिद्यते = उच्छ्वने, अक्षिणी यस्य स तथा उच्छिद्यताक्षः, ललाटेन स्विद्यता (उपलक्षणे तृतीया) अवधम्यते = चालयते ॥ २९-३५ ॥

मेघाम्बुशीतप्राग्वातैः श्लेष्मलैश्च विबर्द्धते ।

स याप्यस्तमकः श्वासः साध्यो वा स्यान्नवोत्थितः ॥ ३६ ॥

प्रतमकलक्षणम्—ज्वरमूर्च्छांपरीतस्य विद्यात्प्रतमकं तु तम् ॥ ३७ ॥

तस्यैवान्यो हेतुः उदावर्त्तरजोऽजीर्णक्लिन्नकायनिरोधजः ।

लक्षणं च— तमसा बर्धतेऽत्यर्थं शीतश्चाशु प्रशाम्यति ।

मज्जतस्तमसीवास्य विद्यात्संतमकं तु तम् ॥ ३८ ॥

प्रतमकमाह—ज्वरेति । ज्वरादिपरीतस्य तं तमकं प्रतमकमिति विद्यात् ।

उदावर्त्तो रोगः, रजो = रेणुः, अजीर्णम् = अपक्वता, क्लिन्नं = विदग्धं, काये = शरीरे, निरोधो = वेगानाम् । तमसा बर्धतेऽत्यर्थं शीतैर्द्रव्यैः प्रशाम्यति, तमसि = अन्धकारे, मज्जतस्तस्य, तं = प्रतमकं, सन्तमकं विद्यात् ॥ ३७-३८ ॥

क्षुद्रश्वासः—रुक्षायासोद्भवः कोष्ठे क्षुद्रो वात उदीरयन् ।

क्षुद्रश्वासो न सोऽत्यर्थं दुःखेनाङ्गप्रबाधकः ॥ ३९ ॥

हिनस्ति न स गात्राणि न च दुःखो यथेतरे ।

न च भोजनपानानां निरुणद्धयुचितां गतिम् ॥ ४० ॥

नेन्द्रियाणां व्यथां नापि काञ्चिदापादयेद्भुजम् ।

स साध्य उक्तो बलिनः सर्वे चाव्यक्तलक्षणाः ॥ ४१ ॥

क्षुद्रश्वासमाह—रुक्षेति । रुक्षायासोद्भवः = रुक्षपदार्थभोजनात्परिश्रमाच्चोत्पन्नः, क्षुद्रो वातः कोष्ठे, उदीरयन् = ऊर्ध्वं गच्छन्, अत्यर्थम्, अङ्गप्रबाधकः = शरीरक्लेशको, न भवति । स क्षुद्रो न दुःखः (दुःखयतीति दुःखः) क्लेशप्रदो न भवति, भोजनपानानाम्, उचितां = नैसर्गिकी, गतिं, न निरुणद्धि = नावृणोति ॥ ३९-४१ ॥

साध्यासा- क्षुद्रः साध्यो मतस्तेषां तमकः कृच्छ्र उच्यते ।

व्यता— त्रयः सासा न सिञ्चन्ति, तमको दुर्बलस्य च ॥ ४२ ॥

श्वासहिक्कयोः कामं प्राणहरा रोगा बहवो न तु ते तथा ।

भयङ्करता— यथा श्वासश्च हिक्का च हरतः प्राणमाशु च ॥ ४३ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने द्वादशं हिक्का-
श्वास-निदानं समाप्तम् ॥ १२ ॥

श्वासानां साध्यासाध्यत्वमाह— क्षुद्र इति । तेषां श्वासानां मध्ये क्षुद्रः
साध्यः, तमकश्च कृच्छ्र उच्यते त्रयः श्वासा महोर्ध्वच्छिन्नाः, न सिध्यन्ति ।
दुर्बलस्य तमकश्च न सिध्यतीति ॥ ४२-४३ ॥

इति सुधायां हिक्काश्वासनिदानम् ।

अथ त्रयोदशं स्वरभेद-निदानम् ॥ १३ ॥

तस्यहेतुः स-अत्युच्चभाषणविषाध्ययनाभिवात-

म्प्राप्तिश्च-सन्दूषणैः प्रकुपिताः पवनादयस्तु ।

स्रोतःसु ते स्वरवहेषु गताः प्रतिष्ठां-

हन्युः स्वरं भवति चापि हि षड्विधः सः ॥ १ ॥

तत्संख्या—वातादिभिः पृथक् सर्वैर्मदसा च क्षयेण च ॥ २ ॥

श्वासरोगे प्राणादिदुष्टिसम्भवात्स्वरभेदोत्पत्तिरिति श्वासानन्तरं स्वरभेद-
माह—अत्युच्चेति । अत्युच्चभाषणम्=उच्चैः स्वरेण व्याख्यानं, विषं तु
सर्वगात्रप्रकोपणं प्रसिद्धमेव, अध्ययनम्=उच्चैः स्वरेण वेदपाठादि, अभि-
घातो=दण्डादिना घातः कण्ठादिदेशे, एतैः कारणैः, प्रकुपिताः=वृद्धिं गताः,
पवनादयो दोषाः स्वरवहेषु स्रोतःसु चतुर्षु, प्रतिष्ठां=वृद्धिं, गताः सन्तः स्वरं
हन्युः । स स्वरभेदः षड्विधः पृथग् वातादिभिस्तयः । सप्तः=सन्निपातेन चैकः,
मदसा चैकः, क्षयेण चैकः, एवं षड्विधः । वातपित्तकफसन्निपातक्षयभेदोज-
भेदात् ॥ १-२ ॥

वातजपित्तज- वातेन कृष्णनयनाननमूत्रवर्चा-

स्वरभेदलक्षणम्-भिन्नं शनैर्वदति गर्दभवत् स्वरं च ।

पित्तेन पीतनयनाननमूत्रवर्चा-

ब्रूयाद्गलेन स च दाहसमन्वितेन ॥ ३ ॥

कफजत्रिदोषज-त्रयात्कफेन सततं कफसद्वक्त्रकण्ठः-

स्वरभेदयो- स्वरूपं शनैर्वदति चापि दिवा विशेषात् ।

लक्षणम्— सर्वात्मके भवति सर्वविकारसंपत्

तं चाप्यसाध्यमृषयः स्वरभेदमाहुः ॥ ४ ॥

वातिकमाह—वातेनेति । कृष्णानि नयनाननमूत्रवर्चांसि यस्य स तथा, गर्दभवद्, भिन्नं=विकृतं, खरं=निष्ठुरं, च स्वरं वदति । पैत्तिकमाह—पित्ते-नेति । पीतानि नयनाननमूत्रवर्चांसि यस्य स तथा । दाहसमन्वितेन गलेन च ब्रूयात् । श्लैष्मिकमाह—ब्रूयादिति । कफेन, सततम्=अविरतं, कफेन रुद्धः कण्ठो यस्य स तथा । स्वरलपं=मन्दं, शनैः=विलम्बितं, वदति । दि-वा=दिने, विशेषाद्=आधिक्येन, वदतीति भावः । सान्निपातिकमाह—स-र्वात्मक इति । सर्वात्मके=त्रिदोषजे, सर्वविकारसम्पत्=निखिलवातादि स्वरभेदलिङ्गयोगः, तत्रापि स्वरभेदमृषयोऽसाध्यमाहुः ॥ ३-४ ॥

क्षतजमेदोज-धूप्येत वाक् क्षयकृतं क्षयमाप्नुयाच्च
योलक्षणम्—वागेष चापि हतवाक् परिबर्जनीयः ॥

अन्तर्गतस्वरमलक्ष्यपदं चिरेण

मेदोऽन्वयाद्ददति दिग्धगलस्तृषाऽऽर्त्तः ॥ ५ ॥

क्षयजमाह—धूप्येतेति । क्षयकृते=धातुक्षयजायमाने, स्वरभेदे, वाक्=वाणी, धूप्येत=सधूमेव निर्गच्छन्ती वेदनयाऽनुभूयते, एष स्वरभेदो यदा, हत-वाक्=वचनाक्षमो, भवति तदा परिबर्जनीयो वैद्यैरिति शेषः । मेदोजमाह—अन्तर्गतेति । अन्तर्गतः स्वरो यस्मिन्स्तदन्तर्गतस्वरं, क्रियाविशेषणमिदम् । अलक्ष्यपदम्=अविष्पष्टाक्षरं, वदति, दिग्धगलः=कफेन मेदसा वा लिप्त-गलः, तृषाऽऽर्त्तश्च मेदोरुद्धस्रोतस्त्वात् । भवतीति शेषः ॥ ५ ॥

असाध्यः—क्षीणस्य बृद्धस्य कृशस्य वाऽपि चिरोत्थितो यश्च सहोपजातः ।

मेदस्त्विनः सर्वसमुद्भवश्च स्वरामयो यो न स सिद्धिमेति ॥ ६ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने स्वरभेद-निदानं समाप्तम् ॥ १३ ॥

असाध्यत्वमाह—क्षीणस्येति । क्षीणस्य=गलितमांसस्य, बृद्धस्य=गतव-यसः, कृशस्य=दुर्बलस्यः, चिरोत्थितः=बहुकालीनः, सहोपजातः=जन्म-नैवोत्पन्नः, मेदस्त्विनः=अतिस्थूलस्य, सर्वसमुद्भवश्च=त्रिदोषजश्च, यः स्वरा-मयः सः, न सिद्धिमेति=न प्रशाम्यति ॥ ६ ॥

इति सुधायां स्वरभेदनिदानम् ॥

अथ चतुर्दशमरोचक-निदानम् ॥ १४ ॥

हेतुः—वातादिभिः शोकभयातिलोभक्रौधर्मनोष्णाशनरूपगन्धैः ।

अरोचकाः स्युः ॥ १ ॥

अरोचकमाह—वातादिभिरिति । वातादिभिर्दोषैः—तथा शोकादिक्रोधा-
नैर्हेतुभिः, मनोघ्नाः=अप्रियाः, अशनरूपगन्धास्तैर्वा अरोचकाः स्युः ॥ १ ॥

वातस्तिकफजा मुखरसाः—

..... परिहृष्टदन्तः—कषायवक्त्रश्च मतोऽनिलेन ।

कट्वम्लमुष्णं विरसं च पूति पित्तेन विद्यालवणं च वक्त्रम् ।

माधुर्यपैच्छिल्यगुरुत्वशैत्यविबद्धसंबद्धयुतं कफेन ॥ २ ॥

वातादिपृथगलक्षणान्याह—परिहृष्टेत्यादिना । अनिलेन=वातिकारोचकेन,
परिहृष्टदन्तः—अम्लभक्षणेनेव, कषायवक्त्रश्च भवति । पित्तेन कट्वम्लमुष्णं,
विरसं—गतस्वादं, पूति=दुर्गन्धं, च विद्यात् । कफेन, वक्त्रम्=आननं, लवणं
विदग्धकफस्य लवणरसत्वात् । विबद्धसम्बद्धयुतं=विबद्धं च तत्सम्बद्धयुत-
न्वेति विग्रहः । विबद्धं बद्धमिवाशनासामर्थ्यात्, सम्बद्धयुतं श्लेष्मण इति
शेषः । कफलिप्तमित्यर्थः (भावे क्तप्रत्ययः) ॥ २ ॥

दोषरूपाणि—

हृच्छूलपीडनयुतं पवनेन, पित्तातृडदाहचोषबहुलं, सकफप्रसेकम् ।

श्लेष्मात्मकं, बहुरुजं बहुभिश्च विद्याद्वैगुण्यमोहजडताभिरथापरं च ॥ ३ ॥

दोषभेदेन मुखविकृतिमभिधायान्यदेशविकारमप्याह—पवनेन—वातोत्पन्न-
मरोचकम्, हृच्छूलपीडनयुतं भवेत् । पित्तादुत्पन्नं—तृडदाहचोषबहुलं चोषः=
चूषणवद्देदनोपलब्धिः । श्लेष्मारमकन्तु—कफप्रसेकादियुतम् । बहुभिर्दोषैर्जा-
तम्, बहुरुजं=वातादिपीडोपेतम्, अपरम्=भागान्तुजम्, वैगुण्यादिभिरु-
पलक्षितं भवति । (उपलक्षणे तृतीया) वैगुण्यं=चित्तविकलता, मोहो=म-
नोविभ्रमः, जडता=आलस्यम्, अत्रारोचकशब्देन भक्तद्वेषाभक्तच्छन्दयोरपि
संग्रहः । अन्यत्र तु पृथक्त्वेन लक्षणावगमः । तथाहि—‘प्रक्षिप्तन्तु मुखे चान्नं
जन्तोर्न स्वदते मुहुः । अरोचकः स विज्ञेयो भक्तद्वेषमतः शृणु ॥ चिन्त-
यित्वा तु मनसा दृष्ट्वा श्रुत्वाऽपि भोजनम् । द्वेषमायाति यो जन्तु-
र्भक्तद्वेषः स उच्यते ॥ कुपितस्य भयार्त्तस्य अभिचारहतस्य च । यस्य
नास्ते भवेच्छ्रद्धा सोऽभक्तच्छन्द उच्यते, इति ॥ ३ ॥

आगन्तुजत्रिदोषजयोर्लक्षणम्—

अरोचके शोकभयातिलोभक्रोधाद्यद्विचिगन्धजे स्यात् ।

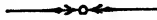
स्वाभाविकं चास्यमथारुचिश्च, त्रिदोषजे नैकरसं भवेत् ॥ ४ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने चतुर्दश-

मरोचक-निदानं समाप्तम् ॥ १३ ॥

शोकादिसमुत्पन्नेऽरोचके-आस्यं = मुखं, स्वाभाविकं = नैसर्गिकं, भवेत्तु वातादिवत्कषायत्वादियुतम्, त्रिदोषजे, नैकरसं = बहुरसम् ॥ ४ ॥

इति सुधायामरोचकनिदानम् ॥ १४ ॥

अथ पञ्चदशं छर्दि-निदानम् ॥ १५ ॥

तत्संख्या—दुष्टदोषः पृथक् सर्वैर्बीभत्सालोचनादिभिः ।

छर्दयः पञ्च विज्ञेयास्तासां लक्षणमुच्यते ॥ १ ॥

कारणम्—अतिद्रवैरतिस्निग्धैरद्वैलवणैरति ।

अकाले चातिमात्रैश्च तथाऽसात्म्यैश्च भोजनैः ॥ २ ॥

श्रमाद् भयात्तथोद्वेगादजीर्णात् क्रिमिदोषतः ।

नार्याश्चापन्नसत्त्वायास्तथाऽतिद्रुतमश्नतः ॥

बीभत्सैर्हंतुभिश्चान्यैर्द्रुतमुत्क्लेशितो बलात् ॥ ३ ॥

छर्दिनिश्चिः—छादयन्नाननं वेगैरर्दयन्नङ्गमञ्जनैः ।

निरुच्यते छर्दिरिति दोषो वक्त्रं प्रधावितः ॥ ४ ॥

छर्द्यामप्यरुचेः सम्भवाद् अरोचकानन्तरं छर्दिनिदानमाह—दुष्टैरित्यादि । पृथक् सर्वैर्वा दोषैः, दुष्टैः=प्रकुपितैः, बीभत्सालोचनादिभिः=बीभत्सानाम्=अत्यर्थं कुथितमांसादीनाम्, आलोचनादिभिः=दर्शनप्राणादिभिः, पञ्चविधा-श्छर्दयो जायन्ते । अतिद्रवादिपदार्थैरतिसेवितैः, असात्म्यैः=अहितपदार्थैः, भुक्तैः, आपन्नसत्त्वायाः=गुर्विण्याः, नार्याः=स्त्रियाः, अतिद्रुतम्=अतिशीघ्रम्, अश्नतो=भुजानस्य, बलात्, उत्क्लेशितः=प्रेरितः, दोषः, वक्त्रं=मुखं, प्रधा-वितः सन्, अङ्गमञ्जनैः=गात्रकम्पनैर्वेगैः, अर्दयन्=पीडयन्, आननं=मुखं छादयति, तस्माच्छर्दिनिर्रुच्यते वैधैरिति शेषः ॥ १-४ ॥

पूर्वरूपं—हृल्लासोद्गाररोधौ च प्रसेको लवणस्तनुः ।

द्वेषोऽन्नपाने च भृशं वर्मानां पूर्वलक्षणम् ॥ ५ ॥

पूर्वरूपमाह—हृल्लासेति । हृल्लासः=उपस्थितवमनत्वम् , प्रसेको-
मुखस्य, लवणो व्याधिमाहात्म्यात् , श्लेष्मणो विदाहदा, तनुः=तरलोऽ-
ल्पमात्रो वा ॥ ५ ॥

वातजा—हृत्पाश्वर्षपीडामुखशोषशीर्षनाभ्यस्तिकासस्वरभेदतोदैः ।

उद्गारशब्दप्रबलं सफेनं विच्छिन्नकृष्णं तनुर्कं कषायम् ॥ ६ ॥

कृच्छ्रेण चालपं महता च वेगेनार्त्तोऽनिलाच्छर्दयतीह दुःखम् ॥ ७ ॥

वातिकोमाह—हृत्पाश्वर्षपीडाऽऽदितोदान्तैरुपलक्षितः, उद्गारशब्दप्रबलं=
प्रकृष्टशब्दोद्गारयुक्तं, विच्छिन्नं=सान्तरवेगं, कृष्णं, तनुर्कं=तरलं, दुःखं
यथा स्यात्तथा, महता वेगेन=प्रचण्डरयेण, कृच्छ्रेण=अत्यधिकपरिश्रमेण, स्फ-
ल्पं, छर्दयति=वमति ॥ ६-७ ॥

पित्तजा—मूर्च्छांपिपासामुखशोषमूर्धतास्वक्षिसन्तापतमोभ्रमात्तः ।

पीतं भृशोष्णं हरितं सतिक्तं धूत्रं च पित्तेन वमेत्सदाहम् ॥ ८ ॥

पैत्तिकीमाह—मूर्च्छेत्यादिना । मूर्च्छा=संज्ञानाशः, तमः=अन्धकाराव-
लोकनमिव प्रतीतिः, भ्रमः=चक्रारूढस्येव, एतैरुपसर्गकदम्बैः, आर्त्तः=पीडितः,
सदाहं=दाहयुक्तं, धूत्रं=कृष्णलोहितवर्णं, वमेत्=छर्दयेत् ॥ ८ ॥

कफजा—तन्द्राऽऽस्यमाधुर्यकफप्रसेकसन्तोषनिद्राऽरुचिगौरवार्त्तः ।

स्निग्धं घनं स्वादु कफाद्विशुद्धं सरोमहर्षोऽल्परुजं वमेत्तु ॥ ९ ॥

श्लेष्मिकीमाह—तन्द्रेत्यादि । तन्द्राऽऽदिगौरवान्तरूपद्रवैः, आर्त्तः=पीडि-
तः, सरोमहर्षः=रोमाञ्चयुक्तः, स्वादु=मधुरं, विशुद्धम्=अतिधवलम्, अल्प-
रुजं=स्वल्पवेदनोपपन्नं, वमेत्=छर्दयेत् ॥ ९ ॥

सर्वजा—शूलाविपाकारुचिदाहतृष्णा-ह्वासप्रमोहप्रबला प्रसक्तम् ।

छर्दिस्त्रिदोषाल्लवणाम्लनीलसान्द्रोष्णरक्तं वमतां नृणां स्यात् ॥ १० ॥

सान्निपातिकीमाह—शूलेत्यादिना । शूलादिप्रमोहान्तरूपद्रवैः, प्रबला=
बलवती, प्रसक्तं=निरन्तरं, त्रिदोषाद्=दोषत्रयसन्निपातात् ॥ १० ॥

असाध्यं छर्दिरोगिणमाह—

विट्स्वेदमूत्राम्बुवहानि वायुः क्षोतांसि संरुध्य यदोर्ध्वमेति ।

उत्सन्नदोषस्य समाचितं तं दोषं समुद्धूय नरस्य कोष्ठात् ॥ ११ ॥

विण्मूत्रयोस्तत्समगन्धवर्णं तृट्श्वासद्विक्ताऽऽर्त्तियुतं प्रसक्तम् ।

प्रच्छर्दयेद्दुष्टमिहातिवेगात्तयाऽर्दितश्चाशु विनाशमेति ॥ १२ ॥

आसाध्यामाह—विडित्यादिना । वायुः=अनिलः, विट्स्वेदादिवहानि

स्रोतांसि, अवरुध्य, यदा, ऊर्ध्वमेति=ऊर्ध्वं गच्छति, तदा, उत्सन्नदोषस्य=
उद्गतदोषस्य, समाचितम्=एकत्रितं, दोषं कोष्ठात्, समुद्धूय=ऊर्ध्वं कृत्वा,
प्रसक्तं=निरन्तरं, विण्मूत्रयोः=मलमूत्रयोः, समगन्धवर्णं तृट्श्वासादियुक्तं
छर्दयेत् ॥ ११-१२ ॥

आगन्तुजां छर्दिमाह—वीभत्सजा दौर्हृदजाऽऽमजा च

ह्यसात्म्यजा च क्रिमिजा च या हि ।

सा पञ्चमी तां च विभावयेच्च दोषोच्छ्रयेणैव यथोक्तमादौ ॥ १३ ॥

आगन्तुजामाह—वीभत्सेति । वीभत्सजा=कुथितमांसपूयादिदर्शनजा,
दौर्हृदजा=गुर्विणीवाब्धितालाभजा, असात्म्यजा=अपथ्यभोजनप्रादुर्भूता,
दोषोच्छ्रयेण=वातादिप्राबल्येन, आदौ=वातादिलक्षणे, विभावयेत्=जा-
नीयात् ॥ १३ ॥

क्रिमिजा—शूलहृल्लासबहुला क्रिमिजा च विशेषतः ।

क्रिमिहृद्रोगतुल्येन लक्षणेन च लक्षिता ॥ १४ ॥

पुनरसाध्यां छर्दिमाह—

क्षीणस्य या छर्दिरतिप्रसक्ता सोपद्रवा शोणितपूययुक्ता ।

सचन्द्रिकां तां प्रवदेदसाध्यां, साध्यां चिकित्सेन्निरुपद्रवां च ॥ १५ ॥

असाध्यामाह—क्षीणस्येति । क्षीणस्य=हीनशक्तिकस्य, सोपद्रवा=
कासाद्युपद्रवसंयुता ॥ १५ ॥

इति सुधायां छर्दिरोगनिदानम् ॥ १५ ॥

छर्दिरोगोपद्रवाः—(कासः श्वासो ज्वरो हिकका तृष्णा वैचित्त्यमेव च ।

हृद्रोगस्तमकश्चैव ज्ञेयाश्छर्दरूपद्रवाः ॥ १६ ॥

छर्दिपूर्वरूपम्—

तालवोष्ठकण्ठास्यविशेषदाह-सन्तापमोहभ्रमविप्रलापाः ।

पूर्वाणि रूपाणि भवन्ति तासामुत्पत्तिकाले तु विशेषतो हि ॥ १७ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने छर्दिनिदानं समाप्तम् ॥ १८ ॥

अथ षोडशं तृष्णानिदानम् ॥ १६ ॥

तस्य हेतुः सम्प्राप्तिश्च-भयक्षमाभ्यां बलसंक्षयाद्वा ह्यूर्ध्वं चित्तं पित्तविबर्धनैश्च,

पित्तं सवातं कुपितं मरणां तालुप्रपन्नं जनेयेत्पिपासाम्

त्रोटस्त्वपांवाहिषु दूषितेषु दोषैश्च तृट् सम्भवतीह जन्तोः ॥ १ ॥

तत्संख्या-तिस्रः स्मृतास्ताः क्षतजा चतुर्थी क्षयात्तथा क्षामसमुद्भवा च ।

भक्तोद्भवा सप्तमिकेति तासां निबोध लिङ्गान्यनुपूर्वशस्तु ॥ २ ॥

द्विदिरोगोपद्रवभूतायास्तृष्णायाश्चर्द्धेरनन्तरं प्रसङ्गस्तत आह—भयेत्यादि ।
एभिः कारणैः पित्तविवर्धनैः कट्वम्लोष्णादिभिः, चित्तं=सञ्चितं, तालुप्रपन्नं=
क्लोमादि प्राप्तं सत्, अपां वाहिषु=जलवहेषु स्रोतस्तु, दूषितेषु=भयेषु,
(औष्ण्यादामाद् भयात्पाना—दतिशुष्कान्सेवनात् । अम्बुवाहीनि
दूष्यन्ति तृष्णायाश्चातिपीडनादिति) । तृट्=पिपासा, जन्तोः=नरस्य,
सम्भवति=उत्पद्यते ॥ १ ॥

वातजा—क्षामास्यता मारुतसम्भवायां तोदस्तथा शङ्कशिरःसु चापि ।

स्रोतोनिरोधो विरसं च वक्त्रं शीताभिरद्भिश्च विवृद्धिमेति॥३॥

वातजामाह—क्षामास्यतेति । मारुतसम्भवायां=वातजायां तृष्णायाम्,
क्षामास्यता=दीनाननत्वम्, तोदो=व्यथा, स्रोतसामुदकवहानामवरोधः,
वक्त्रं=मुखं च, विरसं=गतस्वादम् ॥ ३ ॥

पित्तजा—मूर्च्छाऽन्नविद्वेषविलापदाहा रक्तेक्षणत्वं प्रततश्च शोषः ।

शीताभिनन्दा मुखतिक्तता च पित्तात्मिकायां परिदूयनं च॥४॥

पित्तजामाह—मूर्च्छेत्यादिना । पित्तात्मिकायां=पित्तजनितायां तृष्णायाम्,
मूर्च्छाऽऽदयो जायन्ते, प्रततः=प्रवृद्धः, शोषस्तृष्णा, परिदूयनम्=सन्तापः॥४॥

कफजा—वाष्पावरोधात्कफसंवृतेऽग्नौ तृष्णा बलासेन भवेत्तथा तु ।

निद्रा गुरुत्वं मधुरास्यता च तृष्णाऽर्दितः शुष्यति चातिमात्रम्

श्लेष्मजामाह—वाष्पेत्यादि । वाष्पाणां=मुखनेत्रनासा जलानाम्, अवरोधात्=निग्रहात्, कफेन स्वकारणकुपितेन, अग्नौ संवृते सति=मन्दीभूते
सति, तृष्णा भवेत्, बलासेन तु=श्लेष्मण्याऽपि तथा भवेत् । मधुरास्यता=
मुखमाधुर्यं, शुष्यति=कृशत्वं गच्छति ॥ ५ ॥

क्षतजा—क्षतस्य रुक्शोणितनिर्गमाभ्यां-

तृष्णा चतुर्थी क्षतजा मता तु ॥ ६ ॥

क्षयजा—रसक्षयाद्या क्षयसम्भवा सा तयाऽभिभूतश्च निशादिनेषु ॥

पेपीयतेऽग्निः स सुखं न यातिः तां सन्निपातादिति केचिदाहुः ।

रसक्षयोक्तानि च लक्षणानि तस्यामशेषेण भिषग्व्यवस्येत्॥७॥

क्षयजामाह—रसक्षयादित्यादि । रसस्य क्षयाज्जाता या सा क्षयसम्भवा,
तया=तृष्णया, निशादिनेषु=रात्रिन्दिबम्, अग्निः=जलं, पेपीयते=पुनः-

पुनरतिशयेन पिबति, तथाऽपि सुखं न याति । यद्यपि विशेषजलपानं तृष्णामात्र-
व्यापि तथाऽप्यत्र विशेषत इति ध्येयम् ॥ ७ ॥

आमजा-त्रिदोषलिङ्गाऽऽमसमुद्रवा च हृच्छूलनिष्ठीवनसादकर्त्री ॥

भक्तजा-स्निग्धं तथाऽम्लं लवणं च भुक्तं गुर्वन्नमेवाशु तृषां करोति ॥८॥

कष्टसाध्या-दीनस्वरः प्रताम्यन् दीनः संशुष्कवक्त्रगलतालुः ।

भवति खलु योपसर्गात्तृष्णा सा शोषिणी कष्टा ॥ ९ ॥

उपसर्गजा माह—दीनेत्यादि । या तृष्णा, उपसर्गात्=उपद्रवात्, रोगादिति
यावत् । सा शोषिणी कष्टा च विज्ञेया, तथा, दीनस्वरः=क्षामवचनः, प्रताम्यन्=
मुह्यन्, संशुष्कवक्त्रगलतालुश्च भवति ॥ ९ ॥

असाध्यास्ताः—ज्वरमोहक्षयकासश्वासाद्युपसृष्टदेहानाम् ।

सर्वास्त्वितिप्रसक्ता रोगकृशानां वमिप्रयुक्तानाम् ॥

घोरोपद्रवयुक्तास्तृष्णा मरणाय विज्ञेयाः ॥ १० ॥

(क्षीणं विचित्रं बधिरं तृषाऽऽर्त्तं विवर्जयेन्निर्गतजिह्वमाशु) ११॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने षोडशं

तृष्णानिदानं समाप्तम् ॥ १६ ॥

असाध्यलक्षणमाह—ज्वरेत्यादि । सर्वाः=निखिलदोषजाः, अतिप्र-
सक्ताः=अतिशयेन वृद्धाः, रोगकृशानां=व्याधिवर्बलानाम्, वमिप्रयुक्तानां
छर्दिनिमित्तानाम्, घोरोपद्रवयुक्ताः=मुखशोषाद्युपद्रवसंयुताः ॥ १० ॥

इति सुधायं तृष्णानिदानम् ॥

अथ सप्तदशं मूर्च्छा-भ्रम-निद्रा-तन्द्रा-संन्यास-

निदानम् ॥ १७ ॥

मूर्च्छाहेतुः—क्षीणस्य बहुदोषस्य विरुद्धाहारसेविनः ।

वेगाघातादभिघाताद्दीनसत्त्वस्य वा पुनः ॥ १ ॥

मूर्च्छासम्प्रा-करणायतनेषूपा बाह्येष्वाम्यन्तरेषु च ।

सिः— निविशन्ते यदा दोषास्तदा मूर्च्छन्ति मानवाः ॥ २ ॥

संज्ञावहासु नाडीषु पिहितास्वनिलादिभिः ।

तमोऽभ्युनैति सहसा सुखदुःखव्यपोहकृत् ॥ ३ ॥

सुखदुःखव्यपोहाच्च नरः पतति काष्ठवत् ।

मोहो मूर्च्छेति तामाहुः षड्विधा सा प्रकीर्त्तिता ॥ ४ ॥

मूर्च्छासंख्या—वातादिभिः शोणितेन मद्येन च विषेण च ।

षट्स्वप्नेतासु पित्तं तु प्रभुत्वेनावतिष्ठते ॥ ५ ॥

तृषितो मोहमाप्नोति—इति वचनात् तृष्णायामपि मोहसम्भवात् तृष्णाऽनन्तरम् मूर्च्छादिनिदानमाह—क्षीणस्येति । क्षीणस्य=कृशस्य, बहुदोषस्य=दोषसङ्घातयुक्तस्य, हीनसत्त्वस्य=सत्त्वगुणशून्यस्य, वा पुंसो वेगाघातादिभिः कारणैः, दोषाः=वातादयः, यदा करणाघतनेषु=इन्द्रियाघघातनेषु, बाह्येषु=चक्षुरादिषु, आभ्यन्तरेषु=मनोवहेषु स्रोतस्सु च निविशन्ते तदा मानवाः=मर्त्याः, मूर्च्छन्ति=अचेतन्यं यान्ति, सुखदुःखव्यपोहकृत्=सुखदुःखादिविनाशकृत्, तमः=तमोगुणोऽज्ञानकारणम्, अभ्युपैति=बद्धते, मोहो मूर्च्छेति पर्यायाभिधानम् । सा=मूर्च्छा, षट्विधा=वातादिभिस्तिष्ठः, रक्तेन चैका, मद्येन चैका, विषेण चैका, एवं षट्, एतासु मूर्च्छासु पित्तं प्रभुत्वेन=प्राधान्येन, व्यापकत्वेनेति यावत् । तेन सर्वत्रानिलजादावपि पित्तसम्बन्धः ॥ १-५ ॥

मूर्च्छापूर्वरूपं—हृत्पीडा जृम्भणं ग्लानिः संज्ञादौर्बल्यमेव च ।

सर्वासां पूर्णरूपाणि यथास्त्वं च विभावयेत् ॥ ६ ॥

पूर्वरूपमाह—हृत्पीडेत्यादि । संज्ञादौर्बल्यं=सम्यग्ज्ञानाभावः, यथा-स्त्वं=यथादोषं, विभावयेत्=जानीयात् ॥ ६ ॥

वातमूर्च्छा—नीलं वा यदि वा कृष्णमाकाशमथवाऽरुणम् ।

लक्षणम्—पश्यंस्तमः प्रविशति शीघ्रं च प्रतिबुध्यते ॥ ७ ॥

वेपथुश्चाङ्गमर्दश्च प्रपीडा हृदयस्य च ।

काश्यं श्यावारुणच्छाया मूर्च्छाये वातसम्भवे ॥ ८ ॥

वातजमाह—नीलमित्यादि । वातसम्भवे=अनिलजे, मूर्च्छाये=मूर्च्छा-रोगे, एतानि लक्षणानि भवन्ति । नीलं=स्निग्धकृष्णं, कृष्णं=रुद्धकृष्णम्, अरुणम्=ईषल्लोहितवर्णं शीघ्रं प्रतिबुध्यते वायोराशुकारित्वात् । श्यावारुणा छाया=कान्तिः, शरीरस्य ॥ ७-८ ॥

पित्तमूर्च्छा—रक्तं हरितवर्णं वा वियत्पीतमथापि वा ।

लक्षणम्—पश्यंस्तमः प्रविशति सस्वेदश्च प्रबुध्यते ॥ ९ ॥

सपिपासः ससन्तापो रक्तापीताकुलेक्षणः ।

संभिन्नवर्चाः पीताभो मूर्च्छाये पित्तसम्भवे ॥ १० ॥

पित्तजामाह—रक्तमित्यादि । वियद् = आकाशं, रक्तहरिदादिवर्णं पश्य-
ति, सस्वेदश्च = सधर्मश्च, प्रबुध्यते = ससंशो भवति, संभिन्नवर्चाः = सुष्ट-
पुरीषः ॥ ९-१० ॥

कफमूर्च्छा- मेघसङ्काशमाकाशमावृतं वा तमोघनः ।

लक्षणम्— पश्यंस्तमः प्रविशति चिराच्च प्रतिबुध्यते ॥ ११ ॥

गुरुभिः प्रावृत्तैरङ्गैर्यथैवाद्रें चर्मणा ।

सप्रसेकः सहल्लासो मूर्च्छाये कफसम्भवे ॥ १२ ॥

कफजामाह—मेघेत्यादि । मेघसङ्काशम् = अभ्रसदृशम्, तमोघनैः = अन्ध-
कारमेघैः, आवृतं = छन्नं, प्रसेकः = आस्यस्त्रावः, हल्लासः = उपस्थितवम-
नत्वमिव ॥ ११-१२ ॥

त्रिदोषमूर्च्छा-सर्वाकृतिः सन्निपातादपस्मार इवागतः ।

लक्षणम्— स जन्तुं पातयत्याशु विना बीभत्सचेष्टितैः ॥ १३ ॥

सान्निपातिकीमाह—सर्वेत्यादि । सर्वेषां वातादीनामाकृतिर्लक्षणं यत्र सा
सर्वाकृतिः, बीभत्सचेष्टितैर्विना = फेनवमनदन्तघटनाक्षिवैकृतादिकं विना, अ-
पस्मार इव जन्तुं = नरं, पातयति । यथाऽपस्मारी महताऽभिघातेन पतति चिरेण
प्रतिबुध्यते, तथा फेनवामित्वहस्तपादादिविक्षेपणमधिकमपस्मारादाविति भेदः ॥ १३ ॥
रक्तजमूर्च्छा- पृथिव्यापस्तमोरूपं रक्तगन्धस्तदन्वयः ।

हेतुः— तस्माद्रक्तस्य गन्धेन मूर्च्छन्ति भुवि मानवाः ॥ १४ ॥

तत्रान्यमतं— द्रव्यस्वभाव इत्येके दृष्ट्वा यदभिमुद्यति ॥ १५ ॥

रक्तजामाह—पृथिव्याप इत्यादिना । पृथिव्यापः, तमोरूपं = तमोबहुलं,
तदन्वयः = तत्सम्बन्धः, पृथिवीजलमय इति यावत् । द्रव्यस्वभावः = रक्त-
स्यार्य स्वभावः = प्रकृतिः, यद्रक्तं दृष्ट्वा, अभिमुद्यति = मूर्च्छन्ति, इत्येके ॥ १४-१५ ॥

विषमद्यमूर्च्छा-गुणास्तीव्रतरत्वेन स्थितास्तु विषमद्ययोः ।

लक्षणम्— त एव तस्मात्ताभ्यां तु मोहौ स्यातां यथेरितौ ॥ १६ ॥

विषमद्यजे गुणान् प्राह—गुणा इत्यादि । विषमद्ययोगुणास्तीव्रतरत्वेन
स्थिताः “लघु रूक्षमाशु विशदं व्यवायि तीक्ष्णं विकाशि सूक्ष्मञ्च ।
उष्णमनिर्देश्यरसं दशगुणमुक्तं विषं तज्ज्ञैः” इति । त एव = लघुत्वादयो-
गुणाः, यथेरितौ = यथाऽभिहितौ, विषजो मोहो न स्वयं निवर्तते विषस्यावि-
पाकित्वात्, मद्यजस्तु—मद्यपरिणामादेव स्वयं शान्त्यतीति परस्परं भेदः । प्रभाव-
विशेषात् ॥ १६ ॥

रक्तमद्य- स्तब्धाङ्गदृष्टिस्त्वसृजा गूढोच्छ्वासश्च मूर्च्छितः ।
मूर्च्छारूपं मद्येन विलपञ्छते नष्टविभ्रान्तमानसः ।

गात्राणि विक्षिपन् भूमौ जरां यावन्न याति तत् ॥ १७ ॥

रक्तजादिमूर्च्छात्रयस्य लक्षणान्याह—स्तब्धाङ्ग इत्यादि । असृजा =
रक्तेन, मूर्च्छितो नरः, स्तब्धे=निश्चले अङ्गदृष्टीयस्य स तथा । गूढोच्छ्वासः=
अविस्पष्टनिःश्वासः, मद्यतः=मद्यपानेन, नष्टविभ्रान्तमानसः=नष्ट वि-
भ्रान्तं च मानसं=चित्तं यस्य स तथा, जरां=पकताम् ॥ १७ ॥

विषमूर्च्छा- वेपथुस्वप्नतृष्णाः स्युस्तमश्च विषमूर्च्छिते ।

रूपं— वेदितव्यं तीव्रतरं यथास्वं विषलक्षणैः ॥ १८ ॥

विषमूर्च्छिते=विषमक्षणजायमाने मूर्च्छाये, वेपथुः=कम्पः, यथास्वं
विषलक्षणैः=सौश्रुतकल्पस्थानोपवर्णितैः ॥ १८ ॥

मूर्च्छाभेदाः—मूर्च्छा पित्ततमःप्राया, रजःपित्तानिलाद् भ्रमः ।

तमोवातकफाक्षन्द्रा, निद्रा श्लेष्मतमोभवा ॥ १९ ॥

चैतन्यनाशत्वाविशेषेऽपि मूर्च्छाऽऽदीनां भेदं दर्शयति—मूर्च्छेत्यादि । तमो-
वातकफादित्येकवचनन्तु समाहारद्वन्द्वादिति बोध्यम् ॥ १९ ॥

भ्रमरोगः—(चक्रवद्भ्रमतो गात्रं भूमौ पतति सर्वदा ।

भ्रमरोग इति ज्ञेयो रजःपित्तानिलात्मकः) ॥ २० ॥

निद्रारोगलक्षणं—(यदा तु मनसि क्लान्ते कर्मात्मानः क्लमान्विताः ।

यम्—विषयेभ्यो निवर्त्तन्ते तदा स्वपिति मानवः) ॥ २१ ॥

तन्द्रारोग—इन्द्रियार्थेष्वसंवित्तिर्गौरवं जृम्भणं क्लमः ।

लक्षणम् निद्राऽऽर्त्तस्येव यस्येहा तस्य तन्द्रां विनिर्दिशेत् ॥ २२ ॥

तन्द्रालक्षणमाह—इन्द्रियार्थेष्विति । इन्द्रियार्थेषु=शब्दस्पर्शादिषु, अ-
संवित्तिः=ज्ञानशून्यता, निद्राऽऽर्त्तस्येव, यस्य=पुरुषस्य, ईहा=चेष्टा, शेषं सुग-
मम् । निद्रा हि विप्लुतमनसः सर्वेन्द्रियाणां स्वविषयनिवृत्तिः । यदुक्तं चरके-
पतञ्जलिना—यदा तु मनसि क्लान्ते कर्मात्मानः क्लमान्विताः । विष-
येभ्यो निवर्त्तन्ते तदा स्वपिति मानवः ॥ इति । भ्रमलक्षणन्तु—चक्रा-
दस्येव भ्रमन्निखिलपदार्थाविभासः ॥ २२ ॥

कुमलक्षणम्—(योऽनायासः भ्रमो देहे प्रबृद्धः इवासर्जितः ।

क्लमः स इति बिज्ञेय इन्द्रियार्थप्रबाधकः) ॥ २३ ॥

मूर्ध्वासंन्या-दोषेषु मदमूर्च्छायाः कृतवेषेषु देहिनाम् ।

सभेदः—स्वयमेवोपशाम्यन्ति संन्यासो नौषधर्विना ॥ २४ ॥

संन्यासस्य मूर्च्छाऽऽदिभ्यो भेदं विवक्षुराह—दोषेष्विति । संन्यास औष-
धैर्विना नोपशाम्यति, मूर्च्छाऽऽदयस्तु स्वयमेवोपशाम्यन्तीति भेदः ॥ २४ ॥

संन्यासरूपं—वाग्देहमनसां चेष्टामाश्लिष्यातिबला मलाः ।

संन्यस्यन्त्यबलं जन्तुं प्राणायतनमाश्रिताः ॥ २५ ॥

स ना संन्याससंन्यस्तः काष्ठीभूतो मृतोपमः ।

प्राणैर्विमुच्यते शीघ्रं मुक्त्वा सद्यःफलां क्रियाम् ॥ २६ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने सप्तदशं मूर्च्छा-भ्रम-निद्रा-
तद्रा-संन्यास-निदानं समाप्तम् ॥ १७ ॥

संन्यासलक्षणमाह—वागित्यादि । प्राणायतनं=हृदयम्, आश्रिताः, अ-
तिबलाः=अधिकप्रबुद्धाः, मलाः=दोषाः, अबलं=दुर्बलं, जन्तुं=मानवं, संन्य-
स्यन्ति=मोहयन्ति, सः, ना=मनुष्यः, संन्याससंन्यस्तः=संन्यासरोगा-
क्रान्तः, काष्ठीभूतः=निःश्यापारत्वेन, अकाष्ठ एव काष्ठवद्भूतः, अत एव मृतो-
पमः=गतासुकल्पः, सद्यःफलां=सूचीव्यधनकेशोत्पादनशिम्बीफलघर्षणादिकां
क्रियां मुक्त्वा प्राणैः, वियुज्यते=त्रियते, भ्रम्यथा, स्वस्थो भवति ॥ २५-२६ ॥

इति सुधायां मूर्च्छाऽऽदिरोगनिदानम् ।

अथाष्टादशं पानात्यय-परमद-पानाजीर्ण-पान-

विभ्रम-निदानम् ॥ १८ ॥

मदात्ययहेतुः-ये विषस्य गुणाः प्रोक्तास्तेऽपि मद्ये प्रतिष्ठिताः ।

तेन मिथ्योपयुक्तेन भवत्युपो मदात्ययः ॥ १ ॥

मूर्च्छाया विषमद्याभ्यामपि जन्यत्वसम्भवान्मूर्च्छाऽनन्तरं मद्यविकारान्
मदात्ययादीनाह—य इत्यादि । मिथ्योपयुक्तेन=अथवाविधिपीतेन, तेन=म-
द्येन, उपो=भयङ्करः, मदात्ययः=मदेन अत्ययो=विनाशो मदात्ययः, भवति ॥१॥

मद्यस्वभावः-किन्तु मद्यं स्वभावेन यथवान्नं तथा स्मृतम् ॥ २ ॥

तत्कुयोगसु-अयुक्तियुक्तं रोगाय युक्तियुक्तं यथाऽस्मृतम् ।

योगफलं—प्राणाः प्राणमृतामर्चनं तदयुक्त्या हिनस्त्यसून् ।

विषं प्राणहरं तच्च युक्तियुक्तं रसात्यनम् ॥ ३ ॥

ननु मद्यस्य विषसमानगुणकारितया विषवन्मद्यमपि नोपादेयमित्यत आह—
किन्त्वित्यादि । मद्यं=सुरा, यथैवान्नं तथा स्मृतम्, अयुक्तियुक्तम्=अयथा-
विधिसेवितं, रोगाय, युक्तियुक्तं=शास्त्रानुकूलं, यथास्मृतम्, अत्रैवोदाहरण-
माह—प्राणा इति । प्राणभृतां=जीवधारिणाम्, अन्नं प्राणाः, अयुक्तियुक्तं
तदेवान्नं सेवितं विषूचिकाऽऽदिरोगैः, असूनू=प्राणान्, हिनस्ति । विषं स्वभा-
वतः प्राणहरम्, युक्तियुक्तं तदेव विषं रसायनं भवति ॥ २-३ ॥

विधिनोपयु-विधिना मात्रया काले हितैरन्ननर्याबलम् ।

क्तस्य मद्यस्य प्रहृष्टो यः पिबेन्मद्यं तस्य स्यादमृतोपमम् ॥ ४ ॥

गुणाः— स्निग्धैस्तदन्नेर्मौसैश्च भक्ष्यैश्च सह सेवितम् ।

भवेदायुःप्रकर्षाय बलायोपचयाय च ॥ ५ ॥

काम्यता मनसस्तुष्टिस्तेजो विक्रम एव च ।

विधिवत्सेव्यमाने तु मद्ये संनिहिता गुणाः ॥ ६ ॥

मद्यस्य यथाविधिसेवितस्य फलमाह—विधिनेत्यादि । यः=पुरुषः, काले
=नित्यगे चावस्थिके च, विधिना=शास्त्रानुकूलेन, मात्रया=अग्निबलानुरूपेण
हितैरन्नैः, यथाबलं=यथासामर्थ्यं, प्रहृष्टः=प्रसन्नः सन्, मद्यं=सुरां, पिबेत्
तस्यामृतोपमं मद्यं स्यात् । आयुःप्रकर्षाय=जीवनवृद्धये, बलाय=शक्त्युप-
चयाय, उपचयापचयस्थूलतोत्पादनाय । काम्यता=कमनीयमूर्त्तिता, मनस-
स्तुष्टिः=चित्तसन्तोषः, तेजः=उत्साहः, विक्रमः=पराक्रमः, विधिवत्=शास्त्रा-
नुकूलम्, सेविते=पीते, मद्ये सन्निहिताः=मद्यवर्त्तिनो गुणाः सन्ति ॥४-६॥

प्रथममदमाह—बुद्धिस्मृतिप्रीतिकरः सुखश्च पानान्ननिद्रारतिवर्धनश्च ।

संपाठगीतस्वरवर्धनश्च प्रोक्तोऽतिरम्यः प्रथमो मदो हि ॥ १॥

त्रिविधस्य मदात्ययस्य क्रमेण लक्षणाभ्याह—बुद्धीत्यादिना । प्रथमो मदः,

बुद्धिस्मृतिप्रीतिकरः=बुद्धिरनुभवः—स्मृतिरनुभवाहितसंस्कारजन्यं ज्ञानं,
प्रीतिरनुरागः, पानान्नादिषु रतिवर्धनः=अनुरागोत्पादकः, संपाठः=सम्यक्
पाठः, अतिरम्यः=रमणीयतरः ॥ ७ ॥

मध्यममदमाह—अव्यक्तबुद्धिस्मृतिवाग्विचेष्टः सोऽन्मत्तलीलाऽऽकृतिरप्रशान्तः ॥

आलस्यनिद्राऽभिहतो मुहुश्च मध्येन मत्तः पुरुषो मदेन ॥ ८ ॥

द्वितीयमदमाह—अव्यक्तेत्यादि । मध्येन=द्वितीयेन, मदेन मत्तः, बुद्धिश्च
स्मृतिश्च वाक् च विचेष्टा च बुद्धिस्मृतिवाग्विचेष्टाः, अव्यक्ता बुद्धिस्मृतिवाग्वि-
चेष्टा यस्य स तथाभूतः, विरुद्धा चेष्टा विचेष्टा, लीला चाकृतिश्च लीलाऽऽकृति

उन्मत्तस्य लीलाऽऽकृतिभ्यां सह वर्तत इति सोन्मत्तलीलाऽऽकृतिः । अप्र-
शान्तः = प्रचण्डः ॥ ८ ॥

तृतीयमद- गच्छेदगम्यान् गुरुंश्च मन्येत् खादेदभक्ष्याणि च नष्टसंज्ञः ।

माह— ब्रूयाच्च गुह्यानि हृदि स्थितानि मदे तृतीये पुरुषोऽस्वतन्त्रः ९

तृतीयमदमाह— गच्छेदित्यादि । तृतीये मदे-अगम्यान्=गुरुदारादीन्,
अभक्ष्याणि=विष्टाऽऽदीनि, गुह्यानि=रहस्याणि, अस्वतन्त्रः = परतन्त्रः,
मदाधीन इति यावत् ॥ ९ ॥

चतुर्थमद- चतुर्थे तु मदे मूढो भग्नदार्ढ्यं निष्क्रियः ।

माह— कार्याकार्यविभागाज्ञो मृतादप्यपरो मृतः ॥ १० ॥

को मदं तादृशं गच्छेदुन्मादमिव चापरम् ।

बहुदोषमिवामूढः कान्तारं स्ववशः कृती ॥ ११ ॥

चतुर्थमदमाह—चतुर्थ इत्यादि । चतुर्थे मदे नरो मूढः=अज्ञानी, भग्न-
दारु इव=क्षतवृक्ष इव, निष्क्रियो=निर्व्यापारः, कार्याकार्यविभागाज्ञः=
कर्त्तव्याकर्त्तव्यविवेकशून्यः, कः कृती=कुशलः, बहुदोषं=नानार्हिस्रजन्तुयुक्तं,
कान्तारं = वनमिव, अपरमुन्मादमिव च तादृशं पिबेत्, न कोऽपि विवेकी-
त्यर्थः ॥ १०-११ ॥

मदात्ययादि-निर्भक्तमेकान्तत एव मद्यं निषेव्यमाणं मनुजेन नित्यम् ।

हेतुः— आपादयेत्कष्टतमान्विकारानापादयेच्चापि शरीरभेदम् ॥ १२ ॥

अविधिपीतमद्यस्य विकारान्तरकारित्वमाह—निर्भक्तमित्यादि । निर्भ-
क्तम्=अन्नहीनम्, एकान्ततः=अनुत्तरं, कष्टतमान्=कायक्लेशकरान्,
विकारान् शरीरभेदं=क्लेवरविनाशम्, आपादयेत्=संजनयेत् ॥ १२ ॥

क्रुद्धेन भीतेन पिपासितेन शोकाभितप्तेन बुभुक्षितेन ।

व्यायामभाराध्वपरिक्षितेन वेगावरोधाभिहतेन चापि ॥ १३ ॥

अत्यम्बुभक्ष्यावततोदरेण साजीर्णभुक्तेन तथाऽब्रूतेन ।

उष्णाभितप्तेन च सेव्यमानं करोति मद्यं विविधान्विकारान् ॥

अन्नोपहितमद्यसेवनेऽपि नानाकारणकदम्बाद्रोगान्तरोत्पत्तिस्तदाह—क्रुद्धेन-
त्यादि । बुभुक्षितेन=क्षुधितेन, अत्यम्बुभक्ष्यावततोदरेण=अत्यम्बुभक्ष्याभ्या-
मवततं व्यासमुदरं यस्य स तेन । उष्णाभितप्तेन=बहिष्मदिसन्तप्तेन १३-१४
नामनिर्देशः—पानात्यर्थं परमदं पानाजीर्णमथापि वा ।

पानविभ्रममुग्रं च तेषां वक्ष्यामि लक्षणम् ॥ १५ ॥

मद्यजन्यविकारणां नामानि दर्शयति—पानात्ययमित्यादिना ॥ १५ ॥

वातप्रायमदा-हिकाशसशिरःकम्पपाश्वशूलप्रजागरैः ।

त्ययः— विद्याद्बहुप्रलापस्य वातप्रायं मदात्ययम् ॥ १६ ॥

पित्तप्रायमदा-तृष्णादाहज्वरस्नेदमोहातीसारविभ्रमैः ।

त्ययः— विद्याद्धरितवर्णस्य पित्तप्रायं मदात्ययम् ॥ १७ ॥

कफप्रायमदा-छर्द्यरोचकहृल्लासतन्द्रास्तैमित्यगौरवैः ।

त्ययः— विद्याच्छीतपरीतस्य कफप्रायं मदात्ययम् ॥ १८ ॥

त्रिदोषजमदात्ययः—त्रेयस्त्रिदोषजश्चापि सर्गलिङ्गैर्मदात्ययः ॥ १९ ॥

तेषां लक्षणानि दोषभेदेन विवृणोति—द्विकेत्यादिना ॥ १६-१९ ॥

परमदलक्षणं-श्लेष्मोच्छयोऽङ्गगुरुता विरसास्यता च

विण्मूत्रसक्तिरथ तन्द्रिरोचकश्च ।

लिङ्गं परस्य च मदस्य वदन्ति तज्ज्ञा-

स्तृष्णा रुजा शिरसि सन्धिषु चापि भेदः ॥ २० ॥

परमदमाह—श्लेष्मोच्छय इत्यादि । श्लेष्मोच्छयो-प्राणस्रावादि-

भिर्भेयः, विरसास्यता = आस्यवैरस्यं, विण्मूत्रसक्तिः=मलमूत्रावरोधः,

सन्धिषु भेदः—सन्धिस्थानेषु भङ्गवत् पीडोपलब्धिः ॥ २० ॥

पानाजीर्णपान-आध्मानमुग्रमथ चोद्विगणं विदाहः

विभ्रमरूपं—पानेऽजरां समुपगच्छति लक्षणानि ।

हृद्गात्रतोदकफसंज्ञवकण्ठधूमा-

मूर्च्छावमिज्वरशिरोरुजनप्रदाहाः ॥

द्वेषः सुराऽन्नविकृतेष्वपि तेषु तेषु

तं पानविभ्रममुशन्त्यखिलेन धीराः ॥ २१ ॥

पानाजीर्णमाह—आध्मानमित्यादि । उद्विगणं=वमनम्, अजराम्=

अपक्वतां, समुपगच्छति सति, सप्तम्यन्तं पदम् । पानविभ्रममाह—हृदित्यादि ।

कफसंज्ञवः = श्लेष्मनिर्गमः, कण्ठधूमः=कण्ठाद् धूमोद्गमनवद्व्यथा,

शिरोरुजनं=मस्तकपीडा, अखिलेन=समग्रेण, उशन्ति=इच्छन्ति । (वश-

कान्तौ धातुः) कान्तिरिहेच्छा ॥ २१ ॥

असाध्यरूपं—हीनोत्तरीष्टमतिशीतममन्ददाहं-

तैलप्रभास्यमपि पानहर्तं त्यजेत्तु ॥

जिह्वौष्ठदन्तमसितं त्वथवाऽपि नीलं

पीते च यस्य नयने रुधिरप्रभे वा ॥ २२ ॥

असाध्यलक्षणमाह—हीनेत्यादि । हीनोत्तरौष्ठं=लम्बमानोपरितनौष्ठम् ,
अमन्ददाहं=प्रचण्डदाहपरिपीडितं, तौलप्रभास्यं=तैलाक्तमुखमिव, रुधिर-
प्रभे = रक्तवर्णं ॥ २२ ॥

इति सुधायां पानात्ययपरमदपानाजीर्णपानविभ्रमनिदानम् ।

उपद्रवाः— हिक्काज्वरौ वमथुवेपथुपाद्वर्शूलाः

कासभ्रमावपि च पानहतां भजन्ते ॥ २३ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने पानात्यय-परमद-पानाजीर्ण-
पानविभ्रम-निदानं समाप्तम् ॥ १८ ॥

अथैकोनविंशं दाह-निदानम् ॥ १९ ॥

मच्चजदाहः— त्वचं प्राप्तः स पानोष्मा पित्तरक्ताभिमूर्च्छितः ।

दाहं प्रकुरुते घोरं पित्तवत्तत्र भेषजम् ॥ १ ॥

मदात्ययेऽपि दाहोपलब्धेर्मदात्ययानन्तरं दाहप्रसङ्गस्ततः आह—त्वचमि-
त्यादि । सः, पानोष्मा=सुरापानजन्योष्णता, पित्तरक्ताभिमूर्च्छितः सन्-घोरं=
भयङ्करं दाहं प्रकुरुते तत्र पित्तवत् = पित्तधनं भेषजं, कुर्यादिति शेषः ॥ १ ॥

रक्तजदाहः—कृत्स्नदेहानुगं रक्तमुद्रिकं दहति ध्रुवम् ।

स उज्यते तृण्यते च ताम्राभस्ताम्रलोचनः ॥

लोहगन्धाङ्गवदनो वह्निनेवावकीर्यते ॥ २ ॥

पित्तजदाहः—पित्तज्वरसमः पित्तात्स चाप्यस्य विधिः स्मृतः ॥ ३ ॥

तृष्णारोधज-तृष्णानिरोधादब्धातौ क्षीणे तेजः समुद्धतम् ।

दाहः— स बाह्याभ्यन्तरं देहं प्रदहेन्मन्दचेतसः ॥

संशुष्कगलताल्वोष्ठौ जिह्वां निष्कृष्य वेपते ॥ ४ ॥

रक्तपूर्णकोष्ठज-अमृजः पूर्णकोष्ठस्य दाहोऽन्यः स्यात्सुदुस्तरः ॥ ५ ॥

धातुक्षयज-धातुक्षयोक्तो यो दाहस्तेन मूर्च्छातृडदितः

दाहौ— क्षामस्वरः क्रियाहीनः स सीदेद् भृशपीडितः ॥ ६ ॥

मर्माभिघातज-क्षतजोऽनश्नतश्चान्नं शोचतो वाऽप्यनेकधा ।

दाहः— तेनान्तर्दह्यतेऽत्यर्थं तृष्णामूर्च्छाप्रलापवान् ॥ ७ ॥

तदसाध्यरूपं-सर्व एव च वर्ज्याः स्युः शीतगान्नस्य देहिनः ॥ ८ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने एकोनविंशं
दाहनिदानं समाप्तम् ॥ १९ ॥

असाध्यत्वमाह—मर्माभिघातत्यादि । मर्माभिघातजः=मर्माणि हृदया-
दीनि तेषामभिघाताज्जनितः, स सप्तमो दाहोऽसाध्यः । मणजः प्रथमः, रक्तजो-
द्वितीयः, पैत्तिकस्त्रुतीयः, तृष्णाऽवरोधजश्चतुर्थः, असृजः पूर्णकोष्ठस्येति
पञ्चमः, धातुक्षयजः षष्ठः, मर्माभिघातजः सप्तम इति । क्षतजमपि के चिदा-
चक्षते तेऽन्यथा गणयन्ति ॥ ८ ॥

इति सुधायां दाहनिदानम् ।

अथ विंशमुन्माद-निदानम् ॥ २० ॥

उन्मादनि- मद्यन्त्युद्रता दोषा यस्मादुन्मार्गमागताः ।

रुक्तिः— मानसोऽयमतो व्याधिरुन्माद इति कीर्तितः ॥ १ ॥

मदात्यये-उन्मादमिव चापरमित्यादिवर्णनाद् मदात्ययानन्तरमुन्मादारम्भः ।
निरुक्तिमाह—मद्यन्तीत्यादि । यस्माद्, उन्मार्गं=विमार्गम्, आगता दोषाः,
मद्यन्ति=मनोविभ्रमं विदधति, तस्मान्मानसोऽयं व्याधिरुन्माद इति कीर्त्ति-
तः=भणितः ॥ १ ॥

तत्संख्या—एकैकशः सर्वशश्च दोषैरत्यर्थमूर्च्छितैः ।

मानसेन च दुःखेन स च पञ्चविधो मतः ॥ २ ॥

मदरोगः—विषाद्वति षष्ठश्च यथास्वं तत्र भेषजम् ।

स चाप्रवृद्धस्तरुणो मदसंज्ञां बिभर्ति च ॥ ३ ॥

कारणं—विरुद्धदुष्टाशुचिभोजनानि प्रधर्षणं देवगुरुद्विजानाम् ।

उन्मादहेतुर्भयहर्षपूर्वो मनोऽभिघातो विषमाश्च चेष्टाः ॥ ४ ॥

सामान्यनिदानमाह—विरुद्धेत्यादि । विरुद्धं=क्षीरमत्स्यादि, दुष्टं=वि-
षसम्पृक्तम्, अन्नं, देवादीनां प्रधर्षणं=पराभवः, भयहर्षपूर्वः=भयं हर्षो वा,
उभयं वा पूर्वं यस्य स तथा । विषमाश्चेष्टाः=अङ्गन्यासादयः ॥ ४ ॥

सम्प्राप्तिः—तरल्पसत्त्वस्य मलाः प्रदुष्टा बुद्धेर्निवासं हृदयं प्रदूष्य ।

क्षोतांस्थधिष्ठाय मनोवहानि प्रमोहयन्त्याशु नरस्य चेष्टाः ॥ ५ ॥

सम्प्राप्तिमाह—तैरित्यादि । तैः=पूर्वोक्तैर्निदानैः, अल्पसत्त्वस्य =

स्वल्पसत्त्वगुणस्याल्पमनसो वा, मलाः = वातादयः, बुद्धेर्निवासं हृदयं प्रदूष्य मनोवहानि स्रोतांसि, अधिष्टाय = अधिश्रित्य, नरस्य, चेतो = मनः, आशु = झटिति, प्रमोहयन्ति ॥ ५ ॥

सामान्यरूप-धीविभ्रमः सत्त्वपरिप्लवश्च पर्याकुला दृष्टिरधीरता च ।

अबद्धवाक्त्वं हृदयं च शून्यं सामान्यमुन्मादगदस्य लिङ्गम् ६

सामान्यरूपमाह—धीविभ्रम इत्यादि धीविभ्रमः = आन्तर्ज्ञानत्वम्, सत्त्वपरिप्लवः = चित्तचाञ्चल्यम्, अधीरता = क्रातरता, अबद्धवाक्त्वम् = अप्रासङ्गिकवचनत्वं, सामान्यं लिङ्गम् । लिङ्गयते बोध्यतेऽनेनेति लिङ्गं तेन पूर्व-रूपरूपयोरुभयोरपि संग्रहः ॥ ६ ॥

वातज-रूक्षाल्पशीतान्नविरेकधातुक्षयोपवासैरनिलोऽतिबृद्धः ।

हेतुः—चिन्ताऽऽदिदुष्टं हृदयं प्रदूष्य बुद्धिं स्मृतिं चाप्युपहन्ति शीघ्रम् ७

वातज-अस्थानहास्यस्मितनृत्यगीतवागङ्गविक्षेपणरोदनानि ।

रूपम्—पारुष्यकाश्र्याखणवर्णताश्च जीर्णे बलं चानिलजस्य रूपम् ॥ ८ ॥

वातजमाह—रूक्षेत्यादि । रूक्षेत्यादिकारणैरतिबृद्धः, अनिलो = वायुः, चिन्ताऽऽदिदुष्टं हृदयं प्रदूष्य = दूषयित्वा, बुद्धिं = ज्ञानं, स्मृतिं = स्मरण-शक्तिं च, उपहन्ति = विनाशयति, अस्थानहास्यं = कारणमनपेक्ष्य हासः, अङ्गविक्षेपणम् = हस्तपादादिविरुद्धचेष्टा, जीर्णं आहारे बलं व्याधेर्भवतीति ॥ ७-८ ॥

पित्तज-अजीर्णकट्वम्लविदाहशीतैर्भोज्यैश्चितं पित्तमुदीर्णवेगम् ।

हेतुः—उन्मादमत्युग्रमनात्मकस्य हृदि स्थितं पूर्ववदाशु कुर्यात् ॥ ९ ॥

पित्तज-अमर्षसंरम्भविनम्रभावाः सन्तर्जनातिद्रवणौष्ण्यरोषाः ।

रूपम्—प्रच्छायशीतान्नजलाभिलाषः पीता च भाः पित्तकृतस्य लिङ्गम् १०

पित्तजमाह—अजीर्णेत्यादि । अजीर्णादिहेतुभिः, चित्तम् = एकसमुदितम्, उदीर्णवेगं = प्रचण्डवेगम्, अत्युग्रं यथा स्यात्तथोन्मादयति, अनात्मकस्य = अजितात्मनः, पूर्ववत् = अनिलजवत्, चिन्तानिवासं हृदयं प्रदूष्येति । अमर्ष-संरम्भविनम्रभावाः = अमर्षोऽसहिष्णुता, संरम्भः = आरभटी, विनम्रभावः = दिगम्बरत्वम्, अतिद्रवणं = पलायनम्, रोषः = क्रोधः, प्रच्छाये शीतान्नजलयोः, अभिलाषः = उत्सुकता, पीता भाः = दीप्तिः शरीरस्य ॥ ९-१० ॥

कफज-सम्पूरणमन्दविचेष्टितस्य सोष्मा कफो मर्मणि सम्प्रदुष्टः ।

हेतुः—बुद्धिं स्मृतिं चाप्युपहृत्य चित्तं प्रमोहयन् सम्पन्नयेद्विकारम् ॥ ११ ॥

कफज- वाक्चेष्टितं मन्दमरोचकश्च नारीविविक्तप्रियताऽतिनिद्रा ।

रूपं— छर्दिश्च लाला च बलं च भुक्ते

नखादिशौक्यं च कफात्मके स्यात् ॥ १२ ॥

कफजमाह—सम्पूर्णैरित्यादि । मन्दविवेष्टितस्य = परिश्रमशून्यस्य, सम्पूर्णैः = भोजनैः, सोष्मा = सपित्तः, कफः, मर्मणि = हृदये, दुष्टः सन् बुद्धिं स्मृतिं चापि, उपहत्य = विनाश्य, चित्तं = मनः, प्रमोहयन् विकारम् = उन्मादं, सज्जनयेत् । वाक्चेष्टितं मन्दं = मन्दा वाणी चेष्टितं च मन्दम्, नारीविविक्तप्रियता = नारीप्रियता विविक्तप्रियता = एकान्तप्रियता 'विविक्तौ पूतविजनावि'त्यमरः । भुक्ते = भोजने कृते, बलं व्याधेरिति शेषः ॥ ११-१२ ॥ त्रिदोषज- यः सन्निपातप्रभवोऽतिघोरः सर्वः समस्तैः स च हेतुभिः स्यात् । हेतुरूपे- सर्वाणि रूपाणि बिभर्त्ति तादृग्विरुद्धभैषज्यविधिर्विबर्ज्यः १३

सन्निपातिकमाह—सर्वाणि रूपाणि = वातादिलक्षणानि, विरुद्धभैषज्यविधिः = विरुद्धो भैषज्यविधिर्यस्य स तथा, त्रिदोषजे प्रत्येकं वातादिप्रत्यनीका क्रिया कार्या सा च परस्परविरोधिनी, त्रिदोषहरं तु किञ्चिदेव द्रव्यमिति १३ भयशोकका-चौरनरेन्द्रपुरुषैरिभिस्तथाऽन्यै-

मज्जोन्माद- वित्रासितस्य धनवान्धवसंक्षयाद्वा ।

लक्षणानि- गाढं क्षते मनसि च प्रियया रिरंसो-

जायेत चोत्कटतमो मनसो विकारः ॥

चित्रं ब्रवीति च मनोऽनुगतं विसञ्जो-

गायत्यथो हसति रोदिति चापि मूढः ॥ १४ ॥

शोकादिजमाह—वित्रासितस्य = उद्विग्नस्य, गाढम् = अत्यर्थं, क्षते = उपहते, प्रियया रिरंसोः = रन्तुमिच्छोः, मनोऽनुगतं = सुगुप्तमपि रहस्यं, ब्रवीति = प्रकाशयति, विसंजो = विरुद्धज्ञानः, अत एव मूढः ॥ १४ ॥

विषजलक्ष- रक्तेक्षणो हतबलेन्द्रियभाः सुदीनः ।

गाम्— श्यावाननो विषकृतेऽथ भवेद्विसंजः ॥ १५ ॥

विषजमाह—रक्तेक्षण इत्यादि । विषकृते = विषजोन्मादे, हतबलेन्द्रियभाः = हतं बलमिन्द्रियाणि भाश्च यस्य स तथा, विसंजः = अचेतनः ॥ १५ ॥

असाध्य- अवाञ्ची वाऽप्युदञ्ची वा क्षीणमांसबलो नरः ।

रूपम्— जागरूको ह्यसन्देहमुन्मादेन विनश्यति ॥ १६ ॥

असाध्यलक्षणमाह—अवाञ्चीत्यादि । अवाञ्ची = नताननः, उदञ्ची =

ऊर्ध्वमुखः, जागरूकः = जागरणशीलः ॥ १६ ॥

भूतज—अमर्त्यवाग्विक्रमवीर्यचेष्टो ज्ञानादिविज्ञानबलादिभिर्यः ।

लक्षणम् उन्मादकालोऽनियतश्च यस्य भूतोत्थमुन्मादमुदाहरत्तम् ॥ १७ ॥

भौतिकोन्मादलक्षणमाह—अमर्त्येति । वाक् च विक्रमश्च वीर्यश्च चेष्टा च वाग्विक्रमवीर्यचेष्टाः, अमर्त्याः=अमनुष्याः, वाग्विक्रमवीर्यचेष्टा यस्य स तथा । ज्ञानं=शास्त्रज्ञानं, विज्ञानं=तदर्थवबोधः ॥ १७ ॥

देवग्रहजुष्टलक्षणम्—

संतुष्टः शुचिरतिदिव्यमाल्यगन्धो निस्तन्द्रो ह्यवितथसंस्कृतप्रभाषी ।

तेजस्वी स्थिरनयनो वरप्रदाता ब्रह्मण्यो भवति नरः स देवजुष्टः ॥ १८ ॥

देवजुष्टमाह—सन्तुष्ट इत्यादि । अतिदिव्यमाल्यगन्धः=अत्यर्थं दिव्य माल्यमिव गन्धो यस्येति विग्रहः । निस्तन्द्रः=निद्रारहितः, ब्रह्मण्यो = विप्रानुरक्तः ॥ १८ ॥

असुरजुष्टलक्षणम्—

संस्वेदी द्विजगुरुदेवदोषवक्ता जिह्वाक्षो विगतभयो विमार्गदृष्टिः ।

सन्तुष्टो न भवति चाज्ञपनजातैर्दुष्टात्मा भवति स देवशत्रुजुष्टः ॥ १९ ॥

देवशत्रुजुष्टमाह—संस्वेदीत्यादि । जिह्वाक्षो=जिह्वे कुटिले अक्षिणी नेत्रे यस्य स तथा ॥ १९ ॥

गन्धर्वजुष्टलक्षणम्—

हृष्टात्मा पुलिनवनान्तरोपसेवी स्वाचारः प्रियपरिगीतगन्धमालयः ।

नृत्यन्वै प्रहसति चारु चाल्पशब्दं गन्धर्वग्रहपरिपीडितो मनुष्यः ॥ २० ॥

गन्धर्वाविष्टमाह—हृष्टेत्यादि । पुलिनं = तोयसंत्यक्तं तटं, 'तोयोऽज्झितं तु पुलिनमि'त्यमरः । वनान्तरं=वनमध्यम्, स्वाचारः=प्रशस्यचरित्रः ॥ २० ॥

यक्षग्रहजुष्टलक्षणम्—

ताम्राक्षः प्रियतनुरक्तवस्त्रधारी गम्भीरो द्रुतगतिरल्पवाक् सहिष्णुः ।

तेजस्वी वदति च किं ददामि कस्म यो यक्षग्रहपरिपीडितो मनुष्यः ॥ २१ ॥

यक्षाविष्टमाह—ताम्राक्षेत्यादि । ताम्राक्षो=लोहितनयनः, प्रियं तनु रक्तं च वर्णं धर्तुं शीलं यस्य स तथा । द्रुतगतिः=शीघ्राटनः ॥ २१ ॥

पितृग्रहजुष्टलक्षणम्—

प्रेतानां स दिशति संस्तरेषु पिण्डाञ्च शान्तात्मा जलमपि चापसम्प्यवकाः ।

मांसेप्सुस्तिलगुडपायसाभिकामस्तद्भक्तो भवति पितृग्रहाभिजुष्टः ॥ २२ ॥

पितृग्रहजुष्टमाह—प्रेतानामित्यादि । प्रेतानां=मृतपितॄणां, संस्तरेषु=कु-
शपत्रादिरचितास्तरणेषु, अपसव्यवस्त्रः=दक्षिणस्कन्धधृतोत्तरीयः, 'अपसव्यं तु
दक्षिणमि'त्यमरः । तद्भक्तः=पितृभक्तः ॥ २२ ॥

सर्पग्रहजुष्टलक्षणम्—

यस्तूर्व्यां प्रसरति सर्पवत्कदा चित् सुक्लृण्यौ विलिहति जिह्वया तथैव ।
क्रोधालुर्गुडमधुदुग्धपायसेप्सुर्जातव्यो भवति भुजङ्गमेन जुष्टः ॥ २३ ॥

नागाविष्टमाह—यस्त्वित्यादि । भुजङ्गमेन जुष्टः=सर्पग्रहाक्रान्तः, उर्व्यां
=पृथिव्यां, सर्पवत्—उरसेति भावः । सुक्लृण्यौ=श्रोष्ठप्रान्ती, 'प्रान्तावोष्ठस्य
सुक्लृणी'त्यमरः ॥ २३ ॥

राक्षसजुष्टलक्षणम्—

मांसासृग्विविधसुराविकारलिप्सुर्निर्लज्जो भृशमतिनिष्ठुरोऽतिशूरः ।
क्रोधालुर्विपुलबलो निशाविहारी शौचद्विद् भवति स राक्षसैर्गृहीतः ॥ २४ ॥

राक्षसाविष्टमाह—मांसेत्यादि । निर्लज्जो=निलजः, क्रोधालुः=क्रोधनः,
विपुलबलः=महाविक्रमशाली, निशाविहारी—रात्रिञ्चरः, शौचद्विद्=पवित्र-
ताद्वेषी ॥ २४ ॥

पिशाचजुष्टलक्षणम्—

उद्धस्तः कृशपरुषोऽचिरप्रलापी दुर्गन्धो भृशमशुचिस्तथाऽतिलोलः ।
बह्वाशी विजनवनान्तरोपसेवी व्याचेष्टन् भ्रमति रुदन् पिशाचजुष्टः ॥ २५ ॥

पिशाचाविष्टमाह—उद्धस्त इत्यादि । उद्धस्तः=ऊर्ध्वबाहुः, अचिरप्र-
लापी=किञ्चित्प्रलपनस्वभावः, अतिलोलः=निखिलात्रपानादिषु लोलपः,
बह्वाशी=बहुमन्त्रकः, विजनवनान्तरोपसेवी—विजनं=शून्यस्थानं, वनान्तरं
=वनमध्यम्, व्याचेष्टन्=विरुद्धमाचरन् ॥ २५ ॥

असाध्यभूतोन्मादिलक्षणम्—

स्थूलाक्षो द्रुतमटनः स फेनलेही निद्रालुः पतति च कम्पते च यो हि ।
यश्चाद्रिद्विरदनगादिविच्युतः स्यात् सोऽसाध्यो भवति तथा त्रयोदशाब्दे ॥

असाध्यमाह—स्थूलाक्ष इत्यादि । स्थूलाक्षः=स्थूले विवृते अक्षिणी यस्य
स तथा, द्रुतमटनः=शीघ्रगमनस्वभावः, अद्रिः=पर्वतः, द्विरदो=हस्ती, नगो=
वृक्षः, विच्युतः=पतितः, सन्, तथा त्रयोदशाब्दे=त्रयोदशे वर्षे (उन्मा-
दस्वभावात्) अपरमध्यसाध्यलक्षणमन्यत्र वर्णितं यथा—मेढ्रप्रवृत्तः क्ष-

तजः सास्त्राक्षः स्तुतनासिकः । रुक्षजिह्वः पूतिगर्भो हतवागतिदुर्बलः ॥
इत्यादि ॥ २६ ॥

ग्रहावेश- देवग्रहाः पौर्णमास्यामसुराः सन्ध्ययोरपि ।

कालाः- गन्धर्वाः प्रायशोऽष्टम्यां यक्षाश्च प्रतिपद्यथ ॥ २७ ॥

पित्र्याः कृष्णक्षये हिंस्युः पञ्चम्यामपि चोरगाः ।

रक्षांसि रात्रौ पैशाचाश्चतुर्दश्यां विशन्ति हि ॥ २८ ॥

देवादीनां ग्रहणकालमाह—देवग्रहा इत्यादि । देवग्रहाः पौर्णमास्यां= पूर्णिमातिथौ, असुराः सन्ध्ययोः=सायंप्रातः, गन्धर्वा अष्टम्यां तिथौ, प्रायो- ग्रहणादन्यत्रापीति । यक्षाः प्रतिपदि=प्रतिपदायां तिथौ, पित्र्याः=पितृग्रहाः, कृष्णपक्षे=अमावस्यायाम्, उरगाः=सर्पग्रहाः पञ्चम्याम्, रक्षांसि रात्रौ, पिशाचाश्चतुर्दश्यां विशन्ति ॥ २७-२८ ॥

ग्रहावेशप्रकारः—

दर्पणादीन् यथा छाया शीतोष्णं प्राणिनो यथा ।

स्वमणिं भास्करार्चिश्च यथा देहं च देहदृक् ॥ १९ ॥

विशन्ति च न दृश्यन्ते ग्रहास्तद्वच्छरीरिणः ।

प्रविश्याशु शरीरं हि पीडां कुर्वन्ति दुःसहाम् ॥ ३० ॥

ग्रहाणां प्रभावः—

(तपांसि तीव्राणि तथैव दानं व्रतानि धर्मो नियमश्च सत्यम् ।

गुणास्तथाऽष्टावपि तेषु नित्या व्यस्ताः समस्ताश्च यथाप्रभावम् ३१

ग्रहाणां पुम्भिः स्वयमसंबन्धः—

न ते मनुष्यः सह संविशन्ति न वा मनुष्यान् क्व चिदाविशन्ति ।

ये त्वाविशन्तीति वदन्ति मोहात् ते भूतविद्याविषयादपोद्भाः ॥ ३२ ॥

ग्रहभृत्यानां पुंस्वावेशः—

तेषां ग्रहाणां परिचारका ये कोटीसहस्रायुतपञ्चसंख्याः ।

असुरवसामांसभुजः सुभीमा निशाविहाराश्च तथाऽऽविशन्ति ॥ ३३ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने विंशमुन्माद-

निदानं समाप्तम् ॥ २० ॥

विशन्तो ग्रहाः कुतो न लक्ष्यन्त इत्यत आह—दर्पणादीनित्यादि । छा-
या=प्रतिकृतिः, दर्पणादीन्, शीतोष्णं प्राणिनः, भास्करार्चिः=सूर्यकि-

रणः, स्वमणि = सूर्यकान्तमणिम्, देहधृक् = आत्मा, यथा-देहं विशन्ति न दृश्यन्ते तथा शरीरिणः = प्राणिनो, विशन्तो ग्रहा न दृश्यन्त इति ।

इति सुधायामुन्मादनिदानम् ।

अथैकविंशमपस्मार-निदानम् ॥ २१ ॥

हेतुः— (चिन्ताशोकादिभिर्दोषाः क्रुद्धा हृत्स्रोतसि स्थिताः ।

कृत्वा स्मृतेरपध्वंसमपस्मारं प्रकुर्वते) ॥ १ ॥

(सुश्रुतोक्तमपस्मारनिदानम्—

मिथ्यायोगेन्द्रियार्थानां कर्मणामतिसेवनात् ।

विरुद्धमलिनाहारविहारकुपितैर्मलैः ॥ १ ॥

वेगनिग्रहशीलानामहिताशुचिभोजिनाम् ।

रजस्तमोऽभिभूतानां गच्छतां वा रजस्वलाम् ॥ २ ॥

तथा कामभयोद्वेग-क्रोधशोकादिभिर्भृशम् ।

चेतसोऽभिभवैः पुंसामपस्मारोऽभिजायते) ॥ ३ ॥

सामान्यलिङ्गं संख्यां चाह—

तमः प्रवेशः संरम्भो दोषोद्वेकहतस्मृतेः ।

अपस्मार इति ज्ञेयो गदो घोरश्चतुर्विधः ॥ २ ॥

मनोदुष्टिसाधर्म्यात्समानचिकित्सितत्वाच्चोन्मादानन्तरमपस्मारारम्भः । सामान्यलक्षणमाह—तम इत्यादि । दोषोद्वेकहतस्मृतेः—दोषाणां वातादीनामुद्वेगेण बृद्ध्या हता विनष्टा स्मृतिर्यस्य तस्य । तमःप्रवेशः=अन्धकार-प्रवेशः, संरम्भो=नैत्रविकृतिः, हस्तपादादिकम्पनं च, चतुर्विधः=वातपित्तकफसंनिपातभेदात् ॥ २ ॥

पूर्वरूपं— हृत्कम्पः शून्यता स्वेदो ध्यानं मूर्च्छा प्रमूढता ।

निद्रानाशश्च तस्मिन् भविष्यति भवत्यथ ॥ ३ ॥

पूर्वरूपमाह—हृत्कम्प इत्यादि । शून्यता—हृदयस्य, मूर्च्छा=मनोमोहः, प्रमूढता=इन्द्रियमोहः, तस्मिन्=अपस्मारे, भविष्यति=उत्पत्स्यमाने सति ॥ ३ ॥

वातजरूपं—कम्पते प्रदशेदन्तान् फेनोद्दामी अस्तित्यपि ।

परुषारुणकृष्णानि पश्येद्रूपाणि चानिलात् ॥ ४ ॥

वातिकमाह—कम्पत इत्यादि । अनिलात्=वाताद्, दन्तान्प्रदशेत्, च-
सिति = खरश्वासो भवति, पर्षादिरूपाणि च पश्यति ॥ ४ ॥

पित्तजरूप—पीतफेनाङ्गवक्त्राक्षः पीतासृग्पददर्शकः ।

सतृष्णोष्णानलव्याप्तलोकदर्शी च पैत्तिकः ॥ ५ ॥

पैत्तिकमाह—पीतेत्यादि । सतृष्णोष्णानलव्याप्तलोकदर्शी=तृष्णया
सहितः सतृष्णः स चासावु णश्चेति तथा अनलव्याप्तं लोकं पश्यतीत्यनल-
व्याप्तलोकदर्शी सतृष्णोष्णश्चासा वनलव्याप्तलोकदर्शी चेति तथाभूतः ॥ ५ ॥

कफजरूप—शुक्लफेनाङ्गवक्त्राक्षः शीतहृष्टाङ्गजो गुरुः ।

पश्येच्छुक्लानि रूपाणि श्लैष्मिको मुच्यते चिरात् ॥ ६ ॥

श्लैष्मिकमाह—शुक्लेत्यादि । शीतहृष्टाङ्गजः = शीतेन रोमाञ्चयुक्तः,
चिराद्=विलम्बेन, मुच्यते रोगादिति शेषः ॥ ६ ॥

त्रिदोषजरूपं सवरेतः समस्तैश्च लिङ्गैर्ज्ञेयस्त्रिदोषजः ।

असाध्यरूपं—अपस्मारः स चासाध्यो यः क्षीणस्यानवश्च यः ॥ ७ ॥

प्रस्फुरन्तं सुबहुशः क्षीणं प्रचलितभ्रुवम् ।

नेत्राभ्यां च विकुर्वाणमपस्मारो विनाशयेत् ॥ ८ ॥

असाध्यलक्षणमाह—प्रस्फुरन्तमित्यादि । प्रस्फुरन्तं=वेपमानम्, प्रच-
लितभ्रुवं नेत्राभ्यां विकुर्वाणं=विकृतिमासादयन्तम्, क्षीणं=शक्तिहीनम् ॥ ८ ॥
वेगकालाः—पक्षाद्वा द्वादशाहाद्वा मासाद्वा कुपिता मलाः ।

अपस्माराय कुर्वन्ति वेगं किञ्चिदधान्तरम् ॥ ९ ॥

अपस्मारप्रकोपकालमाह—पक्षाद्वेत्यादि । कुपिताः, मलाः=वातपित्त-
कफाः, पक्षाद्वातिकः, द्वादशाहात्पैत्तिकः, मासाच्छ्लैष्मिकः, किञ्चिदधान्त-
रम्=उक्तकालादर्वागपि, दोषोच्छ्वायवशाद् वेगं कुर्वन्ति ॥ ९ ॥

सदाऽवेगे देवे वर्षत्यपि यथा भूमौ बीजानि कानि चित् ।

हेतुः— शरदि प्रतिरोहन्ति तथा व्याधिसमुच्छ्रयाः ॥ १० ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने एकविंशमपस्मार-

निदानं समाप्तम् ॥ २१ ॥

ननु वेगं कृत्वाऽपस्मारारम्भको दोषः सर्वदा वेगारम्भको न भवति, निव-
र्त्तते तत्कस्माद्वेतोरित्यत आह—देवे वर्षतीत्यादि । कानि चिद् बीजानि न स-
र्वाणि, देवे=पर्जन्ये, वर्षत्यपि सति शरदि=कालविशेष एव प्रसिरोहन्ति=

अङ्कुरीभवन्ति (न सर्वदा) तथा व्याधिसमुद्भूयाः = रोगसमुदायाः, अपि समयविशेषमासाद्यैवोत्पद्यन्ते ॥ २० ॥

इति सुधायामपस्मारनिदानम् ।

अथ द्वाविंशं वातव्याधि-निदानम् ॥ २२ ॥

कारणं—रूक्षशीतालपलध्वन्नव्यवायातिप्रजागरैः ।

विषमादुपचाराच्च दोषासृक्स्त्रावणादपि ॥ १ ॥

लङ्घनप्लवनात्यध्वव्यायामादिविवेष्टितैः ।

धातूनां सङ्क्षयाच्चिन्ताशोकरोगातिकर्षणात् ॥ २ ॥

वेगसन्धारणादामादभिघातादभोजनात् ।

मर्माबाधाद्भ्रजोद्वाहवशीघ्रयानापतंसनात् ॥ ३ ॥

सम्प्राप्तिः—देहे स्रोतांसि रिक्तानि पूरयित्वाऽनिलो बली ।

करोति विविधान् व्याधीन् सर्वाङ्गैकाङ्गसंश्रयान् ॥ ४ ॥

वातव्याधिविकाराणामपस्मारवद्देगसम्पादकत्वादपस्मारानन्तरं वातव्याध्या-
रम्भः । तस्य सम्प्राप्तिपूर्वकं निदानमाह—रूक्षेत्यादि । रूक्षेत्यादिभिः कारण-
कदम्बैः कुपितो बली वायुः, रिक्तानि स्रोतांसि पूरयित्वा सर्वाङ्गैकाङ्गसंश्रयान्
व्याधीन् करोतीत्यन्वयः । व्यवायो=मैथुनम्, विषमादुपचाराद्=देशकाला-
दिविरुद्धासात्स्याचारात्, दोषासृक्स्त्रावणाद्=दोषाणां=त्रातादीनाम्, भ्रजो=
रक्तस्य चातिनिःसरणात्, अमाद्=आमरसात्, अपतंसनाद्=गजादिशी-
घ्रयानपतनात् । ननु कोऽयं वातव्याधिर्नाम—त्रातश्चासौ व्याधिर्वातव्याधिरथवा
वातजोव्याधिर्वातव्याधिरिति न प्रथमः स्वस्थेभ्यस्तृतिप्रसक्तेः, न द्वितीयोऽपि ज्व-
रादिरोगेषु तत्सम्भवात् तस्माद् वातोत्पन्नोऽसाधारण्यो व्याधिर्वातव्याधिरिति ते-
नोक्तस्थले दोषाभावः ॥ १-४ ॥

पूर्वरूपम्—अव्यक्तं लक्षणं तेषां पूर्वरूपमिति स्मृतम् ।

आत्मरूपं तु यद्व्यक्तमपायो लघुता पुनः ॥ ५ ॥

पूर्वरूपमाह—अव्यक्तमित्यादि । तेषां = वातविकाराणाम्, अव्यक्तम्=अ-
विस्पष्टं, लक्षणं पूर्वरूपं स्मृतम् । यद् व्यक्तं = स्पष्टं तदं, आत्मरूपम् = वात-
व्याधेः स्वरूपम् ॥ ५ ॥

वातप्रकोपेण सङ्कोचः पर्वणां स्तम्भो भङ्गोऽस्थनां पर्वणामपि ।

संभवन्तो रोमहर्षः प्रलापश्च पाणिपृष्ठशिरोग्रहः ॥ ६ ॥

रोगाः— खाञ्ज्यपाङ्गुल्यकुञ्जत्वं शोथोऽङ्गानामनिद्रता ।

गर्भशुक्ररजोनाशः स्पन्दनं गात्रसुप्तता ॥ ७ ॥

शिरोनासाऽक्षिजत्रूणां ग्रीवायाश्चापि हुण्डनम् ।

भेदस्तोदोऽतिराक्षेपो मुहुश्चायास एव च ॥ ८ ॥

एवंविधानि रूपाणि करोति कुपितोऽनिलः ।

हेतुस्थानविशेषाच्च भवेद्रोगविशेषकृत् ॥ ९ ॥

कुपितस्य वायोर्नाविधानि कार्याणि वर्णयति—सङ्कोच इत्यादिना ।

पर्वणां संकोचः स्तम्भोऽपि पर्वणामेव । शिरोग्रहः = मस्तकपीडा, खाञ्ज्यं = खञ्जता, पाङ्गुल्यं = पङ्गुता, स्पन्दनं = गात्रकम्पनम्, सुप्तता = स्पर्शहानिः, हुण्डनम् = अन्तः प्रवेशो वक्रता वा । हेतुविशेषाद्रोगकृद्, यथा—श्लेष्मावृतो मन्यास्तम्भकारी । स्थानविशेषाद्रोगकृद् यथा—पक्वाशयस्थोऽन्त्रकूजादि ॥ ६-९ ॥

कोष्ठवायु- तत्र कोष्ठाश्रिते दुष्टे निग्रहो मूत्रवर्चसोः ।

रोगः— ब्रध्नहृद्रोगगुलमार्शः पाश्वर्शुलं च मारुते ॥ १० ॥

तत्तत्स्थानविशेषाधिष्ठितानां वातानां लक्षणान्याह—तत्रेत्यादिना । मूत्र-

वर्चसोः = मूत्रमलयोः, निग्रहः = अवरोधः ॥ १० ॥

सर्वाङ्गवात-सर्वाङ्गकुपिते वाते गात्रस्फुरणभञ्जनम् ।

रोगः— वेदनाभिः परीताश्च स्फुटन्तीवास्य सन्धयः ॥ ११ ॥

शुदवात- ग्रहो विण्मूत्रवातानां शूलाध्मानाश्मशर्कराः ।

रोगः— जङ्घोरुत्रिकपात्पृष्ठरोगशोषौ गुदे स्थिते ॥ १२ ॥

आमाशय- रक्त् पाश्वर्षीदरहृन्नाभेस्तृष्णोद्गारविषूचिकाः ।

वातरोगः—कासः कण्ठास्यशोषश्च आसदचामाशयस्थिते ॥ १३ ॥

स्फुरणं = कम्पनं, भञ्जनं = पीडा । परीता = व्याता ॥ ११-१३ ॥

पक्वाशयवा-पक्वाशयस्थोऽन्त्रकूजं शूलाटोपौ करोति च ।

तारोगः— कृच्छ्रमूत्रपुरीषत्वमानाहं त्रिकवेदनाम् ॥ १४ ॥

त्रिकवेदनां = शिरोग्रीवासन्धिकम्, तत्र वेदनां = पीडाम् ॥ १४ ॥

इन्द्रियवातरोगः—श्रोत्रादिष्विन्द्रियवधं कुर्याद् दुष्टसमीरणः ॥ १५ ॥

त्वग्गतवात-त्वग्रूक्षा स्फुटिता सुप्ता कृशा कृष्णा च तुषते ।

रोगः— आतन्यते सरागा च पर्वरक्त् त्वग्गतेऽनिले ॥ १६ ॥

इन्द्रियवर्ध=करणासामर्थ्यम् , समीरणो=वायुः ॥ १५-१६ ॥

रक्तगतवातः—रुजस्तीव्राः ससन्तापा वचण्यं कृशताऽरुचिः ।

गात्रे चारुंषि भुक्तस्य स्तम्भश्चासृगतेऽनिले ॥ १७ ॥

मांसमैदोगत-गुर्वङ्गं तुद्यतेऽत्यर्थं दण्डमुष्टिहतं यथा ।

वातः— सरुक् श्रमितमत्यर्थं मांसमैदोगतेऽनिले ॥ १८ ॥

अस्थिमज्ज- भेदोऽस्थिपर्वणां सन्धिशूलं मांसबलक्षयः ।

वातः— अस्वप्नः सतता रुक् च मज्जास्थिकुपितेऽनिले ॥ १९ ॥

अरुंषि=त्रणाः । असृगते = रक्तप्राप्ते ॥ १७-१९ ॥

शुक्रगतवातः—क्षिप्रं मुञ्चति बध्नाति शुक्रं गर्भमथापि वा ।

विकृतिं जनयेच्चापि शुक्रस्थः कुपितोऽनिलः ॥ २० ॥

शुक्रं मुञ्चति=वीर्यं पातयति ॥ २० ॥

सिरागतवातरोगः—कुर्यात्सिरागतः शूलं सिराऽऽकुञ्चनपूरणम् ॥ २१ ॥

सिऽऽराकुञ्चनपूरणम्=सिराया आकुञ्चनं=संकोचः पूरणं = स्थूलता २१

स्नायुगतवात-स बाह्याभ्यन्तरायामं खल्लीं कौञ्ज्यमथापि वा ।

रोगः— सर्वाङ्गेकाङ्गरोगांश्च कुर्यात्स्नायुगतोऽनिलः ॥ २२ ॥

खल्लीं = वातव्याधिविशेषम् ॥ २२ ॥

सन्धिगतवातरोगः—हन्ति सन्धिगतः सन्धीञ् शूलाटोपौ करोति च ॥ २३ ॥

(प्राणोदानौ समानश्च व्यानश्चापानाएव च ।

स्थानस्था मारुताः पञ्च यापयन्ति शराणि ॥)

पित्तकफावृतानां क्रमेणप्राणादिवायूनां लक्षणानि—

प्राणे पित्तावृते छर्दिदाहश्चैवोपजायते ।

दौर्बल्यं सदनं तन्द्रा वैरस्यं च कफावृते ॥

उदाने पित्तयुक्ते तु दाहो मूर्च्छा भ्रमः क्लमः ।

अस्वेदहर्षो मन्दोऽग्निः शीतता च कफावृते ॥

स्वेददाहौष्ण्यमूर्च्छाः स्युः समाने पित्तसंवृते ।

कफेन सक्ते विण्मूत्रे गात्रहर्षश्च जायते ॥ २४ ॥

अपाने पित्तयुक्ते तु दाहौष्ण्यं रक्तमूत्रता ।

अधः काये गुरुत्वं च शीतता च कफावृते ॥ २५ ॥

व्याने पित्तावृते दाहो गात्रविक्षेपणं क्लमः ।

स्तम्भनो दण्डकश्चापि शूलशोथौ कफावृते ॥ २६ ॥

पित्तकफावृतानां प्राणादिपञ्चविधानां पवनानां लक्षणान्याह—प्राण इत्यादिना । वरस्य—मुखस्य स्वादाभावः, विण्मूत्रे सक्ते मूत्रवर्चसोरवरोधः, दण्डकः—लगुडवस्तम्भः ॥ २४-२६ ॥

अथ वाग्भटोक्तं द्वाविंशतिविधं वायोरावरणम्—

वायोरावरणं चातो बहुभेदं प्रचक्षते । लिङ्गं पित्तावृते दाहस्तृष्णा शूलं भ्रमस्तमः ॥ १ ॥ कटूष्णैश्चाम्ललवणैर्विदाहः शीतकामिता । शैत्यगौरवशूलानि कट्वाद्युपशयोऽधिकम् ॥ २ ॥ लङ्घनायासरूक्षोष्ण—कामिता च क्रफावृते । रक्तावृते सदाहार्तिस्त्वङ्मांसान्तरयोर्भृशम् ॥ ३ ॥ भवेत् सरागः श्वयथुर्जायन्ते मण्डलानि च । मांसेन कठिनः शोफो विवर्णः पिडिकास्तथा ॥ ४ ॥ हर्षः पिपीलिकानां च सञ्चार इव जायते । चलः स्निग्धो मृदुः शीतः शोफो गात्रेष्वरोचकः ॥ ५ ॥ आढ्यवात इति ज्ञेयः स कृच्छ्रो मेदसाऽऽवृते । स्पर्शमस्थ्यावृतेऽस्त्युष्णं पीडनं चाभिनन्दति ॥ ६ ॥ सूच्येव तुषतेऽत्यर्थमङ्गं सीदति शूल्यते । मज्जावृते विनमनं जृम्भणं परिवेष्टनम् ॥ ७ ॥ शूलं च पीड्यमानेन पाणिभ्यां लभते सुखम् । शुक्रावृतेऽतिवेगो वा न वा निष्कलताऽपि वा ॥ ८ ॥ भुक्ते कुक्षौ रुजा जीर्णे शाम्यत्यन्नावृतेऽनिले । मूत्राप्रवृत्तिराध्मानं वस्तौ मूत्रावृते भवेत् ॥ ९ ॥ विडावृते विबन्धोऽधः स्वस्थाने परिक्रुन्तति । व्रजत्याशुजरां स्नेहो भुक्ते चानह्यते नरः ॥ १० ॥ शकृत्पीडितमन्नेन दुःखं शुष्कं चिरात् सृजेत् । सर्वधात्त्वावृते वायौ श्रोणीवङ्क्षणपृष्ठरुक् ॥ ११ ॥ विलोमो माहृतोऽस्वस्थं हृदयं पीडयतेऽति च । भ्रमो मूर्च्छा रुजा दाहः पित्तेन प्राण आवृते ॥ १२ ॥ विदग्धेऽन्ने च वमनमुदानेऽपि भ्रमादयः । दाहोऽन्तररुजा भ्रंशो दाहो व्यानेन सर्वगः ॥ १३ ॥ कुमोऽङ्गचेष्टासङ्गश्च संतापः सहवेदनः । समानऊष्मोपहतिरतिस्वेदोऽरतिः सत्पट् ॥ १४ ॥ दाहश्च स्यादपाने तु मले हारिद्रवर्णता । रुजोऽतिवृद्धिस्तापश्च योनिमेहनपायुषु ॥ १५ ॥ श्लेष्मणा त्वावृते प्राणे सादस्तन्द्राऽरुचिर्वमिः । छीवनक्षयधूङ्गारनिश्वासोच्छ्वाससंग्रहः ॥ १६ ॥ उदाने गुरुगात्रत्वमरुचिर्वाक्स्वरग्रहः । बलवर्णप्रणाशश्च व्याने पर्वस्थिवाग्रग्रहः ॥ १७ ॥ गुरुताऽङ्गेषु सर्वेषु स्थलितं च गतौ भृशम् । समानेऽतिहिमाङ्गत्वमस्वेदो मन्दबहिता ॥ १८ ॥ अपाने सकफं मूत्रशकृतः स्यात्प्रवर्त्तनम् । इति द्वाविंशतिविधं वायोरावरणं विदुः ॥ १९ ॥ प्राणादयस्तथाऽन्योन्यामवृण्वन्ति यथाक्रमम् । सर्वेऽपि विंशतिविधं विषादावरणं च तत् ॥ २० ॥ निश्वातो-

च्छ्वाससंबाधः प्रतिश्यायः शिरोग्रहः । हृद्रोगो मुखशोषश्च प्राणेनोदान आवृते ॥ २१ ॥ उदानेनावृते प्राणे वर्णजोबलसंक्षयः । दिशाऽनया च विभजे-
त्सर्वमावरणं भिषक् ॥ २२ ॥

इति द्वाविंशतिविधं वायोरावरणं समाप्तम् ।)

आक्षेपकः—यदा तु धमनीः सर्वाः कुपितोऽभ्येति मारुतः ।

तदाऽऽक्षिपत्याशु मुहुर्मुहुर्देहं मुहुश्चरः ॥

मुहुर्मुहुश्चाक्षेपणादाक्षेपक इति स्मृतः ॥ २७ ॥

आक्षेपकलक्षणमाह—यदेत्यादि । देहम् आक्षिपति—सञ्चालयति ।

निरुक्तिमाह—मुहुर्मुहुराक्षेपणादाक्षेपक इति ॥ २७ ॥

अपतन्त्रकः—क्रुद्धः स्वैः कोपनर्वायुः स्थानादूर्ध्वं प्रपद्यते ॥ २८ ॥

पीडयन् हृदयं गत्वा शिरःशङ्खौ च पीडयन् ।

धनुर्वन्नमयेद्वाग्राण्याक्षिपेन्मोहयेत्तदा ॥ २९ ॥

स कृच्छ्रादुच्छ्वसेच्चापि स्तब्धाक्षोऽथ निमीलकः ।

कपोत इव कूजेच्च निःसंज्ञः सोऽपतन्त्रकः ॥ ३० ॥

अपतानकः—दृष्टिं संस्तभ्य संज्ञां च हत्वा कण्ठेन कूजति ।

हृदि मुक्ते नरः स्वास्थ्यं याति मोहं वृते पुनः ॥

वायुना दारुणं प्रादुरेके तदपतानकम् ॥ ३१ ॥

अपतन्त्रकापतानकावाह—क्रुद्ध इत्यादिना । स्थानात्=पकाशयाद्,
ऊर्ध्वं=हृदयम्, स्तब्धाक्षः=स्तब्धनेत्रः, निमीलकः=निमीलितनेत्रः,
वायुना (कर्त्रा) हृदि मुक्ते स्वास्थ्यं वृते=आवृते, हृदये मोहं याति॥२८-३१॥

दण्डापतानकः—कफान्वितो भृशं वायुस्तास्वेव यदि तिष्ठति ।

दण्डवत्स्तम्भयेद् देहं स तु दण्डापतानकः ॥ ३२ ॥

धनुःस्तम्भः—धनुस्तुल्यं नमेद्यस्तु स धनुःस्तम्भसंज्ञकः ॥ ३३ ॥

आभ्यन्तरायामः—अङ्गुलीगुल्फजठरहृद्बुद्धोगलसंश्रितः ।

स्नायुप्रतानमनिलो यदाऽऽक्षिपति वेगवान् ॥ ३४ ॥

विष्टब्धाक्षः स्तब्धहनुर्भग्नपार्श्वः कफं वमन् ।

अभ्यन्तरं धनुरिव यदा नमति मानवम् ॥

तदाऽस्याभ्यन्तरायामं कुरुते मारुतो बली ॥ ३५ ॥

बाह्यायामः—बाह्यस्नायुप्रतानस्थो बाह्यायामं करोति च ।

तमसाध्यं बुधाः प्राहुर्वक्षःकट्यूहभञ्जनम् ॥ ३६ ॥

आभ्यन्तरायामबहिरायामयोर्विशेषलक्षणमाह—अङ्गुलीत्यादि । स्नायु-
प्रतानं = स्नायुजालं, स्नायुपदं शिराकण्डरयोरप्युपलक्षणम्, तेन शिराकण्ड-
रयोरपि संग्रहः । आभ्यन्तरायामं = क्रोडे नतम्, बाह्यायामं = पृष्ठे नतम्,
अत्रैव कुञ्जस्यान्तर्भावः ॥ ३२-३६ ॥

अभिघातजा-कफपित्तान्वितो वायुर्वायुरेव च केवलः ।

क्षेपः— कुर्यादाक्षेपकं त्वन्यं चतुर्थमभिघातजम् ॥ ३७ ॥

तदसाध्यरूपं गर्भपातनिमित्तश्च शोणितातिस्त्रवाचच यः ।

अभिघातनिमित्तश्च न सिध्यत्यपतानकः ॥ ३८ ॥

असाध्यत्वमाह—गर्भपातनिमित्तः = आकालिकगर्भपातहेतुकः, शोणि-
तस्त्र = रक्तस्य, चातिस्त्रवाज्जातः, अभिघातनिमित्तः = काष्ठलोष्टादिप्र-
हारहेतुकः, अपतानको न सिद्ध्यतीति ॥ ३७-३८ ॥

पक्षाघातः—गृहीत्वाऽर्धं तनोर्वायुः सिराः स्नायुर्विशोष्य च ।

पक्षमन्यतरं हन्ति सन्धिबन्धान्विमोक्षयन् ॥ ३९ ॥

कृत्स्नोऽर्धकायस्तस्य स्यादकर्मण्यो विचेतनः ।

एकाङ्गारोगं तं के चिदन्ये पक्षवधं विदुः ॥ ४० ॥

पक्षवधमाह—गृहीत्वैत्यादि । वायुः, तनोः = शरीरस्य, अर्थं गृहीत्वा
सिराः स्नायुर्वा विशोष्य सन्धिबन्धान् विमोक्षयन् = शलथीकुर्वन्, अन्यतरं =
वामं दक्षिणं वा पक्षं हन्ति, कृत्स्नोऽर्धकायः = सकलार्धदेहः, तस्य = रोगिणः,
अकर्मण्यः = निष्क्रियः, विचेतनः = निःसंज्ञश्च भवति, तमेकाङ्गारोगं वदन्ति
के चिद्, अन्ये पक्षवधं, विदुः = ग्रामनन्ति ॥ ३९-४० ॥

उभयपक्षाघातः—सर्वाङ्गारोगस्तद्वच्च सर्वकायाश्रितेऽनिले ॥ ४१ ॥

तत्रापरदोष-दाहसन्तापमूर्च्छाः स्युर्वायौ पित्तसमन्विते ।

सम्बन्धः—शैत्यशोथगुरुत्वानि तस्मिन्नेव कफान्विते ॥ ४२ ॥

तत्साध्या-शुद्धवातहतं पक्षं कृच्छ्रसाध्यतमं विदुः ।

साध्ये—साध्यमन्येन संयुक्तमसाध्यं क्षयहेतुकम् ॥ ४३ ॥

पित्तसमन्विते दाहादयः कफसमन्विते शैत्यादयो भवन्ति । पक्षवधस्य
साध्यासाध्यलक्षणमाह—शुद्धेत्यादिना । शुद्धवातहतं = केवलानिलारब्धं, कृच्छ्र-
साध्यतमम्, अन्येन = कफेन पित्तेन वा, संयुक्तमसाध्यम् ॥ ४२-४३ ॥

(गर्भिणीसूतिकाबालवृद्धक्षीणेष्वसृक्क्षुते ।

पक्षाघातं परिहरेद् वेदनारहितो यदि) ॥ ४४ ॥

अदितरोगः—उच्चव्याहरतोऽत्यर्थं खादतः कठिनानि वा ।

हसतो जुम्भतो वाऽपि भाराद्विषमशायिनः ॥ ४५ ॥

शिरोनासौष्ठचिबुकललाटेक्षणसन्धिगः ।

अर्दयत्यनिलो वक्त्रमर्दितं जनयत्यतः ॥ ४६ ॥

वक्रीभवति वक्त्रार्धं ग्रीवा चाप्यपवर्तते ।

शिरश्चलति वाक्सङ्गो नेत्रादीनां च वैकृतम् ॥

ग्रीवाचिबुकदन्तानां तस्मिन्पाश्वे च वेदना ॥ ४७ ॥

अदितमाह—उच्चैरित्यादिना । अत्यर्थम्, उच्चैर्व्याहरतः=उच्चस्वरेण भाषमाणस्य, कठिनानि द्रव्याणि खादतः, भाराद्=गुरुपदार्थोद्ग्रहणात्, विष-
मशायिनः=उच्चावचभूमिशयानस्य, पुंसः शिरोनासाऽऽदिस्थानसंस्थितः पवनः,
वक्त्रम्=मुखम्, अर्दयति=पीडयति, तेन वक्त्रार्धं वक्रीभवति, ग्रीवा=शिरोध-
राऽपि, अपवर्तते=वक्रीभवति, शेषं सुबोधम् ॥ ४५-४७ ॥

(यस्याग्रजो रोमहर्षो वेपथुर्नैत्रमाविलम् ।

वायुरूर्ध्वं त्वचि स्वापस्तोदो मन्याहनुग्रहः) ॥ ४८ ॥

तमर्दितमिति प्रादुर्व्याधिं व्याधिविचक्षणाः ॥ ४९ ॥

तदसाध्यता-क्षीणस्यानिमिषाक्षस्य प्रसक्ताव्यक्तभाषिणः ।

न सिध्यत्यर्दितं गाढं त्रिवर्षं वेपनस्य च ॥ ५० ॥

अदितस्यासाध्यलक्षणमाह—क्षीणस्येत्यादि । प्रसक्ताव्यक्तभाषिणः=
प्रसक्तम्=अप्रवृत्तम्, अव्यक्तं=प्रपीडिताक्षरं भाषितुं शीलं यस्य स तथा । त्रिव-
र्षम्=अतीताब्दत्रयम्, त्रयाणां=मुखनासाचक्षुषाश्च वर्षः=स्रवणं यत्र तत्त-
थेति वा । वेपनस्य=कम्पयुक्तशरीरस्य ॥ ५० ॥

स्वास्थ्यरूपं-गते वेगे भवेत् स्वास्थ्यं सर्वेष्वपक्षेपकादिषु ॥ ५१ ॥

हनुग्रहः—जिह्वानिलैखनाच्छुष्कभक्षणादभिघाततः ।

कुपितो हनुमूलस्थः स्रंसयित्वाऽनिलो हनुम् ॥ ५२ ॥

करोति विवृतास्यत्वमथवा संवृतास्यताम् ।

हनुग्रहः स तेन स्यात्कृच्छ्राच्चवर्णभाषणम् ॥ ५३ ॥

हनुग्रहमाह—जिह्वेत्यादि । हनुमूलस्थः=कपोलमूलाधिष्ठितः, स्रंसयि-

त्वा=शिथिलयित्वा, विवृतास्यत्वं=प्रसारिताननत्वं, संवृतास्यतां=सकुचि-
ताननत्वम् ॥ ५२-५३ ॥

मन्यास्तम्भः—दिवास्वप्नासमस्थानविवृतोर्ध्वनिरीक्षणैः ।

मन्यास्तम्भं प्रकुरुते स एव श्लेष्मणाऽऽवृतः ॥ ५४ ॥

मन्यास्तम्भमाह—दिवेत्यादि । असमस्थानम्=उच्चावचप्रदेशः, विवृ-
तोर्ध्वनिरीक्षणः=विष्फारितनयनावलोकनैः ॥ ५४ ॥

जिह्वास्तम्भः—वाग्वाहिनीसिरासंस्थो जिह्वां स्तम्भयतेऽनिलः ।

जिह्वास्तम्भः स तेनान्नपानवाक्येष्वनीशता ॥ ५५ ॥

जिह्वास्तम्भमाह—वागित्यादि । वाग्वाहिनीसिरासंस्थः=शब्दवा-
हिनीसिराऽधिष्ठितः, अनीशता=असमर्थत्वम् ॥ ५५ ॥

सिराग्रहः—रक्तमाश्रित्य पवनः कुर्यान्मूर्धधराः सिराः ।

रूक्षाः सवेदनाः कृष्णाः सोऽसाध्यः स्यात् सिराग्रहः ॥ ५६ ॥

सिराग्रहमाह—रक्तमित्यादि । मूर्धधराः=शिरोधराः, ग्रीवागता इति यावत् ५६
गृध्रसी—स्फिक्पूर्वा कटिपृष्ठोरुजानुजङ्घापदं क्रमात् ।

गृध्रसी स्तम्भरुक्तोदैर्गृह्णाति स्पन्दते मुहुः ॥

वाताद्वातकफात्तन्द्रा गौरवारोचकान्विता ॥ ५७ ॥

गृध्रसीमाह—स्फिक्पूर्वेत्यादि । वाताद् गृध्रसी स्फिक्पूर्वा स्तम्भरुक्
तोदैः क्रमात् कट्यादिकं गृह्णाति, मुहुः स्पन्दते=कम्पते च । स्फिक् पूर्वा=
प्रथमतः स्तम्भरुजाऽऽदिभिर्यस्याः सा स्फिक्पूर्वेति ॥ ५७ ॥

(वातजायां भवेत्तोदो देहस्यापि प्रवक्रता ।

जानुकट्यूरुसन्धीनां स्फुरणं स्तब्धता भृशम् ॥ ५८ ॥

वातश्लेष्मोद्गवायां तु निमित्तं वह्निमार्दवम् ।

तन्द्रा मुखप्रसेकश्च भक्तद्वेषस्तथैव च) ॥ ५९ ॥

विश्वाची—तलं प्रत्यङ्गुलीनां याः कण्डरा बाहुपृष्ठतः ।

बाह्वोः कर्मक्षयकरी विश्वाची चेति सोच्यते ॥ ६० ॥

विश्वाचीमाह—तलमित्यादि । तलं=हस्तोर्ध्वप्रदेशः, बाहुपृष्ठतः=बाह्वोः
पृष्ठं बाहुपृष्ठं ततः, बाह्वोः कर्मक्षयकरी=बाह्वोरित्यत्र द्वित्वं नियमाविवक्षि-
तम्, एकबाहावपि तत्सम्भवात् ॥ ६० ॥

क्रोष्टुकशीर्षः—वातशोणितजः शोथो जानुमध्ये महारुजः ।

ज्ञेयः क्रोष्टुकशीर्षस्तु स्थूलः क्रोष्टुकशीर्षवत् ॥ ६१ ॥

क्रोष्टुकशीर्षमाह—वातेत्यादि । क्रोष्टुकशीर्षवत्=जम्बुकमस्तकवत्, स्थूलः

शोथो वातरक्तजः क्रोष्टुकशीर्षाभिधानः ॥ ६१ ॥

खञ्जः पङ्गुश्च—वायुः कट्याश्रितः सक्थनः कण्डरामाक्षिपेद्यदा ।

खञ्जस्तदा भवेज्जन्तुः, पङ्गुः सक्थनोर्ध्वोर्बधात् ॥ ६२ ॥

खञ्जमाह—वायुरित्यादि । सक्थनः=जङ्घायाः, कण्डरां=स्थूलसिराम्,

आक्षिपेद्=ईषत्क्षिपेत्, तदा खञ्जः, द्वयोः सक्थनोर्बधात् पङ्गुः ॥ ६२ ॥

कलायखञ्जः—प्रक्रामन्वेपते यस्तु खञ्जन्निव च गच्छति ।

कलायखञ्जं तं विद्यान्मुक्तसन्धिप्रबन्धनम् ॥ ६३ ॥

खञ्जविशेषमाह—प्रक्रामन्वित्यादि । प्रक्रामन्=गमनमारभमाणः, मुक्त-

सन्धिप्रबन्धनं=शिथिलीकृतसन्धिबन्धनम् ॥ ६३ ॥

वातकण्टकः—रूक् पादे विषमन्यस्ते श्रमाद्वा जायते यदा ।

वातेन गुल्फमाश्रित्य तमाहुर्वातकण्टकम् ॥ ६४ ॥

पाददाहः—पादयोः कुरुते दाहं पित्तासृसक्हितोऽनिलः ।

विशेषतश्चङ्क्रमतः पाददाहं तमादिशेत् ॥ ६५ ॥

पादहर्षः—दृष्येते चरणौ यस्य भवेतां चापि सुसकौ ।

पादहर्षः स विज्ञेयः कफवातप्रकोपतः ॥ ६६ ॥

श्रंसशोषोऽव-अंसदेशस्थितो वायुः शोषयेदंसबन्धनम् ।

बाहुकश्च—सिराश्चाकुञ्च्य तत्रस्थो जनयेदवबाहुकम् ॥ ६७ ॥

मूकमिन्मिन-आवृत्य वायुः सकफो धमनीः शब्दवाहिनीः ।

गद्गदाः—नरान्करोत्यक्रियकान्मूकमिन्मिनगद्गदान् ॥ ६८ ॥

मूकादीनाह—आवृत्येत्यादि । अक्रियकान्=शब्दव्यापारासमर्थान्,

मूकमिन्मिनगद्गदान्—मूकः=अवचनः, मिन्मिनः=सानुनासिकसर्ववचनः,

गद्गदः=लुप्तपदव्यञ्जनाभिधायी ॥ ६८ ॥

तूनीरोगः—अधो या वेदना याति वर्चोमूत्राशयोत्थिता ।

भिन्दतीव गुदोपस्थं सा तूनी नाम नामतः ॥ ६९ ॥

तूनीमाह—अध इत्यादि । या वेदना अधो=गुदोपस्थं, वर्चोमूत्राशयो-

त्थिता=पकाशयोत्पन्ना सती याति गुदोपस्थं भिन्दतीव=भेदं कुर्वतीव, सा

नामतस्तूनीति कथ्यते ॥ ६९ ॥

प्रतितूनी—गुदोपस्थोत्थिता या तु प्रतिलोमं प्रधाविता ।

वेगैः पकाशायं याति प्रतितूनीति सोच्यते ॥ ७० ॥

प्रतितूनीमाह—गुदेत्यादि । या प्रतिलोमम् = ऊर्ध्वं वेगैः=वातकृतोद्गमैः,
पकाशयं याति सा प्रतितूनीति ॥ ७० ॥

आध्मानरोगः—साटोपमत्युग्ररुजमाध्मातमुदरं भृशम् ।

आध्मानमिति तं विद्याद्धोरं वातनिरोधजम् ॥ ७१ ॥

आध्मानमाह—साटोपेत्यादि । आटोपेन सह वर्तत इति साटोपम् ।

आध्मातं=पवनपरिपूर्णचर्मपुटकस्थानीयम्, घोरं=रुष्टप्रदम् ॥ ७१ ॥

प्रत्याध्मान-विमुक्तपार्श्वहृदयं तदेवामाशयोत्थितम् ।

रोगः—प्रत्याध्मानं विजानीयात्कफव्याकुलितानिलम् ॥ ७२ ॥

प्रत्याध्मानमाह—आमाशयोत्थितं, तदेव=आध्मानमेव, विमुक्तपार्श्वहृ-
दयं=विमुक्तं पार्श्वहृदयं येन तत्तथा, कफव्याकुलितानिलं=श्लेष्मावृत-
पवनम् ॥ ७२ ॥

वाताष्टीला—नाभेरधस्तात्संजातः संचारी यदि वाऽचलः ।

अष्टीलावद्धनो ग्रन्थिरूर्ध्वमायत उन्नतः ।

वाताष्टीलां विजानीयाद्बहिर्माग्वरोधिनीम् ॥ ७३ ॥

अष्टीलामाह—नाभेरित्यादि । नाभेः, अधस्ताद्=अधोभागे, संचारी=
चलः, अचलो वा अष्टीलावत्=अष्टीला उत्तरापथे वर्तुलः पाषाणविशेषः,
वर्तुला कर्मकारस्य लौहपात्री वा, बहिर्माग्वरोधिनीं=मलमूत्रानिलावरो-
धिनीम् ॥ ७३ ॥

प्रत्यष्टीला—एतामेव रुजोपेतां वातविण्मूत्ररोधिनीम् ।

प्रत्यष्टीलामिति वदेज्जठरे तिर्यगुत्थिताम् ॥ ७४ ॥

मूत्रावरोधः—मास्तेऽनुगुणे वस्तौ मूत्रं सम्यक् प्रवर्तते ।

विकारा विविधाश्चात्र प्रतिलोमे भवन्ति हि ॥ ७५ ॥

कम्पवातः ख-सर्वाङ्गकम्पः शिरसो वायुर्वपथुसंज्ञकः ।

लीरोगश्च—खल्ली तु पादजङ्घोस्करमूलावमोटनी ॥ ७६ ॥

ऊर्ध्ववातः—अधः प्रतिहतो वायुः श्लेष्मणा मास्तेन वा ।

करोत्युद्गारबाहुष्यमूर्ध्वावातः स उच्यते ॥ ७७ ॥

अनुक्तवातरो-स्थाननामानुरूपैश्च लिङ्गैः शेषान्विनिर्दिशेत् ।

गविवेकः—सर्वोष्वेतेषु संसर्गं पित्ताद्यैरुपलक्षयेत् ॥ ७८ ॥

साध्यासाध्य-हनुस्तम्भादिताक्षेपपक्षाघातापतानकाः ।

विवेकः—कालेन महताऽऽब्ध्यानां यत्नात्सिध्यन्ति वा न वा ॥ ७९ ॥

साध्यदशा—नरान् बलवतस्त्वेतान् साधयेन्निरुपद्रवान् ॥ ८० ॥

तदसाध्यदशा-विसर्पदाहरुकसङ्गमूर्च्छारुऽच्यग्निरमार्दवैः ।

क्षीणमांसबलं वाता घ्नन्ति पक्षवधादयः ॥ ८१ ॥

पुनश्च—शूनं सुप्तत्वचं भग्नं कम्पाध्माननिपीडितम् ।

रुजाऽऽर्त्तिमन्तं च नरं वातव्याधिर्विनाशयेत् ॥ ८२ ॥

वातोपद्रवानाह—विसर्पेत्यादि । वाताः=पवनविकाराः, पक्षवधादयो-
विसर्पादिभिः क्षीणबलमांसं घ्नन्ति । शूनं=शोधोपेतं, सुप्तत्वचं=स्पर्शान-
भिज्ञं त्वचं, भग्नं=भग्नस्थिमन्तं, रुजाऽऽर्त्तिमन्तं=वेदनाऽतिशयोपेतम् ८१-८२
प्रकृतिस्थवा-अव्याहतगततिर्यस्य स्थानस्थः प्रकृतिस्थितः ।

तरूपम्—वायुः स्यात्सोऽधिकं जीवेद्वीतरोगः समाः शतम् ॥ ८३ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने द्वाविंश वातव्याधि-

निदानं समाप्तम् ॥ २२ ॥

प्रकृतिस्थस्य पञ्चविधस्यानिलस्य लिङ्गं कार्यं चाह—अव्याहृतेत्यादि ।
यस्य=पुरुषस्य, अव्याहतगतिः=अप्रतिहतमार्गः, स्थानस्थः=स्वाश्र-
यस्थः, प्रकृतिस्थितः=स्वाभाविकः, नातिबद्धो नातिक्षीणः, स्यात्स पुरुषोऽ-
धिकं वीतरोगः=नीरोगः, सन् शतं समाः=वर्षाणि, जीवेत् । पञ्चदिनाधिकं
सर्विशं वर्षशतं मनुष्याणां जीवनम्—यथाह, वराहः—“समाः षष्टिर्द्विघ्ना मनु-
जकरिणां पञ्च च निशा” इत्यादि ॥ ८२ ॥

इति सुधार्या वातव्याधिनिदानम् ।

अथ त्रयोविंशं वातरक्त-निदानम् ॥ २३ ॥

कारणं—लवणाम्लकटुक्षारस्निग्धोष्णजोर्णभोजनेः ।

क्लिन्नशुष्काम्बुजानूपमांसपिण्याकमूलकैः ॥ १ ॥

कुलत्थमाषनिष्पावशाकादिपल्लेक्षुभिः ।

दध्यारनालसौवीरशुक्तक्रसुराऽऽसवैः ॥

विरुद्धाध्यशनक्रोधदिवास्वप्नप्रजागरैः ॥ २ ॥

प्रायशः सुकुमाराणां मिथ्याऽऽहारविहारिणाम् ।

स्थूलानां सुखिनां चापि कुप्यते वातशोणितम् ॥ ३ ॥

वातव्याधिविशेषं वातरक्तमाह—लवणेत्यादि । लवणाम्लादिभोजनैस्तथा
क्लिन्नशुष्कादिपदार्थोपसेवनैस्तथा कुलत्थादिभिर्दध्यारनालादिभिर्विरुद्धाध्यशना-

दिभिर्वा प्रायशः सुकुमारणां=सुकुमारप्रकृतिकानां पुंसां मिथ्याऽऽहारविहारिणां स्थूलानां सुखिनां वा वातशोणितं कुप्यतीत्यन्वयः । पिण्याकः=तिलकल्कः , निष्पावः=शिम्बिः , पल्लं=मांसम् , सुरा=पैथी , आसवः=मद्यम् , विरुद्धाशनं=क्षीरमत्स्यादि , अध्यशनं=भुक्तस्योपरिभुक्तम् , ननु रक्तगत-वातस्य वातव्याधावेव 'रुजस्तीघ्राः ससंन्ताप' इत्यादिवर्णनात् पुनस्तद-भिधानमसङ्गतमिति चेदत्रोच्यते-वातरक्तं हि दुष्टेन वा तेन दुष्टेन रक्तेन च विशिष्टसम्प्राप्तिकं विकारान्तरमेव , रक्तगतवाते तु वात एव दुष्टो रक्तमदुष्टमिति भेदः ॥ १-३ ॥

संप्राप्तिः—हस्त्यधोष्ट्रं गच्छतश्चाश्वतश्च विदाह्यन्नं स विदाहोऽशनस्य ।

कृत्स्नं रक्तं विदहत्याशु तच्च स्रस्तं दुष्टं पादयोश्चीयते तु ॥४॥

तत्संपृक्तं वायुना दूषितेन तत्प्राबल्यादुच्यते वातरक्तम् ॥५॥

सम्प्राप्तिमाह-हस्त्यश्वेति । हस्त्यादिभिर्गच्छतो विदाह्यन्नम् , अशनतः=भुजानस्य, वा पुंसः सोऽशनस्य विदाहः, कृत्स्नं=समग्रं, रक्तं विदहति तच्च रक्तं पादयोः, चीयते=एकत्रीभवति, इति तेन=स्वकारणकुपितेन वायुना संपृक्तं=सम्बद्धं, तद्वातरक्तमित्युच्यते, तत्प्राबल्यात्=वातप्राबल्यात् ॥४-५॥

(स्पर्शोद्विग्नौ तोदभेदप्रशोषस्वापोपेतौ वातरक्तेन पादौ ।

पित्तासृग्भ्यामुग्रदाहौ भवेतामत्यर्थोष्णौ रक्तशोफौ मृदू च । ६॥

कण्डूमन्तौ श्वेतशीतौ सशोफौ पीनस्तब्धौ श्लेष्मदुष्टे तु रक्ते ।

सर्वैर्दुष्टे शोणिते चापि दोषाः स्वं स्वं रूपं पादयोर्दर्शयन्ति) ॥७॥

पूर्वरूपं—स्वेदोऽत्यर्थं न वा काष्ण्यं स्पर्शाज्ञत्वं क्षतेऽतिरूक् ।

सन्धिशैथिल्यमालस्यं सदनं पिडकोद्गमः ॥ ८ ॥

जानुजङ्घोरुकरुट्यंस-हस्तपादाङ्गसन्धिषु ।

निस्तोदः स्फुरणं भेदो गुरुत्वं सुप्तिरेव च ॥ ९ ॥

कण्डूः सन्धिषु रुग्भूत्वा भूत्वा नश्यति चासकृत् ।

वैवर्ण्यं मण्डलोत्पत्तिर्वातासृक्पूर्वलक्षणम् ॥ १० ॥

पूर्वरूपमाह—स्वेदेत्यादि । स्वेदः=धर्मनिर्गमः, अत्यर्थं भवति न वा भवतीति व्याधिमाहात्म्याद् बोद्धव्यम् । निस्तोदः=व्यथा, सुप्तिः=स्पर्शहानिः, असकृत्=पुनः पुनः ॥ ६-१० ॥

वाताधिकवातरक्त—वातेऽधिकेऽधिकं तत्र शूलस्फुरणभञ्जनम् ।

लक्षणम् शोथस्य रौक्ष्यं कृष्णत्वं श्यावता वृद्धिहानयः ॥ ११ ॥

धमन्यङ्गुलिसन्धीनां संकोचोऽङ्गग्रहोऽतिरूक् ।

शीतद्वेषानुपशयौ स्तम्भवेपथुसुप्तयः ॥ ११ ॥

वातादिदोषान्तरसंसृष्टस्य वातरक्तस्य लक्षणमाह—वात इत्यादिना ।

शीतद्वेषः, अनुपशयः = शीतेन रोगवृद्धिः, वेपथुः = क्रम्पः ॥ ११-१२ ॥

रक्ताधिकवातरक्तं—रक्तं शोथोऽतिरूक्तोदस्ताम्रश्चिमचिमायते ।

स्निग्धरूक्षः शमं नैति कण्डूक्लेदसमन्वितः ॥ १३ ॥

पित्ताधिकवातरक्तं—पित्तं विदाहः संमोहः स्वेदो मूर्च्छा मदस्तृषा ।

स्पर्शासहत्वं रूपागः शोथः पाको भृशोष्मता ॥ १४ ॥

कफाधिकं द्वित्रिदोषजं वातरक्तं—

कफे स्तैमित्यगुरुता-सुप्तिस्निग्धत्वशीतताः ।

कण्डूर्मन्दा च रुग्, द्वन्द्वं सर्गलिङ्गं च संकरात् ॥ १५ ॥

चिमचिमायते = चिमचिमो वेदनाविशेषः स्तमित्यम् = आर्द्रपटावगुण्ठि-

तत्वमिव ॥ १३-१५ ॥

तत्प्रसारप्रकारः—पादयोर्मूलमास्थाय कदा चिद्धस्तयोरपि ।

आखोर्विषमिव क्रुद्धं तद् देहमुपसर्पति ॥ १६ ॥

पादयोरजातस्य हस्तादिदेहसम्भवमाह—पादयोरित्यादि । आखोः = मूष-

कस्य विषमिव तद् = वातरक्तं, देहं = हस्तादिदेहम्, उपसर्पति = गच्छति ॥ १६ ॥

असाध्यं याप्यं च—आजानुस्फुटितं यच्च प्रभिन्नं प्रसृतं च यत् ।

उपद्रवैश्च यज्जुष्टं प्राणमांसक्षयादिभिः ॥

वातरक्तमसाध्यं स्याद्याप्यं संवत्सरोत्थितम् ॥ १७ ॥

असाध्यलक्षणमाह—आजान्वित्यादि । आजानु = जानुपर्यन्तगतम्, स्फुटितं = दलितत्वक्, प्रभिन्नं = विदीर्णत्वक्, उपद्रवैः = प्राणक्षयादिभि-
रस्वप्नादिभिर्वा, जुष्टं सेवितम् ॥ १७ ॥

उपद्रवाः—अस्वप्नारोचकश्वास-मांसकोथशिरोग्रहाः ॥ १८ ॥

संमूर्च्छामदरूक्लृण्णाज्वरमोहप्रवेपकाः ।

हिक्कापाङ्गुल्यवीसर्पपाकतोदभ्रमक्लृमाः ॥ १९ ॥

अङ्गुलीवक्रतास्फोटदाहमर्मग्रहाब्बुदाः ।

एतेरूपद्रवैर्बर्ज्यं मोहेनैकेन वाऽपि यत् ॥ २० ॥

साध्यासा- अकृत्स्नोपद्रवं याप्यं साध्यं स्यान्निरूपद्रवम् ।

ध्यत्वम्— एकदोषानुगं साध्यं नष्टं, याप्यं द्विदोषजम् ।

त्रिदोषजमसाध्यं स्याद्यस्य च स्युरूपद्रवाः ॥ २१ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने वातरक्तनिदानं समाप्तम् ॥ २३ ॥

पुनरसाध्यत्वासाध्यत्वमाह—अकृत्स्नोपद्रवं=निखिलोपद्रववर्जितं याप्यम्,
निरुपद्रवम्=उपद्रवरहितं, साध्यम्, एकदोषानुगं=दोषैकसम्बद्धं, नवं वा
साध्यमेव, द्विदोषजं=दोषद्वयसंसृष्टं, याप्यम्, त्रिदोषजमुपद्रवादिसंयुत-
मसाध्यम् ॥ २१ ॥

इति सुधायां वातरक्तनिदानम् ।

अथ चतुर्विंशमूरुस्तम्भ-निदानम् ॥ २४ ॥

कारणं—शीतोष्णद्रवसंशुष्कगुरुस्निग्धैर्निषेधितैः ।

जीर्णाजीर्णं तथाऽऽयाससंक्षोभस्वप्नजागरैः ॥ १ ॥

सम्प्राप्तिः—सश्लेष्ममेदःपवनः साममत्यर्थसञ्चितम् ।

अभिभूयेतरं दोषमूरु चेत्प्रतिपद्यते ॥ २ ॥

सक्थ्यस्थिनी प्रपूर्णान्तः श्लेष्मणा स्तिमितेन च ।

तदा स्तम्भ्नाति तेनोरु स्तब्धौ शीतावचेतनौ ॥ ३ ॥

तत्स्वरूपं—परकीयाविव गुरु स्यातामतिभृशव्यथौ ।

ध्यानाङ्गमर्दस्तेमित्यतन्द्राच्छर्द्यरुचिज्वरैः ॥ ४ ॥

संयुक्तौ पादसदनकृच्छ्रोद्धरणसुप्तिभिः ।

तमूरुस्तम्भमित्याहुराढ्यवातमथापरे ॥ ५ ॥

ऊरुस्तम्भस्य निदानपूर्विकां सम्प्राप्तिमाह—शीतेत्यादि । शीतोष्णादिभिः
सश्लेष्ममेदःपवनः=सश्लेष्ममेदश्चासौ पवनश्चेति विग्रहः, अत्यर्थसंचितं
सामम्, इतरं दोषं=पित्तम्, अभिभूय=विजित्य, ऊरु चेत् प्रतिपद्यते त-
दोरु स्तम्भ्नाति तेनोरु स्तब्धौ शीतौ परकीयाविव ध्यानाङ्गमर्दादिसंयुक्तौ वा
स्याताम् । तमूरुस्तम्भमाहुराचार्याः । अपरे चाचार्या आढ्यवार्तं तमाचक्षते ॥ १-५ ॥

पूर्वरूपं—प्राग्रूपं तस्य निद्राऽतिध्यानं स्तिमितता ज्वरः ।

रोमहर्षोऽरुचिश्छर्दिर्जङ्घोर्धोः सदनं तथा ॥ ६ ॥

अनुपशयः—वातशक्तिभिरज्ञानात्तस्य स्यात्स्नेहनात्पुनः ।

पादयोः सदनं सुप्तिः कृच्छ्रादुद्धरणं तथा ॥ ७ ॥

जङ्घोरुलानिरत्यर्थं शस्त्रच्छादाहवेदने ।

पादं च व्यथते न्यस्तं शीतस्पर्शं न वेत्ति च ॥ ८ ॥

संस्थाने पीडने गत्यां चालने चाप्यनीश्वरः ।

अन्यस्यैव हि संभगनावूरू पादौ च मन्यते ॥ ९ ॥

अनुपशयमाह—वातेत्यादि । वातशङ्किभिः=वातस्य सुप्तिसंकोचकम्पा-
दिलिङ्गदर्शनात्तच्छङ्काऽऽक्रान्तैः, अज्ञानाद्=वातरोगोऽयमितिभ्रमात्, तस्य=
वातरक्तस्य, स्नेहनात्—तैलादिमर्दनरूपकार्यसम्पादनात्, पादयोः सदन
मित्यादिलक्षणानि भवन्ति ॥ ६-९ ॥

साध्यासायदा दाहार्तितोदात्तो वेपनः पुरुषो भवेत् ।

धयता— ऊरुस्तम्भस्तदा हन्यात्साधयेदन्यथा नवम् ॥ १० ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने चतुर्विंशमूर्तस्तम्भ-
निदानं-समाप्तम् ॥ २४ ॥

तदोरुस्तम्भो हन्यात्, पुरुषमिति शेषः । अन्यथा—दाहादिलक्षणाना-
क्रान्तं, नवं=नवीनं, साधयेत्=चिकित्सेदित्यर्थः ॥ १० ॥

इति सुधायामूरुस्तम्भनिदानम् ।

—॥—

अथ पञ्चविंशमामवात-निदानम् ॥ २५ ॥

कारणं स- विरुद्धाहारचेष्टस्य मन्दाग्नेर्निश्चलस्य च ।

म्प्राप्तिश्च—स्निग्धं भुक्तवतो ह्यन्नं व्यायामं कुर्वतस्तथा ॥ १ ॥

वायुना प्रेरितो ह्यामः श्लेष्मस्थानं प्रधावति ।

तेनात्यर्थं विदग्धोऽसौ धमनीः प्रतिपद्यते ॥ २ ॥

वातपित्तकफैर्भूयो दूषितः सोऽन्नजो रसः ।

स्रोतांस्यभिष्यन्दयति नानावर्णोऽतिपिच्छिलः ॥ ३ ॥

जनयत्याशु दौर्बल्यं गौरवं हृदयस्य च ।

व्याधीनामाश्रयो ह्येष आमसंज्ञोऽतिदारुणः ॥ ४ ॥

युगपत्कुपितावन्तस्त्रिकसन्धिप्रवेशकौ ।

स्तब्धं वा कुरुतो गात्रमामवातः स उच्यते ॥ ५ ॥

ऊरुस्तम्भे सामवातवर्णनात्तदनन्तरमामवातमाह—विरुद्धेत्यादि । विरु-
द्धाहारचेष्टस्य=विरुद्ध आहारः=क्षीरमत्स्यादि, विरुद्धा चेष्टा च=अजीर्णे
व्यायामादि, श्लेष्मस्थानम्=ग्रामाश्रयोरःशिरःकण्ठसन्धिस्थानं, सान्नजो-
रसः=ग्रामः, स्रोतांसि, अभिष्यन्दयति=आर्द्राकरोति=अतिपिच्छिलत्वात् ।

आमलक्षणं बहुविधं वदन्ति तन्त्रकाराः । तथाहि—ऊष्मणोऽल्पबलत्वेन धातुमाद्यमपाचितम् । दुष्टमामाशयगतं रसमामं प्रचक्षते ॥ आमाशयस्थः कायानेदौर्बल्यादविपाचितः । आद्य आहारधातुर्यः स आम इति कीर्तितः ॥ अविपक्रमसंयुक्तं दुर्गन्धं बहु पिच्छिलम् । सदनं सर्वगात्राणामाम इत्यभिधीयते ॥ आहारस्य रसः शेषो यो न पक्वोऽग्निलाघवात् । स मूलं सर्वरोगाणामाम इत्यभिधीयते ॥ आममन्त्ररसं केचित् केचित्तु मलसंचयम् । प्रथमां दोषदुष्टिं च केचिदामं प्रचक्षते ॥ इत्यादि ॥ १-५ ॥ सामान्यरूपम्—अङ्गमर्दोऽरुचिस्तृष्णा आलस्यं गौरवं ज्वरः ।

अपाकः शून्यताऽङ्गानामामवातस्य लक्षणम् ॥ ६ ॥

विशेषरूपं—स कष्टः सर्वरोगाणां यदा प्रकुपितो भवेत् ।

हस्तपादशिरोगुल्फत्रिकजानूरुसन्धिषु ॥ ७ ॥

करोति सरुजं शोथं यत्र दोषः प्रपद्यते ।

स देशो रुज्यतेऽत्यर्थं व्याविद्ध इव वृश्चिकैः ॥ ८ ॥

अतिवृद्धामवातलक्षणमाह—स इत्यादिना । वृश्चिकैः=कीटविशेषैः व्याविद्धः=दष्ट इव, ॥ ७-८ ॥

उपद्रवाः—जनयेत्सोऽग्निदौर्बल्यं प्रसेकारुचिगौरवम् ।

उत्साहहानिं वैरस्यं दाहं च बहुमूत्रताम् ॥ ९ ॥

कुक्षौ कठिन्तां शूलं तथा निद्राविपर्ययम् ।

तृट्छर्दिभ्रममूर्च्छाश्च हृद्ग्रहं विड्विबद्धताम् ।

जाठ्यान्प्रकूजमानाहं कष्टांश्चान्यानुपद्रवान् ॥ १० ॥

कुक्षौ कठिन्ताम्=उदरकाठिन्यं, निद्राविपर्ययं=दिवास्वापो रात्रि जागरणम्, जाठ्यम्=प्रकर्मण्यम्, अन्यान्, उपद्रवान्=संकोचादीन्, जनयेत् ॥ ९-१० ॥

इति सुषायामामवातनिदानम् ।

दोषानुबन्ध-पित्तात्सदाहरागं च, सशूलं पवनानुगम् ।

रूपं—स्तिमितं गुरुकण्डूं च कफदुष्टं तमादिशेत् ॥ ११ ॥

साध्यासा- एकदोषानुगः साध्यो द्विदोषो याप्य उच्यते ।

ध्यता—सर्वदेहचरः शोथः स कृच्छ्रः सान्निपातिकः ॥ १२ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने पञ्चविंशमामवात-
निदानं समाप्तम् ॥ २९ ॥

अथ षड्विंशं शूल-परिणामशूलान्नद्रवशूलनिदानम् ॥ २६ ॥

संख्या—दोषैः पृथक्समस्तामद्वन्द्वैः शूलोऽष्टधा भवेत् ।

सर्वेष्वेतेषु शूलेषु प्रायेण पवनः प्रभुः ॥ १ ॥

आमवातेऽपि शूलसम्भवात्तदनन्तरं शूलनिदानमाह—दोषैरित्यादि । शूलः, अष्टधा = अष्टविधः, दोषैः पृथक् त्रयः—वातिकः, पैत्तिकः, श्लैष्मिकः, समस्ते-न = सन्निपातेन चैकः सान्निपातिकः, आमजः—आमजः, द्वन्द्वेन दोषेण च त्रयो वातपैत्तिक इत्यादि, एवमष्टविधः । सर्वेष्वेतेषु शूलेषु पवनः = वायुः, प्रभुः = प्रधानं, कर्त्तैति यावत् ।

अस्य शूलस्य प्रागुत्पत्तिस्तन्त्रकारैर्वर्णिता, तथाहि—

‘अनङ्गनाशाय हरस्त्रिशूलं मुमोच कोपान्मकरध्वजश्च ।

तमापतन्तं सहसा निरीक्ष्य भयार्दितो विष्णुतनुं प्रविष्टः ॥

स विष्णुहृद्भारविमोहितात्मा पपात भूमौ प्रथितः स शूलः ।

स पञ्चभूतानुगतं शरीरं प्रदूषयत्यस्य हि पूर्वसृष्टिः’ ॥

इति । शूलजनकत्वेनैव शूलसंज्ञेति । सुभ्रुतोऽप्यस्य निरुक्तिमाह—

‘शङ्कुस्फोटनवत्तस्य यस्मात्तीव्रा हि वेदना ।

शूलासक्तस्य भवति तस्माच्छूलमिहोच्यते’ इति ॥ १ ॥

वातशूलस्य कारणलक्षणे—

व्यायामयानादतिमैथुनाच्च प्रजागराच्छीतजलातिपाणात् ।

कलायमुद्रादकिकोरदूषादत्यर्थरूक्षाज्यशनाभिघातात् ॥ २ ॥

कषायतिकातिविरूढजान्नविरूद्धबल्लूरकशुष्कशाकात् ।

विट्शुक्रमूत्रानिलवेगरोधाच्छोकोपवासादतिहास्यभाष्यात् ॥ ३ ॥

वायुः प्रवृद्धो जनयेद्धि शूलं हृत्पाश्वर्षपृष्ठत्रिकवस्तिदेशे ।

जीर्णे प्रदोषे च घनागमे च शीते च कोर्षे समुपैति गाढम् ॥ ४ ॥

सुहृत्सुहृद्भ्रूषणमप्रकोपी त्रिदवातसंस्तम्भनस्तोदभेदैः ।

संस्वेदनाभ्यननमर्दनाद्यैः स्निग्धोष्णभोज्यैश्च शमं प्रयाति ॥ ५ ॥

वातिकमाह—व्यायामेत्यादि । कलायः = ‘मटर’ इति ख्यातः । आढकी =

तुवरी । कोरदूषः = कोद्वयः । अभिघातः = दण्डादिनिपातः । घनागमे = वर्षा-

काले । गाढम् = अत्यर्थम् ॥ २-५ ॥

पित्तशूलस्य कारणलक्षणे—

क्षारातितीक्ष्णोष्णविदाहिलैरनिष्पावपिण्याककुल्लथयूषैः ।

कट्वम्लसौवीरसुराधिकारैः क्रोधान्कायासरविप्रतापः ॥ ६ ॥

ग्राम्यातियोगादशनैर्विदग्धैः पित्तं प्रकुप्याशु करोति शूलम् ।
 तृणमोहदाहात्तिकरं हि नाभ्यां संस्वेदमूर्च्छाभ्रमचोषयुक्तम् ॥७॥
 मध्यन्दिने कुप्यति चार्धरात्रे विदाहकाले जलदात्यये च ।
 शीते च शीतः समुपति शान्तिं सुस्वादुशीतरपि भोजनैश्च ॥८॥

कफशूलस्य हेतुरूपे—

आनूपवारिजकिलाऽपयोविकारैर्मौसेक्षुपिष्टकृशरातिलशङ्कुलीभिः ।
 अन्यैर्बलासजनकैरपि हेतुभिश्च श्लेष्मा प्रकोपमुपगम्य करोति शूलम् ॥९॥
 हल्लासकाससदनारुचिप्रसेकैरामाशये स्तिमितकोष्ठशिरोगुरुत्वैः ।
 भुक्ते सदैव हि रुजं कुरुतेऽतिमात्रं सूर्योदयेऽथ शिशिरे कुसुमागमे च १०

पैत्तिकमाह—क्षारेत्यादि । पिण्थाकः = तिलकल्कः । आयासः = परि-
 श्रमः । रविप्रतापः = आतपः । ग्राम्यातियोगः = मैथुनाधिक्यम् । जलदा-
 त्यये=शरदि । श्लैष्मिकमाह—आनूपेत्यादि । आनूपं = जलप्रायदेशीयशूकरा-
 दिमांसम् ('जलप्रायमनूपं स्यादि'त्यमरः) । बलासजनकैः=कफकारकैः ।
 कुसुमागमे=वसन्ते ॥ ९-१० ॥

त्रिदोषशूलं- सर्वेषु दोषेषु च सर्वलिङ्गं विद्याद्भिषक् सर्वभवं हि शूलम् ।
 सुकष्टमेनं विषवज्रकल्पं विवर्जनीयं प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥११॥

आमशूलम्—आटोपहल्लासवमीगुरुत्वस्तैमित्यकानाहकफप्रसेकैः ।

कफस्य लिङ्गेन समानलिङ्गमामोद्भवं शूलमुदाहरन्ति ॥१२॥

द्विदोषजशूल-बस्तौ हृत्पाश्वर्यपृष्ठेषु स शूलः कफवातिकः ।

विहानि— कुक्षौ हृन्नाभिमध्येषु स शूलः कफपैत्तिकः ॥

दाहज्वरकरो घोरो विज्ञेयो वातपैत्तिकः ॥ १३ ॥

साध्यासा- एकदोषोत्थितः साध्यः कृच्छ्रसाध्यो द्विदोषजः ।

ध्यरूपम्— सर्वदोषोत्थितो घोरस्त्वसाध्यो भूर्युपद्रवः ॥ १४ ॥

साध्यासाध्यवादिलक्षणमाह—एकदोषोत्थितः=दोषैकसम्बद्धः । सर्व-
 दोषोत्थितः=त्रिदोषजः । घोरः=भयङ्करः । भूर्युपद्रवः=प्राण्योपद्रवान्वितः,
 उपद्रवा यथा—वेदना च तृषा मूर्च्छाधानाहो गौरवासृषी । कासः आ-
 सश्च हिक्का च शूलस्योपद्रवाः स्मृताः । इति ॥ १४ ॥

परिणामशूलं—स्वैर्निदानैः प्रकुपितो वायुः सन्निहितस्तदा ।

कफपित्त समावृत्य शूलकारी भवेद्बली ॥ १५ ॥

भुक्ते जीर्यति यच्छूलं तदेव परिणामजम् ।

तस्य लक्षणमप्येतत्समासेनाभिधीयते ॥ १६ ॥

परिणामशूलमाह—भुक्ते=भोजनान्ते, जीर्यति=पच्यमाने, अन्ने यच्छूलं तत्परिणामजं जानीयात् ॥ १६ ॥

वातिकम्—आध्मानाटोपविण्मूत्रविबन्धारतिवैपनैः ।

स्निग्धोष्णोपशमप्रायं वातिकं तद्वद्विषक् ॥ १७ ॥

पैत्तिकं—तृष्णादाहारतिस्वेदं कट्वम्ललवणोत्तरम् ।

शूलं शीतशमप्रायं पैत्तिकं लक्षयेद् बुधः ॥ १८ ॥

कफात्मकं—छर्दिहृल्लाससंमोहं स्वल्परुग्दीर्घसन्तति ।

कटुतिक्तोपशान्तं च तच्च ज्ञेयं कफात्मकम् ॥ १९ ॥

द्वन्द्वत्रिदोष संसृष्टलक्षणं बुद्ध्वा द्विदोषं परिकल्पयेत् ।

रूपं— त्रिदोषजमसाध्यं तु क्षीणमांसबलानलम् ॥ २० ॥

तस्य वातादिभेदेन लक्षणमाह—आध्मानेत्यादि । आटोपः=गुडगुडा-
शब्द उदरे । विण्मूत्रविबन्धः=मूत्रपुरोषयोरवरोधः । दीर्घसन्तति=चिर-
कालानुबन्धि । क्षीणमांसबलानलम्=क्षीणा मांसबलानला यत्र तत्त-
थोक्तम् ॥ १९-२० ॥

इति सुधायां शूलादिनिदानम् ॥

अन्नद्रवशूलं—जीर्णे जीर्यत्यजीर्णे वा यच्छूलमुपजायते ॥ २१ ॥

पथ्यापथ्यप्रयोगेण भोजनाभोजनेन च ।

न शमं याति नियमात्सोऽन्नद्रव उदाहृतः ॥ २२ ॥

(अन्नद्रवाख्यशूलेषु न तावत्स्वास्थ्यमश्नुते ।

वान्तमात्रे जरत्पित्तं शूलमाशु व्यपोहति) ॥ २३ ॥

इति श्रीमाधवकरचिरचिते—माधवनिदाने षड्विंशं शूल-परिणाम-

शूला-अन्नद्रवशूल-निदानं समाप्तम् ॥ २६ ॥

अथ सप्तविंशमुदावर्त्तानाह-निदानम् ॥ २७ ॥

उदावर्त्त- वातविण्मूत्रजृम्भाक्षबोद्गारवमीन्द्रियैः ।

हेतवः— क्षुत्तृष्णोच्छ्वासनिद्राणां हृत्योदावर्त्तसम्भवः ॥ १ ॥

उदावर्त्तेऽपि शूलसम्भवाच्छूलानन्तरमुदावर्त्तमाह—वातेत्यादि । अद्य=

नेत्रजलम् । क्षवः = छिक्का । इन्द्रियपदं शुक्रबोधकम् । क्षुत् = क्षुधा, एतेषां घृत्या = विधारणेन ॥ १ ॥

अपानोदा- वातमूत्रपुरीषाणां सङ्गो ध्मानं क्लमो रुजा ।

वर्त्तरूपं— जठरे वातजाश्चान्ये रोगाः स्युर्वातनिग्रहात् ॥ २ ॥

वातनिग्रहजमाह—वातेत्यादि । वातपदेनापानवायोर्ग्रहणम् । सङ्गः = अवरोधः । जठरे = उदरे ॥ २ ॥

पुरीषोदाव- आटोपशूलौ परिकर्त्तिका च सङ्गः पुरीषस्य तथोर्ध्ववातः ।

र्त्तरूपम्—पुरीषमास्यादथवा निरेति पुरीषवेगेऽभिहते नरस्य ॥३॥

पुरीषावरोधजमाह—आटोपेत्यादि । आटोपः = गुडगुडाशब्दः । परिक-
र्त्तिका = पाथौ परिकर्त्तनवद् व्यथा । ऊर्ध्ववातः = उद्गाराधिक्यम् । आस्यात् =
मुखात् । निरेति = निर्गच्छति ॥ ३ ॥

मूत्रोदावर्त्त-बस्तिमेहनयोः शूलं मूत्रकृच्छ्रं शिरोरुजा ।

रूपम्—विनामो वङ्गणानाहः स्याल्लिङ्गं मूत्रनिग्रहे ॥ ४ ॥

मूत्रावरोधजमाह—बस्तीत्यादि । मेहनम् = शिश्नम् । आनाहः = पूर्णता ॥४॥
जृम्भोदावर्त्तस्य रूपम्—

मन्यागलस्तम्भशिरोविकारा जृम्भोपघातात्पवनात्मकाः स्युः ।

तथाऽक्षिनासावदनामयाश्च भवन्ति तीव्राः सह कर्णरोगैः ॥५॥

जृम्भाघातजमाह—मन्येत्यादि । वदनामयाः = मुखरोगाः, तीव्राः = दारुणाः ॥५॥

अश्रूदावर्त्तस्य रूपम्—

आनन्दजं वाऽप्यथ शोकजं वा नेत्रोदकं प्राप्तममुञ्चतो हि ।

शिरोगुरुत्वं नयनामयाश्च भवन्ति तीव्राः सह पीनसेन ॥ ६ ॥

छिकोदावर्त्त-मन्यास्तम्भः शिरःशूलमर्दितार्धावभेदकौ ।

रूपम्— इन्द्रियाणां च दौर्बल्यं क्षवथोः स्याद्विधारणात् ॥ ७ ॥

उद्गारोदावर्त्तस्य रूपम्—

कण्ठास्यपूर्णत्वमतीव तोदः कूजश्च वायोरथवाऽप्रवृत्तिः ।

उद्गारवेगेऽभिहते भवन्ति घोरा विकाराः पवनप्रसृताः ॥८॥

वमनोदावर्त्त-कण्ठकूठाहचिब्यङ्गशोथपाण्ड्वामयज्वराः ।

रूपं— कुष्ठवीसर्पहृल्लासाहृदिनिग्रहजा गदाः ॥ ९ ॥

शुक्रोदावर्त्तस्य मूत्राशये वै गुदमुष्कयोश्च क्षोयो रुजा मूत्रविनिग्रहश्च ।

रूपं— शुक्राश्मरी तत्त्ववर्ण भेषज ते ते विकारा विहते च शुक्रे ॥१०॥

लुप्तुदावत्त तन्द्राऽङ्गमर्दावरुचिः श्रमश्च क्षुधाऽभिघातात्कृशता च दृष्टेः ।
यो रूपं— कण्ठास्यशोषः श्रवणावरोधस्तृष्णाविघाताद्बृद्धये व्यथा च ११

श्वासनिद्रोदावर्त्तयो रूपं—

श्रान्तस्य निःश्वासविनिग्रहेण हृद्रोगमोहावथवाऽपि गुल्मः ।
जृम्भाऽङ्गमर्दोऽक्षिशिरोऽर्त्तिजाड्यं निद्राऽभिघातादथवाऽपि तन्द्रा १२
कोष्ठवातोदा-वायुः कोष्ठानुगो रूक्षैः कषायकटुतिक्तकैः ।
वर्त्तरूपं— भोजनैः कुपितः सद्य उदावर्त्तं करोति हि ॥ १३ ॥

वातमूत्रपुरीषासृक्कफमेदोवहानि वै ।
स्रोतांस्युदावर्त्तयति पुरीषं चातिवर्त्तयेत् ॥ १४ ॥
ततो हृद्गतिशूलार्त्तो हृल्लासारतिपीडितः ।
वातमूत्रपुरीषाणि कृच्छ्रेण लभते नरः ॥ १५ ॥
श्वासकासप्रतिश्यायदाहमोहतृषाज्वरान् ।
वमिहिक्काशिरोरोगमनःश्रवणविभ्रमान् ।
बहून्यांश्च लभते विकारान्वातकोपजान् ॥ १६ ॥

वेगावरोधजानुदावर्त्तानुक्त्वा दोषजान् विभण्णिपुराह—वायुरित्यादि । को-
ष्ठानुगः = समस्तोदरमध्यचरः, पवनो रूक्षादिभोजनैः प्रकुपितः स्रोतांसि, उदा-
वर्त्तयति = आच्छादयति । पुरीषं = मलम्, अतिवर्त्तयेत् = शोषयेत् । मनो
विभ्रमः = भ्रान्तचित्तता (स्थायी पुरुषप्रतीतिः) । श्रवणविभ्रमः = विपरीत-
शब्दश्रवणम् ॥ १३-१६ ॥

आनाह्रोगनिदानम्—

आमं शकृद्वा निचितं क्रमेण भूयो विबद्धं विगुणानिलेन ।
प्रवर्त्तमानं न यथास्वमेनं विकारमानाहमुदाहरन्ति ॥ १७ ॥

आमाशयजानाह्रूपं—

तस्मिन् भवन्त्यामसमुद्भवे तु तृष्णाप्रतिश्यायशिरोविदाहाः ।
आमाशये शूलमथो गुरुत्वं हृत्स्तम्भ उद्गारविघातनं च ॥ १८ ॥
आनाहमाह—आममित्यादि । शकृत्-पुरीषम् । प्रतिश्यायः = पीनसः ।
उद्गारविघातनम् = उद्गारावरोधः ॥ १७-१८ ॥

इति सुधायामुदावर्त्तानाहनिदानम् ॥

पक्काशयजानाहरूपं—

स्तम्भः कटीपृष्ठपुरीषमूत्रे शूलोऽथ मूर्च्छा शकृतश्च छर्दिः ।

शोथश्च पक्काशयजे भवन्ति तथाऽलसोक्तानि च लक्षणानि ॥१९॥

असाध्योदावर्त्तलक्षणं—

(तृष्णाऽर्दितं परिक्लिष्टं क्षीणं शूलैरभिद्रुतम् ।

शकृद्भ्रमन्तं मतिमानुदावर्त्तिनमुत्सृजेत्) ॥ २० ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने-सप्तविंशमुदावर्त्ता-

नाहनिदानं समाप्तम् ॥ २७ ॥

अथाष्टाविंशं गुल्म-निदानम् ॥ २८ ॥

गुल्मसंप्राप्तिः-दुष्टा वातादयोऽत्यर्थं मिथ्याऽऽहारविहारतः ।

तत्संख्या—कुर्वन्ति पञ्चधा गुल्मं कोष्ठान्तर्ग्रन्थिरूपिणम् ॥ १ ॥

तत्स्थानानि-तस्य पञ्चविधं स्थानं पार्श्वहृन्नाभिबस्तयः ॥ २ ॥

आनाहस्य गुल्मेऽपि सम्भवादानाहानन्तरं गुल्ममाह—दुष्टा इत्यादि ।
मिथ्याऽऽहारविहारतोऽत्यर्थं दुष्टा वातादयो दोषाः, कोष्ठान्तः=कोष्ठमध्ये, ग्रन्थि-
रूपिणं=गोलाकारम्, पञ्चधा=पञ्चप्रकारं, गुल्मं कुर्वन्ति । तस्य=गुल्मस्य,
पञ्चविधं स्थानं पार्श्वद्वयः, बोध्यमिति ॥ १-२ ॥

तत्स्वरूपं—हृन्नाभ्योरन्तरे ग्रन्थिः संचारो यदि वाऽचलः ।

वृत्तश्चयापचयवान् स गुल्म इति कीर्तितः ॥ ३ ॥

गुल्मस्य सामान्यरूपमाह—हृदित्यादि । नाभिश्चन्द्रेण बस्तेर्ग्रहणम् भवति
लक्षणया । वृत्तो=वर्तुलः । चयापचयवान्=वृद्धिहासयुक्तः, ग्रन्थिर्गुल्म इति ॥२॥

संख्या—स व्यस्तैर्जायते दोषैः समस्तैरपि चोच्छ्रितैः ।

पुरुषाणां तथा स्त्रीणां ज्ञेयो रक्तेन चापरः ॥ ४ ॥

पञ्चविधत्वं विवृणोति—व्यस्तैरित्यादिना । व्यस्तैर्दोषैः=यथा वातिकः,
पैत्तिकः, श्लैष्मिक इति, समस्तैर्दोषैः, उच्छ्रितः=वृद्धैः, सान्निपातिक एकः, एवं
पुरुषाणां चत्वारो गुल्माः, सम्भवन्ति । रक्तेन च, अपरः=रक्तगुल्मसंज्ञकः, स्त्री-
णामेव स भवति । यथाऽऽह—स रौधिरः स्त्रीभव एव गुल्म इति । अत्र रक्त-
पदेनार्त्तवस्य ग्रहणं न तु धातुरूपरक्तस्य, धातुरूपरक्तगुल्मस्य स्त्रीपुरुषसाधार-
ण्येन सम्भवात् । तथा चोक्तं—‘स्त्रीणामार्त्तवजो गुल्मो न पुंसामुपजायते ।
अन्यस्त्वसृग्भवो गुल्मः स्त्रीणां पुंसां च जायत’ इति ॥ ४ ॥

पूर्वरूपम्—उद्गारबाहुल्यपुरीषबन्धनृप्यक्षमतवान्त्रविकूजनानि ।

आटोप आध्मानमपक्तिशक्तिरासन्नगुल्मस्य वदन्ति चिह्नम् ॥ ५ ॥

पूर्वरूपमाह—उद्गारेत्यादि । पुरीषबन्धः=गाढविट्कता, आटोपः=अत्र
रजापूर्वकः क्षोभः । अपक्तिशक्तिः=मन्दाग्नित्वम् । आसन्नगुल्मस्य=श-
क्तिजायमानगुल्मस्य ॥ ५ ॥

सामान्य- अरुचिः कृच्छ्रविण्मूत्रवातताऽन्त्रविकूजनम् ।

रूपम्— आनाहश्चोर्ध्ववातत्वं सर्वगुल्मेषु लक्षयेत् ॥ ६ ॥

वातगुल्मस्य रूक्षान्नपानं विषमातिमात्रं विचेष्टनं वेगविनिग्रहश्च ।

हेतुलक्षणे—शोकोऽभिघातोऽतिमलक्षयश्च निरन्नता चानिलगुल्महेतुः ॥ ७ ॥

यः स्थानसंस्थानरुजाविकल्पं विद्वातसङ्गं गल्वक्त्रशोषम् ।

श्यावारुणत्वं शिशिरज्वरं च हृत्कुक्षिपाश्वींशशिरोरुजं च ॥ ८ ॥

करोति जीर्णं त्वधिकं प्रकोपं भुक्ते मृदुत्वं समुपैति यश्च ।

वातात्स गुल्मो न च तत्र रूक्षं कषायतिक्तं कटु चोपशेते ॥ ९ ॥

वातिक्रमाह—रूक्षेत्यादि । विषमातिमात्रमन्नपानस्य विशेषणम् । अतिम-
लक्षयः=विरेचनातियोगजः । स्थानसंस्थानरुजां विकल्पः=विकल्पशब्दः
स्थानादिभिः प्रत्येकमन्वेति । स्थानविकल्पो यथा—कदाचिन्नाभौ कदा चित्पा-
श्वयोः । संस्थानविकल्पो यथा—कदा चिदल्पो महान् वा कदा चिद्, रुजा-
विकल्पो यथा—कदा चिदल्पा कदा चिन्महती तोदभेदाद्यनेकरूपा वा । नो-
पशेते=न सुखमनुभवति ॥ ७-९ ॥

पित्तगुल्मस्य कट्वम्लतीक्ष्णविदाहिरूक्षक्रोधातिमद्यार्कहुताशसेवाः ।

हेतुलक्षणे—आमाभिघातो रुधिरं च दुष्टं पैतृस्य गुल्मस्य निमित्तमुक्तम् १०

ज्वरः पिपासा वदनाङ्गरागः शूलं महज्जीर्यति भोजने च ।

स्वेदो विदाहो व्रणवच्च गुल्मः स्पर्शासहः पैतृकगुल्मरूपम् ११

पैतिक्रमाह—कटिवत्यादि । हुताशसेवा=वह्निसेवनम् । जीर्यति=सप्त-

म्यन्तपदमिदं भोजन इत्यस्य विशेषणम् ॥ १०-११ ॥

कफगुल्मस्य शीतं गुरु स्निग्धमचेष्टनं च सम्पूरणं प्रस्त्रपणं दिवा च ।

हेतुलक्षणे—गुल्मस्य हेतुः कफसम्भवस्य सर्वस्तु दुष्टो निवयात्मकस्य ॥ १२ ॥

स्तैमित्यशीतज्वरगान्त्रसादहललासकासाहचिगौरवाणि ।

शैत्यं रुगलपा कठिनोन्नतत्वं गुल्मस्य रूपाणि कफात्मकस्य १३

श्लैष्मिकमाह—शीतमित्यादि । अचेष्टनम् = निर्व्यापारता । निचयात्म-
कस्य=सान्निपातिकस्य, ह्रस्वलासः = उपस्थितवमनत्वम् ॥ १२-१३ ॥

औषधकल्पनार्थं द्वन्द्वदोषविवेकः—

निमित्तरूपाण्युपलभ्य गुल्मे द्विदोषजे दोषबलाबलं च ।

व्यामिश्रलिङ्गानपरांश्च गुल्मांस्त्रीनादिशेदौषधकल्पनार्थम् ॥ १४ ॥

त्रिदोषगुल्मस्य लक्षणम्—

महारुजं दाहपरीतमश्मवद्वनोन्नतं शीघ्रविदाहि दारुणम् ।

मनःशरीराग्निबलापहारिणं त्रिदोषजं गुल्ममसाध्यमादिशेत् ॥ १५ ॥

असाध्यत्वमाह—महारुजमित्यादि । महारुजं=पीडाऽतिशयोपेतं, दाहप-
रीतं=दाहव्याप्तसकलकलेवरम्, अश्मवद्वनोन्नतं=पाषाणवत्कठिनोन्नतम् ॥ १५ ॥

रक्तगुल्मस्य हेतुलक्षणे—

नवप्रसूताऽहितभोजना या या चामगर्भं विसृजेदृतौ वा ।

वायुर्हि तस्याः परिगृह्य रक्तं करोति गुल्मं सरुजं सदाहम् ।

पैत्तस्य लिङ्गेन समानलिङ्गं विशेषणं चाप्यपरं निबोध ॥ १६ ॥

यः स्पन्दते पिण्डित एव नाङ्गैश्चिरात्सगूलः समगर्भलिङ्गः ।

स रौधिरः स्त्रीभव एव गुल्मो मासे व्यतीते दशमे चिकित्स्यः ॥ १७ ॥

रक्तगुल्ममाह—नवेत्यादि । नवप्रसूता = अचिरोत्पन्नसन्ताना, नारी या
ऋतौ=पुष्पसमये, अहितभोजना = अप्रप्यभोजना, या च, आमगर्भं = न-
वममासादवार्क प्रसृते, तस्या वायु रक्तं परिगृह्य गुल्मं जनयति । पैत्तिकगुल्म-
समानलक्षणश्च स भवति । सः, पिण्डित एव = समुदित एव, स्पन्दते, नाङ्गैः=
अवयवैर्न किञ्चिच्चलति । समगर्भलिङ्गः=गर्भाकृतितुल्यलक्षणः । आर्त्तवादर्श-
नमुखस्रवणचुचुककृष्णत्वादिगर्भलक्षणसम्पन्न इति यावत् । 'मासे व्यतीते
दशमे चिकित्स्यः', व्याधिप्रभावात् तावतैव समयेन तस्य सुखसाध्यत्वाद्, यथा
चोक्तमन्यत्र—रक्तगुल्मे पुराणत्वं सुखसाध्यस्य लक्षणमिति ॥ १६-१७ ॥
असाध्यरूपं—संचितः क्रमतो गुल्मो महावास्तुपरिग्रहः ।

कृतमूलः सिरानद्धो यदा कूर्म इवोत्थितः ॥ १८ ॥

दौर्बल्यारुचिहृल्लासकासच्छर्षरतिज्वरैः ।

तृष्णातन्द्राप्रतिज्ञायैर्युज्यते स न सिध्यति ॥ १९ ॥

पुनश्च— गृहीत्वा सज्वरं श्वासच्छर्द्यतीसारपीडितम् ।

हृन्नाभिहस्तपदेषु शोथः कर्षति गुल्मिनम् ॥ २० ॥

पुनश्च—श्वासः शूलं पिपासाऽन्नविद्वेषो ग्रन्थिमूढता ।
जायते दुर्बलत्वं च गुल्मिनो मरणाय वै ॥ २१ ॥
इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदानेऽष्टाविंशं
गुल्मनिदानं समाप्तम् ॥ २८ ॥

अपरमप्यस्यासाध्यलक्षणान्याह—सञ्चित इत्यादिना । क्रमतः सञ्चितः=
पक्वस्त्रितः, चिकित्सोपेक्षणाद् बृद्धिगत इति यावत् । महावास्तुपरिग्रहः=सक-
लोदरव्याप्तः, कृतमूलः=धात्वादिकृताश्रयः । सिरानद्धः=सिराजालव्याप्तः । ननु
विद्रधिः पच्यते गुल्मस्तु न पच्यते निराश्रयत्वात्, तथा च सुश्रुतः—न निबन्धो-
ऽस्ति गुल्मस्य विद्रधिः सनिबन्धनः । गुल्मस्तिष्ठति दोषे स्वे विद्रधि-
र्मांसशोणिते ॥ 'विद्रधिः पच्यते तस्माद् गुल्मः क्वापि न पच्यत' इति ।
चरके तु—'विदाहशूलसंक्षोभस्वप्ननाशरतिज्वरैः । विद्वह्यमानं जानीया-
द् गुल्मं तमुपनाहयेत्' । इति प्रतिपादितमस्ति, तस्माद् गुल्मः पच्यत एवेति,
तत्र कः सिद्धान्त इति चेदत्रोच्यते—गुल्मो न पच्यते निराश्रयत्वाद्, यदा तु
हेतुवशान्मासाद्याश्रयमधितिष्ठति तदा पच्यमानो विदाहहेतुकं विद्रधित्वमाप्नोति ।
तथा चोक्तं—स वै शीघ्रविदाहित्वाद् विद्रधीत्यभिधीयत इति ॥ १८—२१ ॥

इति सुधायां गुल्मनिदानम् ॥

अथैकोनविंशं हृद्रोग-निदानम् ॥ २६ ॥

हेतुः— अत्युष्णगुर्वन्नकषायतिक्तश्रमाभिघाताध्यशनप्रसङ्गैः ।
सञ्चिन्तनैर्वैगविधारणैश्च हृदामयः पञ्चविधः प्रदिष्टः ॥ १ ॥

सम्प्राप्तिः—दूषयित्वा रसं दोषा विगुणा हृदयं गताः ॥
हृदि बाधां प्रकुर्वन्ति हृद्रोगं तं प्रचक्षते ॥ २ ॥

वातजहृद्रोगः—आयम्यते मारुतजे हृदयं तुष्यते तथा ।
निर्मथ्यते दीर्यते च स्फोटयते पाटयतेऽपि च ॥ ३ ॥

पित्तजहृ- तृष्णोष्मदाहचोषाः स्युः पैत्तिके हृदयक्लमः ।
द्रोगः— धूमायनं च मूर्च्छां च स्वेदः शोषो मुखस्य च ॥ ४ ॥

कफजहृद्रोगः—गौरवं कफसंज्ञाबोऽरुचिः स्तम्भोऽग्निमार्दवम् ।
माधुर्यमपि चास्यस्य बलासावतते हृदि ॥ ५ ॥

श्लैष्मिकमाह—गौरवमित्यादि । बलासावतते=बलासः=कफस्तेनावत-
ते=व्याप्ते । आस्यस्य=मुखस्य ॥ ५ ॥

त्रिदोषक्रिमि-विद्यात्त्रिदोषं त्वपि सर्वलिङ्गं-

जौ हृद्रोगौ-तीव्रात्तितोदं क्रिमिजं सकण्डूम् ॥ ६ ॥

उत्क्लेदः घ्रीवनं तोदः शूलं हल्लासकस्तमः ।

अरुचिः श्यावनेत्रत्वं शोथश्च क्रिमिजे भवेत् ॥ ७ ॥

त्रिदोषजमाह—विद्यादित्यादि । त्रिदोषं तु हृद्रोगं सर्वलिङ्गं=वाता-
दिनिखिललक्षणोपेतं, विद्यात् । क्रिमिजं तीव्रात्तितोदं सकण्डूं विद्यात् । तथो-
त्क्लेदादयः शोथान्ता उपद्रवाश्च तत्र भवन्ति ॥ ६-७ ॥

इति सुधायां हृद्रोगनिदानम् ।

क्रिमीणामुत्प-(ममैकदेशं संक्लेदं रसश्चाप्युपगच्छति ।

त्तिबीजम्—संक्लेदात्कृमयश्चास्य भवन्त्युपहृतात्मनः) ॥ ८ ॥

उपद्रवाः—कृमः सादो भ्रमः शोषो ज्ञेयास्तेषामुपद्रवाः ।

क्रिमिजे क्रिमिजातीनां श्लैष्मिकाणां च ये मताः ॥ ९ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदान एकोनत्रिंशं हृद्रोग-
निदानं समाप्तम् ॥ २९ ॥

—#—

अथ त्रिंशं मूत्रकृच्छ्र-निदानम् ॥ ३० ॥

हेतुसं-व्यायामतीक्ष्णौषधरूक्षमद्यप्रसङ्गनित्यद्रुतपृष्ठयानात् ।

ख्ये—आनूपमांसाध्यशनादजीर्णात्स्युर्मूत्रकृच्छ्राणि नृणां तथाऽष्टौ ॥१॥

हृदयगतविकारानभिधाय बस्तिगतानाह—व्यायामेत्यादि । व्यायामाभ-

जीर्णान्तात्कारणकदम्बादष्टौ मूत्रकृच्छ्राणि स्युः ॥ १ ॥

सम्प्राप्तिः—पृथक्कालाः स्वैः कुपिता निदानैः सर्वेऽथवा कोपमुपेत्य बस्तौ ।

मूत्रस्य मार्गं परिपीडयन्ति यदा तदा मूत्रमतीह कृच्छ्रात् ॥२॥

अष्टविधत्वं विवृणोति—पृथगित्यादिना । पृथक् कालाः=दोषाः, अथवा

सर्वे स्वैर्निदानैः कुपिताः, बस्तौ=मूत्राशये, कोपमुपेत्य मूत्रस्य मार्गं परिपी-
डयन्ति तदा कृच्छ्रान्मूत्रयतीत्यन्वयः । पृथक्पृथक् सन्निपातेन चैकं शल्यज-
पुरीषजशुक्रजामरीजानीत्येकैकानि, एवमष्टौ मूत्रकृच्छ्राणि भवन्ति ॥ २ ॥

वातज-पित्तजे मूत्रकृच्छ्रे—

तीव्रात्तिरुगवङ्क्षणवस्तिमेढ्रे स्वल्पं मुहुर्मूत्रयतीह वातात् ।

पीतं सरक्तं सरुजं सदाहं कृच्छ्रं मुहुर्मूत्रयतीह पित्तात् ॥ ३ ॥

मूत्रकृच्छ्रस्य वातादिभेदेन लिङ्गान्याह—तीव्रेत्यादि । वङ्क्षणः = ऊर्ध्वमेह-
नसन्धिस्थानम् ॥ ३ ॥

कफजं-सन्निपातजं च मूत्रकृच्छ्रम्—

बस्तेः सलिङ्गस्य गुरुत्वशोथौ मूत्रं सपिच्छं कफमूत्रकृच्छ्रे ।

सर्वाणि रूपाणि तु सन्निपाताद्भवन्ति तत्कृच्छ्रतमं हि कृच्छ्रम् ॥ ४ ॥

सलिङ्गस्य=शिशनसहितस्य ॥ ४ ॥

शल्याघातजं-मूत्रवाहिषु शल्येन क्षतेष्वभिहितेषु वा ।

मूत्रकृच्छ्रम्—मूत्रकृच्छ्रं तदाऽऽघाताज्जायते भृशदारुणम् ॥

वातकृच्छ्रेण तुल्यानि तस्य लिङ्गानि निर्दिशेत् ॥ ५ ॥

पुरीषाघातजं-शकृतस्तु प्रतीघाताद्वायुर्विगुणतां गतः ।

मूत्रकृच्छ्रम्—आध्मानं वातशूलं च मूत्रसङ्गं करोति च ॥ ६ ॥

शकृतः = पुरीषस्य, प्रतीघाताद् = धारणात् ॥ ५-६ ॥

अश्मरीहेतुजम्-अश्मरीहेतु तत्पूर्वं मूत्रकृच्छ्रमुदाहरेत् ॥ ७ ॥

शुकहेतुजं-शुके दोषैरुपहते मूत्रमागं विधाविते ।

सशुक्रं मूत्रयेत्कृच्छ्राद्वस्तिमेहनशूलवान् ॥ ८ ॥

अश्मरीहेतु = अश्मरीनिमित्तं, तत्पूर्वम् = अश्मरीपूर्वं, मूत्रकृच्छ्रम्,

उदाहरेत् = कथयेत् ॥ ७ ॥

शर्कराऽश्मर्योरैक्यं—अश्मरी शर्करा चैव तुल्यसम्भवलक्षणे ॥ ९ ॥

अश्मरीशर्करयोः समानत्वमवान्तरभेदं चाह—अश्मरीत्यादि । अश्म-
री शर्करा चैते तुल्यसम्भवलक्षणे = तुल्यः सम्भवः = उत्पत्तिहेतुर्लक्षणं=लिङ्गं
च ययोस्ते तथा ॥ ९ ॥

शर्करावैशेष्यं—विशेषणं शर्करायाः शृणु कीर्तयतो मम ।

पच्यमानाऽश्मरी पित्ताच्छोष्यमाणा च वायुना ।

विमुक्तकफसन्धाना क्षरन्ती शर्करा मता ॥ १० ॥

उपद्रवाः—हृत्पीडा वेपथुः शूलं कुक्षावग्निश्च दुर्बलः ।

तया भवति मूच्छा च मूत्रकृच्छ्रं च दारुणम् ॥ ११ ॥

मूत्रवेगनिरस्ताभिः प्रशमं याति वेदना ।

यावदस्याः पुनर्नैति गुडिका स्रोतसो मुखम् ॥ १२ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने त्रिंशं मूत्रकृच्छ्र-

निदानं समाप्तम् ॥ ३० ॥

विशेषणं—विशेषं, शर्करायाः शृणु-तथाहि-पित्तात्पच्यमाना वायुना शोध्यमाणा चात एव विमुक्तकफसन्धाना=विमुक्तं कफसन्धानं यया सा विच्युतकफसंश्लेषा, वस्तिनः क्षरन्ती सती शर्करा मता=कथिता ॥ १०-१२ ॥
इति सुधायां मूत्रकृच्छ्रनिदानम् ।

अथैकत्रिंशं मूत्राघात-निदानम् ॥ ३१ ॥

मूत्राघात- जायन्ते कुपितैर्दोषैर्मूत्राघाताद्योदश ।

संख्या- प्रायो मूत्रविघाताद्यैर्वातकुण्डलिकाऽऽदयः ॥ १ ॥

मूत्रविकारसामान्यान्मूत्रकृच्छ्रानन्तरं मूत्राघातमाह—जायन्त इत्यादि ।
मूत्रकृच्छ्रे कृच्छ्रत्वमधिकं विबन्धश्चेदिति, मूत्राघाते तु बलवान् विबन्धः कृच्छ्रत्वमल्पमिति परस्परं भेदः ॥ १ ॥

वातकुण्ड- रौक्ष्याद्वेगविघाताद्वा वायुर्बस्तौ सवेदनः ।

लिकालक्षणं—मूत्रमाविश्य चरति विगुणः कुण्डलीकृतः ॥ २ ॥

मूत्रमल्पमथवा सरुजं सम्प्रवर्त्तते ।

वातकुण्डलिकां तां तु व्याधिं विघात्सुदारुणम् ॥ ३ ॥

अष्टीला- आध्मापयन्बस्तिगुदं रुद्ध्वा वायुश्चलोन्नताम् ।

लक्षणम्—कुर्यात्तत्रार्त्तिमष्टीलां मूत्रविण्मार्गरोधिनीम् ॥ ४ ॥

वातबस्तिः—वेगं विधारयेद्यस्तु मूत्रस्याकुशलो नरः ।

निरुणद्धि मुखं तस्य बस्तेर्बस्तिगतोऽनिलः ॥ ५ ॥

मूत्रसङ्गो भवेत्तेन बस्तिकुक्षिनिपीडितः ।

वातबस्तिः स विज्ञेयो व्याधिः कृच्छ्रप्रसाधनः ॥ ६ ॥

मूत्रातीत- चिरं धारयतो मूत्रं त्वरया न प्रवर्त्तते ।

लक्षणं—मेहमानस्य मन्दं वा मूत्रातीतः स उच्यते ॥ ७ ॥

मूत्रजठर- मूत्रस्य वेगेऽभिहते तदुदावर्त्तहेतुकः ।

लक्षणं—अपानः कुपितो वायुस्त्वं पूरयेद् भृशम् ॥ ८ ॥

नाभेरधस्तादाध्मानं जनयेत्तीव्रवेदनम् ।

तन्मूत्रजठरं विद्यादधोबस्तिनिरोधनम् ॥ ९ ॥

मूत्रोत्सङ्ग- बस्तौ वाऽप्यथवा नाले मणौ वा यस्य देहिनः ।

लक्षणं— मूत्रं प्रवृत्तं सज्जेत सरक्तं वा प्रवाहतः ॥ १० ॥

स्रवेच्छनैरल्पमल्पं सरुजं वाऽथ नीरुजम् ।

विगुणानि रुजो व्याधिः स मूत्रोत्सङ्गधंसितः ॥ ११ ॥

मूत्रक्षय- रुक्षस्य कलान्तदेहस्य बस्तिस्थौ पित्तमारुतौ ।

लक्षणं— मूत्रक्षयं सरुदाहं जनयेतां तदाह्वयम् ॥ १२ ॥

मूत्रग्रन्थि-अन्तर्बस्तिमुखे वृत्तः स्थिरोऽल्पः सहसा भवेत् ॥

लक्षणम्—अश्मरीतुल्यरुग्रन्थिमूत्रग्रन्थिः स उच्यते ॥ १३ ॥

मूत्रग्रन्थिमाह—अन्तरित्यादि । अन्तर्बस्तिमुखे = मूत्राशयमुत्प्राश्य-
न्तरे वृत्तः = वर्तुलाकृतिः, अश्मरीतुल्या रुग् = वेदना यत्र स तथाभूतः = सहसा
ग्रन्थिर्यत्र भवेदसौ मूत्रग्रन्थिरुच्यते ।

ननु स्थानवेदनाहेतूनां समानत्वादश्मर्या सह मूत्रग्रन्थेः को विशेष इति
चेदत्रोच्यते—अश्मर्या पित्तादिकं सर्वं संहन्यतेऽत्र मूत्रग्रन्थौ तु रक्तमेवेति विशेषः ।
अपरमपि विशेषज्ञानश्चाश्मरीपूर्वरूपे वर्णितस्य मूत्रे बस्तसगन्धत्वादेर्भावाभा-
वाभ्यां बोधनीयम् ॥ १३ ॥

तन्त्रान्तरे मूत्रग्र (रक्तं वातकफाद् दुष्टं बस्तिद्वारे सुदारुणम् ।

न्यिलक्षणं तु—ग्रन्थि कुर्यात् स कृच्छ्रेण सृजेन्मूत्रं तदावृतम् ॥

अश्मरीसमशूलं तं रक्तग्रन्थि प्रचक्षते) ॥

मूत्रशुक्त मूत्रितस्य स्त्रियं यातो वायुना शुक्लमुद्धतम् ।

लक्षणम्—स्थानाच्च्युतं मूत्रयतः प्राक् पश्चाद्वा प्रवर्तते ।

भस्मोदकप्रतीकाशं मूत्रशुक्तं तदुच्यते ॥ १४ ॥

उष्णवात- व्यायामाध्वातपैः पित्तं बस्ति प्राप्यानिष्कान्वितम् ।

लक्षणं— बस्ति मेढ्रं गुदं चैव प्रदहेत्स्त्रावयेदधः ॥ १५ ॥

मूत्रं हारिद्रमथवा सरक्तं रक्तमेव वा ।

कृच्छ्रात्पुनः पुनर्जन्तोरुष्णवातं भुवन्ति तम् ॥ १६ ॥

मूत्रसाद- पित्तं कफो ह्वावपि वा संहन्येतेऽक्लिष्टेन चेत् ।

लक्षणम्—कृच्छ्रान्मूत्रं तदा पीतं इवेतं रक्तं घनं सृजेत् ॥ १७ ॥

सदाहं रोचनाशङ्कचूर्णवर्णं भवेत्तु तत् ।

शुष्कं समस्तवर्णं वा मूत्रसादं वदन्ति तम् ॥ १८ ॥

विड्विघात-रुक्षदुर्बलयोर्वानोदावृतं शकृद्यदा ॥ १९ ॥

लक्षणं—मूत्रस्रोतोऽनुपद्येत विट्संसृष्टं तदा नरः ।

विड्विगन्धं मूत्रयेत्कृच्छ्राद्विड्विघातं विनिर्दिशेत् ॥ २० ॥

वस्तिकुण्डल-द्रुताध्वलङ्घनायासैरभिघातात्प्रपीडनात् ।

लक्षणं—स्वस्थानाद्वस्तिरुद्धवृत्तः स्थूलस्तिष्ठति गर्भवत् ॥ २१ ॥

शूलस्पन्दनदाहात्तौ बिन्दुं बिन्दुं स्रवत्यपि ।

पीडितस्तु सृजेद्धारां संस्तम्भोद्वेष्टनार्तिमान् ।

वस्तिकुण्डलमाहुस्तं घोरं शस्त्रविषोपमम् ॥ २२ ॥

वाताधिक्यरूपं-पवनप्रबलं प्रायो दुर्निवारमबुद्धिभिः ॥ २३ ॥

वस्तिकुण्डलमाह—द्रुतेत्यादि । उद्धवृत्तः = स्वस्थानादूर्ध्वं गतः, स्थूलो-
स्तिर्गर्भवत् पाद्वे तिष्ठति । अबुद्धिभिर्दुर्निवारम्, एतेन कृच्छ्रसाध्यत्वं द-
शितम् ॥ २१-२३ ॥

इति सुधायां मूत्राघातनिदानम् ।

पित्तकफ- तस्मिन्पित्तान्विते दाहः शूलं मूत्रविवर्णता ।

सम्बद्धयो रूपं—श्लेष्मणा गौरवं शोथः स्निग्धं मूत्रं घनं सितम् ॥ २४ ॥

साध्यासाध्यत्वं—श्लेष्मरुद्धबिलो वस्तिः पित्तोदीर्णो न सिध्यति ।

अविभ्रान्तबिलः साध्यो न तु यः कुण्डलीकृतः ॥ २५ ॥

कुण्डलीभूतरूपं—स्याद्वस्तौ कुण्डलीभूते तृणमोहः श्वास एव च ॥ २६ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदान एकत्रिंशं मूत्राघात-

निदानं समाप्तम् ॥ ३१ ॥

अथ द्वात्रिंशमश्मरी-निदानम् ॥ ३२ ॥

संख्या—वातपित्तकफैस्तिष्ठच्चतुर्थीं शुक्रजाऽपरा ।

प्रायः श्लेष्माश्रयाः सर्वा अश्मर्यः स्युर्यमोपमाः ॥ १ ॥

मूत्रावरोधसाधर्म्यान्मूत्राघातादनन्तरमश्मरीमाह—घातेत्यादि । वातादि-
भिस्तिष्ठोऽश्मर्यो भवन्ति चतुर्थीं शुक्रजा च भवत्येका । सर्वाः प्रायः श्लेष्मा-
श्रयाः=कफप्रधानाः, शुक्रजां विना, तत्र शुक्रस्यैव प्रधानकारणत्वात् । यमोप-
माः=सद्यःप्राणहराः ॥ १ ॥

अश्मरीस-विशोषयेद्वस्तिगतं सशुक्रं मूत्रं सपित्तं पवनः कफं वा ।

म्प्राप्तिः—यदा तदाऽश्मर्युपजायते तु क्रमेण पित्तेष्विव रोचना गोः ॥ २ ॥

पूर्वरूपं—नैकदोषाश्रयाः सर्वा अथासां पूर्वलक्षणम् ।

बस्त्याध्मानं तदासन्नदेशेषु परितोऽतिरूक् ॥

मूत्रे बस्तसगन्धत्वं मूत्रकृच्छ्रं ज्वरोऽरुचिः ॥ ३ ॥

पूर्वरूपमाह—नैकेत्यादि । तदासन्नदेशेषु=वस्तिसमीपदेशेषु, परितः=

समन्ततः, मूत्रे बस्तसगन्धत्वं=छागसमगन्धत्वम् ॥ ३ ॥

सामान्यरूपं—सामान्यलिङ्गं रुद्धनाभिसेवनीबस्तिमूर्धसु ॥ ४ ॥

तद्भावाभाव-विशीर्णधारं मूत्रं स्यात्तया मार्गं निरोधिते ।

यो रूपं—तद्व्यपायात्सुखं मेहेदच्छं गोमेदकोपमम् ॥ ५ ॥

सामान्यलक्षणमाह—सामान्येत्यादि । विशीर्णधारं=विच्छिन्नधारं, तद्व्य-
पायात्=मूत्रमार्गादश्मर्या अपगमात्, गोमेदकोपमं=गोमेदको=लोहित-
मणिस्तद्वद् वर्णम् ॥ ४-५ ॥

संचोभायासकार्यं—तत्संक्षोभात्क्षते साक्षमायासाच्चातिरुभवेत् ॥ ६ ॥

साखं=सरक्तम् ॥ ६ ॥

वातिकाश्मरी-तत्र वाताद् भृशं चार्तो दन्तान् खादति वेपते ।

लक्षणं—गृह्णाति मेहनं नाभिं पीडयत्यनिशं कणनम् ॥ ७ ॥

सानिलं मुञ्चति शक्नुमुहुर्मेहति बिन्दुशः ।

इयावारुणाऽश्मरी चास्य स्याच्चिता कण्टकैरिव ॥ ८ ॥

पैत्तिकाश्मरी-पित्तेन दह्यते बस्तिः पच्यमान इवोष्मवान् ।

लक्षणं—भललातकास्थिसंस्थाना रक्तपीताऽसिताश्मरी ॥ ९ ॥

कफजाश्मरी-बस्तिर्निस्तुष्यत इव इलेष्मणा शीतलो गुरुः ।

लक्षणं—अश्मरी महती इलक्षणा मधुवर्णाऽथवा सिता ॥ १० ॥

दोषजास्तु बालानामेव भवन्ति—

एता भवन्ति बालानां तेषामेव च भूयसा ॥ ११ ॥

त्रिदोषजमाह—एता इत्यादि । एतास्त्रिदोषजाः, बालानां=बालकानां
भवन्ति ॥ ११ ॥

सुखसाध्याश्च ताः—आश्रयोपचयात्पत्वाद् ग्रहणाहरणे सुखाः ॥ १२ ॥

आश्रयोपचयात्पत्वात्=आश्रयो=वस्तिस्थानम्, उपचयः=स्थूलता,
तयोरल्पत्वाद्द्वैहाल्पत्वादिति भावः । तस्मात्तथा । अत एव ग्रहणाहरणे सुखाः,

ग्रहणम् = अङ्गुलीभ्यां धारणम्, आहरणञ्च = शस्त्रादिना पाटनपूर्वकमा-
कर्षणम् ॥ १२ ॥

शुक्राश्मरी तु-शुक्राश्मरी तु महतां जायते शुक्रधारणात् ।

महतामेव स्थानाच्छ्युतममुक्तं हि मुष्कयोरन्तरेऽनिलः ।

शोषयत्युपसंगृह्य क्षुक्रं तच्छुक्रमश्मरी ॥

वस्तिरुद्धमूत्रकृच्छ्रत्वमुष्कश्चयथुकारिणी ॥

तस्यामुत्पन्नमात्रायां शुक्रमेति विलीयते ॥ १३ ॥

अश्मर्येवावस्थाभेदेन शर्करारूपं प्राप्नोति तदाह-अश्मर्येवेति । चकारात्
सिकताऽपि भवतीति भावः ॥ १३ ॥

शर्कराया लक्षणं संप्राप्तिश्च—

पीडिते त्वक्काशेऽस्मिन्नश्मर्येव च शर्करा ।

अणुशो वायुना भिन्ना सा तस्मिन्ननुलोमगे ॥ १४ ॥

अश्मरीशर्क-निरति सहसा मूत्रे प्रतिलोमे निरुध्यते ।

रोपद्रवा— मूत्रोतः प्रवृत्ता सा सक्ता कुर्यादुपद्रवान् ॥ १५ ॥

कथमश्मरी शर्करा भवतीति तदाह-अणुश इत्यादि । अणुशः=अल्पशः,
वायुनाभिन्ना=विदीर्णा, तस्मिन्=वायौ, अनुलोमगे सति मूत्रेण सह
निरति=निर्गच्छति ॥ १४-१५ ॥

दौर्बल्यं सदनं काश्यं कुक्षिशूलमथारुचिम् ।

पाण्डुत्वमुष्णवातं च तृष्णां हृत्पीडनं वमिम् ॥ १६ ॥

असाध्यरूपं-प्रशूननाभिवृषणं बद्धमूत्रं रुजाऽऽतुरम् ।

अश्मरी क्षपयत्यांशु सिकता शर्कराऽऽन्विता ॥ १७ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने द्वात्रिंशमश्मरीनिदानं

समाप्तम् ॥ ३२ ॥

पूर्वार्द्धं समाप्तम् ।

असाध्यलक्षणमाह—प्रशूनेत्यादि । वृषणः = अण्डकोषः । रुजाऽऽतुरं =
वेदनायुक्तं, क्षपयति = मारयति ॥ १७ ॥

इति सुधायामश्मरीनिदानम् ॥

अथ सुधोपेते माधवनिदाने

उत्तरार्द्धम् ।

—१—

अथ त्रयस्त्रिंशं प्रमेह-प्रमेहपिडका-निदानम् ॥ ३३ ॥

प्रमेहहेतुः—आस्यासुखं स्वप्नसुखं दधीनि ग्राम्यौदकानूपरसाः पयांसि ।

नवान्नपानं गुडवैकृतं च प्रमेहहेतुः कफकृच्च सर्वम् ॥ १ ॥

बस्तिगतविकारसाधर्म्यादश्मर्यनन्तरं प्रमेहमाह—आस्यासुखमित्यादि ।

आस्यासुखम् = आस्या “गद्वा” इति लोके, तस्याः सुखं तत्रोपविष्टस्य निर्व्या-
पारत्वम् । ग्राम्यौदकानूपरसाः = ग्राम्याः = छागादयः, औदकाः = मत्स्यादयः,
आनूपाः = महिषादयः, तेषां रसाः = मांसरसाः । सर्वं कफकृत् = श्लेष्मबृद्धिकरं
निखिलं वस्तु प्रमेहहेतुरस्तीति शेषः ॥ १ ॥

कफपित्तमेह-मेदश्च मांसं च शरीरजं च क्लेदं कफो बस्तिगतः प्रदूष्य ।

योः सम्प्राप्तिः—करोति मेहान् समुदीर्णमुष्णैस्तानेव पित्तं परिदूष्य चापि ॥ २ ॥

वातमेहसं-क्षीणेषु दोषेष्ववकृष्य धातून्

प्राप्तिः—सन्दूष्य मेहान् कुरुतेऽनिलश्च ॥ ३ ॥

पृथग्दोषसंख्या साध्ययाप्यासाध्यविवेकश्च—

साध्याः कफोत्था दश, पित्तजाः षड् याप्या, न साध्यः पवनाच्चतुष्कः ।

समक्रियत्वाद्विषमक्रियत्वान्महात्ययत्वाच्च यथाक्रमं ते ॥ ४ ॥

कफपित्तवातजादिमेहानां क्रमतः सम्प्राप्तिं दर्शयति—मेद इत्यादिना ।

बस्तिगतः = मूत्राशयस्थः, कफो मेदोर्मांसादिकं प्रदूष्य श्लैष्मिकान् मेहान्
करोति । एवं पित्तं तानेव मेदोर्मांसादीन् प्रदूष्य समुदीर्णं = परिबृद्धं, सत् पित्त-
कान् मेहान् विदधाति । अनिलश्च क्षीणेषु = दुर्बलेषु दोषेषु धातून्, अव-
कृष्य = मूत्राशयमार्गमानीय, मेहान् कुरुते, तत्र यथाक्रमं कफोत्थाः = दश
साध्याः । पित्तजाः षड् याप्याः पवनाच्चतुष्को न साध्यः । साध्ययाप्यप्रत्या-
ख्येयत्वे क्रमतो हेतुनुदाहरन्ति—समक्रियत्वादित्यादिना । समक्रियत्वात्—
कफस्य दोषस्य दूष्यस्य च मेदोर्मांसादेः समानत्वात् कटुतिक्तादिक्रियायाः ।
विषमक्रियत्वादिति—पित्तस्य दूष्यस्य मेदोर्मांसादेश्च परस्परं विपरीतक्रिय-

त्वात्—पित्तहरं मधुरादि मेदोजनकं, मेदःक्षपणं च कटुकादि पित्तजनकमिति क्रियावैषम्यम् । महात्त्वयत्वादिति । मज्जादिगम्भीरधात्वपकर्षणेन बहुव्याप-
त्तिकरत्वात् ॥ २-४ ॥

दोषदूष्य- कफः सपित्तः पवनश्च दोषा, मेदोऽन्नशुक्राम्बुवसालसीकाः ।

विवेकः—मज्जा रसौजः पिशितं च दूष्याः प्रमेहिणां विंशतिरेव मेहाः ५

दोषदूष्यसंग्रहमाह—कफ इत्यादिना । सपित्तः कफः पवनश्चेति त्रयो-
दोषाः । मेदःप्रभृतयः पिशितान्ता दश दूष्याः, एभ्यो विंशतिर्मेहा जायन्ते ।
अच्छं=रक्तम्, वसा=मांसस्नेहः, लसीका=उदकविशेषः, रसौजः=अत्र रस-
श्चौजश्चेति द्वन्द्वः । पिशितं=मांसम् ॥ ५ ॥

पूर्वरूपं— दन्तादीनां मलाढयत्वं प्राग्रूपं पाणिपादयोः ।

दाहश्चिक्कणता देहे तृष् स्वाद्वास्थ्यं च जायते ॥ ६ ॥

पूर्वरूपमाह—दन्तादीनामित्यादि । आदिपदेन नेत्रकर्णादीनामपि संग्र-
हः । पाणिपादयोः=करचरणयोः, दाहः, देहे चिक्कणता मेदोदुष्टेः । स्वा-
द्वास्थ्यं=मुखमाधुर्यम् ॥ ६ ॥

सामान्यरूपं सामान्यं लक्षणं तेषां प्रभूताविलमूत्रता ।

भेदकल्पना च दोषदूष्याविशेषेऽपि तत्संयोगविशेषतः ॥

मूत्रवर्णादिभेदेन भेदो मेहेषु कल्प्यते ॥ ७ ॥

सामान्यलिङ्गमाह—सामान्यमिति । प्रभूताविलमूत्रता=प्रभूतमूत्रत्वं
दूष्यद्रवधातुसम्बन्धात् । आविलमूत्रत्वं=दोषदूष्यसम्बन्धात् । दोषदूष्याविशे-
षेऽपि=दोषाः=वातादयः, दूष्याः=मेदःप्रभृतयस्तेषामविशेषेऽपि=सामान्येऽपि,
तत्संयोगविशेषतः=तेषां दोषदूष्यादीनामुत्कर्षापकर्षकृतसंयोगभेदात्, मूत्र-
वर्णादिभेदेन=मूत्रादिवर्णभेदं दृष्ट्वा समानानां हेतूनां भेदो मेहेषु कल्प्यते
=विधीयते । यथा मृदभाजनानां मृदादिकारणकदम्बस्याभेदेऽपि कुलालादिसं-
योगभेदादुदञ्चनादिप्रपञ्चभेदस्तथेति ॥ ७ ॥

उदकमेहः—अच्छं बहु सितं शीतं निर्गन्धमुदकोपमम् ।

मेहत्युदकमेहेन किञ्चिदाविलपिच्छिलम् ॥ ८ ॥

श्लेष्मणः श्वेतादिभिर्दशविधैर्गुणैर्भ्यस्तैः समस्तैश्च योगप्रदुदकमेहादिका-
लमेहान्ता दश मेहाः श्लैष्मिका जायन्ते तानेव विवृणोति—अच्छमित्यादिना ।
आविलं=धनम् ॥ ८ ॥

इक्षुमेहः—इक्षो रसमिवात्यर्थं मधुरं चेक्षुमेहतः ।

सान्द्रमेहः—सान्द्रीभवेत् पर्युषितं सान्द्रमेहेन मेहति ।

सुरामेहः—सुरामेही सुरातुल्यमुपर्यच्छमधो घनम् ॥ ९ ॥

पिष्टमेह-शुक्र-संहृष्टरोमा पिष्टेन पिष्टवद्बहुलं सितम् ।

मेहौ—शुक्राभं शुक्रमिश्रं वा शुक्रमेही प्रमेहति ॥ १० ॥

सिकतामेह मूर्त्ताणून् सिकतामेही सिकतारूपिणो मलान् ।

शीतमेहौ—शीतमेही सुबहुशो मधुरं भृशशीतलम् ॥ ११ ॥

मूर्त्तान् = कठिनान्, अणून् = सूक्ष्मान्, सिकतारूपिणः = बालकास-
दृशान्, उक्तं च क चित्तन्त्रे पथरूपेणैतस्य दशविधस्य विवरणम्—शीता-
च्छशीतैरुदकप्रमेहः स्यादिक्षुवाही मधुराच्छशीतात् । पित्तोत्कटः स्व-
च्छगुणात् सुराऽऽख्यो मूर्त्ताणुयुक्तः सिकताप्रमेहः ॥ मन्देन मूत्रेण शनैः
प्रमेहो गुरोर्विदग्धाल्लवणप्रमेहः । पिष्टप्रमेहः खलु शुक्रमार्गात् सम-
स्तसान्द्रेण तु सान्द्रमेहः ॥ स्निग्धेन शुक्लेण च शुक्रमेहः स्यात् फेनमेहो
गुरुशुक्लयोगात् । इत्येभिर्दशैः कफदोषजातैर्नृणां प्रमेहा दश सम्भ-
वन्ति ॥ इति ॥ ११ ॥

शनैर्मेहला-शनः शनः शनैर्मेही मन्दं मन्दं प्रमेहति ।

लामेहौ—लाळातन्तुयुतं मूत्रं लालामेहेन पिच्छलम् ॥ १२ ॥

क्षारमेह-नी-गन्धवर्णरसस्पर्शैः क्षारेण क्षारतोयवत् ।

ल-कालमेहाः—नीलमेहेन नीलाभं, कालमेही मसीनिभम् ॥ १३ ॥

क्षारनीलादिषड्विधैः पित्तगुणैः क्षारमेहादयः षट् प्रमेहा जायन्ते तान् गन्ध-
वर्णरसस्पर्शैरित्यादिना दर्शयति—गन्धेत्यादि । क्षारतोयवत् = क्षारजलवत्,
नीलाभं = चाषपत्रवर्णम्, मसीनिभं = कृष्णवर्णं, मसी‘स्याही’ इति लोके
प्रसिद्धः ॥ १३ ॥

हारिद्रमाञ्जि-हारिद्रमेही कटुकं हरिद्रासंनिभं दृढम् ।

धरक्तमेहाः—विस्त्रं माञ्जिष्ठमेहेन मञ्जिष्ठासलिलोपमम् ।

विस्त्रमुष्णं सल्लवणं रक्ताभं रक्तमेहतः ॥ १४ ॥

विस्त्रम् = आमगन्धि ॥ १४ ॥

वसामेही—वसामेही वसामिश्रं वसाऽऽभं मूत्रयेन्सुदुः ॥ १५ ॥

जातेन च यथाक्रमं वसामञ्जौजोसलीकामिथथाक्रमं वसामेहादयो जायन्ते ता-

नाह—वसेत्यादि । वसा = मांसस्नेहः, वसामिश्रं = वसासंयुक्तं, वसाऽऽभं = वसासदृशम् ॥ १५ ॥

मज्जामेहः—मज्जाऽऽभं मज्जमिश्रं वा मज्जमेही सुहृसुहः ।

क्षौद्रमेही—कषायं मधुरं रुक्षं क्षौद्रमेहं वदेद् बुधः ॥ १६ ॥

हस्तिमेहः—हस्ती मत्त इवाजस्रं मूत्रं वेगविबर्जितम् ।

सलसीकं विबद्धं च हस्तिमेही प्रमेहति ॥ १७ ॥

हस्तिमेही, मत्तः = मदान्धः, हस्ती = गजः, इव, अजस्रं = निरन्तरं, वेगविबर्जितं = वेगशून्यं, सलसीकं = लसीकया समेतं, विबद्धं = पिण्डीभूतम्, इव प्रमेहति ॥ १७ ॥

कफमेहोपद्रवाः—अविपाकोऽरुचिश्छर्दिनिद्रा कासः सपीनसः ।

उपद्रवाः प्रजायन्ते मेहानां कफजन्मनाम् ॥ १८ ॥

कफजादिमेहानामुपद्रवानाह—अविपाक इत्यादिना । अविपाकोऽन्ना-
न्नाम् । सपीनसः = प्रतिश्याययुक्तः ॥ १८ ॥

पित्तमेहोप-बस्तिमेहनयोस्तोदो मुष्कावद्वरणं ज्वरः ।

द्रवाः—दाहतृष्णाऽम्लिका मूर्च्छा विद्भेदः पित्तजन्मनाम् ॥ १९ ॥

बस्तिमेहनयोः = मूत्राशयशिशनयोः । अम्लिका = अम्लोद्धारः । विद्भेदः = पुरीषप्रवृत्तिः ॥ १९ ॥

वातमेहो-वातजानामुदावर्तः कम्प-हृद्ग्रह-लोलताः ।

पद्रवाः—शूलमुन्निद्रता शोषः कासः श्वासश्च जायते ॥ २० ॥

लोलता = सर्वरसाशिता ॥ २० ॥

असाध्यरूपं—यथोक्तोपद्रवाविष्टमतिप्रसूतमेव च ।

पिडकापीडितं गाढः प्रमेहो हन्ति मानवम् ॥ २१ ॥

मधुमेहिनो वीर्येण जातस्यासाध्यता—

जातः प्रमेही मधुमेहिनो वा न साध्य उक्तः स हि बीजदोषात् ॥ २२ ॥

असाध्यत्वमाह—जात इत्यादि । जातः प्रमेही = जन्मनैव यः प्रमेही, मधुमेहिनो वा जातः = उत्पन्नः, हि यो बीजदोषात् = शरीरारम्भकपितृशुक्रदोषात् स न साध्यः ॥ २२ ॥

सर्वेऽपि कुलजा रोगा असाध्या भवन्ति—

ये चापि के चित्कुलजा विकारा भवन्ति तांस्तान्प्रबुद्धस्यसाध्यान् ॥ २३ ॥

ये चापि के चित्=कुष्ठादयो विकाराः, कुलजाः=वंशपरम्परोद्भवाः, भवन्ति तानप्यसाध्यान् वदन्ति ॥ २३ ॥

मधुमेहत्व-सर्व एव प्रमेहोस्तु कालेनाप्रतिकारिणः ।

हेतुः—मधुमेहत्वमायान्ति तदाऽसाध्या भवन्ति हि ॥ २४ ॥

उपेक्षया कफजादिप्रमेहाणां मधुमेहत्वं प्रदर्शयन्नाह—सर्व इत्यादिना । सर्व एव प्रमेहाः, अप्रतिकारिणः=चिकित्सितमुर्कतः, कालेन समयमासाद्य, मधुमेहत्वमायान्ति तदाऽसाध्या भवन्ति ॥ २४ ॥

मधुमेहरूप-मधुमेहे मधुसमं जायते स किल द्विधा ।

कुन्दे धातुक्षयाद्वायौ दोषावृतपथेऽथवा ॥ २५ ॥

आवृतो दोषलिङ्गानि सोऽनिमित्तं प्रदर्शयन् ।

क्षणात्क्षीणः क्षणात्पूर्णो भजते कृच्छ्रसाध्यताम् ॥

मधुरं यच्च मेहेषु प्रायो मध्विव मेहति ।

सर्वेऽपि मधुमेहाख्या माधुर्याच्च तनोरतः ॥ २६ ॥

मधुमेहे मधुसमं=क्षौद्रतुल्यं मूत्रं जायते । स च मधुमेहो हि द्विधा सम्भवति, एकस्तु धातुक्षयात्कुन्दे वायौ जायते, द्वितीयो हि दोषावृतपथे । आवृतो दोषलिङ्गानि, येन पित्तादिनाऽऽवृतस्तस्य लिङ्गानि दर्शयति सः, अनिमित्तम् =अकस्मात्, क्षणात् क्षीणः क्षणात् पूर्णो वा भवन् कृच्छ्रसाध्यतां भजत इति ।

मधुमेहशब्दप्रवृत्तौ निमित्तं दर्शयति—मधुरं यच्चेति । यद्=यस्मात् कारणात्, मेहेषु मध्विव प्रायो मधुरं मेहति, अतः, तनोः=शरीरस्य, माधुर्याच्च मधुमेहाख्यां सर्वे लभन्त इति ॥ २५-२६ ॥

प्रमेहपिडकाया नामानि स्थानं संख्या च—

शराविका कृच्छ्रपिका जालिनी विनताऽलजी ।

मसूरिका सर्षपिका पुत्रिणी सविदारिका ॥ २७ ॥

विद्रधिश्चेति पिडकाः प्रमेहोपेक्षया दश ।

सन्धिर्मसु जायन्ते मांसलेषु च धामसु ॥ २८ ॥

उपेक्षया शराविकाऽऽदयो दश पिडका जायन्ते, ता विवृणोति—शराविकेत्यादि । प्रमेहोपेक्षया दश पिडका जायन्ते । के चिच्च नव पिडकाः सन्तीति भाषन्ते कुलत्पिकाग्रहणात् तत्र मसूरिकाया एव भेदग्रहणान्न विरोधः । चरके तु सप्त पिडका यद्यपि वर्णितास्तथाऽप्युत्तरत्र तथाऽन्याः पिडकाः सन्तीति वर्णनादन्यासामपि सम्भवः सूचित एवेति नात्र प्रतिकरणतेति ज्ञेयम् ॥ २७-२८ ॥

शराविका-अन्तोन्नता तु तद्रूपा निम्नमध्या शराविका ।

सर्षपिका—गौरसर्षपसंस्थाना तत्प्रमाणा च सर्षपी ॥ २९ ॥

सर्षासां पिडकानामाकृतिमाह-अन्तोन्नतेत्यादिना । तद्रूपा=शरावरूपा २९
कच्छपिका सदाहा कूर्मसंस्थाना ज्ञेया कच्छपिका बुधैः ।

जालिनी च-जालिनी तीव्रदाहा तु मांसजालसमावृता ॥ ३० ॥

कूर्मसंस्थाना=कच्छपाकृतिः ॥ ३० ॥

विनता—अवगाढरुजाक्लेदा पृष्ठे वाऽप्युदरेऽपि वा ।

महतो पिडका नीला विनता नाम सा स्मृता ॥ ३१ ॥

पुत्रिणी-महत्यल्पाचिता ज्ञेया पिडका चापि पुत्रिणी ।

मसूरिका—मसूराकृतिसंस्थाना विज्ञेया तु मसूरिका ॥ ३२ ॥

अलजी रक्ता सिता स्फोटचिता दारुणा त्वलजी भवेत् ।

विदारिका-विदारीकन्दवद्वृत्ता कठिना च विदारिका ॥

विद्रधिका—विद्रधेर्लक्षणैर्युक्ता ज्ञेया विद्रधिका तु सा ॥ ३३ ॥

विद्रधेर्लक्षणैर्युक्तेतिवर्णनाद् विद्रधेर्विद्रधिकाया भेदः सिद्धो भवति ॥ ३३ ॥

पिडकोत्पत्तिर्ये यन्मयाः स्मृता मेहास्तेषामेतास्तदात्मिकाः ॥

हेतुनिर्देशः—विना प्रमेहमप्येता जायन्ते दुष्टमेदसः ।

तावच्चैता न लक्ष्यन्ते यावद्वास्तुपरिग्रहः ॥ ३५ ॥

पिडकानामारम्भहेतून्दर्शयति—य इत्यादिना । ये मेहाः, यन्मयाः=यद्दोष-
धारब्धाः, तेषां=मेहानां, पिडका अप्येताः, तदात्मिकाः = तद्दोषव्ययः, भवन्तीति
शेषः । एताः पिडकाः प्रमेहं विनाऽपि दुष्टमेदसः पुरुषस्य जायन्ते, एताः पिडका-
स्तावद्, लक्ष्यन्तेन=न प्रत्यक्षीभवन्ति, यावद्, वास्तुपरिग्रहः=वास्त्वधिष्ठानं
न भवतीति ॥ ३४-३५ ॥

असाध्याः—गुदे हृदि शिरस्यंसे पृष्ठे मर्मसु चोत्थिताः ।

सोपद्रवा दुर्बलाग्नेः पिडकाः परिवर्जयेत् ॥ ३६ ॥

पिडकोपद्रवा-(तृट्कासमांससङ्कोच-मोहहिक्कामदज्वराः ।

स्तु चरके—विसर्पमर्मसंरोधाः पिडकानामुपद्रवाः ॥ ३७ ॥

प्रमेहमुक्तल-प्रमेहिणो यदा मूत्रमनाविलमपिच्छलम् ।

क्षणम्— विशदं तिक्तकटुकं तदारोग्यं प्रचक्षते) ॥ ३८ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने त्रयविंशं प्रमेह-प्रमेह-

पिडका-निदानं समाप्तम् ॥ ३३ ॥

असाध्यपिडकालक्षणमाह—गुद इत्यादि । अंसे=बाहुमूले । सोपद्रवाः=तृट्कासाथुपद्रवयुक्ताः । 'तृट्कासमांससङ्कोचमोहहिक्कामदज्वराः । विसर्पमर्मसंरोधाः पिडकानामुपद्रवाः' । पिडकाः प्रायेणाधोदेशेष्वेव सम्भवन्ति दोषदूष्याणामधःप्रसरणस्वभावात् (रसादीनां च दौर्बल्यान्नोर्ध्वमुत्तिष्ठन्ति प्रमेहिणां दोषाः) इति चरकवचनाच्च । के चिदामनन्ति नारीणां न प्रमेहो भवति तासां प्रतिमासं रजःसंशुद्धेर्दोषाणां शरीरस्य च वैमल्यादिति, तन्न, स्त्रीष्वपि प्रमेहदर्शनात् । रजःसंशुद्धिद्वारा रोगान्तरासद्भावस्यैव निरूपणीयत्वाच्च ॥ ३६ ॥

इति सुधायी प्रमेहप्रमेहपिडकानिदानम् ।

अथ चतुस्त्रिंशं मेदो-रोग निदानम् ॥ ३४ ॥

मेदसो हेतुः—अव्यायामदिवास्वप्नश्लेष्मलाहारसेविनः ।

मधुरोऽन्नरसः प्रायः स्नेहान्मेदः प्रवर्द्धयेत् ॥ १ ॥

सम्प्राप्तिः—मेदसाऽऽवृतमार्गत्वात् पुण्यन्त्यन्ये न धातवः ।

मेदस्तु चीयते तस्मादशक्तः सर्वकर्मसु ॥ २ ॥

क्षुद्रश्वासतृषामोहस्वप्नक्रथनसादनैः ।

युक्तः क्षुत्स्वेददौर्गन्ध्यैरल्पप्राणोऽल्पमैथुनः ॥ ३ ॥

अव्यायामेत्यादि । मधुरोऽन्नरसोऽव्यायामादिसेविनः पुरुषस्य स्नेहाद् मेदः-प्रबर्धयेद्, मेदसाऽऽवृतमार्गत्वाद्, अन्ये=अस्थादयः, धातवो न पुण्यन्ति । अतो-मेदः, चीयते=एकत्रीभवति । तस्मात् पुरुषस्सर्वकर्मस्वसक्तो भवति, क्षुद्रश्वासा-दिरोगाक्रान्तश्च जायते ॥ १-३ ॥

तत्रोदरवृद्धिः-मेदस्तु सर्वभूतानामुदरेष्वस्थिषु स्थितम् ।

हेतुः— अत एवोदरे वृद्धिः प्रायो मेदस्त्विनो भवेत् ॥ ४ ॥

सर्वभूतानां=निखिलप्राणिनाम्, उदरे, अण्वस्थिसंस्थितं=सूक्ष्मास्थि-सम्पृक्तं, मेदो भवति । अत एव मेदस्त्विन उदर एव प्रायो वृद्धिर्भवति ॥ ४ ॥

क्षुधावृद्धिर्-मेदसाऽऽवृतमार्गत्वाद्वायुः कोष्ठे विशेषतः ।

तुश्च— चरन् सन्धुक्षयत्यग्निमाहारं शोषयत्यपि ॥ ५ ॥

तस्मात् स शीघ्रं जरत्यत्याहारमभिकाङ्क्षति ।

विकारांश्चाप्नुते घोरान् कांश्चित् कालम्यतिक्रमात् ॥ ६ ॥

एतावुपद्रवकरौ विशेषादग्निमारुतौ ।

एतौ तु दहतः स्थूलं वनदावो वनं यथा ॥ ७ ॥

असाध्य- मेदस्यतीव संबृद्धे सहसैवानिलादयः ।

स्थितिः— विकारान् दाहणान् कृत्वा नाशयन्त्याशु जीवितम् ॥ ८ ॥

अतिस्थूल- मेदोमांसातिबृद्धत्वाच्चलस्फिगुदरस्तनः ।

रूपम्— अयथोपचयोत्साहो नरोऽतिस्थूल उच्यते ॥ ९ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने चतुर्विंशं मेदोनिदानं-
समाप्तम् ॥ ३४ ॥

अतिस्थूलमाह—मेद इत्यादि । चलस्फिगुदरस्तनः = चलत् स्फिगुदर-
स्तनं यस्य स तथाभूतः । अयथोपचयोत्साहः = अयथावन्मांसोपचय उत्सा-
हश्च यस्य स तथा ॥ ९ ॥

इति सुधायां मेदोरोगनिदानम् ।

अथ पञ्चत्रिंशमुदर-निदानम् ॥ ३५ ॥

हेतुः— रोगाः सर्वेऽपि मन्देऽग्नौ सुतरामुदराणि च ।

अजीर्णान्मलिनैश्चान्नैर्जायन्ते मलसंचयात् ॥ १ ॥

अग्नौ मन्दे सति प्रायः सर्वे रोगा जायन्ते । उदराणि = उदरस्थरोगाः
उदरशब्दो हि उदरस्थपरस्तात्स्थ्याल्लक्षणया । सुतरामजीर्णादिभिर्मलसञ्च-
याद्वा जायन्ते । मलाः = दोषाः, पुरीषादयश्च ॥ १ ॥

सम्प्राप्तिः— रुद्ध्वा स्वेदाम्बुवाहीनि दोषाः स्रोतांसि सञ्चिताः ।

प्राणान्गन्यपानान् सन्दूष्य जनयन्त्युदरं नृणाम् ॥ २ ॥

सम्प्राप्तिमाह—रुद्ध्वेति । सञ्चिताः = एकत्रस्थिताः, दोषाः स्वेदाम्बुवहा-
नि स्रोतांसि रुद्ध्वा प्राणान्गन्यपानान् सन्दूष्य नृणामुदरं जनयन्तीत्यन्वयः ॥ २ ॥
सामान्य- आध्मानं गमनेऽशक्तिर्दौर्बल्यं दुर्बलाम्रिता ।

रूपम्— शोथः सदनमङ्गानां सङ्गो वातपुरीषयोः ॥

दाहस्तन्द्रा च सर्वेषु जठरेषु भवन्ति हि ॥ ३ ॥

सामान्यरूपमाह—आध्मानमित्यादि । वातपुरीषयोः सङ्गः = मलमूत्रयो-
रवरोधः । सदनं = ग्लानिः ॥ ३ ॥

संख्या— पृथग्दोषैः समस्तैश्च प्लीहबद्धक्षतोदकैः ।

सम्भवन्त्युदराण्यष्टौ तेषां लिङ्गं पृथक् शृणु ॥ ४ ॥

अथाबुदराणि सम्भवन्ति/तदाह—पृथगित्यादिना । १—वातोदरः, २—पित्तोदरः, ३—कफोदरः, ४—सान्निपातिकोदरः, ५—प्लीहोदरः, ६—बद्धोदरः, ७—क्षतोदरः, ८—जलोदरः, एवमष्टा बुदराणि । प्लीहोदरादीनि यद्यपि दोषजान्येव तथाऽपि हेतुलिङ्गचिकित्साभेदात्पृथग्वर्णितानि ॥ ४ ॥

वातोदर-तत्र वातोदरे शोथः पाणिपान्नाभिकुक्षिषु ।

क्षणं—कुक्षिपार्श्वोदरकटीपृष्ठरुक् पर्वभेदनम् ॥ ५ ॥

शुष्ककासोऽङ्गमर्दोऽधोगुरुता मलसंग्रहः ॥ ६ ॥

श्यावारुणत्वगादित्वमकस्माद् बृद्धिहासवत् ।

सतोदभेदमुदरं तनुकृष्णसिराततम् ॥ ७ ॥

आध्मातहतित्वच्छब्दमाहृतं प्रकरोति च ।

वायुश्चात्र सरुक्शब्दो विचरेत्सर्वतो गतिः ॥ ८ ॥

वातोदरमाह—तत्रेत्यादि । मलसंग्रहः=पुरीषाप्रवृत्तिः । अकस्माद्बृद्धिहासवत्=अनियतोपचयापचयवान्, आध्मातहतित्वम्=अनिलपूर्णचर्मपुटकवत् ॥ ५-८ ॥

पित्तोदर- पित्तोदरे ज्वरो मूर्च्छां दाहस्तृद् कटुकास्यता ।

रूपं— भ्रमोऽतिसारः पीतत्वं त्वगादाबुदरं हरित् ॥ ९ ॥

पीतताम्रसिरानर्द्धं सस्वेदं सोष्म दह्यते ।

धूमायते मृदुस्पर्शं क्षिप्रपाकं प्रदूयते ॥ १० ॥

पैत्तिकमाह—पित्तोदरेत्यादि । पीतताम्रसिरानर्द्धं=पीतताम्राभिः सिराभिरानर्द्धं=ज्याप्तम्, सोष्म=ऊष्मणा=दाहेन सह वर्त्तमानं सोष्म, क्षिप्रपाकं=शीघ्रपाकम् ॥ ९-१० ॥

कफोदर- श्लेष्मोदरऽङ्गसदनं स्वापद्भवयथुगौरवम् ।

रूपं— निद्रोत्कलेशोऽहचिः श्वासः कासः शुक्लत्वगादिता ॥ ११ ॥

उदरं स्तिमितं स्निग्धं शुक्लराजीततं महत् ।

चिराभिवृद्धं कठिनं शीतस्पर्शं गुरु स्थिरम् ॥ १२ ॥

त्रिदोषजस्य दूष्योदरस्य वा हेतुलक्षणे—

स्त्रियोऽन्नपानं नखलोममूत्रविडार्षैर्वैर्युक्तमसाधुवृत्ताः ।

यस्मै प्रयच्छन्त्यरयो गरांश्च दुष्टांस्तुदूषीविषतेवनाद्वा ॥ १३ ॥

तेनाशु रक्तं कुपिताश्च दोषाः कुर्युः सुबोरं जठरं त्रिलिङ्गम् ।

तच्छीतवाते भृशदुर्दिने च विशेषतः कुप्यति दह्यते च ॥ १४ ॥

स चातुरो मुञ्चति हि प्रसक्तं, पाण्डुः कृशः शुष्यति तृष्ण्या च ।

दूष्योदरं कीर्तितमेतदेव.....॥ १५ ॥

सन्निपातोदरमाह—स्त्रिय इत्यादि । स्त्रीपदं विचारशून्यसाधारणबोध-
कम् । असाधुवृत्ताः=दुश्चरित्राः, स्त्रियः, यस्मै=पुरुषाय, नखलोमादियुक्तमन्नपानं
गरांश्च, गरः=कृत्रिमं विषं, प्रयच्छन्ति=इदति, तस्य पुरुषस्य, दुष्टांशु=दूषित-
जलं, दूषीविषं=वक्ष्यमाणम्, एतयोरन्यतरस्य सेवनाद्वा । यदुक्तं दूषीविष-
लक्षणं—जीर्णं विषघ्नौषधिभिर्हृतं वा दावाग्निवातातपशोषितं वा ।
स्वभावतो वा गुणविप्रहीनं विषं हि दूषीविषतामुपैति । इति ॥ आशु=
भटिति, कुपितं रक्तं कुपिता दोषाश्च त्रिलिङ्गं, सुधोरं=सुदारुणं, जठरम्=
उदररोगं, कुर्युः । एतदेव रक्तं दूष्यं दूषयित्वा यथा भवति तथा दूष्योदरमिति
कथ्यते ॥ १३-१५ ॥

प्लीहोदरस्य..... प्लीहोदरं कीर्तयतो निबोध ।

हेतुलक्षणे—विदाह्यभिष्यन्दिरतस्य जन्तोः प्रदुष्टमत्यर्थमसृक् कफश्च ।

प्लीहाभिबृद्धिं कुरुतः प्रबृद्धौ प्लीहोत्थमेतज्जठरं वदन्ति ॥ १६ ॥

प्लीहोदरमाह—प्लीहेत्यादि । विदाह्यभिष्यन्दिरतस्य = विदाहिपदा-
र्थाभिष्यन्दिपदार्थभोजनशीलस्य ॥ १६ ॥

तद्दामपाश्वे परिवृद्धिमेति विशेषतः सीदति चातुरोऽत्र ।

मन्दज्वराग्निः कफपित्तलिङ्गेरुपद्रुतः क्षीणबलोऽतिपाण्डुः ॥ १७ ॥

यकृद्वाल्युदरं—

सव्यान्यपाश्वे यकृति प्रवृद्धे ज्ञेयं यकृद्वाल्युदरं तदेव ॥ १८ ॥

सव्यान्यपाश्वे = सव्यं=वामं तदन्यपाश्वे=दक्षिणपाश्वे । यकृद्वाल्युदर-
माह—यकृदोषैर्दालयति = भेदयतीति यकृद्वाल्युदरम् ॥ १८ ॥

तत्र वातादि-उदावर्त्तरूजाऽऽनाहैर्मोहतृद्दहनज्वरैः ।

विवेकः— गौरवारुचिकाठिन्यैविद्यात्तत्र मलान् क्रमात् ॥ १९ ॥

दोषसम्बन्धमाह—उदावर्त्तत्यादि । उदावर्त्तादिलक्षणचयैः क्रमतस्त्रीन्
मलान् = वातपित्तकफान्, विद्यादिति ॥ १९ ॥

बद्धगुदोदरस्य लक्षणं—

यस्यान्त्रमन्त्रैरुपलेपिभिर्वा बालाहमभिर्वा पिहितं यथावत् ।

सञ्जीयते तस्य मलः सदोषः शनैः क्षणैः संकरवच्च नाख्याम् ॥ २० ॥

निरुध्यते तस्य गुदे पुरीषं निरेति कृच्छ्रादपि चाल्पमल्पम् ।

हृन्नाभिमध्ये परिवृद्धिमेति तस्योदरं बद्धगुदं वदन्ति ॥ २१ ॥

बद्धगुदमाह—यस्यान्त्रमन्त्रैरित्यादि । उपलेपिभिः=पिच्छिलैः, अत्रैः, वालाभमभिः=स्वरूपप्रस्थरखण्डैः, पिहितम्=आच्छादितं, विबद्धमिति यावत् । बद्धगुदमिति गुदस्य बद्धत्वाद्बद्धगुदम् ॥ २०-२१ ॥

परिस्राव्युदरः क्षतोदरो वा—

शल्यं तथाऽन्नोपहितं तदन्त्रं भुक्तं भिनत्त्यागतमन्यथा वा ।

तस्मात्क्षुतोऽन्त्रात्सलिलप्रकाशः स्नावः क्षवेद्वै गुदतस्तु भूयः ॥ २२ ॥

नाभेरधश्चोदरमेति वृद्धिं निस्तुष्यते दास्यति चातिमात्रम् ।

एतत्परिस्त्राव्युदरं प्रदिष्टम् ॥ २३ ॥

क्षतोदरमाह—शल्यमित्यादि । अन्नोपहितम्=अन्नसंयुक्तं, भुक्तम्, आगतं=पकाशयाद् विलोमेनागतम्, अन्यथा वा=जृम्भणात्पयशनाभ्यां वा ।

सलिलप्रकाशः=जलोपमः । दास्यति=विदीर्यते ॥ २२-२३ ॥

जलोदरः—.....'दकोदरं' कीर्तयतो निबोध ॥

यः स्नेहपीतोऽप्यनुवासितो वा बान्तो विरिक्तोऽप्यथवा निरुद्धः ।

पिबेज्जलं शीतलमाशु तस्य स्रोतांसि दृष्यन्ति हि तद्बहानि ॥ २४ ॥

स्नेहोपलिष्वेवथवाऽपि तेषु दकोदरं पूर्ववदभ्युपैति ।

स्निग्धं महत्तत्परिवृत्तनाभि समाततं पूर्णमिवाम्बुना च ।

यथा दृतिः क्षुभ्यति कम्पते च शब्दायते चापि दकोदरं तत् ॥ २५ ॥

दकोदरमाह—यः स्नेहपीतेत्यादि । स्नेहपीतः=घृतादिद्रव्यं पीतवान्, मनुष्यः, अनुवासितः=कृतानुवासनवस्तिकः, निरुद्धः=कृतकषायवस्तिकः, तद्बहानि=उदकबहानि, स्रोतांसि दृष्यन्ति । यथा दृतिः=वस्तिश्चर्मपुटको वा, क्षुभ्यति=अन्तर्जलचलमिव धत्ते कम्पते च शब्दायते=गुडगुडायते वा ॥ २४-२५ ॥ कष्टसाध्यता-जन्मनैवोदरं सर्वं प्रायः कृच्छ्रतमं मतम् ।

बलिनस्तदजाताम्बु यत्नसाध्यं नवोत्थितम् ॥ २६ ॥

अजातोदकस्योदरस्य लक्षणम्—

(अशोथमरुणाभासं सशब्दं नातिभारिकम् ॥

सदा गुडगुडायन्तं सिराजालगवाक्षितम् ॥ १ ॥

नाभिं विष्टम्य पायौ तु वेगं कृत्वा प्रणश्यति ।

दृढद्वणकटीनाभिगुदप्रत्येकगूलिनः ॥ २ ॥

कर्कशं सृजतो वार्त नातिमन्दे च पावके ।

लालया विरसे चास्ये मूत्रेऽल्पे संहते विशि ।

अजातोदकमित्येतैर्युक्तं विज्ञाय लक्षणैः) ॥ ३ ॥

असाध्यता-पक्षाद्बद्धगुदं तूष्वं सर्वं जातोदकं तथा ।

प्रायो भवत्यभावाय छिद्रान्त्रं चोदरं नृणाम् ॥ २७ ॥

असाध्योदरी-शूनाक्षं कुटिलोपस्थमुपक्लिन्नतनुत्वचम् ।

बलशोणितमांसाग्निपरिक्षीणं च बर्जयेत् ॥

पाद्वर्बभङ्गाच्चविद्वेषशोथातीसारपीडितम् ।

विरिक्तं चाप्युदरिणं पूर्यमाणं विबर्जयेत् ॥ २८ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने पञ्चत्रिंश-

मुदर-निदानं समाप्तम् ॥ ३५ ॥

उदररोगासाध्यलक्षणान्याह—शूनाक्षमित्यादि । शूनाक्षं=शूने शोथयुक्ते अक्षिणी यस्य तम् । कुटिलोपस्थं=वक्रमेहनम्, उपक्लिन्नतनुत्वचम्=उपक्लिन्ना तन्वी च त्वग्यस्य तम् । उदरिणम्=उदररोगाक्रान्तम्, विबर्जयेद्=न चिकित्सेत् ॥ २८ ॥

इति सुधायामुदरनिदानम् ॥

अथ षट्त्रिंशं शोथ-निदानम् ॥ ३६ ॥

सम्प्राप्तिः—रक्तपित्तकफान् वायुर्दुष्टो दुष्टान् बहिः सिराः ।

नीत्वा रुद्धगतिस्तैर्हि कुर्यात्त्वङ्मांससंश्रयम् ॥

उत्सेधं संहतं शोथं तमाहुर्निचयादतः ॥ १ ॥

संख्या—सर्वं हेतुविशेषस्तु रूपभेदान्नवात्मकम् ।

दोषः पृथग्द्वयैः सर्वरभिघाताद्विषादपि ॥ २ ॥

सम्प्राप्तिमाह—रक्तेत्यादि । दुष्टो वायुः, दुष्टान् रक्तादीन् बहिः सिराः नीत्वा, तैः=रक्तादिभिः, रुद्धगतिः, त्वङ्मांससंश्रयं, संहतं=घनम्, उत्सेधम्=उच्छ्रयं कुर्यादिति । अतः=अस्मात्, निचयात्=सन्निपातात्, सर्वं तं शोथं माहुः ॥ १-२ ॥

पूर्वरूपं—तत्पूर्वरूपं द्रव्युः सिराऽऽयामोऽङ्गुगौरवम् ॥ ३ ॥

पूर्वरूपमाह—तदित्यादि । द्रव्युः=उपतापः ॥ ३ ॥

निजशोधस्य शुद्धयामयाभुक्तकृशाबलानां क्षाराम्लतीक्ष्णोष्णगुरुपसेवा ।

कारण—दृष्याममृच्छाकविरोधितुष्टगरोपसृष्टान्ननिषेवणं च ॥ ४ ॥

अर्शोऽस्यचेष्टा न च देहशुद्धिर्मर्मोपघातो विषमा प्रसूतिः ।

मिथ्योपचारः प्रतिकर्मणां च निजस्य हेतुः स्वयथोः प्रदिष्टः ॥५॥

सामान्य-सगौरवं स्यादवनवस्थितत्वं सोत्सेधमूष्माऽथ सिरातनुत्वम् ।

रूपं—सलोमहर्षश्च विवर्णता च सामान्यलिङ्गं श्वयथोः प्रदिष्टम् ॥६॥

वातशोधः—चलस्तनुत्वम् परुषोऽरुणोऽसितः—

सुषुप्तिहर्षांतियुतोऽनिमित्ततः ।

प्रशाम्यति प्रोन्नमति प्रपीडितो—

दिवाबली च श्वयथुः समीरणात् ॥ ७ ॥

पित्तशोधः—मृदुः सगन्धोऽसितपीतरागवान् भ्रमज्वरस्वेदतृषामदान्वितः ।

य उष्यते स्पष्टरुगक्षिरागकृत् स पित्तशोधो भृशदाहपाकवान्

कफ- गुरुः स्थिरः पाण्डुररोचकान्वितः प्रसेकनिद्रावभिवह्निमान्धकृत् ।

शोधः—स कृच्छ्रजन्मप्रशमो निपीडितो न चोन्नमेद्रात्रिबली कफात्मकः ९

द्वन्द्वज-त्रि- निदानाकृतिसंस्पर्गाच्छ्वयथुः स्याद् द्विदोषजः ।

दोषजौ—सर्वाकृतिः सन्निपाताच्छोधो व्यामिश्रलक्षणः ॥ १० ॥

आगन्तुजः—अभिघातेन शस्त्रादिच्छेदभेदक्षतादिभिः ।

हिमानिलोदध्यनिलैर्मललातकपिकच्छुजः ॥ ११ ॥

रसैः शूकैश्च संस्पर्शाच्छ्वयथुः स्याद्विसर्पवान् ।

भृशोष्मा लोहिताभासः प्रायशः पित्तलक्षणः ॥ १२ ॥

विषजः—विषजः सविषप्राणिपरिसर्पणमूत्रणात् ।

दंष्ट्रादन्तनखाघातादविषप्राणिनामपि ॥ १३ ॥

विण्मूत्रशुक्रोपहतमलवद्वस्त्रसङ्करात् ।

विषवृक्षानिलस्पर्शान्नरयोगावचूर्णनात् ॥

मृदुश्चलोऽवलम्बी च शीघ्रो दाहरुजाकरः ॥ १४ ॥

विषजशोधमाह—विषज इत्यादि । सविषप्राणिनां परिसर्पणात्=चल-

नात्, मूत्रणाच्च, तेषामेव दंष्ट्रानखाघातात्, अविषप्राणिनामपि विण्मूत्रा-

दियुक्तवस्त्रसंस्पर्शात् । गरयोगावचूर्णनात्=गर=संयोगनं विषं तस्य देहे

तेपनात् । चलः=प्रसरणशीलः, अवलम्बी=अधोगमनस्वभावः ॥ १०-१४ ॥

ऊर्ध्वशोधहेतुः—दोषाः श्वयथुमूर्ध्वं हि कुर्वन्त्यामाशयस्थिताः ॥ १५ ॥

मध्याधःसर्वदे- पक्काशयस्था मध्ये तु वर्चःस्थानगतास्त्वधः ।

हशोथहेतुः— कृत्स्नदेहमनुप्राप्ताः कुर्युः सर्वसरं तथा ॥ १६ ॥

कृच्छ्रादिभेदः— यो मध्यदेशे श्वयथुः स कष्टः सर्वग्रश्च यः ।

अर्धाङ्गेऽरिष्टभूतः स्याद्यश्चोर्ध्वं परिसर्पति ॥ १७ ॥

श्वासः पिपासा च्छर्दिश्च दौर्बल्यं ज्वर एव च ।

यस्य चान्ते रुचिर्नास्ति श्वयथुं तं विवर्जयेत् ॥ १८ ॥

असाध्यः— अनन्योपद्रवकृतः शोथः पादसमुत्थितः ।

पुरुषं हन्ति, नारीं च मुखजो, गुह्यजो द्वयम् ॥ १९ ॥

असाध्यलक्षणान्याह— यो मध्यदेश इत्यादिना । अनन्योपद्रवकृतः—

अन्यरयोपद्रवा अन्योपद्रवास्तद्विपरीताः=अनन्योपद्रवाः, शोथस्यैवोपद्रवा इति यावत् । तैः कृतः, पादसमुत्थितः शोफः पुरुषं हन्ति मुखजः शोफो नारीं हन्ति गुह्यजः शोथो द्वयं=पुरुषं नारीं वा हन्ति । छर्दिस्तृष्णाऽरुचिः श्वासो ज्वरोऽसीसार एव च । सप्तकोऽयं सदौर्बल्यः शोथोपद्रवसंग्रहः ॥ १७-१९ ॥

इति सुधायां शोधनिदानम् ।

साध्यासा- नवोऽनुपद्रवः शोथः साध्योऽसाध्यः पुरेरितः ।

ध्वौ— विवर्जयेत्कुक्ष्युदराश्रितं च तथा गले मर्मणि संश्रितं च ।

स्थूलः खरश्चापि भवेद्विषज्यौ यश्चापि बालस्थविराबलानाम् २०

शोथोप- (श्वासः पिपासा दौर्बल्यं ज्वरश्छर्दिरोचकः ।

द्रवाः— हिक्काऽतीसारकासाश्च शोथिनं क्षपयन्ति हि) ॥ २१ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने षट्त्रिंशं शोथ-

निदानं समाप्तम् ॥ ३६ ॥

अथ सप्तत्रिंशं वृद्धि-निदानम् ॥ ३७ ॥

सम्प्राप्तिः— क्रुद्धोऽनूर्ध्वगतिर्वायुः शोथशूलकरश्चरन् ।

मुष्कौ बद्धक्षणतः प्राप्य फलकोषाभिवाहिनीः ॥

प्रपीड्य धमनोर्बद्धिं करोति फलकोषयोः ॥ १ ॥

संख्या— दोषास्त्रमेदोमूत्रान्त्रैः स वृद्धिः सप्तधा गदः ॥ २ ॥

सम्प्राप्तिमाह— क्रुद्धोऽनूर्ध्वगतिरित्यादिना । अनूर्ध्वगतिः=प्रभोगतिः,

वायुः, मुष्कौ=मण्डकोषौ, प्राप्य बद्धक्षणतः=मेढ्रज्वासान्वयेः, फलकोषाभिवाहि-

नीर्धमनीः, प्रपीड्य=सन्दूष्य, फलकोषयोर्बुद्धिं करोतीत्यन्वयः । सद्बुद्धिर्गदः,
सप्तधा=त्रिभिर्दोषैस्त्रयः, अस्त्रेण चैकः, मेदसा चैकः, अन्त्रेण चैकः, एवं सप्त १-२

मूत्रान्त्रबुद्धयोर्विवेकः—

मूत्रान्त्रजावप्यनिलाद्धेतुभेदस्तु केवलम् ॥ ३ ॥

वातबुद्धिः—वातपूर्णहृतिस्पर्शो रूक्षो वातादहेतुर्लृक् ॥ ४ ॥

पित्तबुद्धिः—पक्वोदुम्बरसंकाशः पित्ताद्वाहोष्मपाकवान् ॥ ५ ॥

कफबुद्धिः—कफाच्छीतो गुरुः स्निग्धः कण्डूमान् कठिनोऽल्पलृक् ॥ ६ ॥

रक्तबुद्धिः—कृष्णास्फोटावृतः पित्तबुद्धिलिङ्गश्च रक्तजः ॥ ७ ॥

मेदोबुद्धिः—कफवन्मेदसा बुद्धिर्मृदुस्तालफलोपमः ॥ ८ ॥

मूत्रबुद्धिः—मूत्रधारणशीलस्य मूत्रजः स तु गच्छतः ।

अम्भोभिः पूर्णहृतिवत् क्षोभं याति सरुङ् मृदुः ॥

मूत्रकृच्छ्रमधः स्याच्च चालयन् फलकोषयोः ॥ ९ ॥

अन्त्रबुद्धिः—वातकोपिभिराहारैः शीततोयावगाहनः ।

धारणेणभाराध्वविषमाङ्गप्रवर्त्तनैः ॥

क्षोभणैः क्षोभितोऽन्यैश्च क्षुदान्त्रावयवं यदा ॥

पवनो विगुणीकृत्य स्वनिषेशादधो नयेत् ।

कुर्याद्वृक्षणसन्धिस्थो ग्रन्थ्याभं श्वयथुं तदा ॥

उपेक्षमाणस्य च मुष्कबुद्धिमाध्मानरुक्स्तम्भवर्त्तो स वायुः ।

प्रपीडितोऽन्तः स्वनवान् प्रयाति प्रज्जापयन्नेति पुनश्च मुक्तः ॥

अन्त्रबुद्धिरसाध्योऽयं वातबुद्धिसमाकृतिः ॥ १० ॥

तन्त्रान्तरे ज. (अत्यभिप्यन्दिगुर्वन्नसेवनान्निचयं गतः ।

धननिदानम्—करोति ग्रन्थिवच्छोथं दोषो वदक्षणसन्धिषु ॥ ११ ॥

ज्वरशूलाङ्गसादाढ्यं तं ब्रध्नमिति निर्दिशेत्) ॥ १२ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने सप्तत्रिंशं बुद्धिनिदानं

समाप्तम् ॥ ३७ ॥

अन्त्रबुद्धिमाह—वातकोपिभिरित्यादि । वातकोपिभिः=रूक्षादिभिरा-
हारैः, शीततोयावगाहनैः=शीतजलावगाहनैः, धारणम्—उपस्थितस्य वेगस्य,
ईरणम्=प्रप्राप्तवेगस्य, अन्त्यैश्च=रक्तवद्विप्रहादिषुतुराकर्षणादिकठिनव्या-
हारैः, पवनः=वायुः, विगुणीकृत्य=संकुचीकृत्य, यदा स्वनिषेशात्=स्वस्था-

नात्, अथो नयेत्=प्रापयेत्, तदा वङ्क्षणसन्धिस्थः सन् ग्रन्थ्याभं=ग्रन्थि-
रूपिणं, श्वयथुं करोति ॥ १० ॥

इति सुधायां वृद्धिनिदानम् ॥

अथाष्टात्रशं गलगण्ड-गण्डमालाऽपची-ग्रन्थ्य-वृद्धिनिदानम् ३=
गलगण्डरूपं-निबद्धः श्वयथुर्यस्य मुष्कवल्लम्बते गले ।

महान्वा यदि वा ह्रस्वो गलगण्डं तमादिशेत् ॥ १ ॥

सामान्यलिङ्गमाह—निबद्ध इत्यादि । निबद्धः=अनुबन्धवान्, मुष्कवद्=
अण्डकोषवत्, गले लम्बते तं गलगण्डम्, आदिशेत्=जानीयात् ॥ १ ॥

गलगण्डसम्प्राप्तिः—

वातः कफश्चापि गले प्रदुष्टो मन्ये च संश्रित्य तथैव मेदः ।

कुर्वन्ति गण्डं क्रमतः स्वलिङ्गैः समन्वितं तं गलगण्डमाहुः ॥ २ ॥

सम्प्राप्तिमाह—वातः कफो मेशो वा गलगण्डहेतवो न पित्तम्, व्याधिस्व-
भावात् । पित्तिको न भवतीति । क्रमतः=शनैः शनैः, स्वलिङ्गैः, निबद्धः श्व-
यथुरित्यादिगलगण्डलिङ्गैः समन्वितम् ॥ २ ॥

वातजगलगण्डः—

तोदान्वितः कृष्णसिराऽवनद्धः श्यावोऽरुणो वा पवनात्मकस्तु ।

पारुष्ययुक्तश्चिरबृद्धयपाको यदृच्छया पाकमियात्कदा चित् ॥

वरस्यमास्यस्य च तस्य जन्तोर्भवेत्तथा तालुगलप्रशोषः ॥ ३ ॥

वातजमाह—तोदेत्यादि । चिरबृद्धिरिति व्याधिप्रभावात्, अपाकः=पाक-
वर्जितः, यदृच्छया=कारणाप्रतिनियमेन कदा चित्=न सर्वदा, पाकम्, श्या-
व्=गच्छेत् ॥ ३ ॥

कफजगलगण्डः—

स्थिरः सवर्णो गुरुप्रकण्डूः शीतो महाश्चापि कफात्मकस्तु ॥ ४ ॥

चिराभिबृद्धिं भजते चिराद्वा प्रपच्यते मन्दरुजः कदा चित् ।

माधुर्यमास्यस्य च तस्य जन्तोर्भवेत्तथा तालुगलप्रलेपः ॥ ५ ॥

मेदोभवगलगण्डः—

स्निग्धो गुरुः पाण्डुरनिष्टगन्धो मेदोभवः कण्डुयुतोऽल्पस्क् च ।

प्रलम्बतेऽकाशुवदल्पमूलो देहानुरूपक्षयबृद्धियुक्तः ॥

स्निग्धास्यता तस्य भवेच्च जन्तोर्गलेऽनुसर्द्धं कुरुते च मित्यम् ॥ ६ ॥

मेदोजमाह—स्निग्ध इत्यादि । देहानुरूपक्षयवृद्धियुक्तः=शरीरानुकूल-
हासोपचयवान्, देहक्षये क्षयं, देहवृद्धौ च वृद्धिं यातीत्यर्थः ॥ ४-६ ॥

असाध्यगलगण्डः—

कृच्छ्राच्छ्वसन्तं मृदुसर्वागात्रं संवत्सरातीतमरोचकार्तम् ।
क्षीणं च वेद्यो गलगण्डयुक्तं भिन्नस्वरं चापि विवर्जयेच्च ॥७॥

गण्डमालाः—

कर्कन्धुकोलामलकप्रमाणैः कक्षांसमन्यागलवङ्कणेषु ।
मेदःकफाम्बां चिरमन्दपाकः स्याद्गण्डमाला बहुभिश्च गण्डः ॥८॥

गण्डमालामाह—कर्कन्ध्वत्यादि । कर्कन्धुः=तुद्वदरम्, कोलं=वृहद्
वदरं, मेदःकफाम्बां—प्राधान्येन मेदःकफौ वर्णितौ वातादिसम्बन्धोऽप्यत्र
द्रष्टव्यः ॥ ७-८ ॥

अपची-ते ग्रन्थयः के चिदवासपाकाः स्रवन्ति नश्यन्ति भवन्ति चान्ये ।

कालानुबन्धं चिरमादधाति सवापचीति प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥९॥

अपचीमाह—ते ग्रन्थय इत्यादिना । ते=गण्डमालाऽऽरम्भकदोषदूष्य-
जनिता ये ग्रन्थयस्ते, अवाप्तपाकाः=प्राप्तपाकाः, स्रवन्ति के चित्, केचिन्न-
श्यन्ति, भवन्ति च के चित्तदाऽपचीति मण्यते । अपरापरोपचीयमानतयाऽपचीति
कथ्यते ॥ ९ ॥

साध्यासाध्यत्वं—

साध्याः स्मृताः पीनसपाद्बर्षशूलकासज्वरच्छर्दिद्युतास्त्वसाध्याः १०
ग्रन्थिः—वातादयो मांसमसृक् प्रदुष्टाः संदूष्य मेदश्च तथा सिराश्च ।

वृत्तोन्नतं विग्रथितं च शोथं कुर्वन्त्यतो ग्रन्थिरिति प्रदिष्टः ॥११॥

ग्रन्थिमाह—वातादय इत्यादि । वृत्तोन्नतं=वृत्तं=वस्तुलम्, उन्नतम्=
उच्छ्रन्नं, विग्रथितं=कठिनं, विग्रथितत्वादेव ग्रन्थिरिति संज्ञा ॥ ११ ॥

वातज आयम्यते वृश्चयति तुष्यते च प्रत्यस्यते मथ्यति मिथ्यते च ।

ग्रन्थिः-कृष्णो मृदुर्बस्तिरिवाततश्च भिन्नः स्रवेच्चानिलजोऽन्नमच्छम् ॥१२॥

अनिलग्रन्थिमाह—आयम्यत इत्यादि । आयम्यते=माकृष्य विस्तार्यते ।

वृश्चयति=छिनत्ति, प्रत्यस्यते=क्षिप्यते, मथ्यति=आलोडयति ॥ १२ ॥

पित्तज-दन्द्वाते धूप्यति वृश्चयते च पापयते प्रज्वलतीव चापि ।

ग्रन्थिः-रक्तः सपीतोऽप्यथवाऽपि पित्ताग्निन्नः स्रवेदुष्णमतीव चाक्षम् ॥१३॥

कफज-शीतोऽविषर्णोऽस्पृशजोऽतिकण्डूः पाषाणवत् संहननोपपन्नः ।

ग्रन्थिः-चिराभिबृद्धश्च कफप्रकोपाग्निन्नः स्रवेच्छुक्लवर्णं च पूयम् ॥ १४ ॥

पित्तजमाह—दन्वृद्धते=अतिशयेन दहति । धूप्यति=धूमायत इव,
पापच्यते=भृशं पचति, प्रज्वलतीव=ज्वलन्भस्मीभवतीव । श्लेष्मजमाह—
पाषाणवत्=प्रस्तरवत्, संहननोपपन्नः=कठिनः ॥ १३-१४ ॥

मेदोज-शरीरवृद्धिक्षयवृद्धिहानिः स्निग्धो महान् कण्डूयुतोऽरुजश्च ।

ग्रन्थिः मेदःकृतो गच्छति चात्र भिन्ने पिण्याकसर्पिःप्रतिमं तु मेदः ॥ १५ ॥

मेदोजमाह—शरीरेत्यादि । शरीरवृद्धिक्षयवृद्धिहानिः=शरीरस्य
वृद्धिक्षयाभ्यां वृद्धिहानी यस्य स तथा । शरीरवृद्धौ यस्य वृद्धिः शरीरहानी
यस्य हानिरित्यर्थः । पिण्याकसर्पिःप्रतिमं=पिण्याकः=तिलकल्कः, सर्पिः=
घृतम् ॥ १५ ॥

सिराज-व्यायामजातैरबलस्य तैस्तैराक्षिप्य वायुस्तु सिराप्रतानम् ।

ग्रन्थिः-सङ्कुच्य संपिण्ड्य विशोष्य चापि ग्रन्थि करोत्युन्नतमाशुवृत्तम् ॥ १६ ॥

कष्टसाध्योऽसाध्यश्च ग्रन्थिः—

ग्रन्थिः सिराजः स तु कृच्छ्रसाध्यो भवेद्यदि स्यात् सरुजश्चलश्च ।

स चारुजश्चाप्यचलो महांश्च मर्मोत्थितश्चापि विवर्जनीयः ॥ १७ ॥

अर्बुद-गात्रप्रदेशे क्वचिदेव दोषाः संमूर्च्छिता मांसमसृक् प्रदूष्य ।

रोगः-वृक्षं स्थिरं मन्दरुजं महान्तमनल्पमूलं चिरवृद्धयपाकम् ॥ १८ ॥

कुर्वन्ति मांसोच्छ्रयमत्यगाधं तदुर्बुदं शास्त्रविदो वदन्ति ।

वातेन पित्तेन कफेन चापि रक्तेन मांसेन च मेदसा वा ॥

तज्जायते तस्य च लक्षणानि ग्रन्थेः समानानि सदा भवन्ति ॥ १९ ॥

अर्बुदमाह-गात्रप्रदेश इत्यादिना । क्वचिदेव=अनियतदेशे, संमूर्च्छिताः=

प्रवृद्धा दोषाः, मांसमसृक् प्रदूष्य, वृक्षं=वर्तुलम् । अत्यगाधं=दूरानुप्रविष्टम्,

मांसोच्छ्रयं=मांसपिण्डं, कुर्वन्ति तदुर्बुदं वदन्ति शास्त्रविदः ॥ १८-१९ ॥

रक्तजार्बुदः-दोषः प्रदुष्टो रुधिरं सिराश्च सङ्कुच्य संपिण्ड्य ततस्त्वपाकम् ।

सास्त्रावमुन्नहति मांसपिण्डं मांसाङ्कुरैराचितमाशुवृद्धम् ॥ २० ॥

करोत्यजलं रुधिरप्रवृत्तिमसाध्यमेतद्रुधिरात्मकं तु ।

रक्तक्षयोपद्रवपीडितत्वात् पाण्डुरभवेदुर्बुदपीडितस्तु ॥ २१ ॥

मांसार्बुदः—मुष्टिप्रहारादिभिरदितेऽङ्गे मांसं प्रदुष्टं जवयेद्यि शोथम् ।

अवेदनं स्निग्धमनन्यवर्णमपाकमङ्गमोपमप्रचाक्ष्यम् ॥ २२ ॥

प्रदुष्टमांसस्य नरस्य गाढमेतद्भवेन्मांसपराकस्य ।

मांसार्बुदं त्वेतदसाध्यमुक्तम्

मांसार्वुदमाह—अरुमोपमं=पाषाणवत्कठिनम्, अप्रचाल्यं=स्थिरं, मांस-
परायणस्य = मांसाशिनः, एतन्मासार्वुदमसाध्यं जायत इति ॥ २३ ॥
तस्यासाध्यतालक्षणं—

साध्येष्वपीमानि तु वर्जयेच्च ॥ २३ ॥

संप्रसृतं मर्मणि यच्च जातं स्रोतःसु वा यच्च भवेदचाल्यम् ॥ २४ ॥

अध्यर्बुदः—यज्जायतेऽन्यत्खलु पूर्वजाते ज्ञेयं तदध्यर्बुदमर्बुदज्ञैः ।

यद् द्वन्द्वजातं युगपत् क्रमाद्वा द्विर्बुदं तच्च भवेदसाध्यम् ॥ २५ ॥

अर्बुदस्यापाके हेतुः—

न पाकमायान्ति कफाधिकत्वान्मेदोबहुत्वाच्च विशेषतस्तु ।

दोषस्थिरत्वाद् ग्रथनाच्च तेषां सर्वार्बुदान्येव निसर्गतस्तु ॥ २६ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदानेऽष्टत्रिंशं गलगण्ड-

गण्डमालाऽपची-ग्रन्थ्यर्बुद-निदानं समाप्तम् ॥ ३८ ॥

अर्बुदानां पाकाभावे युक्तिमाह—न पाकमित्यादिना । सर्वाण्यप्यर्बुदानि
पित्तरक्तजान्यपि कफाधिकत्वान्मेदोबहुत्वाद्दोषस्थिरत्वाच्च न पाकमायान्ति ॥ २६ ॥

इति सुधायां गलगण्ड-गण्डमाला-ऽपची-ग्रन्थ्यर्बुदनिदानम् ।

अथैकोनचत्वारिंशं श्लीपद-निदानम् ॥ ३९ ॥

सामान्यलक्षणं—

यः सज्वरो वल्लक्षणजो भृशार्तिः शोथो नृणां पादगतः क्रमेण ।

तच्छ्लीपदं स्यात् करकर्णेनेत्रशिभौष्ठनासास्त्वपि के चिद्वाहुः ॥ १ ॥

उत्सेधसाधर्म्यादर्बुदेन सह कफसम्बन्धाव्यभिचारे साम्याच्चार्बुदाद्यनन्तरं
श्लीपदमाह—य इत्यादि । क्रमेण=शनैः शनैः, पादगतः शोथः श्लीपदं स्यात् ।
के चिच्च करकर्णेनेत्रादिष्वपि श्लीपदमाहुः । तन्मते निरुपाधिरेवेयं संज्ञा । अग्नये
तु शिलावत्पदं श्लीपदमाहुः ॥ १ ॥

वातजं—वातजं कृष्णरुक्षं च स्फुटितं तीव्रवेदनम् ।

अनिमित्तहर्जं तस्य बहुशो ज्वर एव च ॥ २ ॥

पित्तजं—पित्तजं पीतसंकाशं दाहज्वरयुतं मृदु ।

कफजं च—कैष्मिकं दिनधवर्णं च श्वेतं पाण्डुरगुरुस्थिरम् ॥ ३ ॥

असाध्य- वलमीकमिव संजातं कण्टकैर्यपीयते ।

रूपं— अरुदात्मकं महत्तच्च वर्जनीयं विशेषतः ॥ ४ ॥

असाध्यत्वमाह-वलमीकमिवेत्यादि । वलमीकं=कृमिशैलं, तदिव, कण्टक-
रूपचीयते=कण्टकवन्मांसाङ्कुरैर्व्याप्यते, अञ्जात्मकं=संवत्सरातीतम् ॥ ४ ॥

इति सुधायां श्लीपदनिदानम् ॥

तत्र कफ- श्रोण्यप्येतानि जानीयाच्छ्लीपदानि कफोच्छ्रयात् ।
प्राधान्यं—गुरुत्वं च महत्त्वं च यस्मान्नास्ति कफं विना ॥ ५ ॥
उत्पत्तिदेशः—पुराणोदकभूयिष्ठाः सर्वर्तुषु च शीतलाः ।

ये देशास्तेषु जायन्ते श्लीपदानि विशेषतः ॥ ६ ॥

पुनरप्यसाध्यरूपं—

यच्छ्लेष्मलाहारविहारजातं पुंसः प्रकृत्याऽपि कफात्मकस्य ।
सान्नावमत्युन्नतसर्वलिङ्गं सकण्डुरं श्लेष्मयुतं विषर्ज्यम् ॥ ७ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदान एकोनचत्वारिंशं
श्लीपदनिदानं समाप्तम् ॥ ३९ ॥

अथ चत्वारिंशं विद्रधि-निदानम् ॥ ४२ ॥

संप्राप्तिः—त्वग्रक्तमांसमेदांसि संदूष्यास्थिसमाश्रिताः ।

दोषाः शोथं शनैर्घोरं जनयन्त्युच्छ्रिता भृशम् ॥ १ ॥

स्वरूपं—महामूलं रुजावन्तं वृत्तं वाऽप्यथवाऽऽयतम् ।

स विद्रधिरिति ख्यातो विज्ञेयः षड्विधश्च सः ॥ २ ॥

सम्प्राप्तिमाह—त्वग्रक्तेत्यादि । अस्थिसमाश्रिताः, भृशमुच्छ्रिताः=अत्य-
र्थं प्रकुपिताः, घोरं=दारुणं, महामूलं=सुजडं, वृत्तं=वर्तुलम्, आयतं=
विशालं, स विद्रधिरिति ख्यातः—इति शब्देन निरुपाधिसंकेतमात्रेण संज्ञेति बोध-
यति । चरके तु—“स वै शीघ्रविदाहित्वाद् विद्रधीत्यभिधीयत” इति १-२

संख्या—पृथग् दोषः समस्तैश्च क्षतेनाप्यसृजा तथा ।

षण्णामपि हि तेषां तु लक्षणं सम्प्रवक्ष्यते ॥ ३ ॥

वातजविद्रधिः-कृष्णोऽरुणो वा विषमो भृशमत्यर्थवेदनः ।

क्षिप्रोत्थानप्रपाकश्च विद्रधिर्वातसम्भवः ॥ ४ ॥

पित्तजः—पक्वोदुम्बरसंकाशः दयावो वा ज्वरदाहवान् ।

क्षिप्रोत्थानप्रपाकश्च विद्रधिः पित्तसम्भवः ॥ ५ ॥

कफजः—क्षारावसदृशः पाण्डुः शीतः स्निग्धोऽल्पवेदनः ।

चिरोत्थानप्रपाकश्च विद्रधिः कफसम्भवः ॥ ६ ॥

आम्नाववर्ण—तनुपीतसिताश्चामास्त्रावाः क्रमतः स्मृताः ॥ ७ ॥

त्रिदोषजः—नानावर्णरुजास्त्रावो घाटालो विषमो महान् ।

विषमं पच्यते चापि विद्रधिः सान्निपातिकः ॥ ८ ॥

सान्निपातिकमाह—नानेत्यादि । नानावर्णरुजास्त्रावः=नाना=अनेक-
विधाः, वर्णाः=कृष्णपीतादयः, रुजाः=तोदादयः, आम्नावाः, तनुपीतसिताश्च यस्य
स तथाभूतः । घाटालः=घाटा अस्यास्तीति घाटालः=अत्युन्नताग्रः ॥ ३-८ ॥

क्षतजः—तैस्तैर्भावैरभिहते क्षते वाऽपथ्यकारिणः ।

क्षतोष्मा वायुविसृतः सरक्तं पित्तमीरयेत् ॥ ९ ॥

ज्वरस्तृष्णा च दाहश्च जायते तस्य देहिनः ।

आगन्तुर्विद्रधिर्द्वेष पित्तविद्रधिलक्षणः ॥ १० ॥

आगन्तुमाह—तैस्तैरित्यादि । तैस्तैर्भावैः=काष्ठलोष्ठप्रस्तरादिभिः, अभि-
हते=क्षते वा, अपथ्यकारिणो वायुना विसृतः=प्रेरितः, क्षतोष्मा सरक्तं पि-
त्तम्, ईरयेत्=सञ्चालयेत् ॥ ९-१० ॥

रक्तजः—कृष्णस्फोटान्वृतः श्यावस्तीव्रदाहरुजाकरः ।

पित्तविद्रधिलिङ्गस्तु रक्तविद्रधिरुच्यते ॥ ११ ॥

अन्तर्विद्रधिः—पृथक् सम्भूय वा दोषाः कुपिता गुल्मरूपिणम् ।

बलमीकवत् समुन्नद्धमन्तः कुर्वन्ति विद्रधिम् ॥ १२ ॥

अन्तःस्था- गुदे बस्तिमुखे नाभ्यां कुक्षौ वङ्क्षणयोस्तथा ।

नानि—वृक्कयोः प्लीह्णियकृति हृदि वा क्लोम्नि वाऽप्यथ ॥ १३ ॥

तेषामुक्तानि लिङ्गानि बाह्यविद्रधिलक्षणैः ।

अधिष्ठानविशेषेण लिङ्गं शृणु विशेषतः ॥ १४ ॥

गुद-बस्ति-नाभि-कुक्षिजातानां रूपाणि—

गुदे वातनिरोधश्च, बस्तौ कृच्छ्राल्पमूत्रता ।

नाभ्यां हिक्का तथाऽऽटोपः, कुक्षौ मास्तकोपनम् ॥ १५ ॥

वङ्क्षणवृक्कप्लीहजनानां रूपाणि—

कटीपृष्ठप्रहस्तीग्रो वङ्क्षणोत्थे तु विद्रधौ ।

वृक्कयोः पाद्वर्षकोचः प्लीह्युच्छ्वासावरोधनम् ॥ १६ ॥

हृदययकृत्कलोमजानां रूपाणि स्वावनिर्गममार्गश्च—

सर्वाङ्गप्रग्रहस्तीव्रो हृदि कासश्च जायते ।

श्वासो यकृति हिक्का च, कलोमिन् पेपीयते पथः ॥

नाभेरुपरिजाः पक्का यान्त्यूर्ध्वमितरे त्वधः ॥ १७ ॥

साध्यासा- अधः स्रुतेषु जीवेत् स्रुतेषूर्ध्वं न जीवति ।

ध्यत्वम्— हृन्नाभिवस्तिवर्ज्या ये तेषु भिन्नेषु बाह्यतः ॥

जीवेत् कदा चित् पुरुषो नेतरेषु कदा चन ।

साध्या विद्रधयः पञ्च विवर्ज्यः सान्निपातिकः ॥ १८ ॥

आमपक्कज्ञानम्—आमपक्वविद्रग्धत्वं तेषां शोथवदादिशेत् ॥ १९ ॥

असाध्यरोगी-आध्मातं बद्धनिष्यन्दं छर्दिहिकातृषाऽन्वितम् ।

रुजाश्वाससमायुक्तं विद्रधिर्नाशयेन्नरम् ॥ २० ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने चत्वारिंशं विद्रधि-

निदानं समाप्तम् ॥ ४० ॥

साध्यासाध्यत्वादिकमाह—अधःस्रुतेष्विति । अधःस्रुतेषु सत्सु जीवेत् , ऊर्ध्वं स्रुतेषु न जीवति । हृन्नाभिवस्तिवर्ज्या ये विद्रधयस्तेषु बाह्यतो भिन्नेषु पुरुषः कदा विज्जीवेत् , इतरेषु हृदयादिजेषु विद्रधिषु भिन्नेषु कदा चन न जीवेत् । बद्धनिष्यन्दं=बद्धमूत्रम् ॥ ११-२० ॥

इति सुधायां विद्रधिनिदानम् ।

अथैकचत्वारिंशं व्रणशोथ-निदानम् ॥ ४१ ॥

व्रणपूर्वरूपम्—एकदेशोत्थितः शोथो व्रणानां पूर्वलक्षणम् ॥ १ ॥

तत्संख्या—षड्विधः स्यात् पृथक्सर्वरक्तागन्तुनिमित्तजः ।

शोथाः षडेते विज्ञेयाः प्रागुक्तैः शोथलक्षणैः ॥ २ ॥

एषां शोथरोगाद्विशेषो वातादिभेदात्पाकभेदश्च—

विशेषः कथ्यते चैषां पक्कापक्वादिनिश्चये ।

विषमं पच्यते वातात् पित्तोत्थश्चाचिराच्छिरम् ।

कफजः पित्तवच्छोथो रक्तागन्तुसमुद्भवः ॥ ३ ॥

विशेषमाह—एषां=शोथानां, पक्कापक्वादिनिश्चये—प्रादिना पच्यमान-स्यापि संग्रहः ॥ १-३ ॥

ग्रामशोध- मन्दोष्मताऽल्पशोधत्वं काठिन्यं त्वक्सवर्णता ।

रूपं— मन्दवेदनता चैतच्छोधानामामलक्षणम् ॥ ४ ॥

पच्यमानशो-दह्यते दहनेनेव क्षारेणेव च पच्यते ।

थरूपं— पिपीलिकागणेनेव दह्यते छिद्यते तथा ॥ ५ ॥

भिद्यते चेव शस्त्रेण दण्डेनेव च ताड्यते ।

पीड्यते पाणिनेवान्तः सूचीभिरिव तुष्यते ॥ ६ ॥

सोषाचोषो विवर्णः स्यादङ्गुल्येवावघट्ट्यते ।

आसने शयने स्थाने शान्तिं वृश्चिकविद्धवत् ॥ ७ ॥

न गच्छेदाततः शोथो भवेदाध्मातबस्तिवत् ।

ज्वरस्तृष्णाऽरुचिश्च पच्यमानस्य लक्षणम् ॥ ८ ॥

पच्यमानलक्षणमाह—दह्यत इत्यादि । दहनेन—वह्निना, पाणिना=हस्ते-
न, सोषाचोषः=उषा=दाहः, चूष्यत इव चोषो=वेदनाविशेषः, ताभ्यां सह व-
र्त्तमानः, आध्मातबस्तिवत्=प्रफुल्लमूत्राशयवदाततः, भवेत् ॥ ४-८ ॥

पक्वशोथरूपं—वेदनोपशमः शोथोऽलोहितोऽल्पो न चोन्नतः ।

प्रादुर्भावो बलीनां च तोदः कण्डुर्मुहुर्मुहुः ॥ ९ ॥

उपद्रवाणां प्रशमो निम्नता स्फुटनं त्वचाम् ।

बस्ताविवाम्बुसञ्चारः स्याच्छोथेऽङ्गुलिपीडिते ॥ १० ॥

पूयस्य पीड्यत्येकमन्तमन्ते च पीडिते ।

भक्ताकाङ्क्षा भवेच्चैतच्छोधानां पक्वलक्षणम् ॥ ११ ॥

पक्वलक्षणमाह—वेदनोपशम इत्यादि । बलीनां=वर्मणां, प्रादुर्भावः=
सङ्कोचः । त्वचां स्फुटनं=त्वग्गवदरणम्, एकं=देशम्, अन्ते च पीडिते बस्तौ
यथा, अम्बुसञ्चारः=जलचलनं, तथा शोथेऽङ्गुलिनिपीडिते पूयस्य सञ्चारः, भ-
क्ताकाङ्क्षा=भोजनच्छा च यत्र भवेदेतत्पक्वानां शोधानां लक्षणम् ॥ ९-११ ॥

त्रणपाके त्रिदोषविद्यमानता—

नसंऽनिलाद्रुक्, न विना च पित्तं पाकः, कफं चापि विना न पूयः ।

तस्माद्धि सर्वान् परिपाककाले पचन्ति शोथांश्च एव दोषाः ॥ १२ ॥

शोथादनिर्गत-कक्षं समासाद्य यथैव वह्निर्वाय्वीरितः संदहति प्रसह्य ।

पूयस्य कार्य-तथैव पूयो ह्यविनिःसृतो हि मांसं सिराः स्नायु च खादतीह १३

पूयस्यानिःसारणे दोषमाह—कक्षमित्यादि । यथा—वाय्वीरितः=पवन-

प्रेरितः, वह्निः, कर्क्ष=तृणपुञ्जम्, आसाद्य, प्रसह्य=इठाद्, दहति तथैवाविनिः-
सृतो हि पूयः, मांसं सिराः स्नायु च खादति ॥ १२-१३ ॥

इति सुधायां व्रणशोधनिदानम् ।

आमपक्वाऽज्ञाने श्वपचत्व—

यदिष्ठनत्याममज्ञानाद्यो वा पक्वमुपेक्षते ।

श्वपचाविव मन्तव्यौ तावन्निद्रितकारिणौ ॥ १४ ॥

तज्ज्ञाने वै आमं विदह्यमानं च सम्यक् पक्वं च यो भिषक् ।

अथम्—जानीयात् स भवेद्वैद्यः शेषास्तस्करवृत्तयः ॥ १५ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदान एकचत्वारिंशं

व्रणशोधनिदानं समाप्तम् ॥ ४१ ॥

अथ द्विचत्वारिंशं शारीरव्रण-निदानम् ॥ ४२ ॥

व्रणभेदः—द्विधा व्रणः स विज्ञेयः शारीरागन्तुभेदतः ।

दोषराद्यस्तयोरन्यः शस्त्रादिक्षतसम्भवः ॥ १ ॥

व्रणनिदानमाह—द्विधेत्यादि । शारीरागन्तुभेदतो हि व्रणो द्विधा विज्ञेयः
(वृणोतीति व्रणः) तथा च सुश्रुतः—वृणोति यस्माद्रूढेऽपि व्रणवस्तु न
नश्यति । आदेहधारणाज्जन्तोव्रणस्तस्मान्निरुच्यते । इति । आद्यः=
शारीरः, अन्यः=आगन्तुः ॥ १ ॥

वातजव्रणः—स्तब्धः कठिनसंस्पर्शो मन्दस्त्रावो महारुजः ।

तुद्यते स्फुरति श्यावो व्रणो मारुतसम्भवः ॥ २ ॥

पित्तजः—तृष्णामोहज्वरक्लेददाहदुष्टयवदारणः ।

व्रणं पित्तकृतं विद्याद्गन्धः स्रावैश्च पूतिकैः ॥ ३ ॥

कफजः—बहुपिच्छो गुरुः स्निग्धः स्तिमितो मन्दवेदनः ।

पाण्डुवर्णोऽल्पखक्लेदश्चिरपाकी कफव्रणः ॥ ४ ॥

रक्तजद्वन्द्वजत्रिदोषजाः—

रक्तो रक्तज्जुती रक्ताद्, द्वित्रिजः स्यात्तदन्वयैः ॥ ५ ॥

सुखसाध्यः—त्वक्मांसजः सुखे देशे तरुणस्यानुपद्रवः ।

कष्टसाध्यः—धीमतोऽमिनवः काले सुखे साध्यः सुखं व्रणः ॥ ६ ॥

साध्यत्वं—गुणैरन्यतमैर्हीनस्ततः कृच्छ्रो व्रणः स्मृतः ।

सर्वविहीनो विज्ञेयस्त्वसाध्यो भूर्युपद्रवः ॥ ७ ॥

दृष्टव्रणरूपं—पूतिः पूयातिदुष्टासृक्क्ष्माव्युत्सङ्गी चिरस्थितिः ।

दुष्टो व्रणोऽतिगन्धादिः शुद्धलिङ्गविपर्ययः ॥ ८ ॥

दृष्टव्रणलिङ्गमाह—पूतिरित्यादि । पूयातिदुष्टासृक्क्ष्मावी=पूयेन सह दुष्टं रक्तं स्रवतीति तथा, उत्सङ्गी=कोटरवान् । चिरस्थितिः=दीर्घकालव्यापी २-८

शुद्धव्रणरूपं—जिह्वातलाभोऽतिमृदुः श्लक्ष्णः स्निग्धोऽल्पवेदनः ।

सुव्यवस्थो निरास्त्रावः शुद्धो व्रण इति स्मृतः ॥ ९ ॥

शुद्धव्रणलिङ्गमाह—जिह्वेत्यादि । जिह्वातलाभः=जिह्वातलस्य आभा इवाभा यस्य स तथाभूतः । सुव्यवस्थः=उत्सन्नोत्सङ्गित्ववर्जितः । निरास्त्रावः=

स्त्रावरहितः ॥ ९ ॥

रुद्धमाणरूपं—कपोतवर्णप्रतिमा यस्यान्ताः क्लेदवर्जिताः ।

स्थिरा पिङ्कावन्तो रोहतीति तमादिशेत् ॥ १० ॥

रोहद्व्रणलिङ्गमाह—कपोतेत्यादि । कपोतवर्णप्रतिमाः=पारावतवर्णतु-

ल्याः, पाण्डुधूसरा इति यावत् ॥ १० ॥

सम्यग्रूपं—रूढवर्तमानमग्रन्थिमशूनमरुजं व्रणम् ।

त्वक्सवर्णं समतलं सम्यग्रूपं विनिर्दिशेत् ॥ ११ ॥

कष्टसाध्याः—कुष्ठिनां विषजुष्टानां शोषिणां मधुमेहिनाम् ।

व्रणाः कृच्छ्रेण सिध्यन्ति येषां चापि व्रणे व्रणाः ।

वसां मेदोऽथ मज्जानं मस्तुलुङ्गं च यः स्रवेत् ॥ १२ ॥

आगन्तुजः साध्यो दोषजोऽसाध्यश्च—

आगन्तुजो व्रणः सिद्ध्येन्न सिद्ध्येद्दोषसंभवः ॥ १३ ॥

सुमूर्ध्वव्रणाः—मद्यारुर्वाज्यसुमनःपञ्चचन्दनचम्पकैः ।

सगन्धा दिव्यगन्धाश्च सुमूर्ध्वाणां व्रणाः स्मृताः ॥ १४ ॥

त्याज्या ये च मर्मस्त्वसम्भूता भवन्त्यत्यर्थवेदनाः ।

व्रणाः—दृढान्ते चान्तरत्यर्थं बहिःशीताश्च ये व्रणाः ।

दृढान्ते बहिरत्यर्थं भवन्त्यन्तश्च शीतलाः ॥ १५ ॥

प्राणमांसक्षयश्वासकासारोचकपीडिताः ।

प्रवृद्धपूयरुधिरा व्रणा येषां च मर्मसु ॥ १६ ॥

क्रियाभिः सम्यगारब्धा न सिध्यन्ति च ये व्रणाः ।

वर्जयेदपि तान् वैद्यः संरक्षन्नात्मनो यशः ॥ १७ ॥

व्रणे आयासा-(व्रणे इवयथुरायासात् स च रागश्च जागरात् ।
दीनां प्रभावः-तौ च रूक् च दिवास्वापात् ताश्च मृत्युश्च मैथुनात् ॥ १८ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने द्विषत्वारिंशं
शारीरव्रणनिदानं समाप्तम् ॥ ४२ ॥

रूढव्रणलिङ्गमाह-रूढेत्यादि । रूढवर्तमानं=रूढं वर्तमानं=व्रणमार्गो यस्य
तं तथोक्तम्, अशूनं=शोथशून्यम्, विनिर्दिशेत्=विधात् ॥ ११ ॥

इति सुधायां शारीरव्रणनिदानम् ।

अथ त्रिचत्वारिंशं सद्योव्रण-निदानम् । ॥ ४३ ॥

कारणं- नानाधारमुखैः शस्त्रैर्नानास्थाननिपातितः ।

भवन्ति नानाऽऽकृतयो व्रणास्तांस्तान्निबोध मे ॥ १ ॥

अथागन्तुव्रणमाह-नानेत्यादि । नानाधारमुखैः=नाना=बहुविधा धारा
मुखानि च येषां तानि तथा । नानास्थाननिपातितैः=बहुप्रदेशप्रयुक्तैः, ना-
नाऽऽकृतयः=बहुरूपाः, व्रणा भवन्ति तान् व्रणान् निबोध=जानीहि ॥ १ ॥

षड् भेदाः-छिन्नं मिन्नं तथा विद्धं क्षतं पिषितमेव च ।

घृष्टमाहुस्तथा षष्ठं तेषां वक्ष्यामि लक्षणम् ॥ २ ॥

छिन्नरूपं-तिर्यक् छिन्नं ऋजुर्वाऽपि यो व्रणस्त्वायतो भवेत् ॥

गात्रस्य पातनं तच्च छिन्नमित्यभिधीयते ॥ ३ ॥

भिन्नलक्षणं-शक्तिदन्तेषु खड्गाग्रविषाणैराशयो हतः ।

यत किंचित् प्रस्त्रवेत्तद्धि भिन्नलक्षणमुच्यते ॥ ४ ॥

कोष्ठलक्षणं-स्थानान्यामाग्निपक्वानां मूत्रस्य रुधिरस्य च ।

हृदुण्डुकः फुण्डुसश्च कोष्ठ इत्यभिधीयते ॥ ५ ॥

छिन्नादिषट्कमाह-छिन्नेत्यादि । प्रत्येकं छिन्नादिलक्षणमाह-तिर्यग्नि-
त्यादिना । कोष्ठलक्षणमाह-स्थानेत्यादि । आमाग्निपक्वानां मूत्रस्य रुधिर-
स्य च स्थानानि=(आमाशयः) (पक्वाशयः) (अग्न्याशयः) (मूत्राशयः)
(रक्ताशयः), हृत्=हृदयम्, उण्डुकः=रुधिरमलसम्भूतोऽत्रदेशे व्यवस्थितः, म-
लाधानमिति । पुण्डुसः=रक्ताधारो वामभागे हृदयस्य तिष्ठति । एतत्समुदायः
कोष्ठ इत्यभिधीयते, जनैरिति शेषः ॥ ५ ॥

भिन्नकोष्ठरूपं तस्मिन् भिन्ने रक्तपूर्णं ज्वरो दाहश्च जायते ।

मूत्रमार्गगुदास्येभ्यो रक्तं घ्राणाच्च गच्छति ॥ ६ ॥

मूर्च्छा श्वासस्तृषाऽऽभ्रानममक्तच्छन्द एव च ।

विण्मूत्रवातसङ्गश्च स्वेदास्त्रावोऽक्षिरकता ॥ ७ ॥

लोहगन्धित्वमास्यस्य गात्रदौर्गन्ध्यमेव च ।

हृच्छूलं पाङ्क्तयोश्चापि विशेषं चात्र मे शृणु ॥ ८ ॥

आमाशयस्थे आमाशयस्थे रुधिरे रुधिरं छर्दयत्यपि ।

रक्ते— आभ्रानमतिमात्रं च शूलं च भृशदारुणम् ॥ ९ ॥

पक्वाशयस्थे पक्वाशयगते चापि रुजा गौरवमेव च ।

रक्ते— अधः काये विशेषेण शीतता च भवेदिह ॥ १० ॥

विद्वलक्षणं—सूक्ष्मास्यशल्याभिहतं यदङ्गं त्वाशयं विना ।

उत्तुण्डितं निर्गतं वा तद्विद्धमिति निर्दिशेत् ॥ ११ ॥

क्षतलक्षणं—नातिच्छिन्नं नातिभिन्नमुभयोर्लक्षणान्वितम् ।

विषमं व्रणमङ्गे यत्तत् क्षतं त्वभिधीयते ॥ १२ ॥

पिचित्ररूपं—प्रहारपीडनाभ्यां तु यदङ्गं पृथुतां गतम् ।

सास्थि तत् पिचित्रं विद्यान्मज्जरक्तपरिप्लुतम् ॥ १३ ॥

घृष्टलक्षणं—घर्षणादभिघाताद्वा यदङ्गं विगतत्वचम् ।

उषास्त्रावान्वितं तच्च घृष्टमित्यभिधीयते ॥ १४ ॥

सशल्यव्रण-श्यावं सशोथं पिडकाचितं च सुहृर्मुहुः शोणितवाहिनं च ।

लक्षणं— सृद्रुद्रतं बुद्बुदतुल्यमांसं व्रणं सशल्यं सरुजं वदन्ति ॥ १५ ॥

कोष्ठप्राप्तश-त्वचोऽतीत्य सिराऽऽदीनि भित्त्वा वा परिहृत्य वा ।

ल्यं— कोष्ठे प्रतिष्ठितं शल्यं कुर्यादुक्तानुपदवान् ॥ १६ ॥

असाध्यं—तत्रान्तर्लोहितं पाण्डुशीतपादकराननम् ।

शीतोच्छ्वासं रक्तेन्रमानद्धं च विवर्जयेत् ॥ १७ ॥

मर्मक्षतस्य भ्रमः प्रलापः पतनं प्रमोहो विवेष्टनं ग्लानिरथोष्णता च ।

लक्षणम्—क्षस्ताङ्गता मूर्च्छनमूर्ध्ववातस्तीव्रा रुजा वातकृताश्च तास्ताः १८

मांसोदकामं रुधिरं च गच्छेत् सर्वेन्द्रियार्थोपरमस्तथैव ।

दशार्धसंख्येष्वथ विक्षतेषु सामान्यतो मर्मसु लिङ्गमुक्तम् १९

मांसादिपञ्चसु मर्मसु क्षतेषु सामान्यलक्षणमाह—भ्रम इत्यादि । विवे-

ष्टनं = विरुद्धव्यापाता, क्षस्ताङ्गता = गात्रशैथिल्यम्, सर्वेन्द्रियार्थोपरमः =

सर्वेषामिन्द्रियाणाम्, अर्थेषु=स्वविषयेषु रूपादिषु, उपरमः=स्तत्तद्विषयाग्राहित्वं,
दशार्धसङ्ख्येषु = पञ्चसु ॥ ६-१९ ॥

सिरासु विद्वत्तयोर्लक्षणं—

सुरेन्द्रगोपप्रतिमं प्रभूतं रक्तं स्रवेत्तत् क्षतजश्च वायुः ।

करोति रोगान् विविधान् यथोक्तान् सिरासु विद्धास्त्वथवा क्षतासु ॥ २० ॥

स्नायुविद्वस्य कौञ्ज्यं शरीरावयवावसादः क्रियास्वशक्तिस्तुमुला रुजश्च ।

लक्षणं—चिराद् व्रणो रोहति यस्य चापि तं स्नायुविद्वं पुरुषं व्यवस्येत् २१

चलाचलसन्धि-शोषाभिवृद्धिस्तुमुला रुजश्च बलक्षयः सर्वत एव शोथः ।

क्षतलक्षणं—क्षतेषु सन्धिष्वचलाचलेषु स्यात्सर्वकर्मोपरमश्च लिङ्गम् ॥ २२ ॥

अस्थिविद्वस्य लक्षणं—

सर्वास्त्ववस्थासु च नति शान्तिं घोरा रुजो यस्य निशादिनेषु ।

भिषग्विपश्चिद्विदितार्थसूत्रस्तमस्थिविद्वं पुरुषं व्यवस्येत् ॥ २३ ॥

मर्ममांसमर्मक्षतयोर्लक्षणं—

यथास्वमेतानि विभावयेच्च लिङ्गानि मर्मस्वभिताडितेषु ।

पाण्डुर्विवर्णः स्पृशितं न वेत्ति यो मांसमर्मण्यभिपीडितः स्यात् ॥ २४ ॥

व्रणानामुप-विसर्पः पक्षघातश्च सिरास्तम्भोऽपतानकः ।

द्रवाः—मोहोन्मादव्रणरुजो ज्वरस्तृष्णा हनुग्रहः ॥ २५ ॥

कासश्छर्दिर्दृतीसारो हिक्का द्वासः सवेपथुः ।

षोडशोपद्रवाः प्रोक्ता व्रणानां व्रणचिन्तकैः ॥ २६ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने त्रिचत्वारिंशं

सद्योव्रणनिदानं समाप्तम् ॥ ४३ ॥

सर्वव्रणानामुपद्रवानाह—विसर्पेत्यादि । सवेपथुः=सकम्पः ॥ २०-२६ ॥

इति सुषायामागन्तुनिदानम् ।

अथ चतुश्चत्वारिंशं भग्न-निदानम् ॥ ४४ ॥

द्विविधं भग्नं-भग्नं समासाद् द्विविधं हुताश !

काण्डे च सन्धौ च हि तत्र सन्धौ ॥ १ ॥

सन्धिभग्नप्रकाराः—

उत्पिष्टविडिलट्विवर्तितं च तिर्यग्गतं क्षिप्तमधश्च षट् ॥ २ ॥

सन्धिभग्नस्य सामान्यं लिङ्गम्—

प्रसारणाकुञ्चनवर्तनोग्रा रुक् स्पर्शविद्वेषणमेतदुक्तम् ।

सामान्यतः सन्धिगतस्य लिङ्गम् ॥ ३ ॥

भग्ननिदानमाह—भग्नेत्यादि । हे हुताश ! = हे अग्निवेश !, समासात् = संक्षेपतः, भग्नं द्विविधं—काण्डे भग्नं सन्धौ भग्नं च, तत्र—उत्पिष्टेत्यादि षट्-

विधं भग्नं भवति । सन्धिभग्नस्य सामान्यलिङ्गमाह—प्रसारणादिषूग्रा रुक् = पीडा, स्पर्शविद्वेषणं = स्पर्शराहित्यं च ॥ १-३ ॥

उत्पिष्टादि- उत्पिष्टसन्धेः श्वयथुः समन्ताद् ,
लिङ्गम्— विशेषतो रात्रिभवा रुजा च ।

विद्विलष्टजे तौ च रुजा च नित्यम् ॥

विवर्तिते पार्श्वरुजश्च तीव्रास्तिर्यग्गते तीव्ररुजा भवन्ति ॥

क्षिप्तेऽतिशूलं विषमत्वमस्थनोः

क्षिप्ते त्वधो रुग् विषटश्च सन्धेः ॥ ४ ॥

उत्पिष्टादिषट्कलिङ्गमाह—उत्पिष्टसन्धेरित्यादि ॥ ४ ॥

काण्डभग्न-काण्डे त्वतः कर्कटकाश्वकर्णविचूर्णितं पिच्छितमस्थिछल्लिका ।

प्रकाराः— काण्डेषु भग्नं ह्यतिपातितं च मज्जागतं च स्फुटितं च वक्रम् ।

छिन्नं द्विधा द्वादशधाऽपि काण्डे ॥ ५ ॥

अतः परं काण्डभग्नमाह—काण्ड इत्यादिना ॥ ५ ॥

काण्डभग्न- स्रस्ताङ्गता शोथरुजाऽतिवृद्धिः ॥

रूपं— संपीड्यमाने भवतीह शब्दः स्पर्शासहं स्पन्दनतोदशूलाः ।

सर्वास्त्ववस्थासु न शर्मलाभो-

भग्नस्य काण्डे खलु चिह्नमेतत् ॥ ६ ॥

भग्नस्य भग्नं तु काण्डे बहुधा प्रयाति

विविधत्वं—समासतो नामभिरेव तुल्यम् ॥ ७ ॥

काण्डे भग्नस्य कष्टसाध्यतारूपम्—

अल्पाशिनोऽनात्मवतो जन्तोर्वातात्मकस्य च ।

उपद्रवैर्वा जुष्टस्य भग्नं कृच्छ्रेण सिध्यति ॥ ८ ॥

काण्डे भग्नस्यासाध्यत्वम्—

भिन्नं कपालं कक्षां तु सन्धिमुक्तं तथा च्युतम् ।

जघनं प्रतिपिष्टं च बर्जयेद्दि विचक्षणः ॥ ९ ॥

असंश्लिष्टकपालं च ललाटे चूर्णितं च यत् ।

भग्नं स्तनान्तरे पृष्ठे शङ्खे मूर्ध्नि च वर्जयेत् ॥ १० ॥

सर्वेषामनवधानतोऽसाध्यत्वं—

सम्यक् सन्धितमप्यस्थि तुर्निक्षेपनिबन्धनात् ।

संक्षोभाद्वाऽपि यद्रच्छेद्विक्रियां तच्च वर्जयेद् ॥ ११ ॥

भग्नानामन्य-तरुणार्थीनि नम्यन्ते भिद्यन्ते नलकानि च ।

देशाः— कपालानि विभज्यन्ते स्फुटन्ति रुचकानि च ॥ १२ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने चतुश्चत्वारिंशं

भग्न-निदानं समाप्तम् ॥ ४४ ॥

अस्थिविशेषेण भग्नविशेषमाह—तरुणेत्यादि । अस्थीनि पञ्चविधानि भवन्ति तरुणनलककपालबलयरुचकभेदात् । तत्र तरुणानि-नम्यन्ते = कुटिलानि भवन्ति । नलकसंशकानि-भिद्यन्ते । कपालानि विभज्यन्ते = विदीर्यन्ते । रुचकसंशकानि-स्फुटन्ति = स्फुटितानि भवन्ति । रुचकानि चेति चकाराद् बलयान्यपि स्फुटितानि भवन्तीति बोध्यम् ॥ १२ ॥

इति सुधायां भग्ननिदानम् ।

—*—

अथ पञ्चचत्वारिंशं नाडीव्रणनिदानम् ॥ ४५ ॥

तद्वेदुप्रसारौ—

यः शोथमाममतिपक्वमुपेक्षतेऽज्ञो यो वा व्रणं प्रचुरपूयमसाधुवृत्तः ।

अभ्यन्तरं प्रविशति प्रविदार्य तस्य स्थानानि पूर्वविहितानि ततः स पूयः १

भग्नोपेक्षया नाडीव्रणस्यापि सम्भवेन भग्नानन्तरं नाडीमाह—यः शोथ-
इत्यादि । यः यो अज्ञः=मूर्खः, आमम्=अपक्वम्, अतिपक्वं वा शोथम्,
उपेक्षते=न चिकित्सति, यो वा, असाधुवृत्तः=अहिताहाराचारः, प्रचुर-
पूयं=पूयबहुलं, व्रणं वा, उपेक्षते तस्य पुंसः, ततः=उपेक्षणदोषात्, सः
पूयः, पूर्वविहितानि स्थानानि प्रविदार्याभ्यन्तरं प्रविशतीति ॥ १ ॥

नाडीशब्द- तस्यातिमात्रगमनाद्गतिरिष्यते तु

निरुक्तिः— नाडीव यद्वहति तेन मत्ता तु नाडी ॥ २ ॥

नाडीरोगस्य निर्वचनमाह—नाडीवेति । नाडीवान्तःशुषिरनल इव वह-
ति तेन नाडी मत्ता ॥ २ ॥

तत्संख्या—दोषैस्त्रिभिर्भवति सा पृथगेकशश्च
सम्मूर्च्छितैरपि च शल्यनिमित्ततोऽन्या ॥ ३ ॥

वातपित्तकफ-सन्नानिलात् परुषसूक्ष्ममुखी सशूला
जा नाड्यः—फेनानुविद्धमधिकं क्षवति क्षपासु ।

पित्तात्तृषाज्वरकरी परिदाहयुक्ता
पीतं स्रवत्यधिकमुष्णमहःसु चापि ॥
ज्ञेया कफाद्बहुधनार्जुनपिच्छिलास्त्रा
स्तब्धा सकण्डुररुजा रजनीप्रवृद्धा ॥ ४ ॥

त्रिदोषजा- दाहज्वरश्चसनमूर्च्छनवक्त्रशोषा-
नाडी- यस्यां भवन्त्यभिहितानि च लक्षणानि ।
तामादिशेत्पवनपित्तकफप्रकोपाद्
घोरामसुक्षयकरीमिव कालरात्रिम् ॥ ५ ॥

शल्यजा— नष्टं कथञ्चिदनुमार्गमुदीरितेषु
स्थानेषु शल्यमचिरेण गतिं करोति ।
सा फेनिलं मथितमुष्णमसृग्विमिश्रं
स्त्रावं करोति सहसा सरुजा च नित्यम् ॥ ६ ॥

असाध्यत्वादि-नाडी त्रिदोषप्रभवा न सिध्ये-
च्छेषाश्चतस्रः खलु यत्नसाध्याः ॥ ७ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने पञ्चचत्वारिंशं नाडीव्रण
निदानं समाप्तम् ॥ ४५ ॥

त्रिदोषजा नाडीमाह—दाहेत्यादि । यस्यां = नाड्यां, पवन्नादिप्रकोपाद्,
दाहादिवक्त्रशोषान्ता उपद्रवाः, अभिहितानि=पूर्ववर्णितानि वातजादिनाडी-
कथितानि च लक्षणानि भवन्ति, तां घोरां=दारुणाम्, असुक्षयकरीं=प्राणक्ष-
यकरीं, कालरात्रिमिव = यमभगिनीमिव, आदिशत्=विधात् ॥ ५ ॥

इति सुधायां नाडीव्रणनिदानम् ।

अथ षट्चत्वारिंशं भगन्दर-निदानम् ॥ ४६ ॥

सामान्यरूपं—गुदस्य द्व्यङ्गुले क्षेत्रे पादवर्तः पिबकाऽऽतिष्ठत् ।

भिन्ना, भगन्दरो ज्ञेयः स च पञ्चविधो मतः ॥ १ ॥

नाडीविशेषत्वाद् भगन्दरमाह—गुदस्येति । गुदस्य = पायोः, पार्श्वतो-
द्वयजुले क्षेत्रे, अर्त्तिकृत्=वेदनाकारिणी, पिडका भिन्ना=स्रवन्ती, सती भग-
न्दर इति शेषः । भगशब्दो गुदवस्तिदेशयोरप्युपलक्षकः, भगस्य दारणाद् भग-
न्दर इति संज्ञा । तथा च भोजः—भगं परिसमन्ताच्च गुदं बस्ति तथैव च ।
भगवद्धारयेद् यस्मात्तस्माज्ज्ञेयो भगन्दरः) । इति ॥ १ ॥

पूर्वरूपं—(कटीकपालनिस्तोददाहकण्डूरुजाऽऽद्यः ।

भवन्ति पूर्वरूपाणि भविष्यति भगन्दरे) ॥ २ ॥

शतपोनकः (वातजः)—

कषायरूक्षैस्त्वक्तिकोपितोऽनिलस्त्वपानदेशे पिडकां करोति याम् ।
उपेक्षणात् पाकमुपैति दारुणं रुजा च भिन्नाऽरुणफेनवाहिनी ॥
तन्नागमो मूत्रपुरीषरेतसां व्रणरनेकैः शतपोनकं वदेत् ॥ ३ ॥

भगन्दरविशेषं शतपोनकमाह—कषायेत्यादि । कषायादिभोजनैः प्रकुपि-
तोऽनिलः, अपानदेशे=पायुभागे, यां पिडकां करोति, उपेक्षणात् सा दा-
रुणं = भयङ्करं, पाकम्, उपैति=गच्छति, सा भिन्ना=विदीर्णा, रुजा = वे-
दनाऽन्विता, रुजाशब्द अर्थ आद्यजन्तः । अरुणफेनवाहिनी = रक्तवर्णफेन-
स्राविणी, तत्र मूत्रादीनामागमश्च भवति । अनैकैर्व्रणैः शतपोनकं तं वदेत्
शतपोनकः (चालिनीति लोके) अनैकैर्व्रणैरित्यत्रोपलक्ष्ये तृतीया ॥ २-३ ॥

उष्ट्रिशिरोधरः (पित्तजः)—

प्रकोपणैः पित्तमतिप्रकोपितं करोति रक्तां पिडकां गुदाश्रिताम् ।
तदाऽऽशुपाकाऽहिमपूतिवाहिनीं भगन्दरं तूष्ट्रिशिरोधरं वदेत् ॥ ४ ॥

उष्ट्रग्रीवमाह—प्रकोपणैरित्यादि । प्रकोपणैः=पित्तप्रकोपजनकैः, अहि-
मपूतिवाहिनीम् = अशिशिरदुर्गन्धस्राविणीम्, उष्ट्रिशिरोधरमिति पिडकाव-
स्थागतगलवक्रत्वेन क्रमेलकाकारत्वं, तेष्वोष्ट्रग्रीवेति संज्ञा ॥ ४ ॥

परिस्रावी कण्डूयनो घनस्रावी कठिनो मन्दवेदनः ।

(कफजः)—श्वेतावभासः कफजः परिस्रावी भगन्दरः ॥ ५ ॥

शम्बूकावर्त्तः—बहुवर्णरुजास्रावा पिडका गोस्तनोपमा ।

शम्बूकावर्त्तवज्राढी शम्बूकावर्त्तको मतः ॥ ६ ॥

शम्बूकावर्त्तमाह—बहुवर्णेत्यादि । पूर्णवर्णः शम्बूकावर्त्तवदावर्त्तनं वेदना
दोषगतिविशेषाद् भवतीति शम्बूकावर्त्तः ॥ ६ ॥

उन्मार्गी (क्षतजः)—

क्षताङ्गतिः पायुगता विबर्धते ह्यपेक्षणात् स्युः क्रिमयो विदार्थते ।

प्रकुर्वते मार्गमनेकधामुखैर्वर्णैस्तदुन्मार्गीभगन्दरं वदेत् ॥ ७ ॥

कष्टसाध्या- घोराः साधयितुं दुःखाः सर्व एव भगन्दराः ।

साध्यत्वं—तेष्वसाध्यस्त्रिदोषोत्थः क्षतजश्च विशेषतः ॥ ८ ॥

असाध्य- वातमूत्रपुरीषाणि क्रिमयः शुक्रमेव च

भगन्दरी—भगन्दरात् स्रवन्तस्तु नाशयन्ति तमातुरम् ॥ ९ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने पट्चत्वारिंशं

भगन्दर-निदानं समाप्तम् ॥ ४६ ॥

उन्मार्गीभगन्दरमाह—क्षतादित्यादि । अनेकधामुखैः = नानामुखैः ।

उन्मार्गेण=कृमिजनितोन्मार्गेण पुरीषादिगमनादुन्मार्गिसंज्ञा बोध्या ॥ ७ ॥

इति सुधार्या भगन्दरनिदानम् ।

अथ सप्तचत्वारिंशमुपदंश-निदानम् ॥ ४७ ॥

उपदंशकारणं हस्ताभिघातान्नखदन्तपातादधावनाद्रत्यतिसेवनाद्वा ।

योनिप्रदोषाच्च भवन्ति शिशने पञ्चोपदंशा विविधापचारैः ॥ १ ॥

हस्ताभिघाताद् = हस्तमैथुनकरणात् । नखदन्तपातात् = कलहादिप्र-
सङ्गेन कामशास्त्रोक्तपद्धत्या वा । अधावनात् = अप्रक्षालनात् । रत्यति-
सेवनाद् = मैथुनाधिक्यात् । योनिप्रदोषात् = योनिरोगाकान्तागमनात् । वि-
विधापचारैः = एवंविधैः, शिशने = भेदे, पञ्चोपदंशा भवन्ति ॥ १ ॥

वातज-पित्तज-रक्तज-कफजाः —

सतोदभेदैः स्फुरणैः सकृष्णैः स्फोटैर्व्यवस्येत् पवनोपदंशम् ।

पोतैर्बहुक्लेद्युतैः सदाहैः पित्तेन, रक्तात् विशितावभासैः ॥ २ ॥

स्फोटैः सकृष्णैः रुधिरं स्रवन्तं रक्तात्मकं पित्तसमानलिङ्गम् ।

सकण्डुरैः शोथयुतैर्महद्भिः शुक्लैर्धनैः स्रावयुतैः कफेन ॥ ३ ॥

त्रिदोषजः स नानाविधस्त्रावरुजोपपन्नमसाध्यमाहुस्त्रिमलोपदंशम् ।

चासाध्याक्ष-विशीर्णमांसं क्रिमिभिः प्रजग्धं मुष्कावशेषं परिबर्जयेच्च ॥ ४ ॥

उपेक्षाकलं-सञ्जातमात्रे न करोति मूढः क्रियां नरो यो विषये प्रसक्तः ।

कालेन शोथक्रिमिदाहपाकैर्विशीर्णशिशनो म्रियते स तेन ॥ ५ ॥

लिङ्गवर्तिः अङ्कुरैरिव सङ्घातोरुपर्युपरि संस्थितैः ।
 (लिङ्गाशो वा)-क्रमेण जायते वर्तिस्तान्नचूडशिखोपमा ॥ ६ ॥
 कोषस्याभ्यन्तरे सन्धौ सर्वसन्धिगताऽपि वा ।
 (सवेदना पिच्छिला च दुश्चिकित्स्या त्रिदोषजा ।)
 लिङ्गवर्तिरभिख्याता लिङ्गार्श इति चापरे ॥ ७ ॥
 सुश्रुते क्व चित् स्त्रीणामप्युपदर्शः पठ्यते यथा—
 (मेढ्रसन्धौ घ्राणाः के चित् के चित् सर्वाश्रयास्तथा ।
 कुलत्थाकृतयः के चित् के चित् पद्मदलोपमा ॥ ८ ॥
 रुजादाहात्तिबहुलाः कृष्णास्तोदसमन्विताः ।
 शोघं के चिद् विसर्पन्ति शनैः के चित् तथाऽपरे ॥
 छीणां पुंसां च जायन्त उपदर्शाः सुदाहणाः) ॥ ९ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने सप्तचत्वारिंशमुपदर्श-
 निदानं समाप्तम् ॥ ४८ ॥

एकस्थानत्वेन लिङ्गवर्तिमाह—अङ्कुरैरित्यादि । अङ्कुरैः = मांसप्ररोहैः,
 तान्नचूडशिखोपमा = कक्कुटचूडानुकारिणी, सन्धौ = लिङ्गरन्ध्रसन्धौ, वर्ति-
 जायतेऽतो लिङ्गवर्तिरिति ख्याता लिङ्गार्श इति वा संज्ञाऽन्तरं भजति ॥ २-७ ॥

इति सुधायामुपदर्शननिदानम् ।

अथाष्टचत्वारिंशं शूकदोष-निदानम् ॥ ४८ ॥

कारणं अक्रमाच्छेफसो वृद्धिं योऽभिवाञ्छति मूढधीः ।
 संख्या च—व्याधयस्तस्य जायन्ते दश चाष्टौ च शूकजाः ॥ १ ॥
 शूकदोषनिदानमाह—अक्रमादित्यादि । अक्रमात् = क्रममनादृत्य (त्य-
 बलोपे पञ्चमी) शेफसः = मेढ्रस्य वृद्धिं यः, मूढधीः = निर्बुद्धिः, अभिवाञ्छति
 तस्य दश चाष्टौ शूकजाः = शूकदोषनिमित्ता व्याधयो जायन्त इति । शूको =
 हि जलशूको विषप्राणिविशेषः । तथा वात्स्यायनादिकामशास्त्रादिप्रणेतृप्रतिपा-
 दितो लिङ्गवृद्धिकरो योगः शूक उच्यते । यथा—भस्मलातकास्थिजलशूकमथा-
 ङ्गजपत्र-मन्तर्विदह्य मतिमान् सह सौन्धवेन । एतद् विरूढवृद्धतीफल-
 तोयपिष्ट—मालेपनं महिषविद् विमलीकृतेऽङ्गे । स्थूलं महत्तरतुरङ्गम-
 तुल्यमाशु = शेफं करोत्यभिमतं नहि संशयोऽस्ति ॥ १ ॥

सर्षपिका—गौरसर्षपसंस्थाना शूकदुभुङ्गहेतुका ।

पिडिका श्लेष्मवाताभ्यां ज्ञेया सर्षपिका तु सा ॥ २ ॥

अष्टीलिका- कठिना विषमैर्भुग्नैर्वायुनाऽष्टीलिका भवेत् ।

ग्रथितं च—शूकैर्यत् पूरितं शब्दं ग्रथितं नाम तत् कफात् ॥ ३ ॥

कुम्भिका- कुम्भिका रक्तपित्तोत्था जाम्बवास्थिनिभाऽशुभा ।

ऽलजी च—तुल्यजां त्वलजीं विद्याद्यथाप्रोक्ता विचक्षणः ॥ ४ ॥

मृदितं संमूढ-मृदितं पीडितं यच्च संरब्धं वातकोपतः ।

पिडिका च—पाणिभ्यां भृशसंमूढे संमूढपिडिका भवेत् ॥ ५ ॥

अधिमन्थः—दीर्घां बह्वयश्च पिडिका दीर्यन्ते मध्यतस्तु याः ।

सोऽधिमन्थः कफासृग्भ्यां वेदनारोमहर्षकृत् ॥ ६ ॥

पुष्करिका—पिडिका पिडिकाव्यासा पित्तशोणितसम्भवा ।

पद्मकर्णिकसंस्थाना ज्ञेया पुष्करिका तु सा ॥ ७ ॥

स्पर्शहानि-स्पर्शहानिं तु जनयेच्छोणितं शूकदूषितम् ।

रुक्ता च—मुद्गमाषोपमा रक्ता रक्तपित्तोद्भवा तु या ॥

व्याधिरेषोत्तमा नाम शूकाजीर्णनिमित्तजा ॥ ८ ॥

शतपोनक- छिद्रैरण्मुखौलिङ्गं चितं यस्य समन्ततः ।

स्क्वाकश्च—वातशोणितजो व्याधिः स ज्ञेयः शतपोनकः । ॥ ९ ॥

वातपित्तकृतो ज्ञेयस्त्वक्पाको ज्वरदाहकृत् ॥ १० ॥

शोणितार्बुदः-कृष्णैः स्फोटैः सरक्ताभिः पिडिकाभिर्निपीडितम् ।

यस्य वास्तुरुजश्चोग्रा ज्ञेयं तच्छोणितार्बुदम् ॥ ११ ॥

मांसार्बुदः—मांसदोषेण जानीयादर्बुदं मांससम्भवम् ।

मांसपाकः—शीर्यन्ते यस्य मांसानि यस्य सर्वाश्च वेदनाः ।

विद्यात्तं मांसपाकं तु सर्वदोषकृतं भिषक् ॥ १२ ॥

विद्रधिः—विद्रधिं सन्निपातेन यथोक्तमिति निदिशेत् ॥ १३ ॥

तिलकालकाः-कृष्णानि चित्राण्यथवा शुकानि सविषाणि वा ।

पातितानि पचन्त्याशु मेढ्रं निरवशेषतः ॥ १४ ॥

कालानि भूत्वा मांसानि शीर्यन्ते यस्य देहिनः ।

सन्निपातसमुत्थांस्तु तान् विद्यात्तिलकालकान् ॥ १५ ॥

असाध्य- तत्र मांसाबुदं यच्च मांसपाकश्च यः स्मृतः ।

शूकाः— विद्रधिश्च न सिद्ध्यन्ति ये च स्युस्तिलकालकाः ॥ १६ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचते-माधवनिदानेऽष्टचत्वारिंशं शूक-

दोषनिदानं समाप्तम् ॥ ४८ ॥

दोषविशेषेण सर्षपिकाऽऽद्यस्तिलकालकान्ता अष्टादश शूकदोषभेदा वणि-
तास्तेष्वसाध्यानाह— तत्रेत्यादिना । तत्र = शूकदोषेषु, मांसाबुदो-मांसपाकः-

विद्रधिस्तिलकालकाः, एते न सिद्ध्यन्ति ॥ २-१६ ॥

इति सुधायां शूकदोषनिदानम् ।

अथैकोनपञ्चाशत्तमं कुष्ठ-निदानम् ॥ ४९ ॥

कुष्ठानां हेतु-विरोधीन्यन्नपानानि द्रवस्निग्धगुरूणि च ।

सम्प्राप्ती— भजतामागतां छर्दि वेगांश्चान्यान् प्रतिघ्नताम् ॥ १ ॥

व्यायाममतिसन्तापमतिभुक्त्वा निषेविणाम् ।

घर्मश्रमभयार्तानां द्रुतं शीताम्बुसेविनाम् ॥ २ ॥

अर्जणाध्यशिनानां चैव पञ्चकर्मापचारिणाम् ।

नवान्नदधिमत्स्यातिलवणाम्लनिषेविणाम् ॥ ३ ॥

मापमूलकपिष्टान्नतिलक्षीरगुडाशिनाम् ।

व्यायामं चाप्यजीर्णोऽन्ने निद्रां च भजतां दिवा ॥

विप्रान् गुरून् धर्षयतां पापं कर्म च कुर्वताम् ॥ ४ ॥

अष्टादशत्वसंख्यासाधर्म्याच्छूकदोषानन्तरं कुष्ठनिदानमाह— विरोधीनी-
त्यादि । विरोधीनि— अन्नपानानि = क्षीरमत्स्यादीनि, द्रवस्निग्धगुरूणि
च द्रव्याणि भजताम् = अश्नताम्, आगताम् = उपस्थितां, छर्दि = वमि, तथाऽ
न्यान् वेगान्— मूत्रपुरीषादीनां, प्रतिघ्नताम् । घर्मश्रमभयार्तानां द्रुतं = भटिति,
शीताम्बुसेविनां = शीतलजलपायिनां, पञ्चकर्मापचारिणां = वसनविरेचन-
स्यनिरूहणानुवासनानि पञ्चकर्माणि कृत्वाऽप्यशीलिनाम् । नवान्नदधि-
मत्स्यानि = अतिशब्दो नवान्नादिभिः प्रत्येकमन्वेति । विप्रान् गुरून् धर्ष-
यतां = तिरस्कुर्वतां, पापं कर्म च कुर्वतां = गोब्राह्मणवधभ्रूणहत्याऽऽदि
महापापकारिणाम् ॥ १-४ ॥

तद्दोषदूष्य वातादयस्त्रयो दुष्टास्त्वग्रक्तं मांसमम्बु च ।

गणः— दूषयन्ति स कुष्ठानां सप्तको द्रव्यसंग्रहः ॥ ५ ॥

संख्या—अतः कुष्ठानि जायन्ते सप्त चौकादशैव च ॥ ६ ॥

त्रयो वातादयो दुष्टाः, त्वग् रक्तं = त्वक् च रक्तं चेति समाहारः, मांस-
मम्बु दूषयन्ति स वातादिसप्तकः कुष्ठानां द्रव्यसंग्रहः—अतः सप्त एकादशैव च
कुष्ठानि जायन्ते इति । ननु—“रक्तं लसीका त्वङ्मांसं दूष्यं दोषास्त्रयो-
मलाः । विसर्पाणां समुत्पत्तौ विज्ञेयाः सप्त धातवः” इति वचनात् कुष्ठवि-
सर्पयोः समानसामग्रीजन्यत्वादुभयोः को भेदः ? इति चेद्वोच्यते—कुष्ठं चिर-
क्रियैः स्थिरैरप्रबलरक्तपित्तैर्दोषैरुत्पद्यते विसर्पस्त्वचिरविसर्पणशीलैः प्रबलरक्त-
पित्तैरिति परस्परं भेदः ॥ ५-६ ॥

कुष्ठानि सप्तधा दोषैः पृथग्द्वन्द्वैः समागतैः ।

सर्वेष्वपि त्रिदोषेषु व्यपदेशोऽधिकत्वतः ॥ ७ ॥

कुष्ठानां त्रिदोषजत्वेऽपि दोषोलवणभेदेन भेदमाकल्प्य सप्तधात्वमाह—
पृथग् = वातादिभिन्नयः, द्वन्द्वैः—स्त्रयः । समागतैः=सन्निपातैः, एकः, एवं स-
प्तत्वं जायते । व्यपदेशोऽधिकत्वतः—तस्य दोषस्य यच्च प्राबल्यं तेनैव
तस्य निर्देश इति भावः ॥ ७ ॥

पूर्वरूपम्—अतिश्लक्ष्णखरस्पर्शस्वेदास्वेदविवर्णताः ।

दाहः कण्डूस्त्वचि स्वापस्तोदः कोटोन्नतिर्भ्रमः ॥ ८ ॥

घणानामधिकं शूलं शीघ्रोत्पत्तिश्चिरस्थितिः ।

रूढानामपि रुक्षत्वं निमित्तेऽल्पेऽतिकोपनम् ॥

रोमहर्षोऽसृजः काष्ण्यं कुष्ठलक्षणमग्रजम् ॥ ९ ॥

पूर्वरूपमाह—अतिश्लक्ष्णेत्यादि । स्वापः = स्पर्शहानिः । निमित्तेऽ-
ल्पेऽतिकोपनं = स्वरूपेऽपि कारणेऽधिकप्रकोपः । रोमहर्षः=रोमाश्चः । अ-
सृजं = पूर्वरूपम् ॥ ८-९ ॥

सप्तमहाकुष्ठानि तत्र वातजं कापालकुष्ठं—

कृष्णारुणकपालार्भं यद्रूक्षं परुषं तनु ।

कापालं तोदबहुलं तत्कुष्ठं विषमं स्मृतम् ॥ १० ॥

श्रीदुम्बरकुः रुदाहरागकण्डूभिः परीतं रोमपिञ्जरम् ।

ष्ठं (पित्तजं)—उदुम्बरफलाभासं कुष्ठमौदुम्बरं वदेत् ॥ ११ ॥

मण्डलकुष्ठं इवेतं रक्तं स्थिरं स्थानं स्निग्धमुत्सन्नमण्डलम् ।

(कफजं)—कृच्छ्रमन्योन्यसंयुक्तं कुष्ठं मण्डलमुच्यते ॥ १२ ॥

ऋष्यजिह्वं- कर्कशं रक्तपर्यन्तमन्तःश्यावं सवेदनम् ।
 (वातपैत्तिकं) यदृष्यजिह्वसंस्थानमृष्यजिह्वं तदुच्यते ॥ १३ ॥
 पुण्डरीकं (वा-सश्वेतं रक्तपर्यन्तं पुण्डरीकदलोपमम् ।
 तम्लैष्मिकं)-सोत्सेधं च सरागं च पुण्डरीकं तदुच्यते ॥ १४ ॥
 सिध्मं (पित्त-श्वेतं ताम्रं तनु च यद्रजो पृष्ठं विमुञ्चति ।
 कफजं)- प्रायश्चोरसि तत् सिध्ममलाबुक्कुसुमोपमम् ॥ १५ ॥
 काकर्णं यत्काकणन्तिकावर्णं सपाकं तीव्रवेदनम् ।
 (त्रिदोषजं)-त्रिदोषलिङ्गं तत्कुष्ठं काकणं नैव सिद्ध्यति ॥ १६ ॥
 सप्तमहाकुष्ठानां सलक्षणानि नामान्याह—कृष्णारुणेत्यादि । कापालम् ,
 औदुम्बरं, मण्डलम् , ऋष्यजिह्वं, पुण्डरीकं, सिध्मं, काकर्णमिति सप्तमहाकुष्ठा-
 नि । तत्र काकणमसाध्यम् ॥ १० १६ ॥

एकादशक्षुद्रकुष्ठानि—

एककुष्ठम्-अस्वेदनं महावास्तु यन्मत्स्यशकलोपमम् ॥ १७ ॥
 चर्मकुष्ठं- तदेककुष्ठं, चर्माख्यं बहलं हस्तिचर्मवत् ।
 किटिभं च—श्यावं क्षिणखरस्पर्शं परुषं किटिभं स्मृतम् ॥ १८ ॥
 वैपादिकम्- वैपादिकं पाणिपादस्फुटनं तीव्रवेदनम् ।
 लसकं च—कण्डूमद्भिः सरागैश्च गण्डैरलसकं चितम् ॥ १९ ॥
 दद्रुकुष्ठं च-सकण्डूरागपिडकं दद्रुमण्डलमुद्गतम् ।
 मर्दलं च—रक्तं सशूलं कण्डूमत् स्फोटं यद्वलत्यपि ।
 तच्चर्मदलमाख्यातं संस्पर्शासहमुच्यते ॥ २० ॥

पामाकुष्ठं कच्छकुष्ठं च—

सूक्ष्मा बह्वयः पिडकाः स्नावत्यः पामेत्युक्ताः कण्डूमत्यः सदाहाः ।
 सौव स्फोटस्तीव्रदाहैरुपेता ज्ञेया पाण्योः कच्छरुषा स्फिचोश्च ॥ २१ ॥

स्फोटः शतारुश्च—

स्फोटाः श्यावारुणाभासा विस्फोटाः स्युस्तनुत्वचः ।
 रक्तं श्यावं सदाहाति शतारुः स्याद्बहुव्रणम् ॥ २२ ॥
 विचर्चिका—सकण्डूः पिडका श्यावा बहुस्त्रावा विचर्चिका ॥ २३ ॥

एकादशक्षुद्रकुष्ठान्याह—अस्वेदनमित्यादि । एककुष्ठं, चर्माख्यं, किटिभं,
 वैपादिकम्, अलसकं, दद्रुकुष्ठं, चर्मदलं, पामा, कच्छः, शतारुः, विचर्चिके-

स्येकादश क्षुद्रकुष्ठानि । विपादिकाविचर्चिकयोः स्थानभेदाद् भेदः—“पाण्यो-
विचर्चिका ज्ञेया पादे ज्ञेया विपादिके”ति, अतो न संख्याऽतिरेकः १७-२३

कुष्ठे वातपित्तकृद्द्वन्द्वविदोषविह्वानि—

खरं श्यावारुणं रुक्षं वातकुष्ठं सवेदनम् ।

पित्तात्प्रकथितं दाहरागस्त्रावान्वितं मतम् ।

कफात्क्लेदि घनं स्निग्धं सकण्डूशैत्यगौरवम् ।

द्विलिङ्गं द्वन्द्वजं कुष्ठं, त्रिलिङ्गं सान्निपातिकम् ॥ २४ ॥

त्वक्स्थकुष्ठं त्वक्स्थे वैवर्ण्यमङ्गेषु कुष्ठे रौक्ष्यं च जायते ॥ २५ ॥

रक्तस्थं च—त्वक्स्वापो रोमहर्षश्च स्वेदस्यातिप्रवर्त्तनम् ।

कण्डूविषूयकश्चैव कुष्ठे शोणितसंश्रिते ॥ २६ ॥

मांसस्थं—बाहुल्यं वक्त्रशोषश्च कार्कश्यं पिङ्गकोद्गमः ।

तोदः स्फोटः स्थिरत्वं च कुष्ठे मांससमाश्रिते ॥ २७ ॥

सप्तधातुगतस्य कुष्ठस्य लक्षणं क्रमेणाह—त्वक्स्थ इत्यादि ॥ २४-२७ ॥

भेदःस्थं—कौण्यं गतिक्षयोऽङ्गानां सम्भेदः क्षतसर्पणम् ।

भेदस्थानगते लिङ्गं प्रागुक्तानि तथैव च ॥ २८ ॥

अस्थिमज्जस्थं—नासाभङ्गोऽक्षिरागश्च क्षतेषु क्रिमिसम्भवः ।

स्वरोपघातश्च भवेदस्थिमज्जसमाश्रिते ॥ २९ ॥

जन्मकुष्ठितं—दम्पत्योः कुष्ठबाहुल्याद् दुष्टशोणितशुक्रयोः ।

यदपत्यं तयोर्जातं ज्ञेयं तदपि कुष्ठितम् ॥ ३० ॥

कुष्ठस्य सा-साध्यं त्वग्रक्तमांसस्थं वातश्लेष्माधिकं च यत् ।

थयादिभेदाः—भेदसि द्वन्द्वजं याप्यं, वर्ज्यं मज्जास्तिसंश्रितम् ॥ ३१ ॥

क्रिमितृद्दाहमन्दाग्निसंयुक्तं यत्त्रिदोषजम् ।

प्रभिन्नं प्रस्रुताङ्गं च रक्तनेत्रं हतस्वरम् ।

पञ्चकर्मगुणातीतं कुष्ठं हन्तीह मानवम् ॥ ३२ ॥

असाध्यमाह—क्रिमितृद्दाहेत्यादि । पञ्चकर्मगुणातीतं—पूर्वरूपक्रि-
यया सह रसादिधातूनां चतुर्णां क्रियाकलापाः पञ्चकर्माणि तेषां गुणाः=वी-
र्याणि, तान्यतीतो यः स तथाभूतः, अस्थिमज्जगत इत्यर्थः ॥ २८-३२ ॥

दोषविवेकः—वातेन कुष्ठं कापालं पित्तेनौदुम्बरं कफात् ॥ ३३ ॥

मण्डलाख्यं, विचर्ची च कृष्याख्यं वातपित्तजम् ।

चमककुष्ठं किटिभं सिध्मालसविपादिकाः ॥ ३४ ॥

वातश्लेष्मोज्जवाः, श्लेष्मपित्ताद्द्रुशतारूपी ।

पुण्डरीकं सविस्फोटं पामा चर्मदलं तथा ॥ ३५ ॥

सर्वैः स्यात्काकणं, पूर्वत्रिकं दद्रु सकाकणम् ।

पुण्डरीकर्ण्यजिह्वे च महाकुष्ठानि सप्त तु ॥ ३६ ॥

श्वित्रं किलासं च-कुष्ठैकसम्भवं श्वित्रं किलासं वाऽऽरुणं भवेत् ।

निर्दिष्टमपरिस्त्रावि त्रिधातूद्भवसंश्रयम् ॥ ३७ ॥

किलासमाह—कुष्ठैकसम्भवमित्यादि । कुष्ठेन सह एकः समानो विरु-
द्धाशनादि सम्भवो निदानं यस्य तत्तथा । अन्यत्र चरकादौ तु हेतुविशेषोऽप्य-
स्य वर्ण्यते यथा—वचांस्यतथ्यानि कृतघ्नभावो निन्दा गुरुणां गुरुधर्षणं
च । पापक्रिया पूर्वकृतञ्च कर्म हेतुः किलासस्य विरोधि चान्नम् ॥
इत्यादि ॥ ३३-३७ ॥

वातादिभे- वातादृक्षाणं पित्तात्ताम्रं कमलपत्रवत् ।

देन किलास-सदाहं रोमविध्वंसि कफाच्छ्वेतं घनं गुरु ॥ ३८ ॥

लक्षणाणि—सकण्डुरं क्रमाद्रक्तमांसमेदःसु चादिशेत् ।

वर्णनैवेदगुभयं कृच्छ्रं तच्चोत्तरोत्तरम् ॥ ३९ ॥

साध्यासा- अशुक्लरोमाबहुलमसंश्लिष्टमथो नवम् ।

धृश्वित्रम्—अनमिदग्धर्जं साध्यं श्वित्रं वर्ज्यमतोऽन्यथा ॥ ४० ॥

असाध्यं- गुह्यपाणितलौष्ठेषु जातमप्यचिरन्तनम् ।

किलासं—वर्जनीयं विशेषेण किशसं सिद्धिमिच्छता ॥ ४१ ॥

संक्रामक- प्रसङ्गाद्वात्रसंस्पर्शान्निःश्वासात् सहभोजनात् ।

रोगाः—एकाशय्याऽऽसनाच्चैव वस्त्रनाल्यानुलेपनात् ॥ ४२ ॥

कुष्ठं ज्वरश्च शोषश्च नेत्राभिष्यन्द एव च ।

औपसर्गिकरोगाश्च संक्रामन्ति नराक्षरम् ॥ ४३ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने एकोनपञ्चाशत्तमं

कुष्ठ-निदानं समाप्तम् ॥ ४९ ॥

कुष्ठस्य संसर्गजप्रसङ्गेन निखिलानेव संसर्गजान् रोगानाह—प्रसङ्गादि-
त्यादि । प्रसङ्गो—मैथुनं, तत्कृताद्, गात्रसंस्पर्शात् । निःश्वासात्—मुख-
मारुतात्, शोषो—यक्ष्मा, औपसर्गिकरोगाः—मसूरिकाप्रभृतयः, नरान्तरं
संक्रामन्ति—आविशन्ति ॥ ३८-४३ ॥

इति सुधारां कुष्ठनिदानम् ।

अथ पञ्चाशत्तमं शीतपित्तोदर्दकोठनिदानम् ॥ ५० ॥

हेतुसम्प्राप्ती-शीतमारुतसंस्पर्शात्प्रदुष्टौ कफमारुतौ ।

पित्तेन सह सम्भूय बहिरन्तर्विसर्पतः ॥ १ ॥

निदानमाह—शीतमारुतेत्यादि । सम्भूय = एकत्रीभूय, बहिरन्तः = बहिः—त्वचि, अन्तः—रक्तादौ, विसर्पतः = प्रसरतः ॥ १ ॥

पूर्वरूपं—पिपासाऽरुचिहृल्लासदेहसादाङ्गौ रवम् ।

रक्तलोचनता तेषां पूर्वरूपस्य लक्षणम् ॥ २ ॥

पूर्वरूपमाह—पिपासेत्यादि । रक्तलोचनता = व्याधेर्माहात्म्यात् । तेषां = शीतपित्तोदर्दकोठानाम् । पूर्वरूपस्य लक्षणं = स्वरूपम् ॥ २ ॥

उदर्दलक्षणं-वरटीदृष्टसंस्थानः शोथः संजायते बहिः ।

सकण्डूस्तोदबहुलश्छर्दिज्वरविदाहवान् ॥ ३ ॥

उदर्दमिति तं विद्याच्छीतपित्तमथापरे ।

वाताधिकं शीतपित्तमुदर्दस्तु कफाधिकः ॥ ४ ॥

उदर्दस्य सोत्सङ्गैश्च सरागैश्च कण्डूमद्भिश्च मण्डलैः ।

लक्षणान्तरं-शैशिरः कफजो व्याधिरुदर्द इति कीर्तितः ॥ ५ ॥

कोठमाह—असम्यग्वमनोदीर्णपित्तश्लेष्मान्ननिग्रहैः ।

मण्डलानि सकण्डूनि रागवन्ति बहूनि च ।

उत्कोठः सानुबन्धश्च कोठ इत्यभिधीयते ॥ ६ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने पञ्चाशत्तमं शीतपि-

त्तोदर्दकोठ-निदानं समाप्तम् ॥ ५० ॥

शीतपित्तोदर्दयोर्विशेषमाह—वाताधिकं शीतपित्तं कफाधिकं उदर्द इति ॥ ३-६ ॥

इति सुधायां शीतपित्तोदर्दकोठनिदानम् ।

अथैकपञ्चाशत्तममम्लपित्त-निदानम् ॥ ५१ ॥

हेतुः— विरुद्धदुष्टाम्लविदाहपित्तप्रकोपिपानान्नभुजो विदग्धम् ।

पित्तं स्वहेतूपचितं पुरा यत्तदम्लपित्तं प्रवदन्ति सन्तः ॥ १ ॥

निदानपूर्वकमम्लपित्तरूपं विभण्णिपुराह—विरुद्धेत्यादि । विरुद्धं=क्षीर-
मत्स्यादि, दुष्टं=कुथितमन्नं, पित्तप्रकोपिपानं=सुराऽऽदिकम्, अन्नं = माषा-
दिकम्, एवमादिभुजो जनस्य स्वहेतूपचितं = स्वकारणकदम्बैः सञ्चयमागतं,

पित्तं विदग्धं=प्रकुपितम्, अभूदिति शेषः । तदम्लपित्तं सन्तः=विद्वांसः,
प्रवदन्ति=आचक्षते । अत्र पित्तं प्रधानतयाऽवतिष्ठते वातश्लेष्माणौ चात्रा-
नुगौ भवतः ॥ १ ॥

सामान्य- अविपाककृमोत्क्लेशतित्ताम्लोद्गारगौरवैः ।

रूपम्—हृत्कण्ठदाहारुचिभिश्चाम्लपित्तं वदेद्भिषक् ॥ २ ॥

अधोगाम्ल- तृड्दाहमूर्च्छाभ्रममोहकारि प्रयात्यधो वा विविधप्रकारम् ।
पित्तलक्षणं—हृष्टासकोठानलसादहर्षस्वेदाङ्गपीतत्वकरं कदा चित् ॥ ३ ॥

ऊर्ध्वगाधोगभेदेनाम्लपित्तं द्विविधं तत्र तावदधोगमाह—तृड्दाहेत्यादि ।
मूर्च्छा=अचैतन्यं, मोहो=विपरीतज्ञानम्, अधो वेति वाशब्द ऊर्ध्वगत्वमभि-
व्यनक्ति । विविधप्रकारं=हरित्पीतकृष्णादिवर्णम् । कदा चित्=न सर्वदा ॥ २-३ ॥

ऊर्ध्वगाम्ल- वान्तं हरित्पीतकनीलकृष्णमारुक्तरक्ताभमतीव चाम्लम् ।

पित्तरूपं—मांसोदकाभं त्वतिपिच्छिलाच्छंश्लेष्मानुजातं विविधं रसेन ४
भुक्ते विदग्धे त्वथवाऽप्यभुक्ते करोति तित्ताम्लवर्मिकदा चित् ।
उद्गारमेवंविधमेव कण्ठहृत्कुक्षिदाहं शिरसो रुजं च ॥ ५ ॥
करचरणदाहमौष्ण्यं महतीमरुचिं ज्वरं च कफपित्तम् ।
जनयति कण्ठमण्डलपिडकाशतनिचितगात्ररोगचयम् ॥ ॥

ऊर्ध्वगतिमाह—वान्तमित्यादि । आरुक्तरक्तं=अलपरक्तं, मांसोदकाभं=
मांसधावनतोयाभं, रसेन=कटुतिक्तादिना, विविधं=नैकरूपं, वान्तं=वर्मि,
करोति । भुक्ते=अग्ने, विदग्धे=असम्यक् परिणते, अथवाऽप्यभुक्ते, वा कदा-
चित् तित्ताम्लवर्मि करोति । करोतिशब्दः सर्वत्र सम्बध्यते पूर्वविधं तित्ताम्ल-
मेवोद्गारं करोति, कण्ठादिदाहं शिरसः=मस्तकस्य, रुजं=पीडां, च करोति ।
कण्ठ्वादिनिचितगात्रं रोगचयं च करोति । कण्ठ्वादिनिचितगात्रं च रोगचयं-
चेति द्वन्द्वः ॥ ४-६ ॥

साध्यत्वादि-रोगोऽयमम्लपित्ताख्यो यत्नात् संसाध्यते नवः ।

चिरोत्थितो भवेद्याप्यः, कृच्छ्रसाध्यः स कस्य चित् ॥ ७ ॥

दोषसम्बन्धः—सानिलं सानिलकफं सकफं तच्च लक्षयेत् ।

दोषलिङ्गेन मतिमान् भिषङ्मोहकरं हि तत् ॥ ८ ॥

यातिकरूपं—कम्पप्रलापमूर्च्छाचिमिचिमिगात्रावसादशूलानि ।

तमसो दर्शनविभ्रमविमोहहर्षाण्यनिलकोपात् ॥ ९ ॥

श्लैष्मिकरूपं-कफनिष्ठोवनगौरवजडताऽरुचिशीतसादवमिलेपाः ।

दहनबलसादकण्डूनिद्राश्चिह्नं कफानुगते ॥ १० ॥

वातकफरूपम्-उभयमिदमेव चिह्नं मारुतकफसंभवे भवत्यम्ले ॥ ११ ॥

कफपित्तरूपम्-(तित्ताम्लकटुकोद्गारहृत्कुक्षिकण्ठदाहकृत्) ॥

अमो मूर्च्छाऽरुचिश्छर्दिशालस्य च शिरोरुजा ।

प्रसेको मुखमाधुर्यं श्लेष्मपित्तस्य लक्षणम् ॥ १२ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदान एकपञ्चाशत्तममम्लपित्त-
निदानं समाप्तम् ॥ ५१ ॥

दोषान्तरसंसर्गं वक्तुकाम आह—सानिलमित्यादि । मतिमान्=बुद्धि-
मान्, वैद्यः सानिलं सकफं सानिलकफं तद्=अम्लपित्तं, दोषलिङ्गेन=
वातादिदोषलक्षणेन लक्ष्येद्=जानीयात्, हि=यतः, तद्=अम्लपित्तं, भिष-
ङ्मोहकरं=वैद्यभ्रान्तिजनकम् । ऊर्ध्वाधः प्रवर्त्तमानत्वेन छर्द्यतीसाराभ्यां स-
काशाद् भेदस्य दुर्ज्ञेयतया भिषङ्मोहजनकत्वम् ॥ ७-८ ॥

इति सुधायामम्लपित्तनिदानम् ।

अथ द्विपञ्चाशत्तमं विसर्प-निदानम् ॥ ५२ ॥

हेतुसंख्ये—लवणाम्लकटूष्णादिसंसेवादोषकोपतः ।

विसर्पः सप्तधा ज्ञेयः सर्वतः परिसर्पणात् ॥ १ ॥

निदानमाह—लवणेत्यादि । लवणाम्लादिभिर्विसर्पः सप्तधा भवति । निरु-
क्तिमाह—सर्वतः परिसर्पणादिति । सर्वतः परिसर्पणात्परिसर्पः=विविधं
सर्पणाद् विसर्पः । यदुक्तं चरके—“विविधं सर्पति यतो विसर्पस्तेन स
स्मृतः । परिसर्पोऽथवा नाम्ना सर्वतः परिसर्पणात् ॥ इति ॥ १ ॥

विसर्पभेदाः—पृथक् त्रयस्त्रिभिश्चैको विसर्पा द्वन्द्वजास्त्रयः ।

वातिकः पैत्तिकश्चैव कफजः सान्निपातिकः ॥ २ ॥

चत्वार एते, वीसर्पा वक्ष्यन्ते द्वन्द्वजास्त्रयः ।

आग्नेयो वातपित्ताभ्यां, ग्रन्थ्याख्यः कफवातजः ।

यस्तु कर्दमको घोरः स पित्तकफसंभवः ॥ ३ ॥

संख्यामाह—पृथगित्यादि । वातिकः पैत्तिकः श्लैष्मिकस्त्रयः । सान्निपा-
तिक एकः, द्वन्द्वजास्त्रय एव सप्तधा भवति ॥ २-३ ॥

दूष्यं दोषाश्च-रक्तं लसीका त्वक् मांसं दूष्यं, दोषास्त्रयो मलाः ।

विसर्पाणां समुत्पत्तौ विज्ञेयाः सप्त धातवः ॥ ४ ॥

दोषदूष्यसंग्रहमाह-रक्तमित्यादि । रक्तं-शोणितं, लसीका=जलं, त्वक्=रसः, मांसम्, एतानि दूष्याणि । त्रयो मलाः=वातादयो दोषाः । सप्त धातवः=रसासृग्मांसमेदोऽस्थिमज्जशुक्राणि, हेतवो विसर्पोत्पत्तौ, भवन्तीति शेषः । विसर्पो हि क्व चिदन्तर्जबहिर्जभेदेनापि वर्णितस्तथा हि-मर्मोपघातात् संमोहादयनानां विघटनात् । तृष्णाऽतियोगाद् वेगानां विषमञ्च प्रवर्तनात् ॥ विद्याद् विसर्पमन्तर्जमाशु चाग्निबलक्षयात् । अतो विपर्ययाद् बाह्यमन्यद् विद्यात्स्वलक्षणैः । इति ॥ ४ ॥

वातिकः— तत्र वातात् स वीसर्पो वातज्वरसमन्वितः ।

शोथस्फुरणनिस्तोदभेदायासार्तिहर्षवान् ॥ ५ ॥

पैत्तिकः— पित्ताद्द्रुतगतिः पित्तज्वरलिङ्गोऽतिलोहितः ॥ ६ ॥

कफजः— कफात् कण्डूयुतः स्निग्धः कफज्वरसमानरुक् ।

त्रिदोषजः— सन्निपातसमुत्थश्च सर्वलिङ्गसमन्वितः ॥ ७ ॥

द्वन्द्वजा विसर्पाः—

तत्राग्नि- वातपित्ताज्ज्वरच्छर्दिमूर्च्छाऽतीसारतृड्भ्रमैः ।

विसर्पः—ग्रन्थिभेदाग्निसदनतमकारोचकैर्युतः ॥ ८ ॥

करोति सर्वमङ्गं च दीप्ताङ्गारावकीर्णवत् ।

यं यं देशं विसर्पश्च विसर्पति भवेत् स सः ॥ ९ ॥

शान्ताङ्गारा सितो नीलो रक्तो वाऽऽशु च चीयते ।

अग्निदग्ध इव स्फोटः शीघ्रगत्वाद् द्रुतं स च ॥ १० ॥

मर्मानुसारी वीसर्पः स्याद्वातोऽतिबलस्ततः ।

व्यथतेऽङ्गं हरेत् संज्ञां निद्रां च आसमीरयेत् ॥ ११ ॥

हिक्कां च स गतोऽवस्थामीदृशीं लभते न ना ।

क्व चिच्छर्मा रतिप्रस्तो भूमिशय्याऽऽसनादिषु ॥ १२ ॥

चेष्टमानस्ततः क्लिष्टो मनोदेहप्रमोहवान् ।

दुष्प्रबोधोऽश्नुते निद्रां सोऽग्निवीसर्प उच्यते ॥ १३ ॥

अग्निविसर्पमाह—वातपित्तादित्यादि । अयं हि वातपित्तो ज्वरादिभिर्युतश्च भवति, सर्वमङ्गं दीप्ताङ्गारावकीर्णवत्=प्रज्वलिताङ्गारावच्छन्ननवत्,

करोति । द्रुप्रबोधोऽश्नुते निद्रां=दुःखेन प्रबोधो = जागरणं यस्य स तथा
भूतः सन् निद्रामश्नुते=(मरणरूपां निद्रां प्राप्नोतीत्यर्थः) ॥ ८-१३ ॥

ग्रन्थिविसर्पः—कफेन रुद्धः पवनो भित्त्वा तं बहुधा कफम् ।

रक्तं वा बृद्धरक्तस्य त्वक्सिरास्नायुमांसगम् ॥ १४ ॥

दूषयित्वा तु दीर्घाणुवृत्तस्थूलखरात्मनाम् ।

ग्रन्थीनां कुरुते मालां सरक्तां तीव्ररुज्वराम् ॥ १५ ॥

श्वासकासातिसारास्यशोषहिक्कावमिश्रमैः ।

मोहवैवर्ण्यमूर्च्छाऽङ्गभङ्गाभिसदनैर्युताम् ॥

इत्ययं ग्रन्थिवीसर्पः कफमास्तक्रोपजः ॥ १६ ॥

कर्दमविसर्पः—कफपित्ताज्ज्वरः स्तम्भो निद्रा तन्द्रा शिरोरुजा ।

अङ्गावसादविक्षेपौ प्रलेपारोचकभ्रमाः ॥ १७ ॥

मूर्च्छाऽग्निहानिर्भेदोऽस्थनां पिपासेन्द्रियगौरवम् ।

आमोपवेशनं लेपः स्रोतसां स च सर्पति ॥ १८ ॥

प्रायेणामाश्रयं गृह्णन्तेकदेशं न चातिरुक् ।

पिडकैरवकीर्णोऽतिपीतलोहितपाण्डुरैः ॥ १९ ॥

स्निग्धोऽसितो मेचकाभो मलिनः शोथवान् गुरुः ।

गम्भीरपाकः प्राज्योष्मा स्पृष्टः क्षिन्नोऽवदीर्यते ॥ २० ॥

पङ्कवच्छीर्णमांसश्च स्पष्टस्नायुसिरागणः ।

शवगन्धी च वीसर्पः कर्दमाख्यमुशन्ति तम् ॥ २१ ॥

क्षतविसर्पः—बाह्यहेतोः क्षतात् क्रुद्धः सरक्तं पित्तमीरयन् ॥ २२ ॥

वीसर्पं मारुतः कुर्यात्कुलत्थसदृशैश्चितम् ।

स्फोटः शोथज्वररुजादाहाढ्यं श्यावशोणितम् ॥ २३ ॥

उपद्रवाः—ज्वरातिसारौ वमथुस्त्वङ्मांसदरणं क्लमः ।

अरोचकाविपाकौ च विसर्पाणामुपद्रवाः ॥ २४ ॥

सर्वेषां विसर्पाणामुपद्रवानाह—ज्वरेत्यादि । ज्वरातिसारौ—वमथुः=वर्दिः,
स्त्वङ्मांसदरणं=चर्ममांसस्फोटनं, क्लमः=ग्लानिः, अरोचकाविपाकौ चेति
विसर्पाणामुपद्रवाः ॥ १४-२४ ॥

साध्यत्वादि—सिद्ध्यन्ति वातककपित्तकृता विसर्पाः

सर्वात्मकः क्षतकृतश्च न सिद्धिमेति ।

पित्तात्मकोऽञ्जनवपुश्च भवेदसाध्यः

कृच्छ्राश्च मर्मसु भवन्ति हि सर्व एव ॥ २५ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने द्विपञ्चाशत्तमं
विसर्प-निदानं समाप्तम् ॥ ५२ ॥

साध्यत्वादिकमाह—सिद्ध्यन्तीत्यादि । वातादिकृता विमर्षाः सिद्ध्यन्ति ।
सर्वात्मकः—सान्निपातिकः, क्षतजश्च न सिद्धिम्, एति=गच्छति, पित्तात्मको-
ञ्जनवपुश्च, अग्निविसर्पाख्यो न साध्यः । मर्मसु जाताः सर्व एव वीसर्पाः कृ-
च्छ्रसाध्या भवन्ति ॥ २५ ॥

इति सुधार्या विसर्पनिदानम् ।

—३—

अथ त्रिपञ्चाशत्तमं विस्फोटनिदानम् ॥ ५३ ॥

हेतुः— कट्वम्लादीभिर्हेतुभिस्तथा, ऋतुदोषेण—ऋतुविपर्ययेण पवनादयो दोषाः

तथर्तुदोषेण विपर्ययेण कुप्यन्ति दोषाः पवनादयस्तु ॥ १ ॥

तत्सम्प्राप्तिः— त्वचमाश्रित्य ते रक्तमांसास्थीनि प्रदूष्य च ।

घोरान् कुर्वन्ति विस्फोटान् सर्वाञ्ज्वरपुरःसरान् ॥ २ ॥

कट्वम्लादिभिर्हेतुभिस्तथा, ऋतुदोषेण—ऋतुविपर्ययेण च पवनादयो दोषाः
कुप्यन्ति । ते—दोषाः, त्वचमाश्रित्य रक्तादीनि प्रदूष्य च घोरान्—दारुणान्,
ज्वरपुरःसरान् सर्वान् विस्फोटान् कुर्वन्ति ॥ १-२ ॥

तत्स्वरूपम्—अग्निदग्धनिभाः स्फोटाः सज्वरा रक्तपित्तजाः ।

क्वचित् सर्वत्र वा देहे विस्फोटा इति ते स्मृताः ॥ ३ ॥

वातजः— शिरोरुक् शूलभूयिष्ठं ज्वरस्तृट् पर्वभेदनम् ।

सकृष्णवर्णता चेति वातविस्फोटलक्षणम् ॥ ४ ॥

पित्तजः— ज्वरदाहुरुजास्त्रावपाकवृष्णाभिरन्वितम् ।

पित्तलोहितवर्णं च पित्तविस्फोटलक्षणम् ॥ ५ ॥

कफजः— छर्द्यरोचकजाड्यानि कण्डूकाठिन्यपाण्डुताः ।

अवेदनश्चिरात्पाको स विस्फोटः कफात्मकः ॥ ६ ॥

इन्द्रजाः— वातपित्तकृतो यस्तु कुरुते तीव्रवेदनाम् ।

कण्डूस्तौमित्यगुरुभिर्जानीयात्कफवातिकम् ।

कण्डूदाहो ज्वरश्छर्दिरेतौस्तु कफनैतिकः ॥ ७ ॥

त्रिदोषजः—मध्ये निम्नोन्नतोऽन्ते च कठिनोऽल्पप्रपाकवान् ॥ ८ ॥

दाहरागतृषामोहच्छादिमूर्च्छारूजाज्वराः ।

प्रलापो वेपथुस्तन्द्रा सोऽसाध्यः स्यात्त्रिदोषजः ॥ ९ ॥

रक्तजाः (असाध्याः)—

रक्ता रक्तसमुत्थाना गुक्षाविद्रुमसन्निभाः ।

वेदितव्यास्तु रक्तेन पौत्तिकेन च हेतुना ।

न ते सिद्धिं समायान्ति सिद्धैर्योगशतैरपि ॥ १० ॥

साध्यत्वादि—एकदोषोत्थितः साध्यः कृच्छ्रसाध्यो द्विदोषजः ।

सर्वदोषोत्थितो घोरस्त्वसाध्यो भूर्युपद्रवः ॥ ११ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने विस्फोट-निदानं समाप्तम् ॥ ५३ ॥

सात्रिपातिकमाह—मध्य इत्यादि । मध्ये निम्नोऽन्ते चोन्नतः, दाहादिस-
मन्वितो वा यस्त्रिदोषजः सोऽसाध्यः ॥ ३-९ ॥

इति सुधार्या विस्फोटनिदानम् ।

अथ चतुष्पञ्चाशत्तमं मसूरिका-निदानम् ॥ ५४ ॥

हेतुसंप्राप्ती—कट्वम्ललवणक्षारविरुद्धाध्यशनाशनैः ।

दुष्टनिष्पावशाकार्द्यैः प्रदुष्टपवनोदकैः ॥ १ ॥

क्रूरग्रहेक्षणाच्चापि देशे दोषाः समुद्धताः ।

जनयन्ति शरीरेऽस्मिन् दुष्टरक्तेन सङ्गताः ।

मसूराकृतिसंस्थानाः पिडकाः स्युर्मसूरिकाः ॥ २ ॥

प्रायेण विस्फोटनिदानसाम्याद् विस्फोटानन्तरं मसूरिकानिदानम् । क्रूर
ग्रहेक्षणात्=क्रूरग्रहाः=शनैश्चरादयस्तेषामीक्षणाद्=दृष्टिपातात् । देशे=
जनपदे, समुद्धताः=वृद्धिमापन्नाः, दोषा अस्मिन् शरीरे दुष्टरक्तेन सङ्गताः
सन्तः पिडका जनयन्ति, मसूराकृतिसंस्थानत्वान्मसूरिकेति नामनिर्देशः ॥ १-२ ॥

पूर्वरूपं—तासां पूर्वं ज्वरः कण्डूगान्निभङ्गोऽरतिर्भ्रमः ।

त्वचि शोथः सगैवर्ण्यो नेत्ररागश्च जायते ॥ ३ ॥

वातमसूरिकाः स्फोटाः श्यावारुणा रूक्षास्तीव्रवेदनयाऽन्विताः ।

कठिनाश्चिरपाकाश्च भवन्त्यनिलसम्भवाः ॥ ४ ॥

सन्ध्यस्थिपर्वाणां भेदः कासः कम्पोऽरतिः क्लमः ।

शोषस्तापबोष्ठजिह्वानां तृष्णा चारुचिसंयुता ॥ ५ ॥

पित्तमसूरिकाः रक्ताः पीताः सिताः स्फोटाः सदाहास्तीव्रवेदनाः ।

भवन्त्यचिरपाकाश्च पित्तकोपसमुद्भवाः ॥ ६ ॥

विड्भेदश्चाङ्गमर्दश्च दाहस्तृष्णाऽरुचिस्तथा ।

मुखपाकोऽक्षिरागश्च ज्वरस्तीव्रः सुदारुणः ॥ ७ ॥

रक्तमसूरी-रक्तजायां भवन्त्येते विकाराः पित्तलक्षणाः ॥ ८ ॥

कफमसूरिकाः कफप्रसेकः स्तौमित्यं शिरोरुग् गात्रगौरवम् ।

हृल्लासः सारुचिनिद्रा तन्द्राऽऽलस्यसमन्विताः ॥ ९ ॥

श्वेताः स्निग्धा भृशं स्थूलाः कण्डूरा मन्दवेदनाः ।

मसूरिकाः कफोत्थाश्च चिरपाकाः प्रकीर्त्तिताः ॥ १० ॥

त्रिदोषम-नीलाश्चिपिटविस्तीर्णा मध्ये निम्ना महारुजः ।

सूरिकाः-चिरपाकाः प्रतिस्रावाः प्रभूताः सर्वदोषजाः ॥ ११ ॥

कण्ठरोधारुचिस्तम्भप्रलापारतिसंयुताः ।

दुश्चिकित्स्याः समुद्दिष्टाः पिडकाश्चर्मसंज्ञिताः ॥ १२ ॥

सान्निपातिकलक्षणमाह - नीला इत्यादि । नीलाः=पचाषवर्णप्रतिमाः ।

चिपिटवर्णाः=पृथुकाकाराः । कण्ठरोधः=कण्ठग्रहः । प्रलापः=असंवद्ध-
भाषणम् ॥ ११-१२ ॥

रोमान्तिकाः-रोमकूपोन्नतिसमा रागिण्यः कफपित्तजाः ।

कासारोचकसंयुक्ता रोमान्त्यो ज्वरपूर्विकाः ॥ १३ ॥

त्वक्स्थम-तोयबुद्बुदसङ्काशास्त्वग्गतास्तु मसूरिकाः ।

सूरिकाः-स्वलपदोषाः प्रजायन्ते भिन्नास्तोयं स्रवन्ति च ॥ १४ ॥

रसादिसप्तधातुगतानां मसूरिकाणां लक्षणानि प्रविवक्षुराह-तोयबुद्बुदेत्यादि । तोदबुद्बुदसंकाशाः=जलबुद्बुदसमानाः । त्वग्गताः=रसगताः ।
शेषं सुगमम् ॥ १४ ॥

रक्तस्थाः-रक्तस्था लोहिताकाराः शीघ्रपाकास्तनुत्वचः ।

साध्या नात्यर्थदुष्टाश्च भिन्ना रक्तं स्रवन्ति च ॥ १५ ॥

मांसस्थाः-मांसस्थाः कठिनाः स्निग्धश्चिरपाका घनत्वचः ।

गात्रशूलतृषाकण्डूज्वरारतिसमन्विताः ॥ १६ ॥

मेदःस्थाः-मेदोजा मण्डलाकारा मृदवः किञ्चिदुन्नताः ।

घोरज्वरपरीताश्च स्थूलाः स्निग्धाः सवेदनाः ॥ १७ ॥

मज्जस्थाः-संमोहारतिसंतापाः कश्चिदाभ्यो विनिस्तेरेत ।

क्षुद्रा गात्रसमा रुक्षाश्चिपिटाः किञ्चिदुन्नताः ॥ १८ ॥

मज्जोत्था भृशसम्मोहवेदनाऽरतिसंयुताः ।
 छिन्दन्ति मर्मधामानि प्राणानाशु हरन्ति हि ॥ १९ ॥
 अमरेणेव विद्वानि कुर्वन्त्यस्थीनि सर्वतः ।
 पक्वाभाः पिडकाः स्निग्धाः सूक्ष्माश्चात्यर्थवेदनाः ॥ २० ॥
 स्तौमित्यारतिसम्मोहदाहोन्मादसमन्विताः ।
 शुक्रजायां मसूर्या तु लक्षणानि भवन्ति हि ॥ २१ ॥
 निर्दिष्टं केवलं चिह्नं दृश्यते न तु जीवितम् ।
 दोषमिश्रास्तु सप्तैता द्रष्टव्या दोषलक्षणैः ॥ २२ ॥
 त्वग्गता रक्तजाश्चैव पित्तजाः श्लेष्मजास्तथा ।
 श्लेष्मपित्तकृताश्चैव सुखसाध्या मसूरिकाः ॥ २३ ॥
 वातजा वातपित्तोत्थाः श्लेष्मवातकृताश्च याः ।
 कृच्छ्रसाध्यतमास्तस्माद्यत्नादेता उपाचरेत् ॥ २४ ॥
 असाध्याः सन्निपातोत्थास्तासां वक्ष्यामि लक्षणम् ।
 प्रवालसदृशाः काश्चित् काश्चिज्जम्बूफलोपमाः ॥ २५ ॥
 लोहजालसमाः काश्चिदतसीफलसन्निभाः ।
 आसां बहुविधा वर्णा जायन्ते दोषभेदतः ॥ २६ ॥
 घोरैज्वरपरीताश्च स्थूलाः स्निग्धाः सवेदनाः ॥

असाध्यानां वर्णानाह—प्रवालेत्यादि । प्रवालसदृशाः=विद्रुमसन्निभाः ।
 लोहजालसमाः=कृष्णवर्णाः । अतसीफलसन्निभाः=उमाफलवर्णसदृशाः ।
 दोषभेदतः=वातादिभेदतः, नानावर्णाः, आसां=मसूरिकाणां, जायन्ते॥२५-२६॥

सर्वमसूरिकाया आवस्थिकं लिङ्गमाह—

कासो हिक्का प्रमेहश्च ज्वरस्तीव्रः सुदारुणः ।
 प्रलापश्चारतिर्मूर्च्छां तृष्णा दाहोऽतिघूर्णता ॥ २७ ॥
 मुखेन प्रस्रवेद्रक्तं तथा घ्राणेन चक्षुषा ।
 कण्ठे घुर्घुरकं कृत्वा श्वसित्यत्यर्थवेदनम् ॥ २८ ॥
 मसूरिकाऽभिभूतस्य यस्यैतानि भिषग्वरः ।
 लक्षणानि च दृश्यन्ते न दद्यादत्र भेषजम् ॥ २९ ॥
 मसूरिकाऽभिभूतो यो भृशं घ्राणेन निःश्वसेत् ।
 स भृशं त्यजति प्राणांस्तृषार्त्तो वायुदूषितः ॥ ३० ॥

मसूरिकाऽन्ते शोथः स्यात् कूर्परे मणिबन्धके ।

तथाऽसफलके चापि दुश्चिकित्स्यः सुदारुणः ॥ ३१ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने चतुष्पञ्चाशत्तमं

मसूरिका-निदानं समाप्तम् ॥ ५४ ॥

निखिलमसूरिकाणामावस्थिकं लक्षणमाह—कास इत्यादि । मसूरिका-
ऽभिभूतस्य = मसूरिकारोगाकान्तस्य, यस्य, एतानि=कासादीनि लक्षणानि
दृश्यन्ते तत्र भेषजं न दद्याद् दुःसाध्यत्वादित्यर्थः । उपद्रवानाह—कूर्परे मणि-
बन्धकेऽसफलके वा शोथः, दुश्चिकित्स्यः=असाध्य इत्यर्थः ॥ २७-३१ ॥

इति सुधायी मसूरिकानिदानम् ॥

अथ पञ्चपञ्चाशत्तमं क्षुद्ररोग-निदानम् ॥ ५५ ॥

अजगल्लिका-स्निग्धाः सवर्णा ग्रथिता नीरुजा मुद्गसन्निभाः ।

कफवातोत्थिता ज्ञेया बालानामजगल्लिकाः ॥ १ ॥

क्षुद्ररोगाणां मसूरिकोत्पादकत्वान्मसूरिकाऽनन्तरं क्षुद्ररोगास्तिलकालक-
प्रभृतयः । यद्वा—क्षुद्रास्तीक्ष्णा रोगा अग्निरोदियोप्रभृतयः । अथवा क्षुद्राणां
वालानां रोगाः क्षुद्ररोगा इति केचित् । चतुश्चत्वारिंशत् क्षुद्ररोगा अजगल्लि-
काऽऽदयो भवन्ति, क्रमेण तानाह—स्निग्धा इत्यादिना ॥ १ ॥

यवप्रख्या—यवाकारा सुकठिना ग्रथिता मांससंश्रिता ।

पिडका कफवाताभ्यां यवप्रख्येति सोच्यते ॥ २ ॥

अन्त्रालजी-घनामवक्त्रां पिडकामुन्नतां परिमण्डलाम् ।

अन्त्रालजीमलपूयां तां विद्यात्कफवातजाम् ॥ ३ ॥

विवृता—विवृतास्यां महादाहां पक्कोदुम्बरसन्निभाम् ।

विवृतामिति तां विद्यात्पित्तोत्थां परिमण्डलाम् ॥ ४ ॥

कच्छपिका—ग्रथिताः पञ्च वा षड् वा दारुणाः कच्छपोपमाः ।

कफानिलाभ्यां पिडका ज्ञेयाः कच्छपिका बुधौ ॥ ५ ॥

वलमी-ग्रीवांऽसकक्षाकरपाददेशे सन्धौ गले वा त्रिभिरेव दोषैः ।

कः—ग्रन्थिः स वलमीकवदक्रियाणां जातः क्रमेणैव गतः प्रवृद्धिम् ॥ ६ ॥

मुकौरनेकैः क्षुतितोदवद्भिर्विसर्पवत्सर्पति चोन्नताग्रैः ।

वलमीकमाहुर्भिषजो विकारनिष्प्रत्यनीकं चिरजं विशेषात् ॥ ७ ॥

इन्द्रविद्धा—पञ्चकर्णिकवन्मध्ये पिडकाभिः समाचिताम् ।

इन्द्रविद्धां तु तां विद्याद्वातपित्तोत्थितां भिषक् ॥ ८ ॥

गर्दभिका—मण्डलं वृत्तमुत्सन्नं सरक्तं पिडकाचितम् ।

रुजाकर्णी गर्दभिकां तां विद्याद्वातपित्तजाम् ॥ ९ ॥

पाषाण- वातश्लेष्मसमुद्भूतः श्वयथुर्हनुसन्धिजः ।

गर्दभः— स्थिरो मन्दरुजः स्निग्धो ज्ञेयः पाषाणगर्दभः ॥ १० ॥

पनसिका—कर्णस्याभ्यन्तरे जातां पिडकामुपवेदनाम् ।

स्थिरां पनसिकां तां तु विद्याद्वातकफोत्थिताम् ॥ ११ ॥

जालगर्दभः—विसर्पवत्सर्पति यः शोथस्तनुरपाकवान् ।

दाहज्वरकरः पित्तात्स ज्ञेयो जालगर्दभः ॥ १२ ॥

इरिवेल्लिका—पिडकामुत्तमाङ्गस्थां वृत्तामुग्ररुजाज्वराम् ।

सर्वात्मिकां सर्वलिङ्गां जानीयादिरिवेल्लिकाम् ॥ १३ ॥

कक्षा—बाहुपार्श्वसंक्षेपे कृष्णस्फोटां सवेदनाम् ।

पित्तप्रकोपसम्भूतां कक्षामित्यभिनिदिशेत् ॥ १४ ॥

गन्धमाला—एकामेतादृशीं दृष्ट्वा पिडकां स्फोटसन्निभाम् ।

त्वग्गतां पित्तकोपेन गन्धमालां प्रवक्षते ॥ १५ ॥

अग्निरोहिणी—कक्षभागेषु ये स्फोटा जायन्ते मांसदारणाः ।

अन्तर्दाहज्वरकरा दीप्तपावकसन्निभाः ॥ १६ ॥

सप्ताहाद्वा दशाहाद्वा पक्षाद्वा हन्ति मानवम् ।

तामग्निरोहिणीं विद्यादसाध्यां सर्वदोषजाम् ॥ १७ ॥

अग्निरोहिणीमाह—कक्षेत्यादि । कक्षभागेषु मांसदारणाः, अन्तर्दाह-
ज्वरकराः, दीप्तपावकसन्निभाः, ये स्फोटा जायन्ते तां (विधेयप्राधान्यात्स्त्रीत्वम्)
सर्वदोषजामसाध्यामग्निरोहिणीं विद्यात् । पक्षात्सप्ताहादशाहाद् वा मानवं
हन्ति (असावग्निरोहिणीति शेषः) वातपित्तकफाधिक्याद् यथाक्रमं सप्ताहा-
दिविकल्पो बोध्यः ॥ २-१७ ॥

चिष्णं कुनःनखमांसमधिष्ठाय वायुः पित्तं च देहिनाम् ।

खं च— कुर्वते दाहपाकौ च तं व्याधिं चिप्पमादिशेत् ॥ १८ ॥

तदेवाल्पतरैर्दोषैः पुरुषं कुनखं वदेत् ॥ १९ ॥

अनुशयी—गम्भीरामल्पतरुभ्यां सवर्णामुपरिस्थिताम् ।

पादस्यानुशयीं तां तु विद्यादन्तःप्रपाकिनीम् ॥ २० ॥

विदारिका-विदारीकन्दवद् वृक्षा कक्षावङ्गणसन्धिषु ।

विदारिका भवेद्रक्ता सर्वजा सर्वलक्षणा ॥ २१ ॥

विदारीलक्षणमाह—विदारीत्यादि । विदारीकन्दवद्, वृक्षा = वर्तुला, कक्षाऽऽदिभागेषु सर्वजा सर्वलक्षणा, रक्ता च विदारिका भवेत् । अत्र-रक्ता सर्वजा सर्वलक्षणेत्यत्र बहुविधं पदच्छेदमामनन्ति विद्वांसः । असर्वजा-असर्वलक्षणेति के चित् । असर्वजा-सर्वलक्षणेति के चिदाक्षते । सर्वजा-असर्वलक्षणेति वा पठन्ति, परं बहुप्रपञ्चग्रस्तत्वेन तेषामनतिरमणीयत्वम् । 'विदारीमिति तां विद्यात् सर्वजां सर्वलक्षणां' इति पाठान्तरे तु न कश्चिद् व्याख्यानप्रपञ्चः ॥ २१ ॥

शर्कराऽर्बुदः—प्राप्य मांससिरास्नायूः श्लेष्मा मेदस्तथाऽनिलः ।

ग्रन्थि करोत्यसौ भिन्नो मधुसर्पिर्वसानिभम् ॥ २२ ॥

स्रवत्यास्रावमनिलस्तत्र वृद्धि गतः पुनः ।

मांसं संशोष्य ग्रथितां शर्करां जनयेत्ततः ॥ २३ ॥

दुर्गन्धि क्लिन्नमत्यर्थं नानावर्णं ततः सिराः ।

स्रवन्ति रक्तं सहसा तं विद्याच्छर्कराऽर्बुदम् ॥ २४ ॥

पाददारी—परिक्रमणशीलस्य वायुरत्यर्थरूक्षयोः ।

पादयोः कुरुते दारीं पाददारीं तमादिशेत् ॥ २५ ॥

कदरं—शर्करोन्मथिते पादे क्षते वा कण्टकादिभिः

ग्रन्थिः कोलवदुत्सन्नो जायते कदरं हि तत् ॥ २६ ॥

अलसं—क्लिन्नाङ्गुल्यन्तरो पादौ कण्डूदाहरजाऽन्वितौ ।

दुष्टकर्दमसंस्पर्शादलसं तं विभावयेत् ॥ २७ ॥

इन्द्रलुप्तं—रोमकूपानुगं पित्तं वातेन सह मूर्च्छितम् ।

प्रच्यावयति रोमाणि ततः श्लेष्मा सशोणितः ॥ २८ ॥

रुणद्धि रोमकूपांस्तु ततोऽन्येषामसम्भवः ।

तदिन्द्रलुप्तं खालित्यं रुहेति च विभाव्यते ॥ २९ ॥

इन्द्रलुप्तलक्षणमाह—रोमकूपेत्यादि । वातेन सह मूर्च्छितं रोमकूपानुगं पित्तं रोमाणि प्रच्यावयति = पातर्याति, ततः सशोणितः = सरक्तः, श्लेष्मा रोमकूपान् रुणद्धि, तदिन्द्रलुप्तं विभाव्यते खालित्यं रुहेति च विभाव्यते । खालित्यं रुहेति चेन्द्रलुप्तस्य पर्यायाविति । के चित्तु-इन्द्रलुप्तं इमश्रुणि-खालित्यं शिरस्येव, रुद्धा च सकले काय इति भेदं श्रुवन्ति । विनिगमनाविरहाद् भेदकथनमप्रामाणिकम् । एतच्च स्त्रीणां न भवति-यदुक्तम्-अत्यन्तसुकुमा-

राङ्गयो रजो दुष्टं स्रवन्ति च । अव्यायामरता यस्मात्तस्मान्न खलितिः
स्त्रियाः ॥ इति । स्त्रीष्वपि खालित्यदर्शनात् प्रायिकमेतत् कथनमिति तत्त्व-
विदः ॥ २८-२९ ॥

दारुणकं—दारुणा कण्डुरा रुक्षा केशभूमिः प्रपाठ्यते ।

कफमारुतकोपेन विद्याहारुणकं तु तम् ॥ ३० ॥

अरुंधिका—अरुंधि बहुवक्त्राणि बहुक्लेदीनि मूर्ध्नि तु ।

कफासृक्त्रिमिकोपेन नृणां विद्यादरुंधिकाम् ॥ ३१ ॥

पलितं—क्रोधशोकश्रमकृतः शरीरोष्मा शिरोगतः ।

पित्तं च केशान् पचति पलितं तेन जायते ॥ ३२ ॥

पलितमाह—क्रोधेत्यादि । क्रोधादिकृतः शिरोगतः शरीरोष्मा केशान्
पित्तं च पचति तेन पलितं=केशानां शौक्ल्यं जायते । एतच्च द्विविधं—काल-
जमकालजञ्चेति । तत्र क्रोधादिकृतो वयःपरिणामादिजनितो वा चोष्मा दोष-
त्रययुक्तः कालजपलितहेतुः ॥ ३२ ॥

युवानपिडका-शालमलीकण्टकप्रख्याः कफमारुतरक्तजाः ।

युवानपिडका यूनां विज्ञेया मुखदूषिकाः ॥ ३३ ॥

पद्मिनी- कण्टकैराचितं वृत्तं मण्डलं पाण्डुकण्डुरम् ।

कण्टकम्—पद्मिनीकण्टकप्रख्यैस्तदाख्यं कफवातजम् ॥ ३४ ॥

जतुमणिः—सममुत्सन्नमरुजं मण्डलं कफरक्तजम् ।

सहजं लक्ष्म चौकेषां लक्ष्या जतुमणिस्तु सः ॥ ३५ ॥

मषकम्—अवेदनं स्थिरं चैव यस्मिन् गात्रे प्रदृश्यते ।

माषवत्कृष्णमुत्सन्नमनिलान्मषकं तु तत् ॥ ३६ ॥

तिलकालकाः—कृष्णानि तिलमात्राणि नीरुजानि समानि च ।

वातपित्तकफोच्छोषात्तान्विद्यात्तिलकालकान् ॥ ३७ ॥

न्यच्छं—महद्वा यदि वा चालपं इयावं वा यदि वाऽसितम् ।

नीरुजं मण्डलं गात्रे न्यच्छमित्यभिधीयते ॥ ३८ ॥

व्यङ्गं—क्रोधायासप्रकुपितो वायुः पित्तेन संयुतः ।

मुखमागत्य सहसा मण्डलं विसृजत्यतः ।

नीरुजं तनुर्धं इयावं मुखे व्यङ्गं तमादिशेत् ॥ ३९ ॥

नीलिका- कृष्णमेवंगुणं गात्रे मुखे वा नीलिकां विदुः ॥ ४० ॥

परिवर्त्तिका-मर्दनात् पीडनाद्वाऽति तथैवाप्यभिघाततः ।

मेढ्रचर्म यदा वायुर्भजते सर्वतश्चरन् ॥ ४१ ॥

तदा वातोपसृष्टत्वात् तच्चर्म परिवर्त्तते ।

मणेरधस्तात् कोशश्च ग्रन्थिरूपेण लम्बते ॥ ४२ ॥

सरुजां वातसंभूतां तां विद्यात् परिवर्त्तिकाम् ।

सकण्डूः कठिना चापि सौव श्लेष्मसमुत्थिता ॥ ४३ ॥

श्रवपाटिका-अल्पीयःखां यदा हर्षाद्बलाद्ब्रूच्छेत् स्त्रियं नरः ।

हस्ताभिवातादपि वा चर्मण्युद्वर्त्तिते बलात् ॥ ४४ ॥

यस्यावपाठ्यते चर्म तां विद्यादवपाटिकाम् ।

निरुद्धप्रकशं-वातोपसृष्टे मेढ्रे वै चर्म संश्रयते मणिम् ॥ ४५ ॥

मणिश्चर्मोपनद्धस्तु मूत्रस्रोतो रुणद्धि च ।

निरुद्धप्रकशे तस्मिन् मन्दधारमवेदनम् ॥ ४६ ॥

मूत्रं प्रवर्त्तते जन्तोर्मणिर्विव्रियते न च ।

निरुद्धप्रकशं विद्यात् सरुजं वातसम्भवम् ॥ ४७ ॥

संनिरुद्धगुदः-वेगसंधारणाद्वायुर्विहतो गुदसंश्रितः ।

निरुणद्धि महास्रोतः सूक्ष्मद्वारं करोति च ॥ ४८ ॥

मार्गस्य सौक्ष्म्यात् कृच्छ्रेण पुरीषं तस्य गच्छति ।

सन्निरुद्धगुदं व्याधिमेतं विद्यात् सुदारुणम् ॥ ४९ ॥

अहिपूतनः-शकृन्मूत्रसमायुक्तेऽधौतेऽपाने शिशोर्भवेत् ।

स्विन्ने वाऽस्नाप्यमाने वा कण्डू रक्तकफोद्भवा ॥ ५० ॥

कण्डूयनात्ततः क्षिप्रं स्फोटः स्नावश्च जायते ।

एकीभूतं व्रणैर्घोरं तं विद्यादहिपूतनम् ॥ ५१ ॥

वृषणकच्छूः-स्नानोत्सादनहीनस्य मलो वृषणसंस्थितः

यदा प्रक्षिद्यते स्वेदात् कण्डूं जनयते तदा ॥ ५२ ॥

कण्डूयनात्ततः क्षिप्रं स्फोटः स्नावश्च जायते ।

प्राहुर्वृषणकच्छूं तां श्लेष्मरक्तप्रकोपजाम् ॥ ५३ ॥

गुदभ्रंशः-प्रवाहणातिसाराभ्यां निर्गच्छति गुदं बहिः ।

रुक्षदुर्बलदेहस्य गुदभ्रंशं तमादिषेत् ॥ ५४ ॥

शूकरदंष्ट्रकः—सदाहो रक्तपर्यन्तस्त्वक्पाकी तीव्रवेदनः ।

कण्डूमाज्ज्वरकारी च स स्याच्छूकरदंष्ट्रकः ॥ ५५ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने पञ्चपञ्चाशत्तमं

क्षुद्ररोग-निदानं समाप्तम् ॥ ५५ ॥

उत्सादनं=मार्जनम् । प्रवाहणेन=प्रकर्षेण कुन्थनेन, अतिवेगोदीर्घ-
मेति यावत् । शूकरदंष्ट्रकः=लोके 'बराहदाढ' इति प्रसिद्धः ॥ ५२-५५ ॥

इति सुधायां क्षुद्ररोगनिदानम् ॥

अथ षट्पञ्चाशत्तमं मुखरोग-निदानम् । ॥ ५६ ॥

हेतुः—आनूपपिशितक्षीरदधिमत्स्यातिसेवनात् ।

मुखमध्ये गदान् कुर्युः क्रुद्धा दोषाः कफोत्तराः ॥ १ ॥

आनूपेत्यादि । आनूपपिशितं = जलप्रायदेशीयमांसम् (जलप्रायमनूर्प
स्यादित्यमरः) । कफोत्तराः = श्लेष्मोल्बणाः, दोषाः क्रुद्धाः = क्रुपिताः, मुखमध्ये
गदान् = व्याधीन् । पञ्चषष्टि कुर्युः । “दन्तेष्वष्टावोष्ठयोश्च मूत्रेषु दश पञ्च
च । नव तालुनि जिह्वायां पञ्च सप्तदशामयाः । कण्ठे त्रयः सर्वसरा
एकषष्टिश्चतुः पराः” इति तन्त्रान्तरे वर्णनात् ॥ १ ॥

वातजौ—कर्कशौ परुषौ स्तब्धौ संप्राप्तानिलवेदनौ ।

दालयेते परिपाटयेते ओष्ठौ मारुतकोपतः ॥ २ ॥

वाताद्यपसृष्टलक्षणमाह—कर्कशावित्यादिना । मारुतकोपतः, ओष्ठौ कर्कशौ=
कठोरी, परुषौ = रूढौ, सम्प्राप्तानिलवेदनौ भवतः, दालयेते = विदार्यते, परि
पाटयेते च = किञ्चिदवदीर्णत्वचौ भवत इत्यर्थः ॥ २ ॥

पित्तजौ—चीयेते पिडकाभिश्च स्रुजाभिः समन्ततः ।

सदाहपाकपिडकौ पीताभासौ च पित्ततः ॥ ३ ॥

पित्ततः = पित्तप्रकोपतः, ओष्ठौ समन्ततः स्रुजाभिः पिडकाभिश्चीयेते ।
सदाहपाकपिडकौ पीताभासौ च भवतः ॥ ३ ॥

कफजौ—सवर्णाभिश्च चीयेते पिडकाभिरवेदनौ ।

भवतस्तु कफादोष्ठौ पिच्छिलौ शीतलौ गुरु ॥ ४ ॥

कफात् = कफप्रकोपतः, सवर्णाभिः = भ्रष्टसमानवर्णाभिः, पिडकाभिश्चीयेते,
अवेदनौ ईषद्वेदनौ, पिच्छिलौ शीतलौ गुरु च भवतः ॥ ४ ॥

त्रिदोषजौ-सकृत्कृष्णौ सकृत्पीतौ सकृच्छ्वेतौ तथैव च ।

सन्निपातेन विज्ञेयावनेकपिडकाचितौ ॥ ५ ॥

सन्निपातेन च-सकृत् कृष्णौ सकृत् पीतौ सकृच्छ्वेतौ, अनेकपिडकाचि-
तौ = वातादिवेदनाऽन्वितानेकपिडकाव्याप्तौ भवतः ॥ ५ ॥

रक्तजौ-खर्जूरफलवर्णाभिः पिडकाभिर्निपीडितौ ।

रक्तोपसृष्टौ रुधिरं स्रवतः शोणितप्रभौ ॥ ६ ॥

रक्तोपसृष्टौ = रक्तदोषोल्बणावोष्ठौ, खर्जूरफलवर्णाभिः पिडकाभिर्निपीडितौ
शोणितप्रभौ = रक्तवर्णौ, रुधिरं स्रवतः ॥ ६ ॥

मांसजौ-गुरु स्थूलौ मांसदुष्टौ मांसपिण्डवदुद्गतौ ।

जन्तवश्चात्र मूर्च्छन्ति नरस्योभयतोमुखात् ॥ ७ ॥

मेदोजौ-सर्पिर्मण्डप्रतीकाशौ मेदसा कण्डुरौ गुरु ।

अच्छं स्फटिकसंकाशमास्त्रावं स्रवतो भृशम् ॥

तयोर्व्रणो न संरोहेन् मृदुत्वं च न गच्छति ॥ ८ ॥

मेदसा ओष्ठौ सर्पिर्मण्डप्रतीकाशौ कण्डुरौ गुरु च भवतः । (सर्पिर्मण्डो-
हि घृतस्योपरितनः स्वच्छभागः) ॥ ८ ॥

अभिघातजौ-क्षतजाभौ विदीयन्ते वाट्येते चाभिघाततः ।

प्राथितौ च तथा स्यातामोष्ठौ कण्डूयमन्वितौ ॥ ९ ॥

पञ्चदश दन्तमूलरोगाः—

शीतादः—शोणितं दन्तवेष्टेभ्यो यस्याकस्मात्प्रवर्त्तते ।

दुर्गन्धीनि सकृष्णानि प्रक्लेदीनि मृदूनि च ॥ १० ॥

दन्तमांसानि शीर्यन्ते पचन्ति च परस्परम् ।

शीतादो नाम स व्याधिः कफशोणितखंभवः ॥ ११ ॥

यस्य दन्तवेष्टेभ्यः = दन्तबन्धनमांसेभ्यः, = अकस्मात् = निष्कारणं, शो-
णितं प्रवर्त्तते = पतति । स कफशोणितसम्भवो व्याधिः शीतादो नाम ॥ १०-११

दन्तपुष्पुटकः—

दन्तयोस्त्रिषु वा यस्य श्वयथुर्जायते महान् ।

दन्तपुष्पुटको नाम स व्याधिः कफरक्तजः ॥ १२ ॥

यस्य द्वयोर्दन्तयोस्त्रिषु वा महान् श्वयथुर्जायतेऽसौ कफरक्तजो व्याधिर्द-
न्तपुष्पुटको नाम ॥ १२ ॥

दन्तवेष्टः—स्त्रवन्ति पूयरुधिरं चला दन्ता भवन्ति च ।

दन्तवेष्टः स विज्ञेयो दुष्टशोणितसंभवः ॥ १३ ॥

यस्य दन्तमूलानि पूयरुधिरं स्त्रवन्ति दन्ताश्च चला भवन्ति स व्याधिर्दुष्ट-
शोणितसम्भवो दन्तवेष्टो नाम ॥ १३ ॥

शौषिरः—श्वयथुर्दन्तमूलेषु रुजावान् कफरक्तजः ।

लालास्रावी स विज्ञेयः शौषिरो नाम नामतः ॥ १४ ॥

यस्य दन्तमूलेषु रुजावान्=वेदनायुक्तः, श्वयथुः=शोथः, उत्प्रेक्ष्यते
स व्याधिः, नामतः=नाम्ना, शौषिरो नाम ॥ १४ ॥

महाशौषिरः-दन्ताश्चलन्ति वेष्टेभ्यस्तालु चाप्यवदीर्यते ।

यस्मिन् स सर्वजो व्याधिर्महाशौषिरसंज्ञितः ॥ १५ ॥

यस्मिन्=शौषिरे, वेष्टेभ्यो दन्ताश्चलन्ति तालु चाप्यवदीर्यते स सर्वजो-
महाशौषिरसंज्ञितः ॥ १५ ॥

परिदरः—दन्तमांसानि शीर्यन्ते यस्मिन् धीवति चाप्यसृक् ।

पित्तासृक्कफजो व्याधिर्ज्ञेयः परिदरो हि सः ॥ १६ ॥

यस्मिन् दन्तमांसानि शीर्यन्ते असृग्=रक्तं, धीवति स पित्तासृक्कफजो-

व्याधिः परिदरो नाम ॥ १६ ॥

सोपकुशः—वेष्टेषु दाहः पाकश्च ताभ्यां दन्ताश्चलन्ति च ।

यस्मिन् सोपकुशो नाम पित्तरक्तकृतो गदः ॥ १७ ॥

यस्मिन् वेष्टेषु दाहः पाकश्च भवेत् ताभ्यां=दाहपाकाभ्यां दन्ताश्चलन्ति
च स रक्तपित्तकृतो गदः=व्याधिः, सोपकुशो नाम ॥ १७ ॥

वैदर्भः—घृष्टेषु दन्तमांसेषु संरम्भो जायते महान् ।

चला भवन्ति दन्ताश्च स वैदर्भोऽभिघातजः ॥ १८ ॥

दन्तमांसेषु घृष्टेषु महान् संरम्भः=शोथः, जायते दन्ताश्च चला भवन्ति
सोऽभिघातजो वैदर्भो नाम ॥ १८ ॥

खलिबर्धनं—मारुतेनाधिको दन्तो जायते तीव्रवेदनः ।

खलिबर्धनसंज्ञोऽसौ जाते रुक्च प्रशाम्यति ॥ १९ ॥

मारुतेन तीव्रवेदनोऽधिको दन्तो जायतेऽसौ खलिबर्धनसंज्ञको व्याधिः,
जाते=उत्पन्नमात्रे दन्ते रुक्=पीडा शाम्यति व्याधिप्रभावात् ॥ १९ ॥

करालः—शनैः शनैः प्रकुरुते वायुदन्तसमाश्रितः ।

करालान्विकटान्दन्तान्करालो न स सिद्ध्यति ॥ २० ॥

दन्तसमाश्रितो वायुः शनैः शनैः करालान् विकटान्, दन्तान्, कुरुते स
करालसंशको व्याधिर्न सिद्ध्यति । असाध्योऽयम् ॥ २० ॥

अधिमांसकः—हानव्ये पश्चिमे दन्ते महाज् शोथो महारुजः ।

लालास्रावी कफकृतो विज्ञेयः सोऽधिमांसकः ॥ २१ ॥

हानव्ये=हनुकुहरे, पश्चिमे=प्रान्तजे, दन्ते महारुजः=तीव्रवेदनः,

महान् शोथः लालास्रावी भवेत् स कफकृतोऽधिमांसको नाम ॥ २१ ॥

दन्तनाड्यः—दन्तमूलगता नाड्यः पञ्च ज्ञेया यथेरिताः ॥ २२ ॥

अष्टौ दन्तजरोगानाह—

दालनः—दीर्यमाणेष्विव रुजा यस्य दन्तेषु जायते ।

दालनो नाम स व्याधिः सदागतिनिमित्तजः ॥ २३ ॥

यस्य दन्तेषु दीर्यमाणेषु=पाठ्यमानेष्विव, रुजा=वेदना जायते सदा-

गतिनिमित्तजः=वातप्रकोपजः, असौ व्याधिर्दालनो नाम ॥ २३ ॥

क्रिमिदन्तकः—कृष्णच्छिद्रश्चलः स्रावी ससंरम्भो महारुजः ।

अनिमित्तरुजो वाताद्विज्ञेयः क्रिमिदन्तकः ॥ २४ ॥

कृष्णः=कृष्णवर्णः, छिद्रः=शुषिरवान् । अर्शमाद्यजन्तदिच्छदशब्दः ।

स्रावी दन्तमूलेषु । ससंरम्भः=शोथयुक्तः, महारुजः=तीव्रवेदनः, अनि-

मित्तरुजः=आकस्मिकवेदनाऽन्वितः, वाताद्=वातकोपतः, क्रिमिदन्तको-

नाम व्याधिर्विज्ञेयः ॥ २४ ॥

भजनकः—वक्त्रं वक्रं भवेद्यस्य दन्तभङ्गश्च जायते ।

कफवातकृतो व्याधिः स भजनकसंज्ञितः ॥ २५ ॥

यस्य वक्त्रं=मुखं (वक्त्रास्ये वदनं तुण्डमाननं लपनं मुखमित्य-

मरः । वक्रं=कुटिलं भवेत्, दन्तभङ्गश्च जायतेऽसौ कफवातकृतो भजनकसंज्ञि-

तो व्याधिः ॥ २५ ॥

दन्तहर्षः—शीतरुक्षप्रवाताम्लस्पर्शानामसहा द्विजाः ।

पित्तमारुतकोपेन दन्तहर्षः स नामतः ॥ २६ ॥

यस्य द्विजाः=दन्ताः 'दन्तविप्राण्डजा द्विजा' इति कोशः । शीतादीनाम्

असहाः—प्रक्षमाः, भवन्ति पित्तमारुतकोपेन जायमानोऽसौ नामतः=नाम्ना,

दन्तहर्षः कथ्यते ॥ २६ ॥

दन्तशर्करा—मलो दन्तगतो यस्तु पित्तमारुतशोषितः ।

शर्करेव खरस्पर्शा सा ज्ञेया दन्तशर्करा ॥ २७ ॥

पित्तमाशुतशोषितः यस्तु दन्तगतो मलः शर्करेव खरस्पर्शा चेत् सा दन्त-
शर्करा ज्ञेया ॥ २७ ॥

कपालिका—कपालेष्विव दीर्यत्सु दन्तानां सौव शर्करा ।

कपालिकेति विज्ञेया सदा दन्तविनाशिनी ॥ २८ ॥

दीर्यत्सु कपालेष्विव—मलयुक्तदन्तावयवेषु काठिन्यात्कपालतुल्येषु द-

• न्तानां सैव शर्करा दन्तविनाशिनी कपालिकेति विज्ञेया ॥ २८ ॥

इयावदन्तकः—योऽसृङ्मिश्रेण पित्तेन दग्धो दन्तस्त्वशेषतः ।

इयावतां नीलतां वाऽपि गतः स इयावदन्तकः ॥ २९ ॥

असृङ्मिश्रेण पित्तेन यो दन्तः, अशेषतः=सर्वथा । दग्धः इयावतां=

नीलतां वाऽपि गतः स इयावदन्तक इति कथ्यत इति शेषः ॥ २९ ॥

दन्तविद्रधिः—दन्तमांसे मलैः सास्त्रैर्बाह्यान्तःश्वयथुर्गुरुः ।

सदाह्रस्वस्त्रवेद्भिन्नः पूयास्त्रंदन्तविद्रधिः ॥ ३० ॥

सास्त्रैः=सरक्तैः, मलैर्दन्तमांसे बाह्यान्तर्गुरुः श्वयथुः सदाहरणं भिन्नः

सन् पूयास्त्रं सवेद दन्तविद्रधिरसौ कथ्यत इति शेषः ॥ ३० ॥

पञ्च जिह्वारोगानाह, तत्र वातपित्तकफजाः—

• जिह्वाऽनिलेन स्फुटिता प्रसुप्ता भवेच्च शाकच्छदनप्रकाशा ।

पित्तेन दह्यत्युपचीयते च दीर्घैः सरक्तैरपि कण्ठकैश्च ।

कफेन गुर्वी बहुला चित्ता च मांसोच्छ्रयैः शालमलिकण्ठकाभिः ॥ ३१ ॥

जिह्वागतान् व्याधीनाह—जिह्वाऽनिलेनेत्यादिना ॥ ३१ ॥

अलासः—

जिह्वातले यः श्वयथुः प्रगाढः सोऽलाससंज्ञः कफरक्तमूर्तिः ॥ ३२ ॥

जिह्वां स तु स्तम्भयति प्रवृद्धो मूले च जिह्वा भृशमेति पाकम् ॥ ३२ ॥

जिह्वातले कफरक्तमूर्तिः प्रगाढः=भयङ्करः, श्वयथुः, अलाससंज्ञः स एव
प्रवृद्धः, जिह्वां स्तम्भयति=जाड्यमापादयति, मूले च=जिह्वामूले च भृशम्=
अत्यर्थं, पाकमेति ॥ ३२ ॥

उपजिह्वा—

जिह्वाऽग्ररूपः श्वयथुर्हि जिह्वामुन्नम्य जातः कफरक्तमूलः ।

लालाकरः कण्ठयुतः सचोषः सा तूपजिह्वा पठिता भिषग्भिः ॥ ३३ ॥

नव तालुरोगानाह, तत्रादौ कण्ठशुण्डी—

इलेष्माक्षरभ्यां तालुमूले प्रवृद्धो दीर्घः शोथो ध्मातवस्तिप्रकाशः ।

तृष्णाकासश्वासकृत्तं वदन्ति व्याधिं वैद्याः कण्ठशुण्डीति नाम्ना ॥३४॥
तालुगतानाह-इलेष्मेत्यादि । इलेष्मासृग्भ्यां=कफरक्ताभ्यां तालुमूले
प्रबद्धः, ध्मातवस्तिप्रकाशः=अनिलपरिपूर्णचर्मपुटकनिभः, तृष्णाकासश्वा-
सकृतो यो दीर्घः शोस्तं व्याधिं वैद्याः कण्ठशुण्डीति नाम्ना वदन्ति ॥३४॥

तुण्डीकेरी चाध्रुषः—

शोथः स्थूलस्तोददाहप्रपाकी प्रागुक्ताभ्यां तुण्डिकेरी मता तु ।

मृदुः शोथो लोहितः शोणितोत्थो ज्ञेयोऽध्रुषः सज्वरस्तीव्ररूक् च ॥३५॥

तुण्डिकेरीमाह-शोथ इत्यादि । प्रागुक्ताभ्यां=कफासृग्भ्यां स्थूलस्तो-
ददाहप्रपाकी शोथः 'तुण्डिकेरी'ति मता=तुण्डिकेरी (वनकार्पासीफलम्) तदा-
कृतिलक्षणत्वादेवा संज्ञा । अध्रुषमाह-मृदुरित्यादि । शोणितोत्थः=रक्तस-
मुत्थः, मृदुः=स्वल्पः ॥ ३५ ॥

कच्छपोऽर्बुदश्च—

कूर्मोन्नतोऽवेदनोऽशीघ्रजन्मा रोगो ज्ञेयः कच्छपः इलेष्मणा तु ।

पद्माकारं तालुमध्ये तु शोथं विद्याद्रक्तादर्बुदं प्रोक्तलिङ्गम् ॥ ३६ ॥

कच्छपमाह—कूर्मोत्पादिना । अवेदनः=ईषद्वेदनः, अशीघ्रजन्मा=
चिरकालीनः । ताल्वर्बुदमाह—पद्मत्यादि । पद्माकारं=पद्मकणिकाऽऽकृति
प्रोक्तलिङ्गं=रक्तार्बुदतुल्यलक्षणम् ॥ ३६ ॥

मांससंघातः पुष्पुटश्च—

दुष्टं मांसं नीरुजं तालुमध्ये कफाच्छूनं मांससंघातमाहुः ।

नीरूक् स्थायी कोलमात्रः कफात् स्यात् मेदोयुक्तात् पुष्पुटस्तालुदेशे ३७

मांससंघातमाह-दुष्टमित्यादि । कफात्=इलेष्मोत्पन्नं, शूनं=शोथयुक्तम् ।
पुष्पुटमाह-मेदोयुक्तात्कफात् तालुदेशे नीरूग्=वेदनावर्जितः, स्थायी=नि-
श्चलः, कोलमात्रः=वदराकृतिशोथः पुष्पुटः=तालुपुष्पुटः, तालुशब्दोऽत्र
लुप्तनिर्दिष्टो बोध्यः ॥ ३७ ॥

तालुशोषस्तालुपाकश्च—

शोषोऽत्यर्थं दीर्यते चापि तालुः श्वासश्चोपस्तालुशोषोऽनिलाच्च ।

पित्तं कुर्यात् पाकमत्यर्थं चोर् तालुन्येन तालुपाकं वदन्ति ॥ ३८ ॥

रोहिणी—

गलेऽनिलः पित्तकफौ च मूर्च्छितौ प्रबुध्य मांसं च तथैव शोणितम् ।

गलोपसंरोधकैरेस्तथाऽङ्कुरैर्निहन्त्यसूत्रं व्याधिरिषं हि रोहिणी ॥३९॥

रोहिणीमाह-गलेऽनिल इत्यादि । प्रदुष्टः, अनिलो=वायुः, मूर्च्छितौ=प्रदुष्टौ, पित्तकफौ च गले मांसं तथैव शोणितं=रक्तं च प्रदूष्य गलोपसरो-
धकरैः=गलनालावष्टम्भकरैः, तथाऽङ्कुरैः, असूत्र-प्राणान्, निहन्ति=
व्यापादयति, एषा रोहिणी नाम व्याधिः कथ्यत इति शेषः । रोहिण्यः पञ्चविधा
भवन्ति सर्वा एव सन्निपातजा जायन्ते, दोषोत्कर्षाद् वातजत्वादिव्यवहार एतासु
भवति । केचित्तु-पृथक् समस्ताश्च तथैव शोणितम्, इति पठित्वा एकदो-
षजत्वमप्यामनन्ति ॥ ३९ ॥

वातजा—

जिह्वासमन्ताद् भृशवेदना तु मांसाङ्कुराः कण्ठविरोधिना ये ।

सा रोहिणी वातकृता प्रदिष्टा वातात्मकोपद्रवगाढयुक्ता ॥ ४० ॥

वातजादिभेदेन रोहिणीलक्षणमाह-जिह्वेत्यादिना । जिह्वासमन्तात्=
जिह्वायाः सर्वतः कण्ठविरोधिनः=कण्ठावरोधनाः, मांसाङ्कुराः=मांसप्र-
रोहाः । वातात्मकोपद्रवगाढयुक्ता=वातात्मका य उपद्रवाः कम्पादयस्तैर-
नुगता या सा वातकृता रोहिणी प्रदिष्टा ॥ ४० ॥

पित्तजा कफजा च—

क्षिप्रोद्गमा क्षिप्रविदाहपाका तीव्रज्वरा पित्तनिमित्तजा तु ।

स्रोतोविरोधिन्चलोद्गता च स्थिराङ्कुरा या कफसंभवा सा ॥ ४१ ॥

त्रिदोषजा रक्तजा च—

गम्भीरपाकिन्यनिवार्यवीर्या त्रिदोषलिङ्गा त्रितयोत्थिता च ।

रूपोटैश्चिता पित्तसमानलिङ्गा साध्या प्रदिष्टा रुधिरात्मिका तु ॥ ४२ ॥

त्रितयोत्थिता-दोषत्रयजन्या, अनिवार्यवीर्या=अनिवार्य = चिकित्स-

याऽपि न निवार्य वीर्यं = प्रभावो यस्याः सा तथाभूता ॥ ४२ ॥

कण्ठशा-कोलास्थिमात्रः कफसंभवो यो ग्रन्थिगले कण्ठकशूकभूतः ।

लूकः-खरः स्थिरः शस्त्रनिपातसाध्यस्त्वं कण्ठशालूकमिति भ्रुवन्ति ॥ ४३ ॥

कण्ठशालूकमाह-कोलेत्यादि । कोलास्थिमात्रः=वदरास्थिनिभः, कफ

संभवो यो ग्रन्थिः, गले कण्ठकशूकभूतः=कण्ठकवत् शूकवच्च पीडाजनकः,

शस्त्रनिपातसाध्यः=छेदनादिसाध्यः, तं कण्ठशालूकमिति वदन्ति ॥ ४३ ॥

अभिजि-जिह्वाऽग्ररूपः इवयथुः कफात्तु जिह्वोपरिष्ठादपि रक्तमिश्रात् ।

हः-ज्ञेयोऽभिजिह्वः खलु रोग एष विवर्जयेदागतपाकमेनम् ॥ ४४ ॥

अभिजिह्विकामाह-जिह्वाऽग्ररूप इत्यादि । अपि रक्तमिश्रात्=न केवला-

दित्यर्थः । कफात् जिह्वोपरिष्ठात्—रसनाया उपरिप्रदेशे जिह्वाऽग्ररूपः श्व-
यधुः, एष रोगोऽधिजिह्वः खलु ज्ञेयः । एनमागतपाकं विवर्जयेत्, आगतपाकत्वेन
पित्तसम्बन्धोऽप्यत्र सूचितः ॥ ४४ ॥

वलयः—बलास एवायतमुन्नतं च शोथं करोत्यन्नगतिं निवार्य ।

तं सर्वथैवाप्रतिवार्यवीर्यं विवर्जनीयं वलयं वदन्ति ॥ ४५ ॥

वलयमाह—बलाशत्यादि । बलासः = कफः, अन्नगतिम् = अन्नवहस्रोतः,
निवार्य, आयतं = विशालमुन्नतं च शोथं करोति । सर्वथाऽप्रतिवार्यवीर्यं =
सर्वतो भावेनानिवार्यप्रभावं, विवर्जनीयं, वलयाख्यं व्याधिं वदन्ति वैद्या इति
शेषः ॥ ४५ ॥

बलाशकः—गले तु शोथं कुरुतः प्रवृद्धौ श्लेष्मानिलौ आसहजोपपन्नम् ।

मर्मच्छिदं दुस्तरमेनमाहुर्बलाशसंज्ञं निपुणा विकारम् ॥ ४६ ॥

बलाशमाह—गल इत्यादि । मर्मच्छिदं = हृदयविदारकं, निपुणाः = मर्म-
ज्ञाः, विकारं = व्याधिम् ॥ ४६ ॥

एकवृन्दः—वृत्तोन्नतोऽन्तःश्वयधुः सदाहः सकण्डुरोऽपाक्यमृदुगुरुश्च ।

नामैकवृन्दः परिकीर्तितोऽसौ व्याधिर्बलाशक्षतजप्रसृतः ॥ ४७ ॥

एकवृन्दमाह—वृत्तोत्थादि । अन्तः गलमध्ये, सदाहो = मन्ददाहः-
सह शब्द ईषदर्थे । अपाकी = स्वल्पपाकी, बलासक्षतजप्रसृतः = बलासः =
कफः क्षतजो = रक्तः, ताभ्यां प्रयुतो जातः श्लेष्मशोणितप्रभव इत्यर्थः ॥ ४७ ॥

वृन्दः—समुन्नतं वृत्तममन्ददाहं तीव्रज्वरं वृन्दमुदाहरन्ति ।

तच्चापि पित्तक्षतजप्रकोपाज्ज्ञेयं सतोदं पवनात्मकं तु । ४८ ॥

वृन्दमाह—समुन्नतमित्यादि । पित्तक्षतजप्रकोपाद् जातं समुन्नतम्,
अमन्ददाहं = प्रकामदाहं, तीव्रज्वरं = ज्वरोत्कटं, (शोथं) वृन्दम् उदाहरन्ति =
कथयन्ति । पवनात्मकं चेत् सतोदं = सव्यर्थं, ज्ञेयम् । एष व्याधिरेकवृन्दस्यै-
वावस्थाविशेषरूपोऽतो न संख्याऽतिरेकः, यद्यप्येकवृन्दः कफरक्तजः, वृन्दस्तु-
पित्तरक्तजो वर्णितस्तथा वृन्दस्यैव सतोदत्वेन वातात्मकत्वमुक्तं तथाऽप्येकवृ-
न्दस्यावस्थाविशेषत्वेन वृन्दः सङ्गच्छत एवेति ॥ ४८ ॥

चतस्रो-र्त्तिर्घना कण्ठनिरोधिनी या चिताऽतिमात्रं पिशितप्ररोहैः ।

अनेकरुक् प्राणहरी त्रिदोषाज्ज्ञेया शतघ्नी च शतघ्निरुपा ॥ ४९ ॥

शतघ्नीमाह—वर्षिरित्यादि । त्रिदोषात् पिशितप्ररोहैः = मांसाङ्कुरैः, अ-
तिमात्रं चिता = व्याप्ता, अनेकरुक् = नानाविधवातपित्तकफादिवेदनाऽन्विता ।

प्राणहरी = जीवितक्षयकरी, शतध्निरूपा = (अयः कण्टकाच्छन्ना महती शिला शतध्नी, या वर्त्तिर्जायते सा शतध्नी ज्ञेया । असाध्येयम् ॥ ४९ ॥

गलायुः प्रन्थिर्गले त्वामलकास्थिमात्रः स्थिरोऽतिरुचयः कफरक्तमूर्त्तिः ।

संलक्ष्यते सक्तमिवाशनं च स शस्त्रसाध्यस्तु गलायुसंज्ञः ॥ ५० ॥

गलायुलक्षणमाह—प्रन्थिरित्यादि । कफरक्तमूर्त्तिः = श्लेष्मशोणितप्रसृतः ।

अशनं = भुक्तमन्नं, सक्तमिव = संलग्नमिव ॥ ५० ॥

गलव—सर्वं गलं व्याप्य समुत्थितो यः शोथो रुजः सन्ति च यत्र सर्वाः ।

द्रधिः—स सर्वदोषैर्गलविद्रधिस्तु तस्यैव तुल्यः खलु सर्वजस्य ॥ ५१ ॥

गलविद्रधिमाह—सर्वमित्यादि । यः शोथः सर्वं गलं व्याप्य समुत्थितः यत्र च सर्वा रुजः = वातपित्तकफजा वेदनाः, स्युः, स गलविद्रधिः सर्वदोषैः = सन्निपातैः स्यात् । स च सर्वजस्य = पूर्वापवर्णितस्य सन्निपातजस्य, निद्र-
धेस्तुल्यः ॥ ५१ ॥

गलौघः शोथो महान्नजलावरोधी तीव्रज्वरो वायुगतेर्निहन्ता ।

कफेन जातो रुधिरान्वितेन गले गलौघः परिकीर्त्यते तु ॥ ५२ ॥

गलौघमाह—रुधिरान्वितेन कफेन गले जातः, अन्नजलावरोधी तीव्रज्वरः वायुगतेर्निहन्ता = उदानवायुगतिरोधकः, महान् शोथः गलौघः परिकीर्त्यते ५२
स्वरधनः यस्ताम्यमानः शसिति प्रसक्तं भिन्नस्वरः शुष्कविमुक्तकण्ठः ।

कफोपदिग्धेष्वनिलायनेषु ज्ञेयः स रोगः इवसनात् स्वरघ्नः ॥ ५३ ॥

मांसतानः प्रतानवान् यः इवग्रथुः सुकष्टो गलोपरोधं कुरुते क्रमेण ।

स मांसतानः कथितोऽवलम्बी प्राणप्रणुत् सर्वकृतो विकारः ॥ ५४ ॥

मांसतानमाह—प्रतानेत्यादि । प्रतानवान् = विस्तृतः, सुकष्टः = सुदुःख-
दः, इवग्रथुः क्रमेण गलोपरोधं कुरुते, प्राणप्रणुत् = प्राणनाशकः, अवलम्बी
सर्वकृतः = सन्निपातजः, विकारो मांसतान इति कथितो भिषग्भिरिति शेषः ५४
विदारी—सदाहतोदं इवग्रथुः सुताम्रमन्तर्गले पूतिविशीर्णमांसम् ।

पित्तेन विद्याद्वदने विदारीं पार्श्वे विशेषात् स तु येन शेते ॥ ५५ ॥

विदारीलक्षणमाह—सदाहेत्यादि । अन्तर्गले = गलमध्ये, पूतिविशी-
र्णमांसं = दुर्गन्धशटितमांसम्, पार्श्वे विशेषात् स तु येन शेते = स पुरुषो
येन पार्श्वेन विशेषाद् = बाहुल्येन शेते, तस्मिन्नेव पार्श्वे विदारी जायते । विशे-
षादितिकथनेनान्यस्मिन् पार्श्वेऽपि सम्भवोऽस्या ऊहनीयः । मांसविदारणाद्
विदारीति संज्ञा ॥ ५५ ॥

वातादिजात्यः सर्वसराः—

स्फोटैः सतोदैर्वदनं समन्ताद्यस्याचितं सर्वसरः स वातात् ।
रक्तैः सदाहैस्तनुभिः सपीतैर्यस्याचितं चापि स पित्तकोपात् ।
अवेदनैः कण्डूयुतैः सवर्णैर्यस्याचितं चापि स वै कफेन ॥५६॥

ओष्ठप्रकोपादिष्वसाध्यान् दर्शयति—

ओष्ठप्रकोपे वर्ज्याः स्युर्मांसरक्तत्रिदोषजाः ।
दन्तमूलेषु वर्ज्यौ च त्रिलिङ्गगतिशौषिरौ ।
दन्तेषु च न सिध्यन्ति इयावदालनभञ्जनाः ।
जिह्वारोगे बलाशस्तु तालव्येष्वर्बुदं तथा ॥ ५७ ॥

ओष्ठप्रकोपादिष्वसाध्यानाह—ओष्ठप्रकोप इत्यादि ॥ ५७ ॥

गलवर्ज्याः—स्वरघ्नो वलयो वृन्दो बलाशश्च विदारिका ।

गलौवो मांसतानश्च शतघ्नी रोहिणी गले ॥ ५८ ॥

असाध्याः कीर्तिता ह्येते रोगा नव दशैव तु ।

तेषु चापि क्रियां वैद्यः प्रत्याख्याय समाचरेत् ॥ ५९ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने षट्पञ्चाक्षत्तमं

मुखरोग-निदानं समाप्तम् ॥ ५६ ॥

एते मुखावयवगता ओष्ठजात्यः, दन्तमूलेषु द्वौ, दन्तभवेषु त्रयः, जिह्वा-
गतेष्वेकः, तालुन्येकः, स्वरघ्नादयो गले नव सङ्कलनया सर्वे नव दशैव रोगा
असाध्याः । एषु प्रत्याख्याय वैद्यः क्रियां = चिकित्सां, समारभेत् ॥ ५९ ॥

इति सुधायां मुखरोगनिदानम् ।

अथ सप्तपञ्चाशत्तमं कर्णरोग-निदानम् ॥ ५७ ॥

कर्णशूलः-समीरणः श्रोत्रगतोऽन्यथा चरन् समन्ततः शूलमतीव कर्णयोः ।

करोति दोषैश्च यथास्वमावृतः स कर्णशूलः कथितो दुराचरः ॥१॥

कर्णशूलमाह—समीरण इत्यादि । श्रोत्रगतः=श्रूयतेऽनेनेति श्रोत्रं=

कर्णशङ्कुल्यवच्छिन्नं नभः, तद्गतः, समीरणः = पवनः, अन्यथा चरन् =

प्रतिलोमं गच्छन्, समन्ततः = परितः, कर्णयोः शूलं करोति । सः = तथाविधः

कर्णशूलः, दोषैः=इलेष्मपित्तशोणितैः, यथास्वं=स्वीयदोषानतिक्रमेण, आवृतः

दुराचरः=दुःखेनाचर्यते=उपचर्यत इति दुराचरः, दुःसाध्यः कथितः । विशे-

षतस्तु सोपद्रवत्वादस्य दुःसाध्यत्वम् । उपद्रवा यथा—मूर्च्छा दाहो ज्वरः
कासो हल्लासो वमथुस्तथा । उपद्रवाः कर्णशूले भवन्त्येते मरिष्यतः ॥
इति ॥ १ ॥

कर्णनादः—कर्णस्रोतःस्थिते वाते शृणोति विविधान् स्वरान् ।

भेरीमृदङ्गशङ्खानां कर्णनादः स उच्यते ॥ २ ॥

कर्णनादमाह—कर्णेत्यादि । भेरीमृदङ्गशङ्खानां विविधान् स्वरान् शृणोति
वायोविविधप्रकारेण सञ्चरणादिति भावः । अत्र भेर्यादिशब्द उपलक्षणं तेना-
न्यत्र मृदङ्गादिशब्दश्रवणमपि वर्णितं, यथाऽऽह विदेहः—शिरोगतो यदा
वायुः श्रोत्रयोः प्रतिपद्यते । तदा तु विविधाञ् शब्दान् समीरयति
कर्णयोः ॥ भृङ्गारक्रौञ्चनादं वा मण्डूककाकयोस्तथा । तन्त्रीमृदङ्गशब्दं
वा सामतूर्यस्वनं तथा ॥ गीताध्ययनवंशानां निर्घोषं क्ष्वेडनं तथा ।
अपामिव पतन्तीनां शकटस्येव गच्छतः ॥ श्वसतामिव सर्पाणां सदृशः
श्रूयते स्वनः ॥ इति ॥ २ ॥

बधिरता-यदा शब्दबहं वायुः स्रोत आवृत्य तिष्ठति ।

शुद्धः श्लेष्मान्वितो वाऽपि वाधिर्यं तेन जायते ॥ ३ ॥

कर्णक्ष्वेडः—वायुः पित्तादिभिर्युक्तो वेणुघोषोपमं स्वनम् ।

करोति कर्णयोः क्ष्वेडं कर्णक्ष्वेडः स उच्यते ॥ ४ ॥

कर्णक्ष्वेडमाह—वायुरित्यादि । पित्तादिभिर्युक्तो वायुः, वेणुघोषोपमं=
वंशीरावतुल्यं, क्ष्वेडं=तन्नामकं स्वनं=शब्दं करोति स कर्णक्ष्वेड उच्यते । ननु
कर्णनादादस्य कथं भेदः ? उच्यते—कर्णनादो हि केवलवातजन्यः कर्णक्ष्वेडस्तु
पित्तादिसंस्पृष्टानिलजन्मा । किञ्च कर्णनादे विविधमृदङ्गभेर्यादिशब्दश्रवणं,
कर्णक्ष्वेडे तु वेणुशब्दस्यैव नियमतः श्रवणमिति परस्परं भेदः ॥ ४ ॥

कर्णस्त्रावः शिरोऽभिघातादथवा निमज्जतो जले प्रपाकादथवाऽपि विद्रव्येः ।

स्त्रवेद्धि पूयं श्रवणोऽनिलार्दितः स कर्णसंस्त्रावइति प्रकीर्तितः ॥ ५ ॥

कर्णस्त्रावमाह—शिरोऽभिघातेत्यादि । स्त्रवेद्धि पूयमिति । उपलक्षण-
मिदं, तेन रक्तजले अपि स्त्रवत इति बोध्यम् । अन्यथा जलनिमज्जनमात्रेण
पूयस्यासम्भवात्, कथनमसङ्गतं स्यादिति भावः ॥ ५ ॥

कर्णकण्डूः मारुतः कफसंयुक्तः कर्णकण्डूं करोति च ।

कर्णगूथश्च—पित्तोष्मक्षोषितः श्लेष्मा कुस्ते कर्णगूथकम् ॥ ६ ॥

कर्णप्र-स कर्णगूथो द्रवतां गतो यदा विलायितो घ्राणमुखं प्रपद्यते ।
तिनाहःतदा स कर्णप्रतिनाहसंज्ञितो भवेद्विकारः शिरसोऽर्धभेदकृत् ॥७॥
कृमिक-यदा तु मूर्च्छन्त्यथवाऽपि जन्तवःसृजन्त्यपत्यान्यथवाऽपि मक्षिकाः॥
कर्णः-तद्रव्यजनत्वाच्छ्रवणो निरुच्यते, भिषग्भिराद्यैः क्रिमिकर्णको गदः॥८॥

क्रिमिकर्णकमाह—यदेत्यादि । यदा जन्तवः=क्रिमयः, मूर्च्छन्ति=उ-
च्छिन्ना भवन्ति, मक्षिकाः, अपत्यानि=पृथुकान्, सृजन्ति=जनयन्ति,
तद्रव्यजनत्वात्=क्रिमिलक्षणत्वात्, आद्यैः=पुरातनैः, भिषग्भिः स श्रवणः
क्रिमिकर्णकः, निरुच्यते=कथ्यते । श्रवणशब्दस्य पुंस्त्ववर्णनं लोकाश्रयत्वात्॥९॥
कर्णकीटाः—पतङ्गाः शतपद्यश्च कर्णस्रोतः प्रविश्य हि ।

अरति व्याकुलत्वं च भृशं कुर्वन्ति वेदनाम् ॥ ९ ॥

कर्णो निस्तुद्यते तस्य तथा फरफरायते ।

कीटे चरति रुक् तीव्रा निष्पन्दे मन्दवेदना ॥ १० ॥

कर्णप्रविष्टकीटादिलक्षणमाह—पतङ्गा इत्यादि । शतपद्यः=(कीटविशे-

षाः) कनगोजर इति प्रसिद्धाः । निष्पन्दे = स्थिरे ॥ ९-१० ॥

कर्णविक्षताभिघातप्रभवस्तु विद्राधभवेत्तथा दोषकृतोऽपरः पुनः ।

द्राधिः-सरक्तपीतारुणमस्रमास्रवेत् प्रतोद्धूमायनदाहचोषवान् ॥११॥

कर्णपाकः—कर्णपाकस्तु पित्तेन कोथविकलेदकृद्भवेत् ।

कर्णविद्राधिपाकाद्वा जायते चाम्बुपूरणात् ॥ १२ ॥

पूतिकर्णकः-पूर्य स्रवति पूति वा स ज्ञेयः पूतिकर्णकः ॥ १३ ॥

कर्णशोथादयःकर्णशोथार्बुदाशौंसि जानीयादुक्तलक्षणैः ॥ १४ ॥

दोषभिज्ञानि—

नादोऽतिरुक् कर्णमलस्य शोषः स्त्रावस्तनुश्चाश्रवणं च वातात् ।

शोथः सरागो दरणं विदाहः सपीतपूतिस्रवणं च पित्तात् ॥

वैश्रुत्यकण्डूस्थिरशोथशुक्लस्निग्धस्रुतिः स्वल्परुजः कफाच्च ।

सर्वाणि रूपाणि च सन्निपातात् स्त्रावश्च तन्नाधिकदोषवर्णः ॥१५॥

परिपोटः—सौकुमार्याच्चिरोत्सृष्टे सहसाऽतिप्रवधिते ।

कर्णशोथो भवेत् पाल्यां सरुजः परिपोटवान् ॥

कृष्णारुणनिभः स्तब्धः स वातात् परिपोटकः ॥ १६ ॥

उत्पातः—गुर्वाभरणसंयोगात्ताडनाद्वर्षणादपि ॥ १७ ॥

शोथः पाल्यां भवेच्छयावो दाहपाकरुजाऽन्वितः ।

रक्तो वा रक्तपित्ताभ्यामुत्पातः स गदो मतः ॥ १८ ॥

उन्मन्थकः—कर्णं बलाद्वर्धयतः पाल्यां वायुः प्रकुप्यति ।

कर्णं संगृह्य कुरुते शोथं स्तब्धमवेदनम् ।

उन्मन्थकः सकण्डूको विकारः कफवातजः ॥ १९ ॥

परिलेही—संबर्धयमाने दुर्विद्धे कण्डूपाकरुजाऽन्वितः ।

शोथो भवति पाकश्च त्रिदाषो दुःखवर्धनः ॥ २० ॥

कफासृक्क्रिमयः क्रुद्धाः सर्षपाभा विसर्पिणः ।

कुर्वन्ति पाल्यां पिडकाः कण्डूदाहरुजाऽन्विताः ॥ २१ ॥

कफासृक्क्रिमिसम्भूतः स विसर्पन्नितस्ततः ।

लिङ्गे सशङ्कुर्ली पाली परिलेहीति स स्मृतः ॥ २२ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने कर्णरोगनिदानं समाप्तम् ॥५७॥

स विसर्पन्नित्यत्र स इत्यनेन पिडकात्मको विकारो ग्राह्यः ॥ २२ ॥

इति सुधायां कर्णरोगनिदानम् ।

अथाष्टपञ्चाशत्तमं नासारोग-निदानम् ॥ ५८ ॥

पीनसः आनह्यते यस्य विशुष्यते च प्रक्लिद्यते धूप्यति चापि नासा ।

रोगः—न वेत्ति यो गन्धरसांश्च जन्तुर्जुष्टं व्यवस्येत्तमपीनसेन ।

तं चानिलश्लेष्मभवं विकारं ब्रूयात् प्रतिश्यायसमानलिङ्गम् ॥ १ ॥

अपीनसमाह—आनह्यत इत्यादि । यस्य = रोगिणः, नासा = नासिका,
(घोणा नासा च नासिकेत्यमरः) आनह्यते=आबद्धयते, प्रक्लिद्यते=आर्द्रो
भवति, धूप्यति = सन्तापमनुभवति, गन्धरसान् = गन्धान्=सुरभ्यसुरभीन्,
रसान्=मधुरादीन्, न वेत्ति=न जानाति, तं = रोगिणम्, अपीनसेन जुष्टं=
युक्तं, व्यवस्येत्=जानीयात्, प्रतिश्यायसमानलिङ्गं = वातश्लेष्मजप्रति-
श्यायतुल्यं, तं च विकारम्, अनिलश्लेष्मभवं ब्रूयात् ॥ १ ॥

पूतिनस्यरोगः—

दोषैर्विदग्धैर्गलतालुमूले समूर्च्छितो यस्य समीरणस्तु ।

निरेति पूतिर्मुखनासिकाभ्यां तं पूतिनस्यं प्रवदन्ति रोगम् ॥ २ ॥

पूतिनस्यमाह—दोषैरित्यादि । विदग्धैः = विरुद्धलवणाम्लरसपाकेन पू-
तिभावमुपगतैः, दोषैः, यस्य=नरस्य, गलतालुमूले समूर्च्छितः=उच्छ्रायं नीतः

समीरणः = पवनः, मुखनासिकाभ्यां **पूतिः** = दुर्गन्धः, **निरिति** = निर्गच्छति, तं = रोगं, **पूतिनस्य** = नासिकाभवो नस्यः पूतिर्नस्यो यस्य तं पूतिनस्यम् । **प्रवदन्ति** = कथयन्ति, विपश्चित इति शेषः ॥ २ ॥

नासापाकः घ्राणाश्रितं पित्तमरुंषि कुर्याद्यस्मिन् विकारे बलवांश्च पाकः ।

तं नासिकापाकमिति व्यवस्येद्विकलेदकोथावथवाऽपि यत्र ॥ ३ ॥

नासापाकमाह—घ्राणेत्यादि । अरुंषि = व्रणान्, व्यवस्येत् = जानी-
यात्, विकलेदकोथौ = विकलेदः = आर्द्रता, कोथः = पूतिभावः, अन्वयः
सुगमः ॥ ३ ॥

पूररक्त-दोषैर्विदग्धैरथवाऽपि जन्तोर्ललाटदेशेऽभिहतस्य तौस्तौः ।

रोगः—नासा स्त्रवेत् पूयमसृग्विमिश्रं तं पूयरक्तं प्रवदन्ति रोगम् ॥ ४ ॥

क्षवथुः—घ्राणाश्रिते मर्मणि संप्रदुष्टो यस्यानिलो नासिकया निरिति ।

कफानुयातो बहुशोऽतिशब्दस्तं रोगमाहुः क्षवथुं विधिज्ञाः ॥ ५ ॥

दोषजं क्षवथुमाह—घ्राणेत्यादि । घ्राणाश्रिते मर्मणि = शृङ्गाटके, सम्प्र-
दुष्टः कफानुयातः, अनिलः = वायुः, यस्य नासिकया बहुशो निरिति तं विधि-
ज्ञाः = विद्वांसः, क्षवथुं वदन्ति ॥ ५ ॥

आगन्तुज-तीक्ष्णोपयोगादभिजिघ्रतो वा भावान् कट्टनर्कनिरीक्षणाद्वा ।

क्षवथुः—सूत्रादिभिर्वा तरुणास्थिमर्मण्युद्धाटितेऽन्यः क्षवथुर्निरिति ॥ ६ ॥

आगन्तुजमाह—तीक्ष्णोपयोगात् = सर्षपादिभक्षणत्, कट्टन् भावान् =
तीक्ष्णकट्फलादिनस्यम्, अभिजिघ्रतः, अर्कनिरीक्षणात् = सूर्यरश्मिविलोक-
नात्, सूत्रादिभिः = सूत्रनिमित्तवर्तिकाभिः, तरुणास्थि = नासावंशास्थि तदेव
मर्मतस्मिन् फणमर्मणीत्यर्थः । उद्धाटिते = चालिते, अन्यः = आगन्तुकः क्षवथुः,
निरिति = निर्गच्छति ॥ ६ ॥

अंशथुः—प्रभक्ष्यते नासिकया तु यस्य सान्द्रो विदग्धो लवणः कफस्तु ।

प्राक्संचितो मूर्धनि सूर्यतप्तस्तं अंशथुं रोगमुदाहरन्ति ॥ ७ ॥

दीप्तरोगः—घ्राणे भृशं दाहसमन्विते तु विनिःसरेद् धूम इवेह वायुः ।

नासा प्रदीप्ते च यस्य जन्तोर्व्याधिं तु तं दीप्तमुदाहरन्ति ॥ ८ ॥

प्रतीनाहो नासालावक्ष—

उच्छ्वाससमार्गं तु कफः सवातो दग्ध्यात् प्रतीनाहमुदाहरेत्तम् ॥

घ्राणाद् घनः पीतसितस्तनुर्वा दोषः स्त्रवेत् स्त्रावमुदाहरेत्तम् ॥ ९ ॥

नासा-घ्राणाश्रिते स्रोतसि मारुतेन गाढं प्रतप्ते परिशोषिते च ।

शोषः-कृच्छ्राच्छ्वसेदूर्ध्वमधश्च जन्तुर्यस्मिन् स नासापरिशोष उक्तः ॥१०॥

ग्रामपीनसः-शिरोगुस्त्वमरुचिर्नासास्त्रावस्तनुः स्वरः ।

क्षामः ष्टीवत्यथाभीक्ष्णमामपीनसलक्षणम् ॥११॥

पक्षपीनसः-आमलिङ्गान्वितः श्लेष्मा घनः खेषु निमज्जति ।

स्वरवर्णविशुद्धिश्च परिपक्वस्य लक्षणम् ॥ १२ ॥

प्रतिश्यायकारणानि—

संधारणाजोर्जरजोऽतिभाष्य-क्रोधर्तुवैषम्यशिरोऽभितापैः ॥१३॥

प्रजागरातिस्वपनाम्बुशोतरवश्ययामैथुनबाष्पधूमैः ।

संस्त्यानदोषे शिरसि प्रबृद्धो वायुः प्रतिश्यायमुदीरयेत्तु ॥ १४ ॥

वातपित्तकफरक्तसन्निपातजभेदात् पञ्चविधस्य प्रतिश्यायस्य हेतुद्वैविध्यम् , एकं-सद्योजनकं, द्वितीयन्तु-दोषादीनां चयादिक्रमापेक्षजनकं, तत्राद्यस्य सद्योजनकस्य निदानपूर्विकां सम्प्राप्तिमाह—सन्धारणेत्यादि। सन्धारणादिभिर्हेतुभिः संस्त्यानदोषे शिरसि प्रबृद्धो वायुः प्रतिश्यायमुदीरयेदित्यन्वयः । सन्धारणं = मलमूत्रादीनाम्, रजो=धूलिः, शिरोऽभितापः = मस्तकपीडाकरो धूमादिः, अतिस्वपनं = दिनेऽपि शयनम्, अवश्यया=तुषारेण ॥१३-१४॥

चयं गता मूर्धनि मारुतादयः पृथक् समस्ताश्च तथैव शोणितम् ।

प्रकुप्यमाणा विविधैः प्रकोपणैस्ततः प्रतिश्यायकरा भवन्ति हि १५

द्वितीयमाह—चयमित्यादिना । विविधैः प्रकोपणैः=बलवद्विग्रहादिभिः, दिवास्वापादिभिर्वा-मूर्धनि=मस्तके, चयं गताः पृथग् मारुतादयः समस्ताश्च तथैव शोणितम् । एते सर्वे प्रतिश्यायकरा भवन्ति ॥ १५ ॥

पूर्वरूपक्षवप्रवृत्तिः शिरसोऽतिपूर्णता स्तम्भोऽङ्गमर्दः परिहृष्टरोमता ।

उपद्रवाश्चाप्यपरे पृथग्विधा नृणां प्रतिश्यायपुरःसराः स्मृताः ॥१६॥

पूर्वरूपमाह—क्षवप्रवृत्तिरित्यादि । क्षवप्रवृत्तिः=क्षवयोर्दग्मः, शिरसोऽतिपूर्णता=शिरोगुरुत्वं, स्तम्भः = जाड्यम्, अङ्गमर्दः=शरीरपीडा, परिहृष्टरोमता=रोमाञ्चः, अपरेऽपि=प्राणधूमायनादयः, उपद्रवाः प्रतिश्यायपुरःसराः=प्रतिश्यायस्य पूर्वरूपाणि, भवन्ति ॥ १६ ॥

वातजः—आनद्धा पिहिता नासा तनुस्त्रावप्रसेकिनी ।

गलतास्त्वोष्ठशोषश्च निस्तोदः शङ्खयोस्तथा ॥ १७ ॥

क्षवप्रवृत्तिरत्यर्थं वक्त्रवैरस्यमेव च ।

भवेत् स्वरोपघातश्च प्रतिश्यायेऽनिलात्मके ॥ १८ ॥

पित्तजः—उष्णः सपीतकः स्त्रावो घ्राणात् स्रवति पैत्तिके ।

कृशोऽतिपाण्डुः संतप्तो भवेदुष्णाभिपीडितः ॥

सधूममग्निं सहसा वमतीव स मानवः ॥ १९ ॥

वातादिप्रतिश्यायलक्षणमाह—आनद्धा इत्यादिना । शङ्खन्योः=श्रूयुच्छा-
न्तयोः, वक्त्रवैरस्यं=मुखस्य स्वादाभावः । स्वरोपघातः=स्वरभङ्गः । सपी-
तकः=ईषत्पीतकः ॥ १७-१९ ॥

कफजः—घ्राणात् कफः कफकृते शीतः पाण्डुः स्त्रवेद्वद्गुः ॥ २० ॥

शुक्लावभासः शुक्लाक्षो भवेद् गुरुशिरा नरः ॥

कण्ठताल्वोष्ठशिरसां कण्डूभिरभिपीडितः ॥ २१ ॥

सर्वजः—भूत्वा भूत्वा प्रतिश्यायो यस्याकस्मान्निवर्त्तते ।

संपक्वो वाऽप्यपक्वो वा स सर्वप्रभवः स्मृतः ॥ २२ ॥

सग्निपातजमाह—भूत्वेत्यादि । यस्य सम्पक्वः=रिपक्वः, अपक्वः=
श्रामो वा, प्रतिश्यायो भूत्वा भूत्वा अकस्मात्=निष्कारणं, निवर्त्तते, स सर्व-
प्रभवः स्मृतः = कथितः ॥ २२ ॥

दुष्टप्रतिश्यायःप्रकिलद्यते पुनर्नासा पुनश्च परिशुष्यति ।

पुनरानह्यते वाऽपि पुनर्विब्रियते तथा ॥ २३ ॥

निःश्वासो वाऽतिदुर्गन्धो नरो गन्धान् न वेत्ति च ।

एवं दुष्टप्रतिश्यायं जानीयात् कृच्छ्रसाधनम् ॥ २४ ॥

रक्तजः—रक्तजे तु प्रतिश्याये रक्तस्रावः प्रवर्त्तते ।

ताम्राक्षश्च भवेज्जन्तुरोघातप्रपीडितः ।

दुर्गन्धोच्छ्वासवदनो गन्धानपि न वेत्ति सः ॥ २५ ॥

असाध्यहेतुः—सर्व एव प्रतिश्याया नरस्याप्रतिकारिणः ।

दुष्टतां यान्ति कालेन तदाऽसाध्या भवन्ति हि ॥ २६ ॥

असाध्यमाह—सर्व इत्यादि । अप्रतिकारिणः = चिकित्सितमनारम्भा-

णस्य पुंसः, सर्व एव प्रतिश्यायाः कालेन = समयमासाद्य, दुष्टतां यान्ति तदाऽ-
साध्या भवन्ति ॥ २६ ॥

नासाक्रिमिः—मूर्च्छन्ति चात्र क्रिमयः श्वेताः स्निग्धास्तथाऽणवः ।

क्रिमितो यः शिरोरोगस्तुल्यं तेनास्य लक्षणम् ७२ ॥

अत्र श्वेताः, स्निग्धास्तथा, अणवः = सूक्ष्माः, क्रिमयः, मूर्च्छन्ति = प्रभवन्ति, क्रिमिजशिरोरोगतुल्यमस्य लक्षणं जायत इति ॥ २७ ॥

वृद्धपीनसा- बाधिर्यमान्ध्यमघ्नत्वं घोरंश्च नयनामयान् ।

नामुपद्रवाः शोथाग्निसादकासांश्च वृद्धाः कुर्वन्ति पीनसाः ॥ २८ ॥

नासाऽर्बु- अर्बुदं सप्तधा शोथाश्चत्वारोऽर्शश्चतुर्विधम् ।

दादयः—चतुर्विधं रक्तपित्तमुक्तं घ्राणेऽपि तद्विदुः ॥ २९ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदानेऽष्टपञ्चाशत्तमं

नासारोग-निदानं समाप्तम् ॥ ५८ ॥

नासिकायामपरेषामपि रोगाणां सम्भवस्तानाह—अर्बुदमित्यादि । अर्बुदा-
दिकं रक्तपित्तान्तं सर्वं घ्राणेऽपि=नासायामपि, विदुः=जानन्ति, विद्वांसः ॥ २९ ॥

इति सुधायी नासारोगनिदानम् ।

अथैकोनषष्टितमं नेत्ररोग-निदानम् ॥ ५९ ॥

नेत्ररोगकार उष्णाभितप्तस्य जले प्रवेशाद् दूरेक्षणात् स्वप्नविपर्ययाच्च ।

णानि—स्वेदाद्रजोधूमनिषेवणाच्च छर्द्विघाताद्भ्रमनातिथोगात् ॥ १ ॥

द्रवात्तथाऽन्नान्निशि सेविताच्च विण्मूत्रवातक्रमनिग्रहाच्च ।

प्रसक्तसरोदनकोपशोकाच्छिरोऽभिघातादतिमद्यपानात् ॥ २ ॥

तथा ऋतूनां च विपर्ययेण क्लेशाभिघातादतिमैथुनाच्च ।

बाष्पग्रहात् सूक्ष्मनिरीक्षणाच्च नेत्रे विकाराजनयन्ति दोषाः ॥ ३ ॥

नयनरोगाणां निदानान्याह—उष्णाभितप्तस्येति । उष्णाभितप्तस्य= उष्णेन=घर्मादिना, अभितप्तस्य=सन्तप्तगात्रस्य, जले प्रवेशात्=नीरावगाहनात्, दूरेक्षणात्=दूरावलोकनात्, स्वप्नविपर्ययात्=रात्रौ जागरणाद् दिवा-स्वापात्, स्वेदाद्रजोधूमनिषेवणाच्च छर्द्विघातात्=वाग्निवेगधारणात्, घम-नातिथोगात्=वमनाभिक्रियात्, विण्मूत्रवातक्रमनिग्रहात्=विण्मूत्रादीनां क्रमेण=शनैः शनैर्वेगनिग्रहात् । प्रसक्तसरोदनकोपशोकात्=सततकालरोदना-दिकारणात्, शिरोऽभिघातात्=मस्तकाघातात्, अतिमद्यपानात्=मद्याति-सेवनात् । ऋतूनां च विपर्ययेण=अन्यर्तुचर्याया अन्यर्तुसम्पादनात्, बाष्प-ग्रहात्=नेत्रजलविधारणात्, सूक्ष्मनिरीक्षणात्=स्वल्पवस्त्ववलोकनात्, दोषाः=वातादयः, नेत्रे=नयने, विकारान्=षट्सप्ततिसंख्यकान्, रोगान्

जनयन्ति = उत्पादयन्तीत्यर्थः । षट्सप्ततिश्चैते नेत्रगता रोगाः सुश्रुतेन विभक्ताः—यदाह—नव सन्ध्याश्रयास्तेषु वर्तमानास्त्वेकविंशतिः । शुक्लभागे दशैकश्च चत्वारः कृष्णभागजाः । सर्वाश्रयाः सप्तदश दृष्टिजा द्वादशैव तु । द्वौ च बाह्याश्रयावग्यावनिमित्तनिमित्तौ । षट्सप्ततिर्नेत्ररोगाः संग्रहेण प्रकीर्त्तिताः । इति । नेत्रप्रमाणन्तु—विष्टाद् द्व्यङ्गुलबाहुस्य स्वाङ्गुष्ठोदरसंमितम् । द्व्यङ्गुलं सर्वतः सार्धं भिषङ् नयनबुद्बुदम् ॥ १-३ ॥

समस्तनेत्राश्रितरोगानाह—

अभिष्यन्दाः—वातात् पित्तात् कफाद्रक्तादभिष्यन्दश्चतुर्विधः ।

प्रायेण जायते घोरः सर्वनेत्रामयाकरः ॥ ४ ॥

वातजाभिष्यन्दः—

निस्तोदनस्तम्भनरोमहर्ष—संघर्षपारुष्यशिरोऽभितापाः ।

विशुष्कभावः शिशिराश्रुता च वाताभिपन्ने नयने भवन्ति ॥ ५ ॥

वाताभिष्यन्दमाह—निस्तोदनेति । निस्तोदनं=सूचीव्यधनवद् व्यथा, संघर्षः=वालुकापूर्णा इव करकरिका । विशुष्कभावः=नेत्रमलराहित्यम् ॥ ५ ॥

पित्तजाभिष्यन्दः—

दाहप्रपाकौ शिशिराभिनन्दा धूमायनं बाष्पसमुच्छ्रयश्च ।

उष्णाश्रुता पीतकनेत्रता च पित्ताभिपन्ने नयने भवन्ति ॥ ६ ॥

पैत्तिकमाह—दाहेत्यादि । शिशिराभिनन्दा=शीतेच्छा, बाष्पसमुच्छ्रयः=बाष्पोद्रेकः ॥ ६ ॥

कफजाभिष्यन्दः—

उष्णाभिनन्दा गुरुताऽक्षिशोथः कण्डूपदेहावतिशीतता च ।

स्त्रावो मुहुः पिच्छिल एव चापि कफाभिपन्ने नयने भवन्ति ॥ ७ ॥

रक्ताभिष्यन्दः—

तान्नाश्रुता लोहितनेत्रता च नाड्यः समन्तादतिलोहिताश्च ।

पित्तस्य लिङ्गानि च यानि तानि रक्ताभिपन्ने नयने भवन्ति ॥ ८ ॥

चत्वारोऽष्टद्वैरेतैरभिष्यन्दैर्नराणामक्रियावताम् ।

ऽधिमन्थाः—तावन्तस्त्वधिमन्थाः स्युर्नयने तीव्रवेदनाः ॥ ९ ॥

तत्सामान्य- उत्पाट्यत इवात्यर्थं नेत्रं निर्मथ्यते तथा ।

रूपम्— शिरसोऽर्धं च तं विष्टादधिमन्थं स्वलक्षणैः ॥ १० ॥

अधिमन्थमाह—उत्पाट्यत इत्यादि । नेत्रं शिरसोऽर्धं वा उत्पाट्यते

निर्मथ्यते च तमधिमन्थं स्वलक्षणैः=वातादिलिङ्गैः, जानीयात् ॥ १० ॥

मिथ्याऽऽचाराद् दोषभेदेनाधिमन्थकृतो नेत्रनाशावधिः—

हन्यात् दृष्टिं श्लैष्मिकः ससरात्रा-दधीमन्थो रक्तजः पञ्चरात्रात् ।

षड्रात्राद्वातिको वै निहन्यान् मिथ्याचारात् पैत्तिकः सद्य एव ॥११॥

सामत्वरूपम्—उदीर्णवेदनं नेत्रं रागशोथसमन्वितम् ।

घर्षजिस्तोदशूलाश्रुयुक्तमामान्वितं विदुः ॥ १२ ॥

निरामत्वरूपं—मन्दवेदनता कण्डूः संरम्भाश्रुप्रशान्तता ।

प्रशस्तवर्णता चाक्ष्णोः संपर्कं दोषमादिशेत् ॥ १३ ॥

शोथजः कण्डूपदेहाश्रुयुतः पक्कोदुम्बरसन्निभः ।

पाकः—संरम्भी पच्यते यस्तु नेत्रपाकः स शोथजः ॥ १४ ॥

अशोथजः पाकः शोथहीनानि लिङ्गानि नेत्रपाके त्वशोथजे ॥ १५ ॥

हताधि-उपेक्षणादक्षि यदाऽधिमन्थो वातात्मकः सादयति प्रसह्य ।

मन्थः—रुजामिरुप्राभिरसाध्य एष हताधिमन्थः खलु नाम रोगः ॥१६॥

वातपर्ययः—बारम्बारं च पर्येति भ्रुवौ नेत्रे च मारुतः ।

रुजश्च विविधास्तीव्राः स ज्ञेयो वातपर्ययः ॥ १७ ॥

शुष्काक्षि- यत् कृणितं दारुणरुक्षवर्त्म संदह्यते चाविलदर्शनं यत् ।

पाकः— सुदारुणं यत् प्रतिबोधने च शुष्काक्षिपाकोपहतं तदक्षि ॥१८॥

अन्यतो-यस्यावट्टकण्शिरोहनुस्थो मन्यागतो वाऽप्यनिलोऽन्यतो वा ।

वातः—कुर्याद्भुजं वै भ्रुवि लोचने च तमन्यतोवातमुदाहरन्ति ॥ १९ ॥

अन्यतोवातमाह—यस्येति । अवटुः=वाटा—(अवटुर्घाटा कृकाटिके-

त्यमरः) मन्ये=ग्रीवापाश्वर्शिशिरे, अन्यतो वा = पृष्ठे, भ्रुवि लोचने च रुजं

कुर्यात् तमन्यतोवातम् , उदाहरन्ति = कथयन्ति, भिषज इति शेषः ॥ १९ ॥

अम्लाध्युषितं श्यावं लोहितपर्यन्तं सर्वं चाक्षि प्रपच्यते ।

सदाहशोथं सास्त्रावमम्लाध्युषितमम्लतः ॥ २० ॥

सिरो-अवेदना वाऽपि सवेदना वा यस्याक्षिराज्यो हि भवन्ति ताम्राः ।

त्पातः—मुहुर्विरज्यन्ति चयाः स तादृग् व्याधिः सिरोत्पात इति प्रदिष्टः २१

सिरोत्पातमाह—अवेदनेत्यादि । अवेदनाः सवेदना वा यस्य = पुरुषस्य,

अक्षिराज्यः=नेत्रसिराः, ताम्रा भवन्ति, मुहुः, विरज्यन्ति=विशेषरक्ता

भवन्ति च स तादृग् व्याधिः सिरोत्पात इति प्रदिष्टः=कथितः । रक्तजोऽयम् २१

सिरा-मोहात्सिरोत्पात उपेक्षितस्तु जायेत रोगस्तु सिराप्रहर्षः ।

हर्षः-ताम्रामममं स्रवति प्रगाढं तथा न शक्नोत्यभिवीक्षितुं च ॥२२॥

सत्रण-शुक्ररोगलक्षणम्—

निमग्नरूपं तु भवेद्धि कृष्णे सूक्ष्मेव विद्धं प्रतिभाति यद्वै ।

स्रावं स्रवेदुष्णमतीव यच्च तत् सत्रणं शुक्रं (क्र) मुदाहरन्ति ॥२३॥

सत्रणशुक्लमाह—निमग्नेत्यादि । कृष्णे = कृष्णमण्डले, निमग्न, रूपं भवेत् । यत्सूक्ष्मेव विद्धं प्रतिभाति । यदतीवोष्णं स्रावञ्च स्रवेत् तत्सत्रणं शुक्लमुदाहरन्ति, मनीषिण इति शेषः ॥ २३ ॥

तस्य सन्दिग्धसाध्यलक्षणम्—

दृष्टेः समीपे न भवेत्तु यच्च न चावगाढं न च संस्रवेद्धि ।

अवेदनं वा न च युग्मशुक्रं तत् सिद्धिमायाति कदा चिदेव ॥२४॥

अत्रण-शुक्ररोगलक्षणम्—

स्यन्दात्मकं कृष्णगतं सचोर्धं शङ्खेन्दुकुन्दप्रतिमावभासम् ।

वैहायसाभ्रप्रतनुप्रकाशमथाव्रणं साध्यतमं वदन्ति ॥ २५ ॥

अत्रणशुक्ललक्षणमाह—स्यन्दात्मकमित्यादि । स्यन्दात्मकम् = अभिष्यन्द निमित्तकं, वैहायसाभ्रप्रतनुप्रकाशं = विहायसि स्थितं वैहायसं, 'तस्य निवास' इत्यण् । वैहायसाभ्रवत् = आकाशस्थितपयोधरतुल्यं, प्रतनुप्रकाशम् । शङ्खेन्दु-कुन्दप्रतिमावभासं = शङ्खादीनां प्रतिमेव = आकृतिरिवाभासो यस्य तथोक्तम् । अत्रणं साध्यतमं वदन्ति ॥ २५ ॥

तस्य कृच्छ्रसाध्यलक्षणम्—

गम्भीरजातं बहुलं च शुक्लं चिरोत्थितं चापि वदन्ति कृच्छ्रम् ॥२६॥

कृच्छ्रसाध्यत्वादिकमाह—गम्भीरेत्यादि । गम्भीरजातं = द्वित्रित्वग-तम् । चिरोत्थितं = बहुकालीनम् ॥ २६ ॥

तस्यासाध्यलक्षणम्—

विच्छिन्नमध्यं पिशितावृतं वा चलं सिरासूक्ष्ममदृष्टिकृच्च ।

द्वित्रित्वगतं लोहितमन्ततश्च चिरोत्थितं चापि विवर्जनीयम् ॥

उष्णाश्रुपातः पिडका च नेत्रे यस्मिन् भवेन्मुद्गनिर्भं च शुक्लम् ।

तदप्यसाध्यं प्रवदन्ति केचिदन्यच्च यत् तित्तिरिपक्षतुल्यम् ॥२७॥

पिशितावृतं = मांसावनद्धम् । विवर्जनीयम् = प्रसाध्यम् । अत्रणमप्यसा-

ध्यमाह—उष्णाश्रुपात इत्यादि । यस्मिन् नेत्रे उष्णाश्रुपातः पिडका च

मुद्गनिभं शुक्लं भवेत् तदप्यसाध्यम् । के चिद् वदन्ति । तित्तिरिपक्षगुल्यं=शवलमपि, यस्य नेत्रं तदप्यसाध्यमित्यर्थः ॥ २७ ॥

अक्षिपाकात्ययः—

श्वेतः समाक्रामति सर्वतो हि दोषेण यस्यासितमण्डलं च ।

तमक्षिपाकात्ययमक्षिरोगं सर्वात्मकं वर्जयितव्यमाहुः ॥ २८ ॥

अजकाजातम्—

अजापुरीषप्रतिमो रुजावान् सलोहितो लोहितपिच्छिलाक्षः ।

विगृह्य कृष्णं प्रचयोऽभ्युपैति तच्चाजकाजातमिति व्यवस्वेत् ॥ २९ ॥

पटलगतरोगानाह, तत्र प्रथमपटलगतदोषः—

प्रथमे पटले दोषा यस्य दृष्ट्यां व्यवस्थिताः ।

अव्यक्तानि स रूपाणि कदा चिदथ पश्यति ॥ ३० ॥

द्वितीयपटल-दृष्टिर्भृशं विह्वलति द्वितीयं पटलं गते ।

गतः— मक्षिकामशकांश्चापि जालकानि च पश्यति ॥ ३१ ॥

मण्डलानि पताकांश्च मरीचीन् कुण्डलानि च ।

परिप्लवांश्च विविधान् वर्षमभ्रं तमांसि च ॥ ३२ ॥

दूरस्थानि च रूपाणि मन्यते स समीपतः ।

समीपस्थानि दूरे च दृष्टेर्गोचरविभ्रमात् ॥

यत्नवानपि चात्यर्थं सूचीपाशं न पश्यति ॥ ३३ ॥

द्वितीयपटलगतस्य लिङ्गमाह—दृष्टिरित्यादि । द्वितीयं पटलं गते दोषे दृष्टिः,

भृशम्=अत्यर्थं, विह्वलति=पुनः पुनरसम्यग् रूपं गृह्णाति ॥ ३१-३३ ॥

तृतीयपटल-ऊर्ध्वं पश्यति नाधस्तात् तृतीयं पटलं गते ।

गतः— महान्त्यपि च रूपाणि च्छादितानीव चाम्बरैः ॥ ३४ ॥

कर्णनासाऽक्षिहीनानि विकृतानीव पश्यति ।

यथादोषं च रज्येत दृष्टिर्दोषे बलीयसि ॥ ३५ ॥

तृतीयपटलगतस्य लिङ्गमाह—ऊर्ध्वमित्यादि—तृतीयपटलगते दोषे । अ-
म्बरैः=वस्त्रैः, छादितानीव=आवृतानीव, महान्त्यपि रूपाणि पश्यति । कर्णा-
दिविहीनान्यपि पश्यति । बलीयसि=प्रबलतरे, दोषे=गतादौ, यथादोषं
दृष्टिः, रक्तपीतसितादिभिः, रज्येत=युज्येतेत्यर्थः ॥ ३४-३५ ॥

अन्येऽपि दृ-अधःस्थिते समीपस्थं दूरस्थं चोपरिस्थिते ।

द्विप्रकाराः—पार्श्वस्थिते तथा दोषे पार्श्वस्थं नैव पश्यति ॥ ३६ ॥

समन्ततः स्थिते दोषे संकुलानीव पश्यति ।
 दृष्टिमध्यस्थिते दोषे महद्भ्रस्वं च पश्यति ॥ ३७ ॥
 द्विधा स्थिते द्विधा पश्येद्बुधा चानवस्थिते ।
 दोषे दृष्ट्याश्रिते तिर्यक् स एकं मन्यते द्विधा ॥ ३८ ॥

चतुर्थपटलगतः—

तिमिराख्यः स वै दोषश्चतुर्थं पटलं गतः ॥ ३९ ॥

चतुर्थपटलगतं तिमिराख्यं रोगमाह—तिमिरेत्यादि । आन्ध्योत्पादकत्वेन
 तिमिराख्य इति ॥ ३९ ॥

लिङ्गनाशः—रूणद्धि सर्वतो दृष्टिं लिङ्गनाशमतः परम् ।
 अस्मिन्नपि तमोभूते नातिरूढे महागदे ॥ ४० ॥
 चन्द्रादित्यौ सनक्षत्रावन्तरीक्षे च विद्युतः ।
 निर्मलानि च तेजांसि आजिष्णून्यथ पश्यति ॥ ४१ ॥

अतः परं स एव रोगः सर्वतो दृष्टिरोधाल्लिङ्गनाश इति कथ्यते ।
 लिङ्गयते = ज्ञायतेऽनेनेति लिङ्गम् = इन्द्रियं तन्नाशोऽस्मिन्नरोगेऽसौ लिङ्गनाश-
 इति । अन्तरीक्षे = आकाशे ॥ ४०-४१ ॥

लिङ्गनाशपर्यायौ—

स एव लिङ्गनाशस्तु नीलिका-काचसंज्ञितः ॥ ४२ ॥

दृश्यवस्तरूपेण दोषविवेकः—

वातरूपं—वातेन चापि रूपाणि भ्रमन्तीव च पश्यति ।
 आविलान्यरूणाभानि व्याविद्धानीघमानवः ॥ ४३ ॥

पित्तरूपं—पित्तेनादित्यखद्योतशक्रचापतडिद्रुगुणान् ।
 नृत्यतश्चैव शिखिनः सर्वं नीलं च पश्यति ॥ ४४ ॥

कफरूपं—कफेन पश्येद्रूपाणि स्निग्धानि च सितानि च ।

(पश्येदसूक्ष्माण्यत्यर्थं व्यभ्रमेवाभ्रसंग्लवम् ।)

सलिलप्लावितानीव परिजाड्यानि मानवः ॥ ४५ ॥

दोषविशेषेण रूपविशेषदर्शनमाह—वातेनेत्यादि । आविलानि = अस्व-
 च्छानि । व्याविद्धानीव = वक्राणीव । खद्योतः = ज्योतिरिङ्गणः । शक्रचापः
 इन्द्रधनुः । तडित् = विद्युत् । गुणान् = रूपाणि, शिखिनः = वह्निः । असू-
 क्षमाणि = स्थूलानि ॥ ४४-४५ ॥

रक्तरूपं-पश्येद्रक्तेन रक्तानि तमांसि विविधानि च ॥ ४६ ॥

त्रिदोषरूपं—स सितान्यपि कृष्णानि पीतान्यपि च मानवः ।

सन्निपातेन चित्राणि विप्लुतानीव पश्यति ॥ ४७ ॥

बहुधा च द्विधा चापि सर्वाण्येव समन्ततः ।

हीनाधिकाङ्गान्यपि तु ज्योतीर्गोप्यपि च भूयसा ॥ ४८ ॥

परिम्लायि—पित्तं कुर्यात्परिम्लायि मूर्च्छितं पित्ततेजसा ।

पीता दिशस्तु खद्योतान् भास्करं चापि पश्यति ।

विकीर्यमाणान् खद्योतैर्वृक्षांस्तेजोभिरेव वा ॥ ४९ ॥

दोषभेदेन वक्ष्यामि षड्विधं रागैलिङ्गनाशमतः परम् ।

लिङ्गनाशवर्णः—रागोऽरुणो मास्तजः प्रदिष्टोम्लायी च नीलश्च तथैव पित्तात् ।

कफात्सितः शोणितजः सरक्तः समस्तदोषप्रभवो विचित्रः ॥ ५० ॥

वातिकरागस्यैव विशिष्टलक्षणम्—

अरुणं मण्डलं दृष्ट्यां स्थूलकाचारुणप्रभम् ॥ ५१ ॥

परिम्लायिम-परिम्लायिनि रोगे स्यान् म्लायि नीलं च मण्डलम् ।

ण्डलवर्णः—दोषक्षयात् स्वयं तत्र कदा चित् स्यात्तु दर्शनम् ॥ ५२ ॥

लिङ्गनाशस्य दोषविशिष्टलक्षणम्—

अरुणं मण्डलं वाताच्चञ्चलं परुषं तथा ।

पित्तान्मण्डलमानीलं कांस्याभं पीतमेव च ॥ ५३ ॥

श्लेष्मणा बहुलं पीतं शङ्खकुन्देन्दुपाण्डुरम् ।

चलत्पद्मपलाशस्थः शुक्लो बिन्दुरिवाम्भसः ॥ ५४ ॥

मृज्यमाने च नयने मण्डलं तद्विसर्पति ।

प्रवालपद्मपत्राभं मण्डलं शोणितात्मकम् ॥ ५५ ॥

दृष्टिरागो भवेच्चित्रो लिङ्गनाशे त्रिदोषजे ।

यथास्वं दोषलिङ्गानि सर्वेष्वेव भवन्ति हि ॥ ५६ ॥

तत्संख्या—

षड् लिङ्गनाशाः षडिमे च रोगा दृष्ट्याश्रयाः षट् च षडेव वाच्याः ॥ ५७ ॥

पित्तविदग्धदृष्टिः—

पित्तेन दुष्टेन सदा तु दृष्टिः पीता भवेद्यस्य नरस्य किञ्चित् ।

पीतानि रूपाणि च तेन पश्येत् स वै नरः पित्तविदग्धदृष्टिः ॥ ५८ ॥

प्राप्ते तृतीयं पटलं तु दोषे दिवा न पश्येन्नृशि चेक्षते सः ।

रात्रौ च शीतानुगृहीतदृष्टिः पित्तालपभावादपि तानि पश्येत् ॥६९॥

कफविदग्धदृष्टिर्नक्तान्ध्यं च—

तथा नरः श्लेष्मविदग्धदृष्टिस्तान्येव शुक्लानि तु मन्यते सः ।

त्रिषु स्थितोऽल्पः पटलेषु दोषो नक्तान्ध्यमापादयति प्रसह्य ।

दिवा स सूर्यानुगृहीतदृष्टिः पश्येत्तु रूपाणि कफाल्पभावात् ॥६०॥

नक्तान्ध्यमाह—तथेत्यादि । त्रिषु पटलेषु स्थितः स्वल्पोः, दोषः=श्लेष्मा,

प्रसह्य=इठात्, नक्तान्ध्यमुत्पादयति, सः=नक्तान्ध्यदोषपीडितः, सूर्यानुगृहीतदृष्टिः, भास्करानुग्रहात्, कफाल्पभावात्, दिवा=दिवसे, रूपाणि पश्यति न रात्रौ । साध्योऽयम् ॥ ६० ॥

धूम-शोकज्वरायासशिरोऽभितापैरभ्याहता यस्य नरस्य दृष्टिः ।

दशी-धूम्रास्तथा पश्यति सर्वभावान् स धूमदर्शीति नरः प्रदिष्टः ॥६१॥

ह्रस्वजाड्यः—यो ह्रस्वजाड्यो दिवसेषु कृच्छ्राद्-

ध्रस्वानि रूपाणि च तेन पश्येत् ॥ ६२ ॥

नकुलान्ध्यम्—

विद्योतते यस्य नरस्य दृष्टिर्दोषाभिपन्ना नकुलस्य यद्वत् ।

चित्राणि रूपाणि दिवा स पश्येत् स वै विकारो नकुलान्ध्यसंज्ञः ६३

नकुलान्ध्यमाह—यथा नकुलस्य दृष्टिर्विद्योतते तथाऽस्य दोषाभिपन्ना दृष्टिः, दिवा=दिने, चित्राणि रूपाणि पश्येत् । एष विकारो नकुलान्ध्यसंज्ञः ।

कथ्यत इति शेषः । सर्वजोऽसाध्यश्च ॥ ६३ ॥

इति सुधाया नेत्रनिदानम् ।

गम्भी-दृष्टिर्विरूपा श्वसनोपसृष्टा सङ्कोचमभ्यन्तरतस्तु याति ।

रिका-रूजाऽवगाढा च तमक्षिरोगं गम्भीरिकेति प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥६४॥

आगन्तुजो लिङ्गनाशः—

बाह्यौ पुनर्द्वाविह सम्प्रदिष्टौ निमित्ततश्चाप्यनिमित्ततश्च ॥

निमित्ततस्तत्र शिरोऽभितापाज्ज्ञेयस्त्वभिष्यन्दनिदर्शनः सः ।

सुरषिगन्धर्वमहोरगाणां संदर्शनेनापि च भास्करस्य ॥ ६५ ॥

हन्येत दृष्टिर्मेनुजस्य यस्य स लिङ्गनाशस्त्वनिमित्तसंज्ञः ।

तत्राक्षि विस्पष्टमिवावभाति गैशद्यवर्णा विमला च दृष्टिः ॥६६॥

अथ श्वेतमण्डलगता रोगाः ।

प्रस्तार्यर्म- प्रस्तार्यर्मं तनु स्तीर्णं श्यावं रक्तनिभं सिते ।

शुक्लार्म च—सश्वेतं मृद शुक्लार्म शुक्ले तद्वर्धते चिरात् ॥ ६७॥

रक्तामाधि- पद्माभं मृदु रक्तार्मं यन्मांसं चीयते सिते ।
 मांसार्मं च—पृथु मृद्वधिमांसार्मं बहलं च सकृन्निभम् ॥ ६८ ॥
 स्नाय्वर्म—स्थिरं प्रस्तारि मांसाढ्यं शुष्कं स्नाय्वर्मं पञ्चमम् ॥ ६९ ॥
 शुक्तिका—इथावाः स्युः पिशितनिभाश्च बिन्दवो ये
 ऽर्जुनं च—शुक्त्याभाः सितनियताः स शुक्तिसंज्ञः ।

एको यः शशरुधरोपमश्च बिन्दुः—
 शुक्लस्थो भवति तमर्जुनं वदन्ति ॥ ७० ॥
 पिष्टकं—श्लेष्ममारुतकोपेन शुक्ले पिष्टं समुन्नतम् ।
 पिष्टवत् पिष्टकं विद्धि मलाक्तादशंसंनिभम् ॥ ७१ ॥

सिराजालः सिराजपिडकाश्च—
 जालाभः कठिनसिरो महान् सरक्तः—
 सन्तानः स्मृत इह जालसंज्ञितस्तु ।
 शुक्लस्थाः सितपिडकाः सिरावृता या-
 स्ता ब्रूयादसितसमीपजाः सिराजाः ॥ ७२ ॥
 वलासः—कांस्याभोऽमृदरथ वारिबिन्दुकल्पो-
 विज्ञेयो नयनसिते वलाससंज्ञः ॥ ७३ ॥
 अथ सन्धिगतनेत्ररोगाः ।

तत्र पूयालसोपनाहयोर्लक्षणम्—
 पक्कः शोथः सन्धिजो यः सतोदः स्रवेत् पूयं पूति पूयालसाख्यः ।
 ग्रन्थिर्नालपो दृष्टिसन्धावपाकी कण्डूप्रायो नीरुजस्तूपनाहः ॥ ७४ ॥
 अश्रुस्रावो नेत्रनाडी वा—
 गत्वा सन्धीनश्रुमागेण दोषाः कुर्युः स्रावाल्लक्षणैः स्वरूपेतान् ।
 तं हि स्रावं नेत्रनाडीति चैके तस्या लिङ्गं कीर्त्तयिष्ये चतुर्धा ॥ ७५ ॥

तत्र पूयकफरक्तपित्तस्रावः—
 पाकात्सन्धौ संस्रवेद्यस्तु पूयं पूयास्रावोऽसौ गदः सर्वजस्तु ।
 श्वेतं सान्द्रं पिच्छिलं यः स्रवेत्तु श्लेष्मस्रावोऽसौ विकारो मतस्तु ।
 रक्तस्रावः शोणितोत्थो विकारः स्रवेद् दुष्टं तत्र रक्तं प्रभूतम् ।
 हरिद्राभं पीतमुष्णं जलाभं पित्तात्स्रावः संस्रवेत् सन्धिमध्यात् ॥ ७६ ॥

पर्वणी चालजी—
 ताम्रा तन्वी दाहशूलोपपन्ना रक्ताज्जेया पर्वणी वृत्तशोथा ।

जाता सन्धौ कृष्णशुक्लेऽलजी स्यात् तस्मिन्नेव ख्यापिता पूर्वलिङ्गे ७७

क्रिमिग्रन्थिः—

क्रिमिग्रन्थिवर्त्मनः पक्ष्मणश्च कण्डूं कुर्युः क्रिमयः सन्धिजाताः ।

नानारूपा वर्त्मशुक्लान्तसन्धौ चरन्त्यन्तर्लोचनं दूषयन्तः ॥७८॥

वर्त्मरोगाः—

उत्सङ्गपिडका—अभ्यन्तरमुखी ताम्रा बाह्यतो वर्त्मनश्च या ।

सोत्सङ्गोत्सङ्गपिडका सर्वजा स्थूलकण्डुरा ॥ ७९ ॥

कुम्भिका—वर्त्मान्ते पिडका ध्माता भिद्यन्ते च स्रवन्ति च ।

कुम्भीकाबीजप्रतिमाः कुम्भीकाः सन्निपातजाः ॥ ८० ॥

पोथक्यः—स्त्राविण्यः कण्डुरा गुर्व्यो रक्तसर्षपसन्निभाः ।

रुजावत्यश्च पिडकाः पोथक्य इति कीर्त्तिताः ॥ ८१ ॥

वर्त्मशर्करा-पिडका या खरा स्थूला सूक्ष्माभिरभिसंवृता ।

वर्त्मस्था शर्करा नाम स रोगो वर्त्मदूषकः ॥ ८२ ॥

अशोवर्त्म—एवार्बुबीजप्रतिमाः पिडका मन्दवेदनाः ।

श्लक्षणाः खराश्च वर्त्मस्थास्तदर्शोवर्त्म कीर्त्त्यन्ते ॥ ८३ ॥

शुष्कार्शः—

दीर्घाङ्कुरः खरः स्तब्धो दारुणोऽभ्यन्तरोद्भवः ।

व्याधिरेषोऽभिविख्यातः शुष्कार्शो नाम नामतः ॥ ८४ ॥

अञ्जन- दाहतोदवती ताम्रा पिडका वर्त्मसंभवा ।

नामिका—मृद्वी मन्दरुजा सूक्ष्मा ज्ञेया साऽञ्जनामिका ॥ ८५ ॥

बहुलवर्त्म—वर्त्मोपचीयते यस्य पिडकाभिः समन्ततः ।

सवर्णाभिः स्थिराभिश्च विद्याद्बहुलवर्त्म तत् ॥ ८६ ॥

वर्त्मबन्धकः—कण्डूमताऽल्पतोदेन वर्त्मशोथेन यो नरः ।

न स संछादयेदक्षि यत्रासौ वर्त्मबन्धकः ॥ ८७ ॥

क्लिष्टवर्त्म—मृद्वल्पवेदनं ताम्रं यद्वर्त्म सममेव च ।

अकस्माच्च भवेद्रक्तं क्लिष्टवर्त्मेति तद्विदुः ॥ ८८ ॥

वर्त्मकदर्मः—क्लिष्टं पुनः पित्तयुतं क्षोणितं विदेहेषदा ।

ततः क्लिन्नत्वमापन्नमुच्यते वर्त्मकदर्मः ॥ ८९ ॥

श्याववर्त्म—यद्वर्त्म बाह्यतोऽन्तश्च श्यावं शूलं सवेदनम् ।

तमाहुः श्याववर्त्मेति वर्त्मरोगविशारदाः ॥ ९० ॥

प्रष्टिन्नवर्त्म—अरुजं बाह्यतः शूनं वर्त्म यस्य नरस्य हि ।

प्रक्लिन्नवर्त्म तद्विद्यात् क्लिन्नमत्यर्थमन्ततः ॥ ९१ ॥

अक्लिन्नवर्त्म—यस्य धौतान्यधौतानि संबध्यन्ते पुनः पुनः ।

वर्त्मान्यपरिपक्वानि विद्यादक्लिन्नवर्त्म तत् ॥ ९२ ॥

वातहतवर्त्म—विमुक्तसन्धि निश्चेष्टं वर्त्म यस्य न मील्यते ।

एतद्वातहतं वर्त्म जानीयादक्षिचिन्तकः ॥ ९३ ॥

वर्त्माबुद्दः—वर्त्मान्तरस्थं विषमं ग्रन्थिभूतमवेदनम् ।

आचक्षीताबुद्दमिति सरक्तमविलम्बितम् ॥ ९४ ॥

निमेषः—निमेषिणीः सिरा वायुः प्रविष्टः सन्धिसंश्रयाः ।

प्रचालयति वर्त्मानि निमेषं नाम तद्विदुः ॥ ९५ ॥

शोणितार्शः—यः स्थितो वर्त्ममध्ये तु लोहितो मृदुरङ्कुरः ।

तद्रक्तजं शोणितार्शंश्छिन्नं छिन्नं प्रवर्धते ॥ ९६ ॥

लगणः—अपाकी कठिनः स्थूलो ग्रन्थिवर्त्मभवोऽरुजः ।

लगणो नाम स व्याधिलिङ्गतः परिकीर्तितः ॥ ९७ ॥

विसवर्त्म—त्रयो दोषा बहिः शोथं कुर्युश्छिद्राणि वर्त्मनोः ।

प्रस्रवन्त्यन्तरुदकं विसवद्विसवर्त्म तत् ॥ ९८ ॥

वर्त्मकुञ्चनं—वाताद्या बर्त्मसङ्कोचं जनयन्ति मला यदा ।

तदा द्रष्टुं न शक्नोति कुञ्चनं नाम तद्विदुः ॥ ९९ ॥

पद्मकोपः—प्रचालितानि वातेन पक्ष्माण्यक्षि विशन्ति हि ।

घृष्यन्त्यक्षि मुहुस्तानि संरम्भं जनयन्ति च ॥ १०० ॥

असिते सितभागे च मूलकोषात् पतन्त्यपि ।

पक्ष्मकोपः स विज्ञेयो व्याधिः परमदारुणः ॥ १०१ ॥

पद्मशातः—वर्त्मपक्ष्माशयगतं पित्तं रोमाणि शातयेत् ।

कण्डूं दाहं च कुरुते पक्ष्मशातं तमादिशेत् ॥ १०२ ॥

(वाग्भटोक्तं कृच्छ्रोन्मीलनम्—

रोगान् कुर्युश्चलस्तत्र प्राप्य वर्त्माश्रयाः सिराः ।

सुसोत्थितस्य कुरुते वर्त्मस्तम्भं सवेदनम् ॥ १०३ ॥

पांशुपूर्णभनेत्रत्वं कृच्छ्रोन्मीलनमश्रु च ।

विमर्दनात् स्याच्च शमः कृच्छ्रोन्मीलं वदन्ति तम्) ॥ १०४ ॥

समस्तनेत्रो-(नव सन्ध्याश्रयास्तेषु वर्त्मजास्त्वेकविंशतिः ।
 गाणां संख्या-शुक्लभागे दशैकश्च चत्वारः कृष्णभागजाः ॥ १०५ ॥
 सर्वाश्रयाः सप्तदश दृष्टिजा द्वादशैव तु ।
 बाह्यजौ द्वौ समाख्यातौ रोगौ परमदारुणौ) ॥ १०६ ॥
 इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने एकोनषष्टितमं
 नेत्ररोग-निदानं समाप्तम् ॥ ९९ ॥

अथ षष्टितमं शिरोरोग-निदानम् ॥ ६० ॥

शिरोरोग-शिरोरोगास्तु जायन्ते वातपित्तकफस्त्रिभिः ।

संख्या—सन्निपातेन रक्तेन क्षयेण क्रिमिभिस्तथा ॥

सूर्यावर्त्तानन्तवातार्धावभेदकशङ्खकैः ॥ १ ॥

शिरोरोगानाह—शिरोरोगास्त्वित्यादि । एकादश शिरोरोगाः सम्भव-
 न्ति—वातेन पित्तेन कफेन त्रयः, सन्निपातेन चैकः, रक्तेन चैकः, क्षयेण चैकः,
 तथा कृमिभिरेकः, सूर्यावर्त्तानन्तवातार्धावभेदकशङ्खकैस्त्रयः, एवमेकादश ।
 शिरोरोगशब्देन शिरोगतशूलरूपा वेदना बोध्यते तेन 'सूर्यावर्त्तानन्तवाता-
 र्धावभेदकशङ्खकै'रित्युक्तिः सङ्गच्छते, अन्यथा तेषामेव शिरोरोगत्वात्तैः 'शिरो-
 रोगा जायन्त' इति कथनमसङ्गतं स्यात् ॥ १ ॥

वातजशिरोऽभितापः—

यस्यानिमित्तं शिरसो रुजश्च भवन्ति तीव्रा निशि चातिमात्रम् ।

बन्धोपतापैः प्रशमश्च यत्र शिरोऽभितापः स समीरणेन ॥ २ ॥

वातिकशिरोरोगलक्षणमाह—यस्यानिमित्तमित्यादि । यस्य = रोगिणः,
 अनिमित्तम् = अतर्कितहेतुकं, वायोविषमक्रियत्वात्, शिरसः = मस्तकस्य,
 तीव्रा रुजः = पीडाः, भवन्ति । निशि = रात्रौ च, अतिमात्रं शीतेन वायोराधि-
 क्याद् बन्धोपतापैः प्रशमः = प्रशान्तिः, यत्रासौ समीरणेन = वायुना, शिरो-
 ऽभितापः = शिरःपीडा, कथित इति शेषः ॥ २ ॥

पैत्तिकशिरोऽभितापः—

यस्योष्णमङ्गारचितं यथैव भवेच्छिरो धूप्यति चाक्षिनासम् ।

शीतेन रात्रौ च भवेच्छमश्च शिरोऽभितापः स तु पित्तकोपात् ॥ ३ ॥

पित्तजमाह—यस्योष्णमित्यादि । अङ्गारचितं = ज्वलदङ्गाराच्छन्नमिव ।

आक्षिनासम् = प्रक्षि च नासा चेत्यक्षिनासम् (प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः) धूप्य-
 ति = सन्तप्य याति ॥ ३ ॥

कफजशिरोऽभितापः—

शिरो भवेद्यस्य कफोपदिग्धं गुरु प्रतिष्ठब्धमथो हिमं च ।
शूनाक्षिकूटं वदनं च यस्य शिरोऽभितापः स कफप्रकोपात् ॥४॥

त्रिदोषजशिरोऽभितापः—

शिरोऽभितापे त्रितयप्रवृत्ते सर्वाणि लिङ्गानि समुद्भवन्ति ।
रक्तात्मकः पित्तसमानलिङ्गः स्पर्शासहृत्वं शिरसो भवेच्च ॥ ५ ॥

क्षयजशिरोऽभितापः—

क्षयप्रवृत्तः शिरसोऽभितापः कष्टो भवेदुग्ररुजोऽतिमात्रम् ।
असृग्वसाश्लेष्मसमीरणानां शिरोगतानामिह संक्षयेण ।
संस्वेदनच्छर्दनभूमनस्यैरसृग्विमोक्षैश्च विवृद्धिमेति ॥६॥

क्रिमिजशिरोऽभितापः—

निस्तुद्यते यस्य शिरोऽतिमात्रं संभक्ष्यमाणं स्फुरतीव चान्तः ।
प्राणाश्च गच्छेत्सलिलं सपूयं शिरोऽभितापः क्रिमिभिःसघोरः ॥७॥
सूर्यापवर्त्तः सूर्योदयं या प्रति मन्दमन्द-मक्षिभ्रुवं रुक् समुपैति गाढा ।
विवर्द्धते चांशुमता सहैव सूर्यापवृत्तौ विनिवर्त्तते च ।
सर्वात्मकं कष्टतमं विकारं सूर्यापवर्त्तं तमुदाहरन्ति ॥९॥

सूर्यापवर्त्तलक्षणमाह—सूर्योदयमित्यादि , सूर्योदयं=भास्करोदयकालं
लक्ष्मीकृत्य, या रुक्=पीडा मन्दमन्दमक्षिभ्रुवं समुपैति, अंशुमता=सूर्येण, सह
गाढा यथा स्यात्तथा वर्धते, सूर्यापवृत्तौ=सूर्यापगमे, (सूर्यास्तसमये), विनि-
वर्त्तते=शान्तिमापद्यते, सर्वात्मकं=त्रिदोषजं, कष्टतमं=कृच्छ्रतमं, विकारं=
रोगं सूर्यापवर्त्तम् , उदाहरन्ति=कथयन्ति । व्याधिमाहात्म्यात्कालविशेषनिय-
मोऽत्र बोध्यः ॥ ९ ॥

(निमिप्रोक्ता सूर्यापवर्त्तसंप्राप्तिः—

सूर्यसोमात्मकौ नित्यं स्वहेतू पित्तमाहृतौ ।
कुर्वाते वेदनां तीव्रां दिनात् पूर्वाह्ण एव तु ॥ १ ॥
आदित्यतेजसा युक्ते निवृत्तेऽपि च भास्करे ।
स्रोतसां विवृतत्वाच्च ततः श्लेष्माऽधिगच्छति ॥२॥
उद्गतो मातरिक्षा च स्वमार्गं प्रतिपद्यते ।
तस्मान्मध्यदिनादूर्ध्वं वेदनाऽत्र प्रशाम्यति ॥३॥ इति ८

तेनैव प्रोक्तोऽस्य विपर्ययोऽपि—

तत्र वातानुगं पित्तं चित्तं शिरसि तिष्ठति ।
 मध्याह्ने तेजसाऽर्कस्य तद्विवृद्धं शिरोरुजम् ॥ ४ ॥
 करोति पैत्तिकी घोरां संशाम्यति दिनक्षये ।
 अस्तंगते प्रभाहीने सूर्ये वायुर्विवृद्धते ॥ ५ ॥
 पित्तं शान्तिमवाप्नोति ततः शाम्यति वेदना ।
 एष पित्तानिलकृतः सूर्यावर्त्तविपर्ययः ॥ ६ ॥ इति ॥)

अनन्तवातः—

दोषास्तु दुष्टास्त्रय एव मन्यां संपीड्य घाटासु रुजां सुतीव्राम् ।
 कुर्वन्ति योऽक्षिभ्रुवि शङ्खदेशे स्थितिं करोत्याशु विशेषतस्तु ॥ १० ॥
 गण्डस्य पार्श्वे तु करोति कम्पं हनुग्रहं लोचनजांश्च रोगान् ।
 अनन्तवातं तमुदाहरन्ति दोषत्रयोत्थं शिरसो विकारम् ॥ ११ ॥

अनन्तवातमाह—दोषास्त्वित्यादि । त्रयो दोषा दुष्टाः, मन्यां=ग्रीवासि-
 रादयः, संपीड्य घाटासु=ग्रीवापश्चिमभागेषु, सुतीव्रां वेदनां कुर्वन्ति । यः=
 रोगः, अक्षिभ्रुवि शङ्खदेशे विशेषत आशु स्थितिं करोति गण्डस्य पार्श्वे कम्पं
 हनुग्रहादिकं वा करोति तमनन्तवातमुदाहरन्ति, शेषः सुगमः ॥ १०-११ ॥

अर्द्धावभेदः—रुक्षाशनात्यध्यशनप्राग्वातावश्यमैथुनैः ।

वेगसंधारणायासव्यायामैः कुपितोऽनिलः ॥ १२ ॥

केवलः सकफो वाऽर्धं गृहीत्वा शिरसो बली ।

मन्याभ्रशङ्खकर्णाक्षिललाटाधेऽतिवेदनाम् ॥ १३ ॥

शस्त्रारणिनिभां कुर्यात् तीव्रां सोऽर्धावभेदकः ।

नयनं वाऽथवा श्रोत्रमतिवृद्धो विनाशयेत् ॥ १४ ॥

अर्धावभेदकमाह—रुक्षेत्यादि । एभी रूक्षादिकारणैः, कुपितोऽनिलः शिर-
 सोऽर्धं गृहीत्वा मन्याऽऽदावतिवेदनां करोति । वेदनाविशेषणमाह—शस्त्रारणि-
 निभां=शस्त्रच्छेदनिभाम्, अरणिनिभाश्च, तीव्रां=दारुणाम्, सोऽर्धावभेदको
 ऽतिवृद्धः सन् नयनं श्रोत्रं वा विनाशयेत् ॥ १२-१४ ॥

शङ्खकः—रक्तपित्तानिला दुष्टाः शङ्खदेशे विमूर्च्छिताः ।

तीव्ररुदाहरागं हि शोथं कुर्वन्ति दारुणम् ॥ १५ ॥

स शिरो विषवद्वेगी निरुन्ध्याशु गलं तथा ॥

त्रिरात्राज्जीवितं हन्ति शङ्खको नामतः परम् ।
 त्र्यहाज्जीवति भैषज्यं प्रत्याख्याय समाचरेत् ॥१६॥
 इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने षष्ठितमं
 शिरोरोग-निदानं समाप्तम् ॥ ६० ॥

शङ्खकमाह—रक्त्यादि । दुष्टा रक्तादयो दोषाः शङ्खदेशे विमूर्च्छिताः= प्रवृद्धाः, दारुणं=भयङ्करं, शोथं कुर्वन्ति । सः=शङ्खकः, विषवद्वेगी शिरस्तथा गलमाशु निरुध्य त्रिरात्राज्जीवितं हन्ति । त्र्यहात्=त्र्यहं व्याप्य, जीवति सति प्रत्याख्याय भैषजं समाचरेत् ॥ १५-१६ ॥

इति सुधार्या शिरोरोगनिदानम् ।

स्त्रीरोगाणां निदानप्रकरणम्— अथैकषष्ठितममसृग्दरनिदानम् ॥ ६१ ॥

प्रदररोगस्य कारणं संख्या च

विरुद्धमद्याध्यशनादजीर्णाद् गर्भप्रपातादतिमैथुनाच्च ।
 यानाध्वशोकादतिकर्षणाच्च भाराभिघाताच्छयनाद्विवा च ।
 तं श्लेष्मपित्तानिलसन्निपातौदचतुष्प्रकारं प्रदरं वदन्ति ॥१॥

सामान्यरूपम्-असृग्दरं भवेत् सर्वे साङ्गमर्दं सवेदनम् ॥ २ ॥

तस्यातिप्रवृत्तिरूपं—

तस्यातिवृत्तौ दौर्बल्यं भ्रमो मूर्च्छा मदस्त्वा ।

दाहः प्रलापः पाण्डुत्वं तन्द्रा रोगाश्च वातजाः ॥३॥

स्त्रीपुत्रियतान् रोगानभिधाय स्त्रीनियतरोगानभिधातुमसृग्दरमाह—वि-
 रुद्धेत्यादि । विरुद्धमद्याध्यशनात्=विरुद्धं=क्षीरमत्स्यादि, अध्यशनं= भुक्तोपरिभोजनम् । अतिकर्षणात्=लङ्घनाद्यतिप्रसङ्गेन क्षीणं धातुत्वात् साङ्ग-
 मर्दं सवेदनं च सर्वमसृग्दरं भवेत् । असृग् दीर्यते=च्यवते यस्मिन्नित्य-
 सृग्दरनामव्याधिः । तस्य=रक्तस्य, अतिप्रवृत्तौ दौर्बल्यादय उपद्रवास्तथा वातजाश्च रोगा जायन्त इति तं प्रदरं श्लेष्मपित्तानिलसन्निपातैश्चतुष्प्रकारं वद-
 न्ति ॥ १-३ ॥

कफप्रदरम् आमं सपिच्छाप्रतिमं सपाण्डु पुलकतोयप्रतिमं कफात्तु ।
 पित्तप्रदरं च-सरीतनीलासितरक्तमुष्णं पित्तात्सि युक्तं भृत्तवेगि पिच्छात् ॥४॥

वातप्रदरम्-रूक्षारुणं फेनिलमल्पमल्पं वातात्ति वातात् पिशितोदकाभम् ॥

त्रिदोषप्रदरं तदसाध्यत्वं च—

सक्षौद्रसर्पिर्हरितालवर्णं मज्जप्रकाशं कुणपं त्रिदोषात् ।

तं चाप्यसाध्यं प्रवदन्ति तज्ज्ञा न तत्र कुर्वीत भिषक् चिकित्साम् ॥६॥

इलैष्मिकादिभेदेन विशेषलक्षणान्याह—आममित्यादि । आमम्=आम-

रसानुविद्धम् । सपिच्छाप्रतिमं=पिच्छा=शाल्मल्यादिनिर्यासस्तत्तुल्यम् ,

सपाण्डु=ईषत्पाण्डु, पुलाकतोयप्रतिमं=गवेधुकात्रवारिवत् । वेगि=अतिश-
यवेगयुक्तम् । पिशितोदकाभं=मांसधावनतोयाभम् , कुणपं=शक्वगन्धि ॥४-६॥

असाध्यरूपं-शशत् स्रवन्तीमास्त्रावं तृष्णादाहज्वरान्विताम् ।

क्षीणरक्तां दुर्बलां च तामसाध्यां विनिर्दिशेत् ॥ ७ ॥

असाध्यमाह—शशदित्यादि । शशत्=निरन्तरम्, आस्त्रावं स्रवन्तीं
तृष्णाऽऽद्यन्विताम् । शेषं सुबोधम् ॥ ७ ॥

शुद्धार्त्तवरूपं-मासान्निष्पिच्छदाहार्त्ति पञ्चरात्रानुबन्धि च ।

नैवातिबहुलात्यल्पमार्त्तवं शुद्धमादिशेत् ॥

शशासृक्प्रतिमं यच्च यद्वा लाक्षारसोपमम् ।

तदार्त्तवं प्रशंसन्ति यच्चाप्सु न विरज्यते ॥ ८ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने एकऋषितममसृग्दर्-

निदानं समाप्तम् ॥ ६१ ॥

शुद्धार्त्तवलक्षणमाह—मासादित्यादि । मासात्—अनन्तरमिति शेषः ।

निष्पिच्छदाहार्त्ति=पिच्छारहितं, दाहशूलादिवेदनारहितञ्च । पञ्चरात्रा-

नुबन्धि=पञ्चाहोरात्रव्यापकम्, आर्त्तं नैवातिबहुलं=नात्यधिकं, नात्य-

ल्पं=न बहुत्त्वल्पमात्रं शुद्धम्, आदिशेत्=जानीयात् । यच्च रक्तम् । क्रतु-

सम्भवं, शशासृक्प्रतिमं=शशकरक्ततुल्यम्, लाक्षारसोपमम्=अलक्त-

करसामं यच्च अप्सु=जलेषु, न वासो विरञ्जयेत्=रागोपेतं वस्त्रं न कु-

र्यात् । ईदृशमार्त्तं प्रशंसन्ति । गर्भजननायेति शेषः ॥ ८ ॥

इति सुधायामसृग्दर्शननिदानम् ॥

अथ द्विषष्टितमं योनिव्यापनिदानम् ॥ ६२ ॥

योनिव्यापत्संख्या तद्धेतवश्च—

र्विंशतिव्यापदो योनौ निर्दिष्टा रोगसंग्रहे ।

मिथ्याऽऽचारेण ताः स्त्रीणां प्रदुष्टेनार्त्तवेन च ।

जायन्ते बीजदोषाच्च दैवाच्च शृणु ताः पृथक् ॥ १ ॥

योनिःसम्भूतत्वेनासृग्दरानन्तरं योनिव्यापदमाह—विंशतिरित्यादि ।
रोगसंग्रहे=रोगाणां संग्रहो रोगसंग्रहः । सचाष्टोदरीयेचरकोक्ते—योनौ=स्त्रीणां-
मपत्यमार्गे, विंशतिः, व्यापदः=रोगाः, निर्दिष्टाः, ताः=व्यापदः, स्त्रीणां मिथ्या-
ऽऽचारेण, प्रदुष्टेन=वातादिदोषदूषितेन, आर्त्तवेन च बीजदोषात्=मातापित्रो-
र्गर्भारम्भकबीजदोषात्, दैवात्=पूर्वजन्माजिताधर्मकारणाच्च, जायन्ते ॥१॥

पञ्चवातसम्बद्धा योनिव्यापदः—

उदावर्त्ता—सा फेनिलमुदावर्ता रजः कृच्छ्रेण मुञ्चति ॥ २ ॥

बन्ध्या विप्लुता परिप्लुता च—

बन्ध्यां नष्टार्त्तवां विद्याद्विप्लुतां नित्यवेदनाम् ।

परिप्लुतायां भवति ग्राम्यधर्मेण रुग्णशम् ॥ ३ ॥

वातला—वातला कर्कशा स्तब्धा शूलनिस्तोदपीडिता ।

चतसृष्वपि चाद्यासु भवन्त्यनिलवेदनाः ॥ ४ ॥

वातजा व्यापद आह—सा फेनिलमुदित्यादि । उदावर्त्तेति । उत्त=ऊर्ध्व-
मावर्त्तः=समन्ताद् वर्त्तनं वायोर्यत्र सा तथोक्ता, अर्शआदित्वादच् । फेनिलं=
फेनयुक्तं, रजः=आर्त्तवं, कृच्छ्रेण मुञ्चति । नष्टार्त्तवाम्=अदृष्टरजस्कां,
बन्ध्यां विद्यात् । नित्यवेदनां विप्लुतां विद्यात् । ग्राम्यधर्मेण=मैथुनेन,
शृणु=अत्यर्थं, रुग्ण=वेदना, परिप्लुतायां भवति । वातला योनिः कर्कशा=
कठोरस्पर्शा, स्तब्धशूलनिस्तोदपीडिता च भवति । आद्यासु चतसृषु—
वातलां हित्वा, उदावर्त्ताबन्ध्याविप्लुतापरिप्लुतासु, अनिलवेदना भवन्ति ॥२-४॥

पञ्च पित्तसम्बद्धाः—

रक्तक्षया—सदाहं क्षीयते रक्तं यस्यां सा लोहितक्षया ।

वामिनी च—सवातमुद्गिरेद्वीजं वामिनी रजसा युतम् ॥ ५ ॥

संसिनी क्षोभिता पुत्रघ्नी पित्तला च—

प्रसंसिनी संसते च क्षोभिता दुष्प्रजायिनी ।

स्थितं स्थितं हन्ति गर्भं पुत्रघ्नी रक्तसंक्षयात् ॥ ६ ॥

अत्यर्थं पित्तला योनिर्दाहपाकज्वरान्विता ।

चतसृष्वपि चाद्यासु पित्तलिङ्गोच्छ्रयो भवेत् ॥ ७ ॥

पित्तजा व्यापद आह—सदाहमित्यादि । यस्यां=योनौ, सदाहं रक्तं क्षीयते सा लोहितक्षया । सवातं रजसा=भ्रातृवेन, युतं बीजम्, उद्गिरद्=वमेत्, सा वामिनी । रजसते=स्वस्थानाच्चयवते, रक्तं सा प्रजसिनी । क्षोभिता=विमदिता, दुष्प्रजायिनी=दुःखप्रसवा, रक्तसंक्षयात् । स्थितं स्थितं गर्भं हन्ति सा पुत्रघ्नी स्मृता । अत्यर्थम्=अतिशयेन, दाहादियुक्ता पित्तला योनिः, आद्यासु चतसृषु=लोहितक्षयादिषु, पित्तलिङ्गोच्छ्रयः=पित्तलक्षणाधिक्यं भवेत् ॥ ५-७ ॥

पञ्च कफसम्बद्धास्तत्रात्यानन्दा कर्णिका च—

अत्यानन्दा न सन्तोषं ग्राम्यधर्मेण गच्छति ।

कर्णिन्यां कर्णिका योनौ श्लेष्मासुरभ्यां प्रजायते ॥ ८ ॥

अचरणाऽतिच-मैथुनेऽचरणा पूर्वं पुरुषादतिरिच्यते ।

रणा च—बहुशश्चातिचरणा तयोर्बीजं न विन्दति ॥ ९ ॥

कफजा—श्लेष्मला पिच्छिला योनिः कण्डूग्रस्ताऽतिशीतला ।

चतसृष्वपि चाद्यासु श्लेष्मलिङ्गोच्छ्रयो भवेत् ॥ १० ॥

श्लेष्मजा व्यापद आह—अत्यानन्देत्यादि । अत्यानन्दा योनिः, ग्राम्य-धर्मेण=मैथुनेन, सन्तोषं=शान्तिं, न गच्छति । कर्णिन्यां योनौ श्लेष्मा-सुरभ्यां=कफरक्ताभ्यां, कर्णिका प्रजायते (कर्णिका हि मांसकन्दाकारग्रन्थिः) । अचरणा योनिः—मैथुने पूर्वं पुरुषाद्, अतिरिच्यते=विराममधिगच्छति । बहु-शो मैथुनाचरणादतिचरणा । तयोः=अचरणाऽतिचरणयोः, बीजं न विन्दति=न गृह्णाति । कण्डूग्रस्ताऽतिशीतला पिच्छिला च श्लेष्मला योनिः । शोधं सुबोधं पूर्ववत् ॥ ८-१० ॥

पञ्च त्रिदोषसम्बद्धाः—

अस्तनी षण्डी चाण्डली—

अनात्तवाऽस्तनी षण्डी खरूपशां च मैथुने ।

अतिकायगृहीतायास्तरुण्योस्त्वण्डली भवेत् ॥ ११ ॥

विवृता चातिसंवृता—

विवृता च महायोनिः सूचीवक्त्राऽतिसंवृता ॥ १२ ॥

त्रिदोषज - सर्वलिङ्गसमूहानां सर्वदोषप्रकोपजा ।

असाध्याः—चतसृष्वपि चाद्यासु सर्वलिङ्गोच्छ्रयो भवेत् ।

पञ्चासाध्या भवन्तीह योनयः सर्वदोषजाः ॥ १३ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने द्विषष्टिमं

योनिव्यापन्निदानं समाप्तम् ॥ ६२ ॥

सन्निपातजा व्यापद आह—अनार्त्तवेत्यादि । अनार्त्तवा=रजःशून्या, अस्तनी=ईषत्स्तनी मैथुने च खरस्पर्शा षण्ढी योनिः । महायोनिर्विवृता । सूचीवक्रा—सूक्ष्मद्वारा, अतिसंवृता सर्वलिङ्गसमुत्थाना=सर्वेषां दोषलिङ्गानां समुत्थानं यत्र सा तथोक्ता सर्वदोषप्रकोपजा । सर्वदोषजाः—सन्निपातजाः, पञ्चापि योनयोऽसाध्या एव भवन्तीति ॥ ११-१३ ॥

इति सुधायां योनिव्यापन्निदानम् ॥

—#—

अथ त्रिषष्टिमं योनिक्कन्द-निदानम् ॥ ६३ ॥

योनिक्कन्दहेतुः—

दिवास्वप्नादतिक्रोधाद् व्यायामादतिमैथुनात् ॥

क्षताच्च नखदन्ताद्यन्त्रांताद्याः कुपिता यथा ॥ १ ॥

कन्दस्वरूपं—पूयशोणितसंकाशं लकुचाकृतिसन्निभम् ।

जनयन्ति यदा योनौ नाम्ना कन्दः स योनिजः ॥२॥

योन्यधिष्ठितत्वेनातः परं योनिक्कन्दमाह—दिवास्वप्नादित्यादि । दिवास्वप्नादिहेतुभिः कुपिता वातादयो दोषाः पूयशोणितसंकाशं=पूयरक्तसदृशम्, लकुचाकृतिसन्निभं=डहुफलतुल्यं (रोगम्) योनौ जनयन्ति स योनिजो-नाम्ना कन्दः (लकुचफलम्) बड़हर इति लोके ख्यातम् । 'लकुचो लिकुचो-डहुरिस्थमरः ॥ १-२ ॥

वातिकः पैत्तिकश्च—

रूक्षं विवर्णं स्फुटितं वातिकं तं विनिर्दिशेत् ।

दाहरोगज्वरैर्युक्तं विद्यात् पित्तात्मकं तु तम् ॥३॥

कफजः—नीलपुष्पप्रतीकाशं कण्डूमन्तं कफात्मकम् ।

सर्वजश्च—सर्वलिङ्गसमायुक्तं सन्निपातात्मकं विदुः ॥४॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने त्रिषष्टिमं

योनिक्कन्द-निदानं समाप्तम् ॥६३॥

वातजादिभेदेन रूपमाह—रूक्षमित्यादि । नीलपुष्पप्रतीकाशम्—
अतसीपुष्पवर्णम् । शेषं सुस्फुटम् ॥ ३-४ ॥

॥ इति सुधायां योनिकन्दनिदानम् ॥

अथ चतुःषष्टितमं मूढगर्भ-निदानम् ॥ ६४ ॥

गर्भपातहेतुः—

भयाभिघाताक्षीक्ष्णोष्णपानाशननिषेवणात् ।

गर्भे पतति रक्तस्य सशूलं दर्शनं भवेत् ॥ १ ॥

भयादिहेतुभिः पतति गर्भे सशूलं रक्तस्य दर्शनं भवेत् । पतनं = संसर्गं,
तेनोभयोः—स्त्रावपातयोः संग्रहः ॥ १ ॥

कालसम्बन्धेन स्त्राव-पातयोर्भेदः—

गर्भस्त्रावो गर्भपातश्च—

आचतुर्थात्ततो मासात् पञ्चमेद्गर्भविद्रवः ।

ततः स्थिरशरीरस्य पातः पञ्चमषष्ठयोः ॥२॥

स्त्रावपातयोः कालनियममाह—आचतुर्थादित्यादि । आचतुर्थात्=चतुर्थ-
मासादनन्तरं, गर्भविद्रवः—विशेषेण द्रवो=विद्रवः । स्थिरशरीरस्य=कठिन-
शरीरावयवस्य, पञ्चमषष्ठयोः पात इति ॥ २ ॥

मूढगर्भरूपं-गर्भोऽभिघातविषमाशनपीडनाद्यैः-

पक्वं द्रुमादिव फलं पतति क्षणेन ।

मूढः करोति पवनः खलु मूढगर्भं

शूलं च योनिजठरादिषु मूत्रसङ्गम् ॥ ३ ॥

असामयिकगर्भपाते निदानपूर्वकं दृष्टान्तमाह—गर्भोऽभिघातेत्यादि ।
अभिघातादिनिमित्तैः, द्रुमात्=वृक्षात्, पक्वं फलमिव क्षणेन पतति । मूढः
पवनः=वायुः, योनिजठरादिषु शूलं मूत्रसङ्गं=मूत्रावरोधञ्च, करोति ॥ ३ ॥

मूढगर्भाः—(अष्टविधाः)

भुग्नोऽनिलेन विगुणेन ततः स गर्भः-

संख्यामतीत्य बहुधा समुपैति योनिम् ।

द्वारं निरुध्य शिरसा जठरेण कश्चित्

कश्चिच्छरीरपरिवर्तितकुब्जदेहः ॥ ४ ॥

एकेन कश्चिदपरस्तु भुजद्वयेन
तिर्यग्गतो भवति कश्चिद्वाङ्मुखोऽन्यः ।
पादवापवृत्तगतिरेति तथैव कश्चि-
दित्यष्टधा गतिरित्यं ह्यपरा चतुर्धा ॥ ५ ॥

ततो विगुणेन अनिलेन=वायुना, स गर्भः, बहुधा-संख्यामतीत्य योनिम्=
अपत्यपथं, समुपैति । द्वारं=योनिद्वारं, निरुध्य शिरसा कश्चित् । जठरेण
वा कश्चित् । कश्चिद् शरीरपरिवर्त्तितकुञ्जदेहः=शरीरस्य परिवर्त्तने कुञ्जो
देहो यस्य स तथाभूतः, सन् संलग्नो भवति । एकेन बाहुना कश्चित् । अपरश्च
भुजद्वयेन=बाहुद्वयेन, कश्चित् तिर्यग्गतः=अर्गलायमानः । कश्चित् अवाङ्-
मुखः=अधोमुखः सन् । कश्चित् पादवापवृत्तगतिः=पादवर्त्तनतः सन् प्रपद्यते ।
इयमष्टधा गतिर्मूढगर्भस्य निर्दिष्टा ॥ ४-५ ॥

अपरास्तु चतुर्विधगतिषु संकीलकादीनां लक्षणानि —
संकीलकः प्रतिखुरः परिघोऽथ बीज-
स्तेषुर्ध्वबाहुवरणैः शिरसा च योनिम् ।
सङ्की च यो भवति कीलकवत्स कीलो-
द्वयैः खुरैः प्रतिखुरं स हि कायसङ्की ।
गच्छेद्भुजद्वयशिराः स च बीजकाख्यो-
यानौ स्थितः स परिघः परिघेण तुल्यः ॥ ६ ॥

अपरा=अन्या चतुर्धा=चतुः प्रकारेण ये गतिविशेषास्तानाह—संकीलक इत्याः
दिना । परिघेण=अर्गलेन तुल्यः 'परिघो मुद्गरे शस्त्रे कथ्यतेऽर्गलघातयो-
रिति कोशः । सङ्कीलक प्रतिखुरपरिघबीजसंज्ञिका या गतयो निर्दिष्टास्ता अन्यत्रापि
वर्णिताः । तथा हि—ऊर्ध्वबाहुशिरःपादो रुन्ध्याद् योनिमुखन्तु यः । प्रतिकी-
लोपमस्थित्या स च कीलकसंज्ञितः । अधस्तात् पादवर्त्ततो वाऽपि तथैवा-
कुञ्चितोऽपि वा । यो निःसृत्य मुखं योनेर्ज्ञेयः प्रतिखुरस्तु सः । योनि-
द्वारात्तु निर्गच्छेद् यश्चैकः सशिरोभुजः । तमाहुर्वीजकं नाम मूढगर्भ-
चिकित्सकाः । योनिमावृत्य यस्तिष्ठेत् परिघो गोपुरं यथा । तथाऽ-
न्तर्गर्भमायान्तं वियात् परिघसंज्ञितमिति ॥ ६-७ ॥

असाध्यरूपम्-अपविद्धशिरा या तु शीताङ्गी निरपन्नपा ।

नीलोद्गतसिरा हन्ति सा गर्भं स च तो तथा ॥ ७ ॥

असाध्यमूढगर्भगर्भिण्योलिङ्गमाह-अपविद्धशिराः=शिरोधारयितुमक्षमा,
निरपत्रपा=निलज्जा नीलोद्गतक्षिरा=नीला=नीलवर्णा उद्भगता सिरा
कुक्षौ यस्याः सा तथोक्ता । सा=गर्भिणी च गर्भं हन्ति । सः=गर्भः, च तां=
गर्भिणीहन्ति ॥ ७ ॥

अन्तर्मृतशिशुरूपम्—

गर्भास्पन्दनमावीनां प्रणाशः श्यावपाण्डुता ।

भवेदुच्छ्वासपूतित्वं शूनताऽन्तर्मृते शिशौ ॥८॥

गर्भमृत्यु-मानसागन्तुभिर्मातुरुपतापैः प्रपीडितः ।

हेतवः—गर्भो व्यापद्यते कुक्षौ व्याधिभिश्च निपीडितः ॥९॥

असाध्यरूपं-योनिस्वरणं सङ्गः कुक्षौ मक्कल एव च ।

हन्युः स्त्रियं मूढगर्भो यथोक्ताश्चाप्युपद्रवाः ॥१०॥

मृतगर्भलक्षणमाह—अन्तर्मृते शिशौ एतानि लिङ्गानि जायन्ते तथा हि—
गर्भास्पन्दनं=गर्भस्य अस्पन्दनं=निश्चलत्वम् । आवीनां=प्रसवव्यथानां,
प्रणाशः । शूनता=शोफः, अङ्गानामिति शेषः ॥ ८ ॥

इति सुधायां मूढगर्भनिदानम् ॥

(योनिस्वरणं नाम तन्त्रान्तरपठितो रोगविशेषः, तथाहि—

वातलान्यर्त्तपानानि ग्राम्यधर्मं प्रजागरम् ।

अत्यर्थं सेवमानाया गर्भिण्या योनिमार्गगः ॥ १ ॥

मातरिश्वा प्रकुपितो योनिद्वारस्य संवृतिम् ।

कुरुते रुद्धमार्गत्वाद् योन्यन्तर्गतोऽनिलः ॥२॥

निरुद्धयाशयद्वारं पीडययन् गर्भसंस्थितिम् ।

निरुद्धवदनोच्छ्वासो गर्भश्चाशु विपद्यते ॥३॥

बद्धां संरुद्धहृदयां नाशयत्याशु गर्भिणीम् ।

योनिस्वरणं विद्याद् व्याधिमेनं सुदारुणम् ।

अन्तकप्रतिमं घोरं नारभेत चिकित्सितम् ॥४॥ इति ।

कक्कलरोग-वायुः प्रकुपितः कुर्यात् संरुद्धं रुधिरं क्षुत्तम् ।

लक्षणम्—सूताया हृच्छिरोबस्तिशूलं मक्कलसंज्ञकम् ॥५॥)

इति माधवकरविरचिते माधवनिदाने चतुःषष्टितमं

मूढगर्भनिदानं समाप्तम् ॥ ६४ ॥

अथ पञ्चषष्टितमं सूतिकारोगनिदानम् ॥ ६५ ॥

सूतिकारोग-अङ्गमर्दो ज्वरः कम्पः पिपासा गुरुगात्रता ।

रूपम्—शोथः शूलातिसारौ च सूतिकारोगलक्षणम् ॥ १ ॥

सूतिकारोगस्य लक्षणमाह—अङ्गेत्यादि । अङ्गमर्दप्रभृतयो हि सूतिकात्वेन व्यपदिश्यन्ते ॥ १ ॥

सूतिकारोग-मिथ्योपचारात् संक्लेशाद्विषमाजीर्णभोजनात् ।

हेतुः—सूतिकायाश्च ये रोगा जायन्ते दारुणास्तु ते ॥ २ ॥

सूतिकानां निदानमाह—मिथ्योपचारादित्यादि । संक्लेशादिति =

संक्लिश्यते = उक्लिश्यते दोषोऽनेनेति संक्लेशो = दोषोत्पादकमन्त्रम् ॥ २ ॥

सूतिकारोगाः—ज्वरातीसारशोथाश्च शूलानाहबलक्षयाः ।

तन्द्राऽरुचिप्रसेकाद्याः कफवातामयोद्भवाः ॥ ३ ॥

कष्टसाध्याः—कृच्छ्रसाध्या हि ते रोगाः क्षीणमांसबलामितः ।

ते सर्वे सूतिकानाम्ना रोगास्ते चाप्युपद्रवाः ॥ ४ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदाने पञ्चषष्टितमं

सूतिकारोग-निदानं समाप्तम् ॥ ६५ ॥

अथ षट्षष्टितमं स्तनरोगनिदानम् ॥ ६६ ॥

सम्प्राप्तिः—सक्षीरौ वाऽप्यदुग्धौ वा प्राप्य दोषः स्तनौ स्त्रियाः ।

प्रदूष्य मांसरुधिरं स्तनरोगाय कल्पते ॥ १ ॥

विद्रधि-पञ्चानामपि तेषां हि रक्तजं विद्रधिं विना ।

सादृश्यं—लक्षणानि समानानि बाह्यविद्रधिलक्षणैः ॥ २ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने षट्षष्टितमं

स्तनरोग-निदानं समाप्तम् ॥ ६६ ॥

अथ सप्तषष्टितमं स्तन्यदुष्टिनिदानम् ॥ ६७ ॥

शुक्रवस्तन्यस्यापि शरीरेऽवस्थानबहिःप्रवर्त्तनादिप्रदर्शनम्—

विशस्तेष्वपि गात्रेषु यथा शुक्रं न दृश्यते ।

सर्वदेहाश्रितत्वाच्च शुक्रलक्षणमुच्यते ॥ १ ॥

तदेव चेष्टयुवतेर्दर्शनात् स्मरणादपि ।

शब्दसंश्रवणात् स्पर्शात् संदर्शान् प्रवर्त्तते ॥ २ ॥

सुप्रसन्नं मनस्तत्र हर्षणे हेतुरुच्यते ।

आहाररसयोनित्वादेवं स्तन्यमपि स्त्रियाः ॥ ३ ॥

तदेवापत्यसंस्पर्शाद्वर्शनात्स्मरणादपि ।

ग्रहणाच्च शरीरस्य शुक्रवत् संप्रवर्त्तते ।

स्नेहो निरन्तरस्तत्र प्रसवे हेतुरुच्यते ॥ ४ ॥

(स्तन्यं = दुग्धं, तदुदुष्टिः) —

स्तन्यदुष्टेर्हेतुस्तस्याश्च बालरोगहेतुत्वम् —

गुरुभिर्विविधैरन्नेर्दुष्टैर्दोषैः प्रदूषितम् ।

क्षीरं मातुः कुमारस्य नानारोगाय कल्पते ॥ ५ ॥

वातदुष्टं पित्तदुष्टं दुग्धं —

कषायं सलिलप्लावि स्तन्यं मातृदूषितम् ।

कट्वम्ललवणं पीतराजिमत् पित्तसंज्ञितम् ॥ ६ ॥

कफदुष्टं द्रव्यत्रिदोषदुष्टं च दुग्धं —

कफदुष्टं घनं तोये निमज्जति सपिच्छिलम् ।

द्विलिङ्गं द्रव्यद्वजं विद्यात् सवलिङ्गं त्रिदोषजम् ॥ ७ ॥

स्तन्यदुष्टिलक्षणमाह — कषायमित्यादि । सलिलप्लावि = सलिले =

जले प्लवते = लाघवादुन्मज्जति यत्तत्सलिलप्लावि । मातृदूषितं = वातदुष्टम् ।

पीतराजिमत् = पीतरेखाऽन्वितम्, कफदुष्टं तोये = जले निमज्जति गुरुत्वा-

दित्यर्थः । शेषः सुगमः ॥ ६-७ ॥

स्तन्यस्वरूपं-रसप्रसादो मधुरः पक्वाहारनिमित्तजः ।

कृत्स्नदेहात् स्तनौ प्राप्ते स्तन्यमित्यभिधीयते ॥ ८ ॥

शुद्धदुग्धरूपम्-अदुष्टं चाम्बुनिक्षिप्तमेकीभवति पाण्डुरम् ।

मधुरं चाविवर्णं च प्रसन्नं तत् प्रशस्यते ॥ ९ ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने सप्तषष्ठितमं

स्तन्य-दुष्टिनिदानं समाप्तम् ॥ ६८ ॥

शुद्धस्तन्यस्वरूपमाह — अदुष्टमित्यादि । अम्बुनिक्षिप्तं = जले पतितं,

सत्सर्वात्मना जलेन सहैकीभवति । अविवर्णं = वातादिदुष्टवर्णरहितम्, प्रसन्नं =

निर्मलम्, प्रकृतिस्थमिति यावत् ॥ ९ ॥

इति सुषायां स्तन्यदुष्टिनिदानम् ॥

अथाष्टषष्टितमं बालरोगनिदानम् ॥ ६ = ॥

वातरोगि वातदुष्टं शिशुः स्तन्यं पिबन् वातगदातुरः ।

शिशुः—क्षामस्वरः कृशाङ्गः स्याद्द्विविण्मूत्रमारुतः ॥ १ ॥

पित्तरोगि-स्विन्नो भिन्नमलो बालः कामलापित्तरोगवान् ।

शिशुः—नृणालुरुष्णसर्वाङ्गः पित्तदुष्टं पयः पिबन् ॥ २ ॥

कफरोगि-कफदुष्टं पिबन् क्षीरं लालालुः श्लेष्मरोगवान् ।

शिशुः—निद्रान्वितो जडः शूनवक्त्राक्षश्छर्दनः शिशुः ॥ ३ ॥

द्वन्द्वत्रिदोषरोगिशिशुलक्षणम्—

द्वन्द्वजे द्वन्द्वजं रूपं सर्वजे सर्वलक्षणम् ॥ ४ ॥

बालामथानां दुष्टस्तन्यजन्यत्वास्तन्यदुष्टेरनन्तरं तत्प्रसङ्गः । वातदुष्टमि-
त्यादि । वातादिदुष्टं स्तन्यं पिबन् शिशुर्यथास्वं वातादिवेदनाऽन्विता वाता-
दिरोगपीडितश्च जायत इति तात्पर्यार्थः ॥ १-४ ॥

शिशुपीडाज्ञानोपायः—

शिशोस्तीव्रामतीव्रां च रोदनालक्षयेद्भुजम् ।

स यं स्पृशेद् भृशं देशं यत्र च स्पर्शनाक्षमः ।

तत्र विद्याद्भुजं, मूर्ध्नि रुजं चाक्षिनिमीलनात् ॥ ५ ॥

कोष्ठे विबन्धवमथुस्तनदंशान्त्रकूजनैः ।

आध्मानपृष्ठमनजठरोन्नमनैरपि, ॥ ६ ॥

वस्तौ गुह्ये च विण्मूत्रसङ्गत्रासदिगीक्षणैः ।

स्रोतांस्यङ्गानि सन्धीश्च पश्येद्यत्नान्मुहुर्मुहुः ॥ ७ ॥

वक्तुमसमर्थानां बालानामभ्यन्तरिकवेदनाज्ञानोपायमाह—शिशोरित्यादि ।
शिशोः=बालस्य, तीव्रां=दारुणां वेदनां बहुरोदनात्, अतीव्रां=स्वरूपां वेदनाम्
अल्परोदनाल्लक्षयेत् । सः=बालः, भृशम् = अत्यर्थं, यं देशं = गात्रावयवं स्पृ-
शेत् स्पर्शनाक्षमश्च यत्र = देशे स्यात् तत्र=देशे रुजं=वेदनां विषात् । अक्षि-
निमीलनात् मूर्ध्नि वेदनां जानीयात् । एवं विबन्धादिभिः कोष्ठं वेदनां विषात्
विण्मूत्रसङ्गादिभिर्वस्तौ गुह्ये च वेदनां विषात् । यत्नात्=सावधानतया,
स्रोतांसि-ऽङ्गानि च पुनः सन्धीश्च मुहुर्मुहुर्वारंवारं लक्षयेत्कर्तव्यम् ॥ ५-७ ॥

कुक्ष्यकरोगः-कुक्ष्यकः क्षीरदोषाच्छिशूनामक्षिवर्त्मति ।

जायते तेन तन्नेत्रं कण्डुरं च लवेन्मुहुः ॥ ८ ॥

शिःशु कुर्याल्ललाटाक्षिकूटनासाऽववर्षणम् ।

शक्तो नार्कप्रभां द्रष्टुं न वर्त्मोन्मीलनक्षमः ॥ ९ ॥

कुक्कणकमाह—कुक्कणक इत्यादि । क्षीरदोषाद् = दुष्टस्तन्यपानात्, शि-
शूनां = बालानाम्, अस्त्रिवर्त्मनि कुक्कणको नाम व्याधिर्जायते । तेन=रोगेण
नेत्रं कण्डुरं भवेत् । अर्कप्रभां = सूर्यतेजः, द्रष्टुं शक्तो न भवेत् । वर्त्मोन्मीलन-
क्षमश्च न भवेत् ॥ ८-९ ॥

पारिगर्भिकः परिभवो वा —

मातुः कुमारो गर्भिण्याः स्तन्यं प्रायः पिबन्नपि ।

कासाम्निसादवमथुतन्द्राकाश्यारुचिभ्रमैः ॥ १० ॥

युज्यते कोष्ठवृद्धया च तमाहुः पारिगर्भिकम् ।

रोगं परिभवाख्यं च युज्यात्तत्राम्निदीपनम् ॥ ११ ॥

तालुकण्टकः—तालुमांसे कफः क्रुद्धः क्रुस्ते तालुकण्टकम् ।

तेन तालुप्रदेशस्य निम्नता मूर्ध्नि जायते ॥ १२ ॥

तालुपातः स्तनद्वेषः कृच्छ्रात् पानं शक्नुद् द्रवम् ।

तृडक्षिकण्ठास्यरुजा ग्रीवादुर्धरता वमिः ॥ १३ ॥

तालुकण्टकमाह—ताल्वित्यादि । दुष्टः कफस्तालुमांसे तालुकण्टकं क्रुस्ते ।

तेन=व्याधिना तालुप्रदेशस्य निम्नता, मूर्ध्नि = मस्तके जायते । तालुपात-
इत्यादिलक्षणं जायते । ग्रीवादुर्धरता=शिरोधराया दुःखेन धारणं, वमिः=वृद्धिः,
क्षीरस्येति शेषः ॥ १२-१३ ॥

महापद्म-विसर्पस्तु शिशोः प्राणनाशनो वस्तिशीर्षजः ।

विसर्पः—पद्मवर्णो महापद्मनाभा दोषत्रयोद्भवः ।

शङ्खगर्भ्यां हृदयं याति हृदयाद्वा गुदं प्रजेत् ॥ १४ ॥

महापद्मविसर्पमाह—दोषत्रयोद्भवः = सन्निपातजः, वस्तिशीर्षजः =

वस्तिजः शीर्षजश्च । पद्मवर्णः = रक्तकमलच्छविः ॥ १४ ॥

शेषा रोगाः क्षुद्ररोगे च कथिते त्वजगल्लघ्विपूतने ॥ १५ ॥

ज्वराद्या व्याधयः सर्वे महतां ये पुरेरिताः ।

बालदेहेऽपि ते तद्वद्विशेषाः कुशलैः सदा ॥ १६ ॥

बालानां ग्रहसम्भूतरोपानाह ।

स्कन्दादिग्रहाणां पीडादात्तत्वे हेतुः—

(धात्रीमात्रोः प्राक्प्रदिष्टापचाराच्छौचभक्षणं मङ्गलाचारहीनान् ।

ग्रस्तान् दृष्टांस्तर्जितान् ताडितान् वा पूजाहेतोर्हिस्युरेते कुमारान् ॥ १७ ॥
ग्रहजुष्टसामा-क्षणादुद्विजते बालः क्षणात्त्रस्यति रोदिति ।

न्यरूपम्— नलौर्दन्तौदारयतिधात्रीमात्मानमेव वा ॥ १७ ॥

ऊर्ध्वं निरीक्षते दन्तान् खादेत् कृजति जृम्भते ।

भ्रुवौ क्षिपति दन्तौष्टं फेनं वमति चासकृत् ॥ १८ ॥

क्षामोऽति निशि जागर्ति शूनाक्षो भिन्नविट्स्वरः ।

मांसशोणितगन्धिश्च न चाश्नाति यथा पुरा ।

सामान्यं ग्रहजुष्टानां लक्षणं समुदाहृतम् ॥ १९ ॥

ग्रहजुष्टानां बालानां सामान्यलिङ्गमाह-क्षणादित्यादि । क्षणाद् उद्विजते-
त्रस्यति क्षणादेव रोदिति । असकृत्—पौनःपुन्येन फेनं वमति, अतिक्षामः—
अतिदुर्बलः । निशि=रात्रौ, जागर्ति, शूनाक्ष=शोधयुक्तनेत्रः, पुरा=स्वस्थ-
देहे, यथा-अश्नाति=खादति, न तथा भक्षयति । सामान्यमेतल्लक्षणं ग्रहजु-
ष्टानां, समुदाहृतम्—कथितम् ॥ १७-१९ ॥

स्कन्दग्रह-एकनेत्रस्य गात्रस्य स्त्रावः स्पन्दनकम्पनम् ।

रूपम्—ऊर्ध्वदृष्ट्या निरीक्षेत वक्रास्यो रक्तगन्धिकः ॥ २० ॥

दन्तान् खादति विभ्रस्तः स्तन्यं नैवाभिनन्दति ।

स्कन्दग्रहगृहीतानां रोदनं चालपमेव च ॥ २१ ॥

स्कन्दापस्मानष्टसंज्ञो वमेत् फेनं संज्ञावानतिरोदिति ।

रूपम्—पूयशोणितगन्धित्वं स्कन्दापस्मारलक्षणम् ॥ २२ ॥

शकुनी-स्त्रस्ताङ्गो भयचकितो विहङ्गगन्धिः

ग्रहरूप-साम्रावव्रणपरिपीडितः समन्तात् ।

स्फोटैश्च प्रचिततनुः सदाहपाकै-

र्विज्ञेयो भवति शिशुः क्षतः शकुन्या ॥ २३ ॥

शकुनीलक्षणमाह-स्त्रस्ताङ्ग इत्यादि । स्त्रस्ताङ्गः—शिथिलगात्रः । भ-
वेन चकितो भयचकितः । विहङ्गगन्धिः—विहङ्गस्य=पक्षिणो गन्ध इव
गन्धो यस्य स तथाभूतः । साम्रावव्रणपरिपीडितः—आस्त्रावयुक्तैर्त्रणैः परि-
पीडितः । सदाहपाकैः स्फोटैश्च प्रचिततनुः—व्याप्तकलेवरः । शकुन्या क्षतः
शिशुर्विज्ञेयो भवति ॥ २३ ॥

रेवतीग्रह-व्रणैः स्फोटैश्चितं गात्रं पङ्कगन्धं स्रवेदसृक् ।

रूपम्—मिन्नवर्चा ज्वरी दाही रेवतीग्रहलक्षणम् ॥ २४ ॥

पूतनाग्रह-अतीसारो ज्वरस्तृष्णा तिर्यक्प्रेक्षणरोदनम् ।

रूपम्—नष्टनिद्रस्तथोद्विग्नो ग्रस्तः पूतनया शिशुः ॥२५॥

अन्धपूतना-छर्दिः कासो ज्वरस्तृष्णा वसागन्धोऽतिरोदनम् ।

रूपम्—स्तन्यद्वेषोऽतिसारश्च अन्धपूतनया भवेत् ॥ २६ ॥

शीतपूतना-वेपते कासते क्षीणो नेत्ररोगी विगन्धिता ।

रूपम्—छर्द्यतीसारयुक्तश्च शीतपूतनया शिशुः ॥२७॥

मुखमण्डि-प्रसन्नवर्णवदनः सिराभिरभिसंवृतः ।

कारूपम्—मूत्रगन्धी च बद्धाशी मुखमण्डिकया भवेत् ॥ २८ ॥

नैगमेयरूपम्—छर्दिस्प(स्य) न्दनकण्ठास्यशोषमूर्च्छाविगन्धिता ।

ऊर्ध्वं पश्येद्दृशेदन्तान् नैगमेयग्रहं वरेत् ॥ २९ ॥

ग्रहजुष्टस्य बालस्यासाध्यलक्षणम्—

प्रस्तब्धाक्षः स्तनद्वेषी मुह्यते चानिर्ग मुहुः ।

तं बालमचिराद्वन्ति ग्रहः सन्पूर्णलक्षणः ॥ ३० ॥

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदानेऽष्टषष्टितमं

बालरोग-निदानं समाप्तम् ॥ ६८ ॥

अथैकोनसप्ततितमं विषनिदानम् ॥ ६९ ॥

द्विविधं विषं-स्थावरं जङ्गमं चैव द्विविधं विषमुच्यते ।

मूलाद्यात्मकमाद्यं स्यात् परं सर्पादिसंभवम् ॥ १ ॥

स्थावरमित्यादि । विषमिति विषादजननाद् देवानामन्वर्थसंज्ञा । तद्धि द्वि-
विधमुच्यते-स्थावरजङ्गमभेदात् । आद्यं=स्थावरं मूलाद्यात्मकं दशविधं—‘मूलं
पत्रं फलं पुष्पं त्वक् क्षीरं सार एव च । निर्यासो धातवश्चैव कन्दश्च
दशमः स्मृतः ॥’ इति सुश्रुतवचनात् । परं=द्वितीयं, जङ्गमं सर्पादिसंभवं बोध-
शविधं—दृष्टिनिःश्वासदंष्ट्रानखमूत्रपुरीषशुक्लालाऽऽर्वावमुखसंदंशप-
दितगुदास्थिपित्तशूकशवभेदात् । प्रभेदास्तु विस्तरशः सुश्रुतस्य कल्पस्था
नेऽवगन्तव्याः ॥१॥

स्थावरविष-स्थावरं च ज्वरं हिकां दन्तहर्षं गलग्रहम् ।

लक्षणं—फेनच्छर्द्यरुचिश्वासं मूर्च्छां च कुरुते भृशम् ॥ २ ॥

स्थावरविषस्य सामान्यलिङ्गमाह—स्थावरमित्यादि ॥ २ ॥

जङ्गमविष-निद्रां तन्द्रां क्लमं दाहमपाकं लोमहर्षणम् ।

लक्षणं—शोथं चैवातिसारं च जङ्गमं कुरुते विषम् ॥ ३ ॥

जङ्गमविषस्य सामान्यलिङ्गमाह-निद्रामित्यादि । लोमहर्षणम्-रोमा-
ञ्चः । स्पष्टमन्यत् ॥ ३ ॥

पूर्वं स्थावरविषस्य प्रकरणम्—

विषदातृ-इङ्गितज्ञो मनुष्याणां वाक्चेष्टामुखगैकृतौः ।

रूपम्—जानीयाद्विषदातारमेभिर्लिङ्गैश्च बुद्धिमान् ॥ ४ ॥

विषदातृज्ञानोपायमाह-इङ्गितज्ञ इत्यादि । इङ्गितम्—अभिप्रायं जा-
नातीति-इङ्गितज्ञः—बुद्धिमान्, मनुष्याणामेभिर्बुद्धयमाणैर्लिङ्गैर्वाक्चेष्टामुख-
वैकृतैश्च विषदातारं जानीयात् ॥ ४ ॥

न ददात्युत्तरं पृष्ठो विवक्षुर्मोहमेति च ।

अपार्थं बहु संकीर्णं भाषते चापि मूढवत् ॥ ५ ॥

हसत्यकस्मात् स्फोटत्यङ्गुलीर्विलिखेन्महीम् ॥

वेपथुश्चास्य भवति अस्तश्चान्योऽन्यमीक्षते ॥ ६ ॥

विवर्णवक्त्रोऽध्यानश्च नलौः किञ्चिच्छिनत्यपि ।

आलभेतासनं दीनः करेण च शिरोरुहम् ।

वर्तते विपरीतं च विषदाता विचेतनः ॥ ७ ॥

विषदाता किं कुरुते ? तदाह-न ददात्युत्तरं पृष्ठ इत्यादि । अपार्थकम्=
अनर्थकम् । संकीर्णम्—अस्फुटम् । अकस्मात्=कारणमन्तरेण । शिरो-
रुहं=केशम् आलभेत । शेषः सुगमः ॥ ५-७ ॥

मूलपत्रविष-उद्घेष्टनं मूलविणैः प्रलापो मोह एव च ।

यो रूपम्-जृम्भणं वेपनं इवासो मोहः पत्रविषेण तु ॥ ८ ॥

फलपुष्पवि-मुष्कशोथः फलविणैर्दाहोऽन्नद्वेष एव च ।

षयो रूपं-भवेत् पुष्पविणैश्छर्दिराध्मानं इवास एव च ॥ ९ ॥

त्वक्सारनिर्यासविषरूपम्—

त्वक्सारनिर्यासविणैरुपयुक्तैर्भवन्ति हि ।

आस्यदौर्गन्ध्यपाक्यशिरोरुक्कफसंज्ञवाः ॥ १० ॥

क्षीरविषरूपं-फेनागमः क्षीरविणैर्विद्भेदो गुरुगात्रता ॥ ११ ॥

धातुविषरूपं-हृत्पीडनं धातुविणैर्मच्छां दाहश्च तालुनि ।

प्रायेण कालजातीनि विषाण्येतानि निर्दिशेत् ॥ १२ ॥

मूलादिविषाणामनवधानादिशेषवशादुपयुक्तानां प्रत्येकं लक्षणमाह-उद्घे-

षेष्टनमित्यादि । उद्वेष्टनं = लगुडैर्विमर्दनवद् व्यथा । एतानि नव मूलादिविषा-
णि प्रायेण कालघातीनि = कालान्तरमारकाणि, निर्दिशेत् ॥ ८-१२ ॥

विषदिग्धशस्त्रहतस्वरूपम्-

सद्यः क्षतं पच्यते यस्य जन्तोः स्रवेद्रक्तं पच्यते चाप्यभीक्ष्णम् ।

कृष्णीभूतं छिन्नमत्यर्थपूति क्षतान्मांसं शीर्यते चापि यस्य ॥

तृष्णा मूर्च्छा ज्वरदाहौ च यस्य दिग्भाहतं तं पुरुषं व्यवस्येत् ॥ १३ ॥

व्रणगतविषरूपम्-

लिङ्गान्येतान्येव कुर्यादमित्रैर्द्वेणे विषं यस्य दत्तं प्रमादात् ॥ १४ ॥

विषलिप्तशस्त्रहतस्य लक्षणमाह-सद्य इत्यादि । यस्य जन्तोः = मनु-
ष्यस्य, क्षतं सद्यः पच्यते क्षतस्थानाद् रक्तं स्रवेत् । अभीक्ष्णं = निरन्तरम्, अ-
त्यर्थं क्लिन्नं पूति मांसं शीर्यते = पतति, तृष्णाऽऽदीनि लक्षणानि यस्य भवन्ति
तं पुमांसं दिग्भाहतं व्यवस्येद् = जानीयात् । एतान्येव लक्षणानि प्रमादात्
शत्रुभिर्वा व्रणे प्रदत्तं विषं यस्य भवति तत्र बोध्यानि ॥ १३-१४ ॥

विषपीतरूपं-सपीतं गृहधूमाभं पुरीषं योऽतिसायते ।

फेनमुद्धमते चापि विषपीतं तमादिशेत् ॥ १५ ॥

अथ जङ्गमविषप्रकरणम्-

सर्पाण्य भेदाः-वातपित्तकफात्मानो भोगिमण्डलिराजिलाः ।

यथाक्रमं समाख्याता द्वयन्तरा द्वन्द्वरूपिणः ॥ १६ ॥

स्थावरमुक्त्वा जङ्गमेषु महाविषत्वेन सर्पविषे वाच्ये तदाश्रयान् सर्पानाह-
वातपित्तकफात्मान इत्यादि । भोगिमण्डलिराजिला यथाक्रमं वातपित्तकफा-
त्मानो वेदितव्याः । व्यतिकरेण जातान् सर्पानाह-द्वयन्तरा इत्यादि । द्वय-
न्तरा = द्वयोरन्तरं विशेषो येषु ते तथा, फणिना मण्डलिन्यां जाता गोनसाः,
मण्डलिना गोनसेन च फणिन्यां सम्भूताः कृष्णसर्पाः । द्वन्द्वरूपिणः = द्वयोः
फणिमण्डलिन्योर्यद्रूपं = प्रकृतिस्तन्मिलितप्रकृतयः । अथवा-द्वयोर्दोषयोर्वात-
पित्तयोः श्लेष्मपित्तयोर्वा यद्रूपं तद्रूपमेषामित्यर्थः ॥ १६ ॥

सर्पदंशेषु बातादीनां लक्षणानि-

दंशो भोगिकृतः कृष्णः सर्ववातविकारकृत् ।

पीतो मण्डलिजः शोथो मृदुः पित्तविकारवान् ॥ १७ ॥

राजिलोत्थो भवेद्दंशः स्थिरशोथश्च पिच्छिलः ।

पाण्डुः स्निग्धोऽतिसान्द्रासृक् सर्वश्लेष्मविकारकृत् ॥ १८ ॥

असाध्याः सर्पदष्टाः—

अश्वत्थदेवायतनश्मशानवलमीकसन्ध्यासु चतुष्पथेषु ।

याम्ये च दष्टाः परिवर्जनीया ऋक्षे सिरामर्मसु ये च दष्टाः १९

देशविशेषेण दष्टस्यासाध्यत्वमाह—अश्वत्थ इत्यादि । याम्ये=भरण्याम्, ऋक्षे=नक्षत्रे, 'नक्षत्रमृक्षं भं तारा' इत्यमरः । चकाराद्—आर्द्राऽश्लेषाऽदीनामपि संग्रहः ॥ १९ ॥

सर्पविषस्य कालवशादाशुमारकता—

दर्वीकराणां विषमाशुघाति सर्वाणि चोष्णे द्विगुणीभवन्ति ॥ २० ॥

सर्पदंशेऽसाध्यलक्षणम्—

अजीर्णपित्तातपपीडितेषु बालेषु वृद्धेषु बुभुक्षितेषु ।

क्षीणक्षते मेहिनि कुष्ठयुक्ते रूक्षेऽबले गर्भवतीषु चापि ॥ २१ ॥

अपरमप्यवस्थाविशेषेणासाध्यत्वमाह—अजीर्णेत्यादि । अजीर्णादिपीडितेषु दोषत्रयप्रकोपात् । बालवृद्धयोः सुकुमारत्वेन सर्पवेगासहत्वात् । एवमेवान्यत्रापि विषस्याशुघातित्वमूहनीयम् ॥ २१ ॥

सर्वथावर्ज्याः सर्पदष्टरोगिणः—

शस्त्रक्षते यस्य न रक्तमेति राज्यो लताभिश्च न संभवन्ति ।

शीताभिरग्निश्च न रोमहर्षो विषाभिभूतं परिवर्जयेत्तम् ॥ २२ ॥

जिह्वं मुखं यस्य च केशशातो नासाऽवसादश्च सकण्ठभङ्गः ।

कृष्णः सरक्तः इवयथुश्च दंशे हन्वोः स्थिरत्वं च विवर्जनीयः ॥ २३ ॥

वर्त्तिर्घना यस्य निरेति वक्त्राद्रक्तं स्रवेदूर्ध्वमधश्च यस्य ।

दंष्ट्रानिपाताः श्वतुरश्च यस्य तं चापि वीथः परिवर्जयेच्च ॥ २४ ॥

सर्वथाऽसाध्यत्वमाह—शस्त्रक्षत इत्यादि । यस्य=पुरुषस्य, शस्त्रक्षते रक्तं नैति=न निःसरति । लताभिः=कशाऽऽद्यावातैः । राज्यः=लेखाश्च चिह्नानि (वाम इति लोके,) न सम्भवन्ति । शीताभिरग्निः=शीतलजलैः, रोमहर्षः=रोमाञ्चः, न भवेत्तं विषाभिभूतं परिवर्जयेत्=न चिकित्सेत् । अस्य मुखं जिह्वं=कुटिलं भवेत् केशशातः=केशपतनम् । वक्त्राद् यस्य घना=कठिना, वर्त्तिः, निरेति=जायते । यस्य, ऊर्ध्वं=मुखादिभिः, अधः=अपानादिभिर्वा रक्तं स्रवेत् । सोऽपि विवर्जनीयः ॥ २२-२४ ॥

उन्मत्तमत्यर्थमुपद्रुतं वा हीनस्वरं वाऽप्यथवा विवर्णम् ।

सारिष्टमत्यर्थमवेगिनं च ज्ञात्वा नरं कर्म न तत्र कुर्यात् ॥ २५ ॥

एवमुन्मत्तादिकं वाऽपि ज्ञात्वा नरः कर्म = चिकित्सां, न कुर्यात् ॥२५॥

अथ दूषीविषप्रकरणं तत्र दूषीविषत्वनिर्देशः—

जीर्णं विषघ्नौषधिभिर्हृतं वा दावाग्निवातातपशोषितं वा ।

स्वभावतो वा गुणविप्रहीनं विषं हि दूषीविषतामुच्येति ॥ २६ ॥

दूषीविषमाह—जीर्णमित्यादि ॥ २६ ॥

दूषीविषकार्याणि—

• वीर्याल्पभावान्न निपातयेत्तत् कफान्वितं वर्षगणानुषन्धि ।

तेनादितो भिन्नपुरीषवर्णो नैगन्ध्यगौरस्ययुतः पिपासी ।

मूर्च्छां भ्रमं गद्गदवाग्वमिं च विचेष्टमानोऽरतिमाप्नुयाद्वा ॥२७॥

दूषीविषाभिपन्नस्य लक्षणमाह—तेनादित इत्यादि ॥ २७ ॥

स्थानविशेषेण दूषीविषस्य विशिष्टलक्षणम्—

आमाशयस्थे कफवातरोगी पक्वाशयस्थेऽनिलपित्तरोगी ।

भवेत् समुद्ध्वस्तशिरोरुहाङ्गो विलूनपक्षस्तु यथा विहङ्गः ॥२८॥

रसादिधातुगतदूषीविषलक्षणानि—

स्थितं रसादिष्वथवा यथोक्तान् करोति धातुप्रभवान् विकारान् ।

कोपं च शीतानिलदुर्दिनेषु यात्याशु पूर्वं शृणु तस्य रूपम् ॥ २९ ॥

दूषीविषस्य पूर्वरूपम्—

निद्रा गुरुत्वं च विजृम्भणं च विश्लेषहर्षावथवाऽङ्गमर्दम् ।

ततः करोत्यन्नमदाविपाकावरोचकं मण्डलकोठजन्म ॥ ३० ॥

मांसक्षयं पादकरप्रशोथं मूर्च्छां तथा छर्दिमथातिसारम् ।

दूषीविषं श्वासतृषाज्वरांश्च कुट्यात्प्रवृद्धिं जःस्य चापि ॥ ३१ ॥

उन्मादमन्यज्जनयेत्तथाऽन्यदानाहमन्यरक्षपयेच्च शुक्रम् ।

गाद्वद्यमन्यज्जनयेच्च कुष्ठं तांस्तान्त्रिकारांश्च बहुप्रकारान् ॥ ३२ ॥

दूषितं देशकालान्नदिवास्वप्नैरभीक्ष्णशः ।

यस्मात् संदूषयेद्वातून्स्तस्माद्दूषीविषं स्मृतम् ॥ ३३ ॥

दूषीविषस्य निरुक्तिमाह—दूषितमित्यादि ॥ ३३ ॥

दूषीविषस्य साध्यत्वादि—

साध्यमात्मवतः सद्यो याप्यं संवत्सरोत्थितम् ।

दूषीविषमसाध्यं स्यात् क्षीणस्याहितसेविनः ॥ ३४ ॥

अथ गरप्रकरणम्—

(संयोगजं च द्विविधं तृतीयं विषमुच्यते ।

गरः स्यादविषं तत्र सवियं कृत्रिमं मतम् ॥ १ ॥)

गराभिभूतलक्षणम्—

सौभाग्यार्थं स्त्रियः स्वेदं रजो नानाऽङ्गजान् मलान् ।

शत्रुप्रयुक्तांश्च गरान् प्रयच्छन्त्यन्नमिश्रितान् ॥ ३५ ॥

तौः स्यात् पाण्डुः कृशोऽल्पपाग्निर्गरश्चास्योपजायते ।

मर्मप्रधमनाध्मानं हस्तयोः शोथलक्षणम् ॥ ३६ ॥

जठरं ग्रहणीदोषो यक्ष्मा गुल्मः क्षयो ज्वरः ।

एवंविधस्य चान्यस्य व्याधेरलिङ्गानि दर्शयेत् ॥ ३७ ॥

अथ लूताऽऽदिविषप्रकरणम् ।

जन्महेतुः—यस्माल्लूते तृणं प्राप्ता मुनेः प्रस्वेदबिन्दवः ।

तस्माल्लूतास्तु भाष्यन्ते संख्यया ताश्च षोडश ॥ ३८ ॥

लूतायाः षोडशनामानि—

त्रिमण्डला तथा श्वेता कपिला पीतका तथा ।

लालामूत्रविषा रक्ता कठिना चाष्टमी स्मृता ॥ १ ॥

सौवर्णिका लाजवर्णा जालिन्येकपदी तथा ।

डुङ्गणाऽग्निवक्त्रा काण्डा च मालागुण्यष्टमी मता ॥ २ ॥

मतान्तरेण लूतोत्पत्तिवर्णनम्—

अन्ये वदन्ति भुक्तस्य दुष्टस्यान्नस्य मूर्च्छनात् ।

सम्भवन्ति विषस्फोटा ये लूताकीटलक्षणाः ॥

यथास्वं धारयन्तस्ते लूताकीटास्तु कीर्त्तिताः ॥ ३ ॥)

लूतादंशरूपं (सामान्यम्)—

ताभिर्दृष्टे दंशकोथः प्रवृत्तिः क्षतजस्य च ।

ज्वरो दाहोऽतिसारश्च गदाः स्युश्च त्रिदोषजाः ॥ ३९ ॥

पिडका विविधाकारा मण्डलानि महान्ति च ।

शोथा महान्तो मृदवो रक्ताः श्यावाश्चलास्तथा ।

सामान्यं सर्वलूतानामेतदंशस्य लक्षणम् ॥ ४० ॥

लूतानां घोरविषत्वख्यापनार्थमैतिह्यमाह—यस्मादित्यादि । पुरा हि
अभूयते विश्वामित्रो नरपतिः कामधेनोर्बलात्कारपरिग्रहेण मुनिसत्तमं वशिष्ठं

कोपयामास, कुपितेन तेनान्तर्ज्वलदविरलकोपानलज्वलितं कुकूलयुगलमिव
बहलपाटलं लोचनयुगलं बहता भगवान् रविरवलोकितः । ततस्तस्य भ्रुकुटि-
भयङ्करललाटतटप्रस्थन्दी रवेदविन्दूत्करः प्रचण्डतरः प्रत्यासन्नलूनतृणे धेन्वर्थं
संभृते निपतितो लूताऽभवदिति । ता लूतारतु षोडश । तासां लूतानां सामान्य-
दंशलक्षणमाह—ताभिर्दष्ट इत्यादि ॥ ३८-४० ॥

अष्टविधत्रिमण्डलादिलूतानां कृच्छ्रसाध्यत्वम्—
ताभिर्दष्टे शिरोदुःखं कण्डूदंशे च वेदना ।
भवन्ति च विशेषेण गदाः श्लैष्मिकवातिकां ॥

दूषीविषलूतानां दंशलक्षणम्—
दंशमध्येतु यत् कृष्णं श्यावं वा जालकाचितम् ॥४१॥
ऊर्ध्वाकृति भृशं पाकं क्लेदशोथज्वरान्वितम् ।
दूषीविषाभिर्लूताभिस्तद्वृत्तिमिति निर्दिशेत् ॥४२॥

सर्वलूतानां दंशरूपम्—
(सर्पाणामेव विण्मूत्र-शवकोथसमुद्भवाः ।
दूषीविषाः प्राणहरा इति संक्षेपतो मताः ॥१॥)

प्राणहराणां सौवर्णिकाऽऽदीनामष्टानां लूतानां दंशसामान्यलक्षणम्—
शोथः श्वेताः सिता रक्ताः पीता वा पिडका ज्वरः ।
प्राणान्तिकाश्च जायन्ते आसहिक्काशिरोग्रहाः ॥४३॥

मूषिकादंशरूपम्—
आदंशाच्छोणितं पाण्डु मण्डलानि ज्वरोऽरुचिः ।
लोमहर्षश्च दाहश्चाप्याखुदूषीविषादिते ॥ ४४ ॥
आखुविषलक्षणमाह—आदंशादित्यादि । आखो हि शुक्रविषाः ॥४४॥
मूर्च्छाऽङ्गशोथवैवर्ण्यक्लेदशब्दाश्रुतिज्वराः ।
शिरोगुरुत्वं लालाऽसृक्छदिश्चासाध्यमूषकैः ॥४५॥

कुकलासदंशरूपम्—
काष्ण्यं श्यावत्वमथवा नानावर्णत्वमेव वा ।
मोहोऽथवर्चसो भेदो दष्टे स्यात् कुकलासकैः ॥४६॥
वृश्चिकदंशरूपद्वय्याग्निरिषादौ च भिनसीबोर्ध्वमाशु च ।
वृश्चिकस्य विषं याति दंशे पद्मात् तिष्ठति ॥४७॥

वृश्चिकविषलिङ्गमाह—दहत्यग्निरिवेत्यादि । वृश्चिकः=स्वनामप्रसिद्धः
कीटविशेषः ॥ ४७ ॥

असाध्यरूपम्—

दष्टोऽसाध्यश्च हृद्घ्राणरसनोपहतो नरः ।
मांसैः पतद्भिरत्यर्थं वेदनातो जहात्यसूनु ॥ ४८ ॥

कणभदंशरूपम्—

विसर्पः श्वयथुः शूलं ज्वरश्छदिरथापि च ।
लक्षणं कणभैर्दंष्ट्रे दंशश्चैवावसीदति ॥ ४९ ॥

उच्चिष्टिगदंशरूपम्—

हृष्टलोमोच्चिष्टिङ्गेन स्तब्धलिङ्गो भृशार्तिमान् ।
दष्टः शीतोदकेनेव सिक्तान्यङ्गानि मन्यते ॥ ५० ॥

मण्डूकदंशरूपम्—

एकदंष्ट्रादितः शूनः सरुजः पीतकः सतृट् ।
छर्दिनिद्रा च सविजैर्मण्डूकैर्दंष्ट्रलक्षणम् ॥ ५१ ॥

मत्स्यदंशजलौकोदंशयो रूपम्—

मत्स्यास्तु सविषाः कुर्युर्दाहं शोथं रुजं तथा ।
कण्डू शोथं ज्वरं मूच्छो सविषास्तु जलौकसः ॥ ५२ ॥

गृहगोधिकादंशशतपदीदंशयो रूपम्—

विदाहं श्वथुं तोदं स्वेदं च गृहगोधिका ।
दंशे स्वेदं रुजं दाहं कुर्याच्छतपदीविषम् ॥ ५३ ॥

मशकदंशतदसाध्यदंशयो रूपम्—

कण्डूमान् मशकैरीषच्छोथः स्यान्मन्दवेदनः ।
असाध्यकीटसदृशमसाध्यं मशकक्षतम् ॥ ५४ ॥

माक्षिकादंशस्थगिकाऽसाध्यत्वयो रूपम्—

सद्यः प्रक्ष्राविणो जयावा दाहमूच्छोज्वरान्विता ।
पिडका मक्षिकादंशे तासां तु स्थगिकाऽसुहृत् ॥ ५५ ॥

चतुष्पदद्विपदंशयो रूपम्—

चतुष्पद्भिर्द्विपद्भिश्च नखदन्तविषं च यत् ।
शूयते पच्यते वापि ज्वरयत्यपि ॥ ५६ ॥

ग्याघ्रादिहिंस्रजन्तूनां विषलक्षणाणि—

अथ शृगाल तरक्षवर्थं व्याघ्रादीनां यदाऽनिलः ।

इलेष्म प्रदुष्टो मुष्णाति संज्ञां संज्ञा बहा श्रितः ॥ ५७ ॥

तदा प्रस्रस्तलाङ्गूल हनुस्कन्धोऽतिलालवान् ।

अव्यक्त बधिरान्धश्च सोऽन्योन्यमभिधावति ॥ ५८ ॥

विषाधिकारसामान्यात् श्वशृगालादिविषलक्षणमप्याह—इवेत्यादि । आ= कुम्कुरः । तरक्षुः = मृगादनः, । लाङ्गूलः = पुच्छः । श्वादिदष्टस्यारिष्टमाह— येनेत्यादि । येन = आदिना, दष्टो भवेत् ॥ ५७-५८ ॥

प्रमूढोऽन्यतमस्त्वेषां खादन्वि परिधावति ।

तेनोन्मत्तेन दष्टस्य दंष्ट्रिणां सविषेण तु ॥ ५९ ॥

सुसता जायते दंशे कृष्णे चाति स्रवत्य सृक् ।

दिग्ध विद्धस्य लिङ्गेन प्रायः शश्चोपलक्षितः ॥ ६० ॥

श्वादिदष्टस्य रिष्टलक्षणानि—

येन चापि भवेद्दष्टस्तस्य चेष्टां रुतं नरः ।

बहुशः प्रतिकुर्वाणः क्रियाहीनो विपश्यति ॥ ६१ ॥

तस्य चेष्टां=क्रियां, रुतं=शब्दं, वा प्रतिकुर्वाणः क्रियाहीनः=अकर्मण्यः, विनश्यति=म्रियते ॥ ६१ ॥

दंष्ट्रिणा येन दष्टश्च तद्रूपंयस्तु पश्यति ॥

अप्यु चादर्श-विम्बेवातस्य तद्रिष्टमादिशेत् ॥ ६२ ॥

अस्यत्यकस्माद्योऽभीक्षणं दृष्ट्वा स्पृष्ट्वाऽपि वा जलम् ।

जलत्रासं तु तं विद्याद्रिष्टं तदपि कीर्तितम् ॥ ६३ ॥

अपरमप्यरिष्टमाह—दंष्ट्रिणेत्यादि । येन दंष्ट्रिणा दष्टस्तद्रूपं यो वा पश्यति सोऽपि नश्यत्येव । अकस्माद्=जलत्रासहेतुं विना, जलं दृष्ट्वा स्पृष्ट्वा वा यस्त्रस्यति अपिना मृत्वा वा । तं जत्रासरोर्गं विद्यात् । तदपि रिष्टमेव ६२-६३ ॥

अदष्टो वा जलत्रासी न कथंचन सिद्ध्यति ।

प्रसुप्तो वोत्थितो वाऽपि स्वस्थस्ततो न सिद्ध्यति ॥ ६४ ॥

नविषपुरुषलक्षणम्—

प्रशान्तदोषं प्रकृतिस्थधातुमन्नाभिकामं सममूत्रविट्कम् ।
प्रसन्नवर्णेन्द्रियचित्तचेष्टं वैद्योऽवगच्छेदविषं मनुष्यम् ॥६९॥
हस्युत्तरार्द्धम् ।

इति श्रीमाधवकरविरचिते-माधवनिदाने एकोनसप्ततितमं
विष-निदानं समाप्तम् ॥ ६९ ॥

विषातुरः कीदृशो निविषो भवतीति तमाह—प्रशान्तदोषमित्यादि ।
प्रशान्तदोषं=प्रशान्ताः=स्वभावमापन्नाः, दोषा वातादयो यस्य तं तथाभूतम् ।
प्रकृतिस्थधातुं=प्रकृतिस्था धातवो यस्य तम् । धातुपदेन रसादयो मलादयश्च
संगृह्यन्ते (दधतीति धातव इति व्युत्पत्तेः) अन्नाभिकामं=भोजनाभिलाषम्,
सममूत्रविट्कम्=अक्षीणानतिरिक्तमूत्रपुरीषम् । प्रसन्नवर्णेन्द्रियचित्तचेष्टं=
प्रसन्नाः=निर्मला वर्णा इन्द्रियाणि चित्तं चेष्टा च यस्य तं तथोक्तम् मनुष्यम्
अविषं=निविषं, वैद्यः, अवगच्छेद्=जानीयात् । एतद्विपरीतलक्षणं सविषं
जानीयात् । तथाहि—

“प्रवृद्धदोषाप्रकृतिस्थधातुमनःनकाडक्षं हतमूलजिह्वम् ।
विरुद्धवर्णेन्द्रियचित्तचेष्टं वैद्योऽवगच्छेत्सविषं मनुष्यम् ॥ ६५ ॥

इति शाहाबादमण्डलान्तर्गत ‘सेमरा’ ग्रामवास्तव्येन आयुर्वेदवाचस्पति-
पं० रामानन्दमिश्रतनूजन्मना रामप्रतापकमलियाऽऽयुर्वेद-
विद्यालये मुख्याध्यापकपदमलङ्कृता व्याकरणसाहित्या-
चार्येण मिश्रोपाह्वोमेशानन्दशर्मणा विरचितया—
‘सुधासहस्री’ टीकया समुल्लसितं माधव-
निदानं सम्पूर्णम् ।

अथ विषयानुक्रमणिका ।

ज्वरोऽतिसारो ग्रहणी चार्शोऽजीर्णं विसृचिका ।
अलसश्च विलम्बी च क्रिमिरूक्पाण्डुकामलाः ॥ १ ॥
हलीमकं रक्तपित्तं राजयक्ष्मा डरःक्षतम् ।
कासो हिक्का सह श्वासैः स्वरभेदस्त्वरोचकः ॥ २ ॥
छर्दिस्तृष्णा च मूर्च्छाद्या रोगाः पानात्ययादयः ।
दाहोन्मादावपस्मारः कथितोऽथानिलामयः ॥ ३ ॥
वातरक्तमूरस्तम्भ आमवातोऽथ शूलरूक् ।
पक्तिजं शूलमानाह उदावर्तोऽथ गुल्मरूक् ॥ ४ ॥
हृद्रोगो मूत्रकृच्छ्रं च मूत्राघातस्तथाऽमरी ।
प्रमेहो मधुमेहश्च पिडकाश्च प्रमेहजाः ॥ ५ ॥
मेदस्तथोदरं शोथो वृद्धिश्च गलगण्डकः ।
गण्डमालाऽपची ग्रन्थिरबुद्दः श्लीपदं तथा ॥ ६ ॥
विद्रधिर्भ्रणशोथश्च द्वौ व्रणो भग्ननाडिके ।
भगन्दरोपदंशौ च शूलदोषस्त्वगामयः ॥ ७ ॥
शीतपित्तमुददंश्च कोष्ठश्चवाम्लपित्तकम् ।
विसर्पश्च सविरुफोटः सरोमान्त्यो मसूरिकाः ॥ ८ ॥
क्षुद्राऽऽस्यकर्णनासाक्षिशिरः स्त्रीबालकामयाः ।
विषं चेत्ययमुद्दिष्टो रूग्विनिश्चयसंग्रहः ॥ ९ ॥
सुभाषितं यत्र यदस्ति किञ्चित्तत्सर्वमेकीकृतमत्र यत्नात् ।
विनिश्चये सर्वरजां नराणां श्रीमाधवेनेन्दुरात्मजेन ॥ १० ॥
यत्कृतं सुकृतं किञ्चित्कृतवैवं रूग्विनिश्चयम् ।
मुञ्चन्तु जन्तवस्तेन नित्यमातङ्कसन्ततिम् ॥ ११ ॥
इति श्रीमाधवकरविरचिते माधवनिदानम्
समाप्तम् ।

—+—

श्रीगौरकृष्णः शरणं ममास्तु ।

माधवनिदाने —
नव्यरोगनिदानम्
नाम

परिशिष्टम् ।

लोकव्याधिसदाधिकृन्तनविधौ सिद्धं हरिं माधवं-
नत्वा माधवशर्मणा निगदिते ग्रन्थे निदानस्य वै ।
प्रब्रूते परिशिष्टरूपत इहाक्लिष्टैः सुपद्यैः स्फुटं-
नूतानूततरान् सदैव भिषजां हृगोचरानामयान् ॥१॥

श्रीव्राजमोहनिरयं व्रजराजभक्तो-
दामोदराङ्घ्रिसिकोऽपि च मिश्रवंश्यः ।
सत्पङ्क्तिपावनमहीसुरगौतमोत्थः-
सन् ब्रह्मशङ्कर उमाधवकाशिकासुतः ॥ २ ॥
मिश्रौलियाऽऽवसथवासिजनो मुदाऽऽदौ
तन्नानवाञ्ज्वरगदान् विलिखत्यनुक्तान् ।
श्रीश्लेष्टिवर्यजयकृष्णपदादिदास-
प्रोत्साहितस्त्वितरतन्त्रत आकलय्य ॥ ३ ॥

अथ सामान्यसन्निपातज्वरस्य त्रयोदश भेदाः ।

एकोल्वणास्त्रयस्तेषु द्वयुल्वणाश्च तथेति षट् ।
त्रयुल्वणश्च भवेदेको विशेषः स तु सप्तमः ॥ १ ॥
प्रबृद्धमध्यहीनैस्तु वातपित्तकफैश्च षट् ।
सन्निपातज्वरस्यैवं स्युर्विशेषास्त्रयोदश ॥ २ ॥
प्रबृद्धवातो मध्यपित्तो हीनकफः १ ।
मध्यवातः प्रबृद्धपित्तो हीनकफः २ ।
हीनवातः प्रबृद्धपित्तो मध्यकफः ३ ।
प्रबृद्धवातो हीनपित्तो मध्यकफः ४ ।

मध्यवातो हीनपित्तः प्रवृद्धकफः ५ ।

हीनवातो मध्यपित्तः प्रवृद्धकफः ६ । इति षट् ।

अथानुक्रमेण त्रयोदशसंनिपातनामानि—

विस्फारकश्चाशुकारी कम्पनो बभ्रसंज्ञकः ।

शीघ्रकारी तथा भल्लुः सप्तमः कूटपाकलः ॥ ३ ॥

संमोहकः पाकलश्च याम्यः क्रकच इत्यपि ।

ततः कर्कटकः प्रोक्तस्ततो वैदारिकाभिधः ॥ ४ ॥

तन्त्रान्तरे 'विस्फारक' इत्यत्र 'विस्फोरक' इति पाठः । 'बभ्र' स्थाने 'बभ्रु' रिति पाठः । 'भल्लु' रित्यत्र 'फक्षु' रिति पाठः । 'याम्य' इत्यत्र 'संग्राम' इति पाठः । 'कर्कटक' इत्यत्र 'कर्कोटक' इति पाठः ।

१ तत्र वातोल्वणविस्फारकलक्षणम्—

श्वासः कासो भ्रमो मूर्च्छा प्रलापो मोहवेषथू ।

पाश्वर्यस्य वेदना जम्भा कषायत्वं मुखस्य च ॥ ५ ॥

वातोल्वणस्य लिङ्गानि संनिपातस्य लक्षयेत् ।

एष विफारको नाम्ना संनिपातः सुदारुणः ॥ ६ ॥

२ पित्तोल्वणाशुकारिलक्षणम्—

अतिसारो भ्रमो मूर्च्छा मुखपाकस्तथैव च ।

गात्रे च बिन्दवो रक्ता दाहोऽतीव प्रजायते ॥ ७ ॥

पित्तोल्वणस्य लिङ्गानि सन्निपातस्य लक्षयेत् ।

मिषग्भिः संनिपातोऽयमाशुकारी प्रकीर्तितः ॥ ८ ॥

३ कफोल्वणकम्पनलक्षणम्—

जडता गद्गदा वाणी रात्रौ निद्रा भवत्यपि ।

प्रस्तब्धे नयने चैव मुखमाधुर्यमेव च ॥ ९ ॥

कफोल्वणस्य लिङ्गानि संनिपातस्य लक्षयेत् ।

मुनिभिः संनिपातोऽयमुक्तः कम्पनसंज्ञकः ॥ १० ॥

४ वातपित्तोल्वणबभ्रलक्षणम्—

वातपित्ताधिको यस्तु संनिपातः प्रकुप्यति ।

तस्य ज्वरो मदस्मृग्णा मुखशोषः प्रमीलकः ॥ ११ ॥

आध्मानारतितन्द्राश्च कासश्वासभ्रमभ्रमाः ।

मुनिभिर्बभ्रनामाऽयं सन्निपात उदाहृतः ॥ १२ ॥

५ वातकफोत्पन्नशीघ्रकारिलक्षणम्—

वातश्लेष्माधिको यस्य संनिपातः प्रकुप्यति ।
तस्य शीतज्वरो मूच्छा क्षुत्तृष्णा पाद्वर्निग्रहः ॥ १३ ॥
शूलमस्विद्यमानस्य तन्द्रा इवासश्च जायते ।
असाध्यः संनिपातोऽयं शीघ्रकारीति कथ्यते ।
न हि जीवत्यहोरात्रमनेनाविष्टविग्रहः ॥ १४ ॥

६ पित्तकफोत्पन्नभल्लुलक्षणम्—

पित्तश्लेष्माधिको यस्य संनिपातः प्रकुप्यति ।
अन्तर्दाहो बहिः शीतं तस्य तृष्णा प्रवर्द्धते ॥ १५ ॥
तुद्यते दक्षिणे पाद्वर्षं शरःशीर्षगलग्रहः ।
छीवति श्लेष्मपित्तं च कृच्छ्रात्कोष्ठश्च जायते ॥ १६ ॥
विद्भेदइवासहिकाश्च वर्द्धन्ते सप्रमीलकाः ।
ऋषिभिर्भल्लनामाऽयं संनिपात उदाहृतः ॥ १७ ॥

७ वातपित्तकफोत्पन्नकूटपाकलक्षणम्—

सर्वदोषोत्पन्नो यस्य संनिपातः प्रकुप्यति ।
अयाणामपि दोषाणां तस्य रूपाणि लक्ष्येत् ॥ १८ ॥
व्याधभ्यो दारुणश्चैव वज्रशस्त्राग्निसंनिभः ।
केवलोच्छ्वासपरमः स्तब्धधातुः स्तब्धलोचनः ॥ १९ ॥
त्रिरात्रात्परमेतस्य जन्तोर्हरति जीवितम् ।
तदवस्थन्तु तं दृष्ट्वा मूढो व्याहरते जनः ॥ २० ॥
धर्षितो राक्षसैर्नमवेलायां चरन्ति ये ।
अम्बया भ्रुवते के चिद् यक्षण्या ब्रह्मराक्षसैः ॥ २१ ॥
पिशाचैर्गुह्यकैश्चैव तथाऽन्यैर्मस्तके हृतम् ।
कुलदेवार्चनाहीनं धर्षितं कुलदैवतैः ॥ २२ ॥
नक्षत्रपीडामपरे गरकमेति चापरे ।
संनिपातमिमं प्राहुर्भिषजः कूटपाकलम् ॥ २३ ॥

८ अधिकवातमध्यपित्तहीनकफसंमोहकलक्षणम्—

प्रवृद्धमध्यहीनैस्तु वातपित्तकफैश्च यः ।
तेन रोगास्त एवोक्ता यथादोषबलाश्रयाः ॥ २४ ॥
प्रलापायाससंमोह-कम्पमूच्छाऽरतिभ्रमाः ।

एकपक्षाभिघातश्च तत्राप्येते विशेषतः ॥ २५ ॥

एष संमोहको नाम्ना सन्निपातः सुदारुणः ॥ २६ ॥

रोगास्त एवोक्ताः—व्यथावेपथुनिद्रानाशविष्टम्भादयो वातजाः ।
दाहतुष्णोष्णतास्वेदादयः पित्तजाः । गौरवाग्निमान्द्योत्कासनासि-
कामुखप्रसेकादयः कफजाः । तत्रापि प्रलापादयः पक्षाघातान्ता विशेष-
बान्धवन्ति ।

९ मध्यवाताधिकपित्तहीनकफपाकलक्षणम्—

मध्यप्रवृद्धहीनैस्तु वातपित्तकफैश्च यः ।

तेन रोगास्त एवोक्ता यथादोषबलाश्रयाः ॥ २७ ॥

मोहप्रलापमूर्च्छाः स्युर्मन्यास्तम्भः शिरोग्रहः ।

कासः श्वासो भ्रमस्तन्द्रा संज्ञानाशो हृदि व्यथा ॥ २८ ॥

खेभ्यो रक्तं विसृजति सरक्तस्तब्धनेत्रता ।

तत्राप्येते विशेषाः स्युर्मृत्युरवाक् त्रिवातरात् ।

भिषग्भिः सन्निपातोऽयं कथितः पाकलाभिधः ॥ २९ ॥

१० हीनवाताधिकपित्तमध्यकफपाकलक्षणम्—

हीनप्रवृद्धमध्यैस्तु वातपित्तकफैश्च यः ।

तेन रोगास्त एवोक्ता यथादोषबलाश्रयाः ॥ ३० ॥

हृदयं दह्यते चास्य यकृत्प्लीहान्त्रफुल्फुसाः ।

पच्यन्तेऽत्यर्थमूर्ध्वाधः पूयशोणितनिर्गमः ॥ ३१ ॥

शीर्णदन्तश्च मृत्युश्च तत्राप्येतद्विशेषतः ।

भिषग्भिः सन्निपातोऽयं याम्यो नास्ति प्रकीर्तितः ॥ ३२ ॥

११ अधिकवातहीनपित्तमध्यकफककलक्षणम्—

प्रवृद्धहीनमध्यैस्तु वातपित्तकफैश्च यः ।

तेन रोगास्त एवोक्ता यथादोषबलाश्रयाः ॥ ३३ ॥

प्रलापायाससंमोहाः कम्पमूर्च्छाऽरतिभ्रमाः ।

मन्यास्तम्भेन मृत्युः स्यात्तत्राप्येतद्विशेषतः ॥ ३४ ॥

भिषग्भिः सन्निपातोऽयं क्रकचः संप्रकीर्तितः ॥ ३५ ॥

१२ मध्यवातहीनपित्तमध्यकफकर्कटकलक्षणम्—

मध्यहीनाप्रवृद्धैस्तु वातपित्तकफैश्च यः ।

तेन रोगास्त एवोक्ता यथादोषबलाश्रयाः ॥ ३६ ॥

अन्तर्दाहो विशेषोऽत्र न च वर्तुं स शक्यते ।
 रक्तमालक्तकेनैव लक्ष्यते मुखमण्डलम् ॥ ३७ ॥
 पित्तेनाकषितः श्लेष्मा हृदयान्न प्रसिच्यते ।
 इषुणेवाहतं पाद्वर्षं तुष्यते खन्यते हृदि ॥ ३८ ॥
 प्रमीलकक्षासहिष्का वर्द्धन्ते तु दिने दिने ।
 जिह्वा दग्धा खरस्पर्शा गलः शूकैरिवावृतः ॥ ३९ ॥
 विसर्गं नाभिजानाति कूजेष्वापि कपोतवत् ।
 अतीव श्लेष्मणा पूर्णः शुष्कवक्त्रौष्ठतालुकः ॥ ४० ॥
 तन्द्रानिद्राऽतियोगात्तो हतवाङ् निहतद्युतिः ।
 अरतिं लभते नित्यं विपरीतानि चेच्छति ॥ ४१ ॥
 आयम्यते च बहुशो रक्तं धीवति चालपशः ।
 एष कर्कटको नाम्ना सन्निपातः सुदारुणः ॥ ४२ ॥

१३ हीनवातमध्यपित्ताधिककफवैदारिकलक्षणम्—

हीनमध्यप्रवृद्धैस्तु वातपित्तकफैश्च यः ।
 तेन रोगास्त एवोक्ता यथादोषबलाश्रयाः ॥ ४३ ॥
 अल्पशूलं कटीतोदो मध्ये दाहो रुजा भ्रमः ।
 भृशं क्लमः शिरोवस्तिमन्याहृदयवागूरुजः ॥ ४४ ॥
 प्रमीलकः खासकासहिष्काजाड्यविसंज्ञताः ।
 प्रथमोत्पन्नमेनन्तु साधयन्ति कदा चन ॥ ४५ ॥
 एतस्मिन् सन्निवृत्ते तु कर्णमूले सुदारुणा ।
 पिडका जायते जन्तोर्यया कृच्छ्रेण जीवति ॥ ४६ ॥
 स वैदारिकसंशोऽयं सन्निपातः सुदारुणः ।
 त्रिरात्रात्परमेतस्य व्यर्थमौषधकल्पनम् ॥ ४७ ॥

अथ पूर्वोक्तत्रयोदशसन्निपातज्वरविशेषाणां

तन्त्रान्तरस्थनामानि ।

शीताङ्गस्निमलोद्ग्वज्वरगणे तन्द्री प्रलापी ततो-
 रक्तधीवयिता च तत्र गणितः सम्भ्रुमनेत्रस्तथा ।
 सामिन्यासकजिह्वकश्च कथितः प्राक्सन्धिगोऽथान्तको-
 रुदाहः सहचित्तविभ्रम इह द्वौ कर्णकण्ठग्रहौ ॥ ४८ ॥

तन्द्री=तन्द्रिकः, प्रलापी=प्रलापकः, रक्तष्ठीविता=रक्तष्ठीवो, संभु-
ग्नेत्रः=भुग्नेत्रः, अभिन्यासकः=अभिन्यासः, कर्णकण्ठग्रहौ=कर्णग्रहः
(कर्णिकः), कण्ठग्रहः=(कण्ठकुब्जक) इत्येत्यत्र बोध्यम् ।

अथ तेषां प्रत्येकं लक्षणानि ।

१ तत्र शीताङ्गस्य लक्षणम्—

हिमशिबिरशरीरः सन्निपातज्वरी यः श्वसनकसनहिक्कामोहकम्पप्रलापैः ।
कुम्बहुकफवातौर्दाहवम्यङ्गपीडा-स्वरविकृतिभिरातः शीतगात्रः स उक्तः ४९

२ तन्द्रिकस्य लक्षणम्—

तन्द्रास्तीव ततस्तृषाऽतिसरणं श्वासोऽधिकः कासश्च
सतसाऽतितनुर्गले श्वथुना सार्द्धञ्च कण्ठः कफः ।

सुश्यामा रसना कुम्भः श्रवणयोर्मन्थञ्च दाहस्तथा

यत्र स्यात् स हि तन्द्रिको निगदितो दोषत्रयोत्थो ज्वरः ॥५०॥

३ प्रलापकस्य लक्षणम्—

यत्र ज्वरे निखिलदोषनितान्तरोष-जाते प्रलापबहुलाः सहस्रोत्थिताश्च ।
कम्पव्यथापतनदाहविसंज्ञताः स्युर्नाम्ना प्रलापक इति प्रथितः पृथिव्याम्

४ रक्तष्ठीविनो लक्षणम्—

निष्ठीवो रुधिरस्य रक्तसदृशं कृष्णं तनौ मण्डलं-

लौहित्यं नयने तृषाऽरुचिर्मिषासातिसारश्रमाः ।

आध्मानं च विसंज्ञता च पतनं हिक्काऽङ्गपीडा भृशं-

रक्तष्ठीविनि सन्निपातजनिते लिङ्गं ज्वरे जायते ॥ ५२ ॥

५ भुग्नेत्रस्य लक्षणम्—

भृशं नयनवक्रता श्वसनकासतन्द्रा भृशम्-

प्रलापमद्वेषथुश्रवणहानिमोहास्तथा ।

पुरो निखिलदोषजे भवति यत्र लिङ्गं ज्वरं

पुरातनचिकित्सकैः स इह भुग्नेत्रो मतः ॥ ५३ ॥

६ अभिन्यासस्य लक्षणम्—

दोषास्तीव्रतरा भवन्ति बलिनः सर्वेऽपि यत्र ज्वरे

मोहोऽस्तीव विचेष्टता विकलता श्वासो भृशं मूकता ।

दाहश्चिक्कणमाननञ्च दहनो मन्दो बलस्य क्षयः-

सोऽभिन्यास इति प्रकीर्तित इह प्राज्ञैर्भिषग्भिः पुरा ॥५४॥

७ जिह्वकस्य लक्षणम्—

त्रिदोषजनिते ज्वरे भवति यत्र जिह्वा भृशं-

वृता कठिनकण्ठकैस्तदनु निर्भरं मूकता ।

श्रुतिक्षतिबलक्षतिश्वसनकाससन्तप्तताः-

पुरातनभिषग्बरास्तमिह जिह्वकं चक्षते ॥ ५५ ॥

८ सन्धिगस्य लक्षणम्—

व्यथाऽतिशयिता भवेच्छ्वयधुसंयुता सन्धिषु

प्रभूतकफता मुखे विगतनिद्रता कासरुक् ।

समस्तमिति कीर्तितं भवति लक्ष्यं यत्र ज्वरे-

त्रिदोषजनिते बुधैः स हि निगद्यते सन्धिगः ॥ ५६ ॥

९ अन्तकस्य लक्षणम्—

यस्मिन्लक्षणमेतदस्ति सकलौर्दोर्गौरुदीते ज्वरे-

ऽजस्रं मूर्ध्विधूननं सकसनं सर्वाङ्गपीडाऽधिका ।

हिक्काश्वाससदाहमोहसहिता देहेऽतिसन्तप्तता-

वैकल्यञ्च वृथावर्चांसि मुनिभिः संकीर्तितः सोऽन्तकः ॥ ५७ ॥

१० रुग्दाहस्य लक्षणम्—

दाहोऽधिको भवति यत्र तृषा च तीव्रा

श्वासप्रलापविरुचिभ्रममोहपीडाः ।

मन्याहनुव्यथनकण्ठरुजः श्रमश्च

रुग्दाहसंज्ञ उदितस्त्रिभवो ज्वरोऽयम् ॥ ५८ ॥

११ चित्तभ्रमस्य लक्षणम्—

गायति नृत्यति हसति प्रलपति विकृतं निरीक्षते मुञ्चेत् ।

दाहव्यथाभयात्तो नरस्तु चित्तभ्रमे ज्वरे भवति ॥ ५९ ॥

१२ कर्णिकस्य लक्षणम्—

दोषत्रयेण जनितः किल कर्णमूले

तीव्रा ज्वरे भवति तु श्वयधुर्व्यथा च ।

कण्ठग्रहो बधिरता श्वसनं प्रलापः-

प्रस्वेदमोहदहनानि च कर्णिकारुये ॥ ६० ॥

१३ कण्ठकुब्जस्य लक्षणम्—

कण्ठः शूकशतावरुद्धवदतिश्वासः प्रलापोऽदधि-

दाहो देहरुजा तृषाऽपि च हनुस्तम्भः शिरोऽर्त्तिस्तथा ।

मोहो वेपथुना सहेति सकलं लिङ्गं त्रिदोषज्वरे

यत्र स्यात्स हि कण्ठकुब्ज उदितः प्राच्यैश्चिकित्सामुच्यते ॥ ६१ ॥

अथ संनपातज्वरस्यासोषयासाध्यत्वम्—
 सन्धिगस्तेषु साध्यः स्यात् तन्निद्रकश्चित्तविभ्रमः ।
 कर्णिको जिह्वकः कण्ठ-कुब्जः पञ्चापि कष्टदाः ॥ ६२ ॥
 रुदाहस्त्वतिकष्टेन संसाध्यस्त्वेषु भाषितः ।
 रक्तछीवी भुग्ननेत्रः शीतगात्रः प्रलापकः ।
 अभिन्यासोऽन्तकश्चैते षडसाध्याः प्रकीर्त्तिताः ॥ ६३ ॥

अथान्यग्रन्थोक्तवातोत्पन्नादित्रयोदशसन्निपातानां

कुम्भीपाकादीनि नामानि ।

कुम्भीपाकः प्रोर्णनावः प्रलापी अन्तर्दाहो दण्डपातोऽन्तकश्च ।
 एणीदाहश्चाथ हारिद्रसंज्ञो भेदा एते सन्निपातज्वरस्य ॥ ६४ ॥
 अजवोषभूतहासौ यन्त्रापीडश्च संन्यासः ।
 संशोषी च विशेषास्तस्यैवोक्तास्त्रयोदशान्यत्र ॥ ६५ ॥

अथैषां लक्षणानि ।

१ तत्र कुम्भीपाकस्य लक्षणम्—

घोणाविवरश्चरद्बहु-शोणासितलोहितं सान्द्रम् ।
 विलुठन्मस्तकमभितः कुम्भीपाकेन पीडितं विद्यात् ॥ ६६ ॥

२ प्रोर्णनावस्य लक्षणम्—

उत्क्षिप्य यः स्वमङ्गं क्षिपत्यधस्तान्नितान्तमुच्छ्वसिति ।
 तं प्रोर्णनावजुष्टं विचित्रकण्ठं विजानीयात् ॥ ६७ ॥

३ प्रलापिनो लक्षणम्—

स्वेदभ्रमाङ्गभेदाः कम्पो दबधुवैमिव्यथा कण्ठे ।
 गात्रञ्च गुर्वतीव प्रलापि जुष्टस्य जायते लिङ्गम् ॥ ६८ ॥

४ अन्तर्दाहस्य लक्षणम्—

अन्तर्दाहः शैत्यं बहिः श्वथुररतिरति तथा श्वासः ।
 अङ्गमपि दग्धकल्पं सोऽन्तर्दाहार्दितः कथितः ॥ ६९ ॥

५ दण्डपातस्य लक्षणम्—

नक्तन्दिवा न निद्रा-मुपैति गृह्णाति मूढधीर्नभसः ।
 उत्थाय दण्डपाती भ्रमातुरः सर्वतो भ्रमति ॥ ७० ॥

६ अन्तकस्य लक्षणम्—

संपूर्यते शरीरं ग्रन्थिभिरभितस्तथोदरं मरुता ।
 द्वासातुरस्य सततं विचेतनस्यान्तकार्तस्य ॥ ७१ ॥

७ पणीदाहस्य लक्षणम्—

परिधावतीव गात्रे रुक्पात्रे भुजगपतगहरिणगणः ।

वेपथुमतः सदाहस्यैणीदाहज्वरार्त्तस्य ॥ ७२ ॥

८ हारिद्रस्य लक्षणम्—

यस्यातिपीतमङ्ग-नयने सुतरां मलस्ततोऽप्यधिकम् ।

दाहोऽतिशीतता बहि-रस्य स हारिद्रको ज्ञेयः ॥ ७३ ॥

९ अजघोषस्य लक्षणम्—

छगलकसमानगन्धः स्कन्धरुजावान्निरुद्धगलरन्ध्रः ।

अजघोषसन्निपाता-दातात्राक्षः पुमान् भवति ॥ ७४ ॥

१० भूतहासस्य लक्षणम्—

शब्दादीनधिगच्छति न स्वान् विषयान् यदिन्द्रियग्रामैः ।

हसति प्रलपति पुरुषं स ज्ञेयो भूतहासार्त्तः ॥ ७५ ॥

११ यन्त्रापीडस्य लक्षणम्—

येन मुहुर्ज्वरवेगात् यन्त्रेणैवावपीडयेते गात्रम् ।

रक्तं पित्तञ्च वमेद् यन्त्रापीडः स विज्ञेयः ॥ ७६ ॥

१२ संन्यासस्य लक्षणम्—

अतिसरति वसति कूजति गात्राण्यभितश्चिरं नरः क्षिपति ।

संन्याससन्निपाते प्रलपत्युप्राक्षिमण्डलो भवति ॥ ७७ ॥

१३ संशोषिणो लक्षणम्—

मेचकवपुरतिमेचक-लोचनयुगलो मलोत्सर्गात् ।

संशोषिणि सितपिण्डका-मण्डलयुक्तो ज्वरे नरो भवति ॥ ७८ ॥

सन्निपातज्वरस्य भयङ्करता—

नारायण एव भिषग्-भेषजमेतेषु जाह्नवीनीरम् ।

भौषज्यहेतुरेको नित्यं मृत्युञ्जयो ध्येयः ॥ ७९ ॥

सन्निपातज्वरस्य साध्यासाध्यत्वम्—

सन्निपातज्वरान् कष्टा-नसाध्यानपरे जगुः ।

दोषे प्रकृद्धे नष्टेऽग्नौ सर्वसंपूर्णलक्षणः ॥

सन्निपातज्वरोऽसाध्यः कष्टसाध्यस्त्वतोऽन्यथा ॥ ८० ॥

अथ मन्थरकज्वरनिदानम् ।

इत आरभ्यते सम्प्रत्याधुनिकैश्चिकित्सकैः ।
अनुभूतं रोगवृन्दं सनिदानं ज्वरादिकम् ॥

तत्रादौ मन्थरकज्वरनिदानम् —

बह्वध्वक्लान्ततनवस्तथाऽनशनकर्षिताः ।
दुर्गन्धपूर्णभूमौ वा नित्यमेव निवासिनः ॥ १ ॥
यद्यप्येषां मलोन्मिश्र-भक्ष्यपानादिसेवनात् ।
भवेद्वतुषु सर्वेषु घोरो मन्थरको ज्वरः ॥ २ ॥
तथाऽपि बहुशो लोके ग्रीष्मप्रावृटशरत्स्वसौ ।
भीमलक्षणसंयुक्तो लक्ष्यते वैद्यसत्तमैः ॥ ३ ॥
आन्त्रिकेत्यभिधानं चा-परमस्यैव कथ्यते ।
सामान्यं कारणं प्रोक्तं विशिष्टं तु निगद्यते ॥ ४ ॥
कोटाणवो 'वैसिलस-टाइफोसिस' नामकाः ।
दण्डाकाराः कृतावासा रक्ते मूत्राशये मले ॥ ५ ॥
स्वेदे पित्ताशये छीहि पिडकास्वान्त्रिकमणे ।
जनयन्ति नृणां देहे ज्वरं प्रोक्तं विशेषतः ॥ ६ ॥

मन्थरकज्वरस्य सम्प्राप्तिः—

मलमूत्रस्वेदजात-दोषसंसर्गदूषितैः ।
भक्ष्यपेयादिभिर्द्रव्यै-नानासंक्रमकारणैः ॥ ७ ॥
कोटाणवः संक्रमणं प्रकुर्वन्ति विशेषतः ।
कृत्वा संक्रमणं नृणा-मादावन्त्रं प्रयान्ति ते ॥ ८ ॥
तत्पश्चादन्त्रभित्तिस्थान् ग्रन्थीन् छोथसमन्वितान् ।
कृत्वा सद्यो रसं रक्तं-दोषान् सङ्कोपयन्त्यपि ॥ ९ ॥
ततः क्षुद्रान्त्रान्त्यभागान्-क्षनैः कुर्वन्ति सक्षतान् ।
पश्चादन्त्रक्षतानां च वृद्धिः संजायते क्रमात् ॥ १० ॥
तथा क्षुद्रान्त्रभागस्य क्षतं तत्पारगं भवेत् ।
ततः शोथस्त्वमाप्नोति चोदरस्था कला ध्रुवम् ॥ ११ ॥

एवं रीत्या क्षते बृद्धे पुरीषोत्सर्जने क्वचित् ।
लक्ष्येत यदि रक्तस्य स्त्रावो भिन्नान्त्रता तदा ।
ज्ञातव्या भिषजा चापि नूनं तस्याप्यसाध्यता ॥ १२ ॥

मन्थरकज्वरस्य पूर्वरूपम्—

शिरोव्यथा स्यादरुचिस्ततोऽरति-स्तमोऽवसादोऽपि च विह्वविषद्धता ।
सप्ताहपर्यन्तमिति स्फुटास्फुटं ज्वरोऽग्ररूपं नियतं सदाऽऽन्त्रिके ॥ १३ ॥

मन्थरकज्वरस्य रूपम्—

तदग्ररूपं च ततोऽष्टमेऽहनि-भवेद्भिव्यक्तिमवाप्य लक्षणम् ।
ज्वरोऽथ नित्यं क्रमतः प्रवर्द्धते सप्ताहपर्यन्तमन्थरकेऽत्र लक्षणैः ॥ १४ ॥

भवेत्तदा तु ज्वरतापसीमा चतुर्युतं पञ्चयुतं शतं वा ।
प्लीहोऽपि वृद्धिः परिदृश्यतेऽस्मिन्ज्वरे नृणां मन्थरकाभिधाने ॥ १५ ॥
ये भारतीयाः खलु तेषु मुक्ता-फलोपमाः स्युः पिडका ज्वरोऽस्मिन् ।
लीयन्त उद्धूय च तास्तु जङ्घा-प्रीवोदरेष्वेव गदस्वभावात् ॥ १६ ॥
किन्त्वाङ्गुलदेशस्थनरेषु तद्वत्-पूर्वोदिताङ्गेष्वरुणाश्च ताः स्युः ।
ज्वरोऽत्र जिह्वा मलिनाऽथ रूक्षा-रक्ताङ्गुरैः स्यात् परितश्चिता च ॥ १७ ॥

एवं क्वचिच्च स्फुटिता तथा चो-दरं सदाऽऽध्मानयुतं निरीक्ष्यते ।
पतेषु चिह्नेषु समुद्भवत्सु प्रागुक्तसीमां लभते ज्वरोऽपि ॥ १८ ॥

आद्ये तु सप्ताह इयं दशा स्या-दथो द्वितीये दिनसप्तके तु ।
ज्वरस्तु पूर्वोदितसीमसंस्थः प्रलापतश्चाकसनप्रमोहैः ॥ १९ ॥

आक्षेपदौर्बल्यमुखप्रशोषा-ध्मानैररत्या सहितो विशेषात् ।
जिह्वाऽत्र रक्ता परितोऽन्त्यभागे तथा च मध्ये मलिनाऽथ कर्कशा ॥ २० ॥

विलोक्यते प्रस्फुटिता च नेत्रे स्तब्धे च तेजोरहिते भवेताम् ।
नाडीगतिर्नातिचलाऽतिताप-श्चिन्ताविहीना वदनाकृतिः स्यात् ॥ २१ ॥

अन्यानि दोषत्रितयोदितानि चिह्नानि चाप्यत्र भवन्ति नूनम् ।
अथो द्वितीये दिनसप्तके तु क्वचिच्चतुर्थे क्रमतो ज्वरोऽयम् ॥ २२ ॥

उपद्रवैः सार्द्धमुपैति रिक्ततां प्रायस्तृतीये तु गते विमुञ्चति ॥ २३ ॥

इत्थं विमुक्तिसमयावधिरान्त्रिकस्य-

सामान्यतो निगदितो भिषजा तु योऽत्र ।

स स्यात् कुपथ्यपरिशीलनतत्परस्य

द्वैगुण्यभागश्च तत्त्रिगुणोऽपि नूनम् ॥ २४ ॥

उपद्रवसमाधिक्यं सतताहितसेविनः ।

जायते तेन नियतं कुपथ्यं यत्नतस्त्यजेत् ॥ २५ ॥

मन्थरकज्वरस्यासाध्यलक्षणम्—

वदा कुपथ्याचरणे रतस्य ज्वरार्दितस्यान्त्रगतो हि यक्ष्मा ।

भवेत्तदा तेन च फुफ्फुसद्वयं-ध्रुवं समाक्रान्तमपि प्रदृश्यते ॥ २६ ॥

तथा प्रजातौरितरैरुपद्रवैर्युतोऽयमान्त्रक्षयनामभाग् भवन् ।

असाध्यतां प्राप्य तदा तु जीवनं लभेत रोगी बहुयत्नतः क्वचिद् ॥ २७ ॥

यदाऽतिसारोऽधिकतीव्रतापो-विषाक्तता रक्तविनिर्गमश्च ।

शोथान्विताऽथोदरगा कला स्यात्-तदाऽप्यसाध्यो गदितो गदोऽयम् ॥ २८ ॥

अन्यानि रूपाणि च यानि पूर्वं-प्रोक्तानि वैद्यैरपि तानि नूनम् ।

प्रावलयभीयुर्यदि दैवतः क्वचित्-तदाऽप्यसाध्यत्वमितो गदो भवेत् ॥ २९ ॥

यदा प्रदृश्येत रुजस्त्यसाध्यता-चिकित्सकैर्मन्थरकज्वरार्दिते ।

विना चिकित्साऽऽगमसिद्धपाद-चतुष्टयं स्यान्न तदा तु साध्यता ॥ ३० ॥

इति मन्थरकज्वरनिदानम् ।

अथाक्षेपकज्वरनिदानम् ।

आक्षेपकज्वरनिरुक्तिः—

यस्मादाक्षिप्यन्ते, प्रायेणाङ्गानि यन्ति संकोचम् ।
घोरो ज्वरश्च संज्ञा-हृदसावाक्षेपकः प्रोक्तः ॥ १ ॥

आक्षेपकज्वरस्य निदानम्—

बहुजनसमवायो यत्र देशे विशेषा-
दथ च यदि सदा स्यात्पांसुभूमप्रसारः ।
नरि रचयति वासं तत्र जीवाणुजातो-
ज्वर इह खलु जाये-तातिदुःखप्रदोऽयम् ॥ २ ॥

तस्य संप्राप्तिः—

पूर्वोक्तहेतोरुदितं विषं हि, मस्तिष्कमूले मनुजस्य यस्य ।
प्रायेण नूनं परितः सुषुम्णा-काण्डं च तच्छादिकलाऽन्तराले
क्रमालसीकामतिपूयतुल्यां-संहृत्य दोषान्निखिलाः प्रकोप्य ॥ ३ ॥
चेष्टावहनाडिकाग्रजाना-मत्युत्तेजनहेतुतो जनानाम् ।
बद्धाक्षिपदङ्गकानि शाखाः-संकोच्य प्रणिहन्ति चेतनां च ॥ ४ ॥
आक्षेपकगदस्यैषा-संप्राप्तिवैद्यनिश्चिता ।
प्रायेणात्र नृणां लोके, जीवितं दुर्लभं भवेत् ॥ ५ ॥

तस्य रूपम्—

उप्रा पीडा जायते यस्य शीर्ष्णि-च्छर्दिः शैत्यं जातु चिद्रेपथुश्च ।
ग्रीवास्तम्भोऽपि प्रसङ्गाथ शीर्ष-पश्चाद् यत्राकृष्यतेऽद्वाऽऽमये तु ॥ ६ ॥
गच्छन्त्यङ्गान्येव संकोचभावं-स्यातां वक्त्रे चक्षुषौ नूनमेव ।
शाखाः स्तब्धाः सन्ति वृद्धिर्ज्वरस्या-जस्रं प्रायो लक्ष्यते स्पष्टतोऽपि ॥ ७ ॥
तन्द्रा मोहोऽपि प्रलापोऽथ श्वावत्-स्यादाक्षेपो गात्रमध्ये जनानाम् ।
नूनं रक्तवचावलक्ष्मोद्भवश्च, -नाशो जाये-तेन्द्रियाणां क्रमेण ॥ ८ ॥

आक्षेपकज्वरभवं निखिलं तु चिह्न-

मेतन्मतं सुभिषजां गदितं मयेत्यम् ।

स्यात् यत्र रोगिपुरुषे स मृतो भवेदे-

काहाच्च कश्चिदथवा त्रिदिनादवश्यम् ॥ ९ ॥

एवं क्लिश्यँस्त्रिचतुरदिनान्येव सप्ताहमद्धा

कश्चिद्वाऽसून्नियतिवशतः प्रायशः संजहाति ।

कश्चित् पूर्वार्जितसुकृतितः सच्चिकित्साप्रसङ्गा-

ज्जीवेदाक्षेपकपद्युते-न ज्वरेणादितोऽपि ॥ १० ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्ट आक्षेपकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ दण्डकज्वरनिदानम् ।

तत्रादौ दण्डकज्वरस्य परिचयः—

विशिष्टमशकोद्भवो जगति दण्डकाख्यो ज्वरः-

सदाऽस्थिनिचयं नर-स्य परिपीडयन्निर्भरम् ।

स्थितिं मुनिमितान्यहा-नि विदधाति नित्यं तनौ

ततो निगदितो ज्वरो मुनिभिरेष सप्ताहकः ॥ १ ॥

एनं चौक्य-फीवरं त्वाह्नलभाषा-विज्ञा वेद्या दण्डकाख्यं ज्वरं च ।

अस्थनां नूनं भञ्जनं भूमिमध्ये संभाषन्ते नामधेयैरमीभिः ॥ २ ॥

दण्डकज्वरपूर्वरूपम्—

यदा मानवस्याङ्गमध्येऽङ्गमर्दः-कलमश्चरुचिह्नं दृश्यते देवयोगात् ।

अथोत्क्लेशसादौ तदा दण्डकाख्य-ज्वरस्याग्ररूपं जनैर्वेदितव्यम् ॥ ३ ॥

दण्डकज्वररूपम्—

अस्थनां सन्धिषु घोरा-दण्डाहननजसमा पीडा ।

क्षिप्रोदयलयशाली-समस्ततनुगोऽपि वीसर्पः ॥ ४ ॥

संचारि सन्धिशूलं-शोथयुतं लक्ष्यते यत्र ।

ज्वरमध्येऽपि च कासः-कण्ठे पीडा प्रतिद्वयायः ॥ ५ ॥

पुनरावर्त्तनशीलो-मुञ्चत्यष्टाहतो ज्वरो यत्र ।

सन्धिरुजाश्चिरकाल-सन्ति वदन्ति च दण्डकज्वरं तम् ॥ ६ ॥

प्रायो जनपदजन्मा-कफमारुतकोपजातनिजवर्ष्मा ।

बालानामथ जरतां-जातो दारुण उदीरितो गैद्यैः ॥ ७ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे दण्डकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ कर्णमूलिकज्वरनिदानम् ।

पूर्वं भवेदेकतरे हि पाश्व-कर्णस्य शोथो ज्वरकृद्भुजावान् ।
 ततो द्वितीयेऽनुपदं भिषग्वरै-गंदः स उक्तो भुवि कर्णमूलिकः ॥१॥
 अस्मिन् रोगे कर्णमूलस्थिता वा-जिह्वाऽधःस्था ग्रन्थयोऽधोहनुस्थाः ।
 नूनं शूयन्ते ततः पञ्चभिर्वा-षट्भिर्धर्मेण शान्तिं प्रयाति ॥ २ ॥
 पुंसो भूयो मुष्कयोर्वै रुजाऽथो-शोथो जायेत कचिद् योषितस्तु ।
 योनौ वक्षोजातयोस्तौ दशाहात्-प्रायःशाम्यन्त्यत्र सर्वे विकाराः ॥३॥
 अयं ज्वरो वातकफोद्भवस्तथा-विशेषतो जानपदः प्रदृश्यते ।
 प्रवर्तते प्रायश एव यूनां-किंवा शिशूनां ननु कर्णमूलिकः ॥ ४ ॥
 शीर्षकलायामपि च क्लोम्नि-शोथश्चादितमप्यध्यवनि ।
 ज्वरे कर्णमूलिकपदवाचि-सद्भिरुपद्रव एषोऽवाचि ॥ ५ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे कर्णमूलिकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ माल्टाज्वरनिदानम् ।

माल्टाज्वरस्य परिचयः—

ज्वरः प्रागयं माल्टाद्वीपमध्ये-निवासं प्रकुर्वत्सु मत्स्येषु नूनम् ।
 अभूत्लब्धनैजोद्भवस्तेन चास्य-प्रसिद्धिर्भवे माल्टासंज्ञयैव ॥१॥

तस्य निदानम्—

गदस्यास्य कीटाणवो बिन्दुतुल्या-कृतिं धारयन्तो रुजाऽऽर्तास्त्वजासु ।
 पयस्याल्यं स्ये प्रकुर्वन्त एते-विदध्युर्गदार्तान् सदा तत्प्रसक्तान् ॥२॥
 कचिच्चाजमस्येक्ष्यते सन्निमित्तं-मलं वाऽथ मूत्रं च रक्तं हि पित्तम् ।
 तथाऽऽबालवृद्धेभ्य एषोऽत्र नूनं-समानां प्रवृत्तिं विधत्तेऽप्यनूनम् ॥३॥

तस्य संप्राप्तिः—

अजादुरधपानादिना रोगकीटा-णवस्त्वन्नमार्गेण चान्त्रं प्रविष्टाः ।
 ततः शोणितं चोपगम्यातिदुष्टं-समुत्पादयन्ति ज्वरं वै विशिष्टम् ॥४॥
 ततश्चोदरस्थां कलामास्थितांस्तान्-लसीकासमुत्पादने सिद्धहस्तान् ।
 अपि ग्रन्थिराशीनशेषानवश्यं-स्वयं शूनयन्ति प्रसङ्ग प्रशस्यम् ॥५॥

माल्टाज्वरस्य रूपम्—

गदे माल्टानामके नाम नूनं-सदाऽऽरोहते स्वैरमुषो ज्वरोऽपि ।

शिरोरुक् तथावाङ्मदो वमिश्वा-प्यथोत्क्लेश उत्पद्यते रोगिवर्गे ॥६॥
 कदाचिद् भवेत्कण्ठदाहः क्वचिच्च-प्रतिशयायकासप्रकाशोऽप्यवश्यम् ।
 प्रवृत्तिः परं स्वेदराशेर्ज्वरस्या-वरोहे सशोथा रुजा सन्धिदेशे ॥७॥
 अपि ग्रीहवृद्धिस्तथा कोष्ठजाता-महाबद्धता स्याद्धि माल्टाज्वरेऽस्मिन् ।
 प्रभेदाश्चतुःसंख्यकाश्चास्य सद्भि-निदानैकविद्भिर्भिषग्भिः प्रदिष्टाः ॥८॥

तत्र प्रभेदो मृदुराद्य उक्तः-साधारणः स्यात्तदनु द्वितीयः ।
 ततस्तृतीयो विषमश्चतुर्थो-ज्ञेयः सदा दारुण इत्थमेव ॥९॥

ग्रीहाऽभिवृद्धिरुदिता तु मृदौ ज्वरेऽस्मिन्-

साधारणे निखिललक्ष्मसमुद्भवः स्यात् ।

किंचास्य मध्यसमयोऽथ तदैधतेऽद्धा-

भेदे भवेद्धि विषमे विषमाऽपि वेगः ॥१०॥

येन ज्वरस्य हि दशोषसि शान्तरूपा-

मध्येदिनेऽपि च भवेदिह सोप्ररूपा ।

तेनैव तस्य नियतं ननु तापमानं-

संलक्ष्यते गदिनि पञ्चषयुक् छतं वै ॥११॥

सायं ज्वरस्तु सहसा बहुशो जनानां-

प्रस्वेदनिर्गमनतो विलयं प्रयाति ।

एवंविधा ज्वरदशा विषमाऽत्र भेदे-

स्यात् सर्वसंधिषु विशेषरुजाऽपि नूनम् ॥१२॥

उग्रे ज्वरो भवति चोग्रतमः शरीरे-

भूरिप्रचण्डपिडकापरिदर्शनं स्यात् ।

दाहोऽपि फुफ्फुसकलागत एव चाती-

सारो विपद्यत इहाशु गदी दशायाम् ॥ १३ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे माल्टाज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ कालज्वरनिदानम् ।

तस्य निदानम्—

आनूपदेशेषु महीजवाष्पात्-प्रायेण नृणां कृमिकारणाच्च ।

कालज्वरः कालसमः किलार्थं-जायेत तल्लक्षणमुच्यतेऽग्रे ॥१॥

तस्य संप्राप्तिः—

जीवाणवस्त्वस्य गदस्य नूनं-मज्जान्त्रयांमुष्कजकोशमध्ये ।
अध्यन्त्रभित्त्यस्थन्यधिफुण्फुसं वै-प्रायो यकृत्प्रीहगता वसन्ति ॥२॥
प्रीहा यकृच्चौधत एव नून-मनारतं ते क्षुभिते विशेषात् ।
स्यातां च ते सौत्रिकतन्तुयुक्ते-ज्वरामयेऽस्मिन्ननु कालसंज्ञे ॥३॥

तस्य रूपम्—

गदेऽस्मिञ्ज्वरः पूर्वमेवाविसर्गी-प्रवर्त्तते यावत्त्रिसप्ताहमद्वा ।
क्वचिद्रोगिमध्येऽधिकं वा ततो वै-सदाऽऽरोहसत्ताऽवरोहैः स्थितः स्यात् ४
विमुच्य कालं क्लि कं चिदेव-मावर्त्तते रोगिजनेषु भूयः ।
पूर्वोदितैर्लक्षमभिरन्वितः सन्-प्रायेण कालज्वर आमयोऽयम् ॥५॥
एवं द्विवारागमनेन नृणां-रक्ताल्पतां प्रत्यहमाचरेच्च ।
स्वेदस्य बाहुल्यमथाङ्गमध्ये-प्रायेण हस्ताङ्घ्रिणि च प्रपीडनम् ॥६॥
ज्वरस्तु मन्दत्वमुपागतस्तदा-भवेत्स्थिरो रोगितनौ सुनिश्चितम् ।
विपाण्डुताऽपि ग्रहणी च कामला-प्रजायते चोर्ध्वगरक्तपित्तम् ॥७॥
तथा क्वचित्स्यादपि रोमकूपिकं-कराङ्घ्रिवक्त्रेऽपि च शोथसंभवः ।
ध्रुवं हि सद्यःफलदं चिकित्सितं-विनाऽमयोऽयं बहुकष्टसाध्यः ॥८॥

● कालज्वरोपद्रवाः—

अरोचकच्छदियुतं मनुष्यं—क्षीणेन्द्रियं क्षीणबलं तथैव ।
क्षीणामिषं फुण्फुसदाहयुक्तं-समन्वितं यक्ष्मजलक्ष्मजातैः ॥९॥
प्रवाहिकापीडितमप्यतीसा-राक्रान्तमेवंविधमेव वैद्यः ।
कालज्वरेणादितमन्तकस्या-ध्वगं विदित्वा न च तं चिकित्सताम् १०
इति माधवनिदानपरिशिष्टे कालज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथाहिकज्वरनिदानम् ।

नासापुटान्म्यन्तरगालपरक्त-वर्णी भवेत् यत्र गदे तु शोथः ।
तथा ज्वरो गात्ररुजासमेतः-स आहिकः श्लेष्मकृतो ज्वरः स्यात् ॥१॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे आहिकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ श्लेष्मिकज्वरनिदानम् ।

शाखासु मुष्कद्वितयेऽपि रागं-शोथं रुजां चाधिकमेव तन्वन् ।

पक्षान्तभावी बहुशो ज्वरो यो-वैद्यैरिह श्लैपदिकः स्मृतः सः ॥ १ ॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे श्लैपदिकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

औपद्रविकज्वरनिदानम् ।

प्रायेण जीर्णेषु गदेषु सवे-ष्वपि ग्रहण्यादिषु वै विशेषात् ।
यः संनिपातप्रभवो ज्वरः स्याद्-विद्यात्तमौपद्रविकाभिर्धं हि ॥१॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे औपद्रविकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ देशान्तरीयज्वरनिदानानि ।

ये रक्तपीतादय एव युद्ध-खातादयोऽनेकविधा ज्वरास्तु ।
देशान्तरेषु प्रविलोक्यमाना-स्ते लक्षणीयाः किल शास्त्रदृष्ट्या ॥१॥
अतो देशकालादिभेदानुसारै-रनेके ज्वरा दृश्यमाना नृलोके ।
विचिन्त्या यथावत्तदीयैः स्वरूपैः-सदा शास्त्रमालोक्य सर्वैः सुगैद्यैः ॥२॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे देशान्तरीयज्वरनिदानानि समाप्तानि ।

अथ ग्रन्थिकज्वरनिदानम् ।

तस्य परिचयः—

ग्रीवाकक्षावङ्गणाद्ये लसीका-ग्रन्थिवाते शौथरुक्कृज्ज्वरो यः ।
जातो घोरो देशविध्वंसकारी-वैद्यैर्नूनं ग्रन्थिकाख्यः स्मृतः सः ॥१॥
दण्डाकारास्तस्य कीटाणवो नै-मूलं प्रोक्तं मूषकोत्था भिषग्भिः ।
तद्गदास्तु ग्रन्थिकः कीटरक्तः-संहृद्यन्ते फुफ्फुसैकप्रदाही ॥२॥

तस्य निदानम्—

भूम्ना रोगार्तास्तुभी रोगयुक्त-स्थाने आसोच्छ्वासतः स्पर्शतोऽपि ।
सञ्चारेण प्रायशो नम्रपद्भ्यां-संक्रामन्त्येते तु पुंसः पुमांसम् ॥३॥
यदा मूषकस्थायिकीटः कथंचि-न्नरं संदशत्यत्र दंशात्तदानीम् ।
विनिःसृत्य कीटाणवस्तल्लसीका-वहासु प्रकुर्वन्ति संचारमेव ॥४॥
यदा ते ततो यान्ति तद्ग्रन्थिमध्ये-तदा क्षोभमायान्ति तद्ग्रन्थयोऽपि ।
चिकीर्षन्ति नाशं च कीटाणुजस्य-प्रकृत्या विरुद्धस्य नूनं विषस्य ॥५॥
ग्रन्थीनां नै कार्यवृद्धिप्रभावा-इस्मिन् कार्ये जायते तत्प्रवृद्धिः ।
किञ्चोत्पद्येत ज्वरस्तद्विषात्सं-प्राप्तिः प्रोक्ता ग्रन्थिकस्येत्यमस्य ॥६॥

यदा ग्रन्थिमध्ये कदाचिन्न कीटा-णवस्ते विनाशं गता वा भवेयुः ।
तदा कीटरक्तत्वमेव ध्रुवं स्या-दवस्थेयमूह्या भृशं दारुणाऽपि ॥७॥
न शूनाः स्युरत्र क्वचिद् ग्रन्थयोऽङ्ग-विशेषस्थिताः किन्तु सर्वाङ्गजाता ।
मनागुच्छ्वसेयुः समस्ताः स्वतस्ता-इयं कीटरक्तस्य सम्प्राप्तिरुक्ता ॥८॥
कीटाणवः फुफ्फुसदाहका ये झलेष्मादिभिस्ते बहिरागतास्तु ।
आसायनेनान्यनरस्य चान्त-गत्वा भवेयुर्ननु फुफ्फुसप्लुषः ॥९॥
हृत्थं त्वियं फुफ्फुसदाहकस्य-ज्वरस्य च ग्रन्थिकनामकस्य ।
सम्प्राप्तिरुक्ता भिषगुक्तमैर्या-सा कष्टदायिन्यमिता सदोद्या ॥ १० ॥

ग्रन्थिकज्वरस्य पूर्वरूपम्—

व्यथा शीर्ष्णिं दौधिलयमङ्गेषु सादो-मनोदैर्न्यमुत्क्लेशभक्तारुची च ।
ज्वरोक्तं च सामान्यतः पूर्वरूपं-भवेद् ग्रन्थिकाख्ये ज्वरेऽदोऽग्ररूपम् ॥११॥

ग्रन्थिकज्वरस्य रूपम्—

तीव्रज्वरो भवति पूर्वाभिह क्वचिद्वा-मन्दः शिरोरुगरती वमनं भ्रमश्च ।
उत्क्लेशगात्रशिथिलत्ववृषाप्रलापा-उन्मादमोहधमनीद्रुतगामिताश्च ॥२॥
मूर्च्छा तथा सततदुर्बलताऽथ निद्रा-नाशो नृणां नियतमित्यपिलक्षमजातम् ।
कक्षाऽऽदिकावयवमध्यलसल्लुसीका-ग्रन्थिब्रजस्य परितापनमप्यवश्यम् ॥३॥
ततस्तृतीयेऽहनि वा चतुर्थे-ग्रन्थिस्तु दष्टाङ्गसमीपजाता ।
सुतीव्रवेगेन विबर्द्धतेऽद्धा-स्पर्शं न चेषत् सहते तु तत्र ॥ १४ ॥
तस्यां तु पाकोऽपि च पूयपूर्णता-चिरात् प्रजायेत सदैव रोगिषु ।
अक्ष्णोस्तथा स्याच्छ्वसोः प्रसुप्ति-श्रेष्ठां न कांचिद्विदधीत रोगो ॥१५॥
अभिन्यासजातानि लिङ्गानि चान्या-न्यपीक्ष्यन्त एवानिशं रोगिवर्गे ।
भृशं कर्कशा दग्धतुल्या रसज्ञा-भवेत्स्वस्तभावं भजन्ती च नाडी ॥१६॥
द्वित्रैस्तथा पञ्चभिरेव षड्भिर्घ्नैः क्वचिद्वा दशभिः कदाचित् ।
सद्यः किलासून् विजहाति रोगी-चिराच्च सिद्ध्यत्यपि तत्र कश्चित् ॥१७॥
भवेद्वाहुजग्रन्थिजातो हि शोथ-स्तथा चात्र पाकः शुभोऽवश्यमेव ।
इदं ग्रन्थिकाख्यज्वरस्याद्यभेद-स्वरूपं यथावद् भिषग्भिः प्रदिष्टम् ॥१८॥

ग्रन्थिकज्वरस्य द्वितीयभेदस्य कीटरक्तस्य स्वरूपम्—

बहुग्रन्थयः कीटरक्ताख्यभेदे-ज्वरे ग्रन्थिके नापि बर्द्धन्त एव ।
भवेत्तत्र रक्तस्य दुष्टिस्तथा च-ज्वरस्यानिशं तीव्रता वै विशेषात् ॥१९॥

गतिर्नाडिकायाश्च दौर्बल्ययुक्ता—गदार्त्तस्य पुंसोऽतितीव्रा सदा स्यात् ।
 तथाऽन्यानि संज्ञाप्रणाशादिकानि—त्रिदोषोद्भवानीह विज्ञान्यपि स्युः २०
 गदी संयुतो लक्षणैरेभिरेव—द्रुतं दारुणामप्यवस्थामवाप्य ।
 दिनैः पञ्चभिः सप्तभिर्वाऽपि नूनं—यमस्यालयं याति देहं विहाय ॥ २१ ॥
 अतः प्रायशोऽसावसाध्यो भिषग्भिः—प्रदिष्टोऽत्र भाग्याद्विमुच्येत कश्चित् ।
 इदं कीटरक्ताख्यभेदस्य रूपं—ज्वरे ग्रन्थिके वर्णितं सर्वदैव ॥ २२ ॥

ग्रन्थिकज्वरस्यान्तिमभेदस्य फुफ्फुसप्लुषस्य रूपम्—

फुफ्फुसप्लुषनामके निर्ग्रन्थिके भेदे भृशं—
 श्वासमागं नूनमस्मिन्नेव संक्रमते विषम् ।
 शीतपूर्वकदारुणज्वर आशु संजायेत हि—
 शिरसि शूलमथाङ्गमर्दो भ्रमश्चोत्कलेशोऽधिमहि ॥ २३ ॥
 उरोरुक्कसनादिजान्यन्यानि लिङ्गानि त्विह—
 स्युश्च फुफ्फुसकृज्जनं इवासस्य तीव्रतया सह ।
 कर्करायनमथ घनत्वं फुफ्फुसे परिदृश्यते—
 रक्तनिष्ठोवनमिहेदं लक्ष्मजातं लक्ष्यते ॥ २४ ॥
 वैद्यवयैरप्यसाध्योऽसौ सदा संभाषितः—
 कश्चिदेव हि दैवयोगाज्जीवतीह चिकित्सितः ।
 इत्थमत्र हि भेदयुक्तग्रन्थिकज्वरलक्षणं—
 सर्वमेव निरूपितं प्रविधाय शास्त्रनिरीक्षणम् ॥ २५ ॥

ग्रन्थिकरोगस्योपद्रवाः—

कासोऽतिसारोऽप्यथ रक्तपित्तं—मूत्रावरोधो घमनं तथैव ।
 उपद्रवा ग्रन्थिकनामकेऽस्मिन् ज्वरे त्वमी नौद्यजनैः प्रदिष्टाः ॥ २६ ॥

ग्रन्थिकज्वरस्य साध्यलक्षणम्—

अनेका यदि ग्रन्थयः स्युः प्रजाता—
 भवेदाशुपाकित्वमद्धाऽपि तासाम् ।
 अथो बालको वा जरन् ग्रन्थिकाख्य—
 ज्वरार्त्तस्तदा स्याद् गदोऽयं सुसाध्यः ॥ २७ ॥

ग्रन्थिकज्वरस्यारिष्टलक्षणानि—

सर्वेन्द्रियाणां मनसोऽप्यशेष—व्यापारनाशो यदि वाऽतिसारः ।

अत्युल्बणः स्यात् तदा सुगैद्यो-ऽरिष्टं वदेद् ग्रन्थिकपीडितस्य ॥ २८ ॥
 छीवेत् सुसिन्दूरसमोज्ज्वलां चेद्-रक्तं कफेनानुगतं तु रोगी ।
 आसार्दितः फुफ्फुसदाहयुक्त-स्तदाऽत्यसाध्यो नियतं सना स्यात् ॥ २९ ॥
 अग्रन्थिके ग्रन्थिकयोग्यलिङ्ग-समुद्भवः स्याद् यदि रोगिमध्ये ।
 तदा तु तस्यान्तकसन्नयात्रा-ऽवश्यं भवेदित्यपि वेदितव्या ॥ ३० ॥
 ग्रन्थिकज्वरमिमं तु के चन-प्रायशः सुभिषगादृता जनाः ।
 क्षुद्ररोगपठिताग्निरोहिणी-नामकामयमुदाहरन्ति वै ॥ ३१ ॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्टे ग्रन्थिकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ वातश्लैष्मिकज्वरनिदानम् ।

तत्र वातश्लैष्मिकज्वरस्य परिचयः—

यतः श्लेष्मजोपद्रवाः प्रायशोऽत्रो-द्भवन्ति त्रिदोषोत्थचिह्नैः सहाद्या ।
 भवेन्मुख्यता मारुतस्य स्मृतोऽसौ ज्वरः श्लेष्मको देशविध्वंसकारी ॥ १ ॥
 अयमागन्तुरोगः-पूर्वः पश्चान्निबद्धयते दोषैः ।
 वातश्लेष्माधिक्याद्-वातश्लैष्मिक उदीरितः क्वापि ॥ २ ॥

वातश्लैष्मिकज्वरस्य भेदानाह—

साधारण-श्वसनका-न्त्रिक-वातिकाख्य-
 भेदाच्चतुर्विध उदीरित एष रोगः ॥ ३ ॥

तस्य निदानम्—

कीटाणवोऽस्य हि गदस्य मरुत्प्रवाह-विस्तारिता जगति मर्त्यसमूहमध्ये ।
 आसायनेन लघु नृन् ननु संक्रमन्ते-स्यादन्नमार्गत इमे कचनाशनाद्यात् ॥
 एवं कचिच्च पटमाख्यमुखैः प्रकारं-रेषां भवेदपि हि संक्रमणं कथं चिदूष
 पाश्चात्त्यवैद्यविसरैरणुवीक्षणेन-यन्त्रेण चातिनिपुणं बहुशो निरीक्ष्य ।
 निर्द्धारितं सततमस्य गदस्य कीटा-गोर्दण्डवन्नियतरूपमतीव विशैः ॥ ५ ॥
 यदा आसमार्गेण कीटाणवोऽस्य-प्रवेशं प्रकुर्युस्तदा ते गर्लं च ।
 प्रणालीं तु वायोः परं दूषयन्तो-म्रजेयुर्ध्रुवं फुफ्फुसौ सर्वदैव ॥ ६ ॥
 तथा येऽन्नमार्गेण दैवाद्विषेयुः-समस्तं च ते सर्वथा तं रुजेयुः ।
 कचिद्धातवो दूषितास्तौर्भवेयु-स्ततो रोगमेनं समुत्पादयेयुः ॥ ७ ॥
 ततो धातुजातं समस्तं विषाक्तं-प्रकुर्वन्त एते नरान्मारयन्ति ।

मरुच्छलेष्ममुख्यं ज्वरं संनिपातं-संसंप्राप्तिं चेत्थं सुवैद्या वदन्ति ॥८॥
 शिरःशूलमङ्गैकमर्दोऽथ कम्पः-कटीपृष्ठवक्षःस्थलेऽत्युग्रपीडा ।
 प्रतिश्यायशैत्यावसादज्वराश्च-गलैकग्रहोऽल्पैर्दिनैर्भूरि काश्यम् ॥९॥
 वलस्यापि हानिर्भृशं नाडिकाया-गतेनातिचाञ्चल्यमाभाति चात्र ।
 समन्ताच्च रक्ताऽतिमालिन्ययुक्ता-रसज्ञाऽपि चोच्छूनतामाश्रिताऽद्धा ॥
 मरुच्छूलौष्मिकस्य प्रभेदे तु साधा-रणे चिह्नमेतत् समस्तं मयेत्यम् ।
 अभिज्ञैर्भिषग्भिर्भयथैवोपदिष्टं-तथैवात्र हृद्यैः स्वपद्यैः प्रदिष्टम् ॥ ११ ॥

तत्र श्वसनकस्य रूपम्—

भेदे तथा श्वसनके सकलैः पुरोक्तै-रूपैः सहोद्भवति तीव्रतमोऽपि कासः ।
 निष्ठीवनं कफविमिश्रितशोणितस्य-श्वासप्रलापबहुशोणितवर्णताश्च ।
 दशेयं ज्वरस्यास्य विश्वस्तवैद्यैः-समस्तैर्भृशं दारुणोदीरिताऽपि ।
 अतः सावधानेन सर्वोत्तमेन-चिकित्साप्रकारेण रक्ष्योऽत्र रोगी ॥१३॥

आन्त्रिकस्य रूपम्—

भवेदुद्भवोऽथान्त्रिकाख्यप्रभेदे-वमेवाऽतिसारस्य किंवा द्वयोश्च ।
 तथोत्क्लेशशूलामयौ कामलाऽपि-कचिन्नूनमेवोद्भवेयुर्विशिष्य ॥१४॥

वातिकस्य रूपम्—

अथो वातिकाख्यप्रभेदे विशेषात्-प्रतिश्यायकासज्वरक्षीणताश्च ।
 प्रलापो मनोऽस्थैर्यनिद्राविनाशौ-कचित् पक्षघातः प्रजायेत दैवात् १५
 शीर्षावरणकदाहः-कृतसनाहः कचिच्चैव ।

अवलोक्यत इह साधा-रणचिह्नैर्युत आमयान्वितेषु ॥ १६ ॥

वातश्लैष्मिकज्वरस्योपद्रवाः—

पक्षाभिघातो हृदयावसादः-पुनः पुनश्चाक्रमणं गदस्य ।

तथा प्रदाहो ननु फुफ्फुसे स्यु-ज्ज्वला इमे श्लेष्मकजा उपद्रवाः ॥१७॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे वातश्लैष्मिकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ सन्धिकज्वरनिदानम् ।

तत्रादौ संधिकज्वरस्य परिचयः—

भवेज्ज्वरो यो ब्रणक्षोथपीडा-तोदैर्भृशं संधिगणं प्रपीडयन् ।

घोरोऽपि हृद्रोगयुतः स वैद्यै-रुदीरितः सन्धिकनामकोऽत्र ॥ १ ॥

तस्य संप्राप्तिः—

हेमन्तवर्षाशिशिरर्तुमध्ये-तथा वसन्तेऽपि च शीतकाले ।
 छिन्नोष्णभूमिष्वविशङ्कमद्धा-ऽजस्रं जनानां भ्रमतामवश्यम् ॥२॥
 तथैव बाल्ये नवयौवनेऽपि-प्रायेण जातेऽपचये बलस्य ।
 भवेज्ज्वरो योषिदपेक्षयाऽयं-पुंसां च तत्रापि विशिष्य यूनाम् ॥३॥
 लोके तु बिन्द्वाकृतिशालिनैज-कीटाणुहेतोर्जननं सुसिद्धम् ।
 तथा गदस्यास्य हि सन्धिकारुय-ज्वरेति नामापि सदा प्रसिद्धम् ४

तस्य संप्राप्तेः सविस्तरमवतरणम्—

गदस्यास्य कीटाणवो दैवयोगा-द्बलप्रन्थितो धातुमध्ये प्रविष्टाः ।
 ध्रुवं वातपित्तोत्सवर्णं सन्निपातं-शरीरे भृशं सर्वथोदीरयन्ति ॥ ५ ॥
 ततोऽतिघोरं व्रणशोथमाशु ते-ऽधिसन्धि कुर्वन्ति समन्ततो नृणाम् ।
 विदन्ति चेत्थं भिषजस्तु केचन-स्वबुद्धितः सन्धिकजातिरीदृशी ॥६॥
 अथापरे तु ब्रुवते सुवैद्या-इदं शृणु त्वं ननु वक्ष्यमाणम् ।
 विषं हि कीटाणुसमुत्थितं नृणां-गलाच्छरीरस्थितधातुमध्ये ॥७॥
 कृतप्रसारं किल वातपित्तो-त्सवर्णं त्रिदोषं समुदीरयत् सत् ।
 सुघोरमेव व्रणशोथमाशु-करोति सन्धीन् परितः प्रसह्य ॥ ८ ॥
 मतद्वयं संप्रति सन्धिकास्या-गताविदं चेत्थमिह प्रदर्शितम् ।
 परन्तु तत्रादिमपक्षमुत्तमं-समाश्रयन् वक्ष्येहमप एतद् ॥ ९ ॥
 अथोपरिप्रोक्तनिमित्तजातैः-सन्धौ प्रयाते बहुशूनतां च ।
 या बलैर्मिकी सन्धिगता कलासा-प्रजायते शोथयुताऽम्बुपूर्णा ॥१०॥
 तद्धेतुतः स्यात्तरुणास्थिर्मुर्द्धसु-तथाऽस्थिबन्धेष्वखिलेषु शोथः ।
 सन्धेरथाम्यन्तरं पृथमानो-विदह्यते पूर्णतया बलासः ॥११॥
 विषप्रभावादपि शोणितानवः-क्षीणा भवन्तीह विशेषतस्तु ।
 त्यूनत्वमस्य ततश्च हेतोः-इवेताणुवृन्दोपचयोऽधिकं स्यात् ॥१२॥
 हृदन्तिकस्थायिकलापुटेऽपां-भवेद्भृशं सञ्चय एव शीघ्रम् ।
 तथा विकारा व्रणशोथजा हृदि-कपाटमध्ये हृदयस्य वा स्युः ॥१३॥
 स्याच्छ्वासस्यन्त्रीयकलास्थशोथः-सख्ये हि पाद्वे बहुशो गदेऽस्मिन् ।
 लिङ्गैश्च कासश्वासनादिभिः सहा-क्रान्तं भवेत्कुण्डुसमन्वयवयम् ॥१४॥

तस्य रूपम्—

गदे ज्वरः स्यात् सहसेह साधा-रणः स शीतेन विबर्द्धतेऽञ्जा ।
 अथाङ्गमर्दोऽपि च कण्ठदाहो-हृदि व्यथा स्वेदकृतं बहुत्वम् ॥१५॥
 ग्रीवास्तम्भोऽथो गलगन्धिमध्ये-शूनस्वं स्यादल्पमूत्रत्वमेव ।
 गुल्फे किंवा जानुदेशे कफोण्यां-नृणां प्रायेणैव बन्धे मणेर्वा ॥१६॥
 रक्तः शोथो रौद्रलिङ्गाभ्युपेतः-स्पर्शं सोढुं चाक्षमोऽप्यत्र रोगी ।
 देहे पीडा दुःसहा सन्धयोऽन्ये-पर्यायेणान्नाभिभूयन्त एव ॥१७॥
 पूर्वप्रोक्तैर्लक्षणैः सार्द्धमस्मिन्-रोगे वृद्धिर्जायते च ज्वरस्य ।
 आषट्सप्ताहं गदस्यास्य कालः-प्रोक्तो वैद्यैः संप्रशाम्येत्तदन्ते ॥१८॥

तस्य साध्यासाध्यत्वं—

यत्र त्रिदोषभवलक्षणमध्यगानां-केषां चन कचन दर्शनमस्तु रोगे ।
 किंवा हृदामयसमुद्भव एव तत्र-प्राणान्तकः स तु भवेदनुपक्रमाच्च ॥१९॥

कथं चिज्ज्वरमुक्तावपि हृद्रोगिवम्—

कीटाणुसंभवविषस्य तथा चिकित्सा-नैपुण्यतो यदि हि संधिकरोगयुक्तः ।
 जीवेत्परं ननु चतुर्दशवासरेभ्यः-किंवैकविंशतिदिनेभ्य इह स्वपुण्यैः २०
 तत्रापि रोगमुक्तः सन्-हृदामययुतः पुमान् ।
 भवेदेवेति विज्ञेयं-वैद्यवर्गैरशान्तिमान् ॥ २१ ॥

हृद्रोगस्य परिणामः—

सर्वैर्हृदामयसमागतदुःखजातं-प्रायोऽनुभूयत इह प्रसभं मनुष्यैः ।
 शोथश्रमससनकादिभिरर्द्यमानै-स्त्यज्यन्त आशु क्लिप्तौ रसवो विशेषात् ।

अत्र वैशिष्ट्यम्—

प्रायो ज्वरे भवति संधिकनामकेऽस्मिन्-
 यूनां तु संधिषु विक्षिप्य विकारवृन्दम् ।
 तद्वन्नृणां हि हृदि बाह्यवयःस्थितानां-
 वैशिष्ट्यमित्यपि विबोध्यमुदारवैद्यैः ॥ २३ ॥

सन्धिकज्वरस्योपद्रवाः—

शोथाः सदा हृदयकुण्डलशीर्षकण्ठ-मध्यस्थिता अथ च तीव्रतरो ज्वरोऽपि ।
 नूनं निदानविधिविज्ञवरैः सुवैद्यैः-रूपाता उपद्रवतयेति गदा इहैव ॥२४॥

सन्धिकज्वरे मतान्तरम्—

यः सन्धिकः संप्रति भाषितो मया—स एव कैश्चिज्ज्वर आमवातिकः ।
सिद्धान्तितः स्वीयधिया भिषग्भि-र्विज्ञेयमेतद् ध्रुवमत्र विज्ञैः ॥२५॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे सन्धिकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ श्वसनकज्वरनिदानम् ।

तस्य परिचयः—

लाक्षारसप्रतिमरक्तमजस्रमेव—छीवेज्ज्वरेण बहुशः श्वसनेन युक्तः ।
स्त्यानो भवेदपि च फुण्फुसमूलभागो—यस्य स्मृतः श्वसनकज्वरपीडितः सः

तस्य निदानम्—

ये चान्नवस्त्ररहिता अपि दुर्बलाः स्युः—

श्रान्ताश्च दुःखितहृदो मनुजास्तु दीनाः ।

ये चाप्यजीर्णगदिनो बहुमद्यपा वा—

वृक्कस्य चापि यकृतो ननु शोथिनो वा ॥२॥

मिथ्याऽऽहारान् वा विहारानजस्रं—ये वा कुर्युर्नूनमेव प्रमादात् ।

तेषां प्रायः शीतवर्षाऽऽदिबाधा—हेतोः किंवा पूतिगन्धैकयोगात् ॥३॥

किंवाऽभीघातात् कचिद्व्याधिनाऽने—नार्त्तस्थापि प्रत्यहं संगमाद्वा ।

सर्वेष्वेवत्तुष्वसाबुद्धवेचच—प्रायः काले शैशिरे वा वसन्ते ॥४॥

किंवा वर्षासु ज्वरः प्रोक्तलिङ्गो—वैद्यैः प्रोक्तं नाम कोटाणवोऽस्य ।

नूनं मूलं जन्मनो नैकरूपा—ज्ञेयाश्चत्वारस्तु तत्र प्रधानम् ॥ ५ ॥

तत्राभिज्ञैर्दाहणास्तु त्रयोऽथो—तेष्वप्यन्त्यो दाहणोऽत्यर्थमुक्तः ।

इत्थं सर्वं प्राच्यपाश्चात्यरीत्या—सम्यक् निर्दिष्टं निदानं किलास्य ॥ ६ ॥

तस्य भेदा—

द्विविधः श्वसनकसंज्ञो—गदितो वैद्यैर्ज्वरस्तत्र ।

खण्डीयस्तु प्रथम—स्तथा द्वितीयः प्रणालिकः प्रोक्तः ॥७॥

अत्रौतच्च ज्ञेयं—द्वावपि फुण्फुसप्रदाहसंयुक्तौ ।

तत्रादिमस्य भेदा—विज्ञैः पञ्चनैव संप्रोक्ताः ॥८॥

तत्र प्रथमः साधा—रण उत्क्रामकसंज्ञको द्वितीयः ।

अपि केन्द्रिकस्तृतीय—स्तदनु चतुर्थो बृहन्नामा ॥९॥

फुफ्फुसावरणप्रदाहः पञ्चमः परिभाषितः—
 स्युः प्रभेदा आदिमस्यामी विबोध्या बुद्धितः ।
 तदनु द्वितीयस्यापि भेदौ मुख्यगौणविभेदतः—
 कथ्यते तेषामथो जातिश्च रूपमशेषतः ॥१०॥

तस्य संप्राप्तेरवतरणम्—

आस्यतो गलतोऽणवोऽस्य श्वासपथतो रोगदाः—
 फुफ्फुसस्यान्तःप्रकोष्ठे-धूपयाता वै यदा ।
 वातप्रणालीष्वपि विषस्य प्रभावमापाद्य हि तदा—
 शोणिते विदधति घनत्वं सर्वदा ते दुःखदाः ॥ ११ ॥
 शोणिते घनतामिते वामेऽथवा वामेतरै—
 फुफ्फुसे किंवा द्वयोरपि जायते शोथो ज्वरे ।
 वक्ष्यते संप्रति विशेषश्चात्र शृणु यदि कोष्ठगः—
 शोथ आख्यातस्तदा खण्डीयनामविभेदगः ॥ १२ ॥
 वातप्रणालीगामिशोथश्चेत्ततः स प्रणालिकः—
 कथ्यते फुफ्फुसप्रदाहः सञ्जिरत्र श्वसनकः ।
 ज्वरः पीडाश्वासकृच्छ्रत्वं च तत्र तु जायते—
 नूनमुभयोरपि भिषग्भिश्चेति नियतं कथ्यते ॥ १३ ॥

श्वसनकज्वरस्य पूर्वरूपम्—

प्रायो ज्वरे श्वसनके ननु पाश्वर्षपीडा-श्वासोऽवसादकसने अपि कम्पनं च ।
 संहृद्यमानमितिलक्षणमग्ररूपं सर्वे गदन्ति भिषजो गदरूपविज्ञाः ॥१४॥

श्वसनकज्वरस्य स्वरूपम्—

ज्वरोऽतितीव्रः सहस्रैव शीते-न संप्रवर्त्तत ततोऽतिनृष्णा ।
 अन्नारुचिः श्वाससमृद्धिरेधे-त पाश्वर्षूलं कसनं क्रमेण ॥ १५ ॥
 लाक्षारसार्भं रुधिरं तु सान्द्रं-कासात्प्रवर्त्तत मुहुः कफाढ्यम् ।
 आसेन संस्फूर्जत एव नासा-पुटौ सदा श्वासगतित्सु तीव्रा ॥१६॥
 कपोलभागेऽपि च रक्तिमा स्या-त्स्वेदो ललाटे परिहृद्यतेऽद्वा ।
 त्विन्नानि गात्राणि भृशं भवेयु-निरन्तरं दुर्बलता प्रमोहः ॥ १७ ॥
 सिद्धार्थकाभाः पिङ्कास्तनौ सं-हृद्यन्त एवापि च कण्ठकृजनम् ।
 सादः प्रकापः परुषाऽपि जिह्वा-कार्कश्ययुक्ता मलिना भृशं च ॥१८॥

द्वैगुण्यमद्धाऽऽश्रयते गतौ तु-स्यात् कोमला स्थूलचला च नाढी ।
यावज्ज्वरं भाति दशेयमस्या-ज्वरादिमुक्तावपि दुर्बलत्वम् ।
प्रायेण सा संभजते मृदुत्वं-विनिश्चितं चेति विशेषतोऽत्र ॥ २० ॥
संख्या न चास्यां परिमण्यते गते-ररिष्टकाले किल केनचित् क्वचित् ।
अमूनि लिङ्गानि भवन्ति प्रायः-प्रणालिकेत्याह्वयभेदमध्ये ॥ २१ ॥

धातुमलपाकानुसारं तीव्रातीव्रलक्षणानुसारं वाऽस्य मुक्तिः—

सप्तमे दिवसेऽष्टमे वा प्रायशो नवमे क्वचिद्-

दृश्यते दशमेऽत्र सहसा ज्वरविमुक्तिः कुत्रचित् ।

रोगिणो देहे तदैव स्वेदनिचयस्योद्गमः-

स्याच्च तेन हि रोगमुक्तिर्जातु वाऽपुविनिर्गमः ॥ २२ ॥

श्वसनकज्वरस्य साध्यासाध्यत्वम्—

एकस्मिन्नधिफुफ्फुसं विधिवशाद्दुष्टे च मन्दे ज्वर-

देहे साधुतया स्थिते ननु बले पादत्रयेऽत्युत्तमे ।

ज्ञातव्या सुखसाध्यता श्वसनकेनार्त्तस्य नुः सर्वदा-
स्वेदो यद्यधिको ज्वरोऽपि च भवेत्तोम्रोऽथ बृद्धो गदी ॥ २३ ॥

किंवा क्षीणतमस्तदा तु भिषजि द्रव्येऽथ भृत्ये शुभे-

शास्त्रप्रोक्तगुणान्विते सति कथंचिदैवयोगात् क्वचित् ।

जीवेत् कश्चिदिहामयाविषु नरः सत्पुण्यपुञ्जान्वितः-

प्रायेणान्तकमन्दिरान्तिकगतिं प्राप्नोति चात्रान्यथा ॥ २४ ॥

श्वसनकज्वरस्यारिष्टानि—

यस्याक्रान्तौ फुफ्फुसां स्तः कदाचित्-किंवाऽप्येकः फुफ्फुसोऽशेषतः स्यात् ।

नासामध्ये श्वासशब्दो विशेषः-स्वेदोऽत्यर्थं जीवने तस्य शङ्का ॥ २५ ॥

स्वेदश्चातो यः प्रलापेन मन्दे-नोपेतः सन् पूरुषः प्रायशः स्यात् ।

वेपेते वा यस्य हस्तौ च पादौ-नूनं प्राप्नोत्यत्र मृत्युं स रोगी ॥ २६ ॥

यो दुर्वारेणातिसारेण पूर्ण-माक्रान्तः सन् क्षीण एवाधिकः स्यात् ।

कीनाशागारं यियासुं नरं तं-विद्याद्वैद्यः स्वल्पकालादवश्यम् ॥ २७ ॥

श्वसनकज्वरस्योपद्रवाः—

निद्रानाशोऽपि प्रलापोऽथ कम्प-स्तोमस्तापोऽत्यर्थमेवातुरस्य ।

संज्ञाहानिः कार्यरोधो हृदोऽस्मिन्-ज्ञेया एते सर्वदोषद्रवा वै ॥ २८ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे श्वसनकज्वरनिदानं समाप्तम् ।

अथ क्लोमरोगनिदानम् ।

तत्रादौ क्लोमस्वरूपम्—

अग्न्याशयः संप्रति यः स वैद्यैः—क्लोमेतिनाम्नाऽऽधुनिकैर्निगद्यते ।
कुत्रास्ति प्राचीनभिषक्प्रदिष्टं—क्लोमेति नाद्याप्यवधारितं हि ॥ १ ॥
निरूप्यतेऽद्धाऽऽधुनिकानुसारि—क्लोमस्वरूपं सविशेषरूपम् ।
भागे तु दक्षे हृदयादधः स्यात्—क्लोमो निवासो विदुषां मतेन ॥ २ ॥
हृदं तु नूनं सलिलप्रवाहि—सिरैकमूलं लपितं विशेषात् ।
तृष्णासमुत्पादनशालिचायु—वेदज्ञबृन्दैर्बहुशो निरीक्ष्य ॥ ३ ॥

क्लोमरोगनिदानम्—

क्लोमोऽभिवृद्धिर्मुहुताऽथवाऽन्नैः—स्निग्धैर्भक्षं वा गुरुभिः सुसेवितैः ।
किंवाऽभिघातादिभिरेव नूनं—संजायते मानवदेहमध्ये ॥ ४ ॥
किंचापि संघात इहास्त्रजातः—प्रवृत्त्यते विद्रधि राश्ववक्ष्यम् ।
एवंविधा नैकविधास्तथाऽन्ये—रोगा भवेयुर्भक्षदाराणां ॥ ५ ॥

क्लोमरोगलक्षणम्—

अग्नेर्मान्द्यं पाण्डुता चापि काश्यं—भ्रान्तिः सादः स्यादथोर्ध्वोदरे तु ।
औष्ण्यं काठिन्यं तथोत्क्लेशवान्ती—क्लोमस्थायिन्यामये कामलाऽपि ॥ ६ ॥
प्रजाते विकारं सदा विद्रधेस्तु—भवेदत्र शूलं तथाऽऽद्यमानमेव ।
तृषा चाधिकाऽप्यश्मरीतुल्यरूपा—ऽतिघोरा शिला कष्टदायिन्यवक्ष्यम् ७
इति माधवनिदानपरिशिष्टे क्लोमरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथौपसर्गिकविषूचीनिदानम् ।

तस्याः परिचयः—

पुरा या विषूची भिषग्भिः प्रदिष्टा—मता दोषसंबन्धयुक्ता सदा सा ।
इदानीं मया वक्ष्यते तूपसर्ग—प्रजाता विषूची महाघोररूपा ॥ १ ॥
अथ लोकमध्ये तु मारीस्वरूपे—ण सर्वत्र रोगः प्रसारं व्रजेद्धि ।
प्रवृत्त्येत संक्रामकश्चाथ तत्रा—तिसारो वमिर्नमस्यर्थमेव ॥ २ ॥

अस्य निदानम्—

दण्डाकारास्त्वस्य कीटाणवः सं—प्रोक्ता नूनं मूलभूता भिषग्भिः ।
तेषां वासः प्रायशो रोगिणां स्या—दन्त्रे मूत्रे वा मले भाग्यदोषात् ॥ ३ ॥

अधिपित्ताशयमथवो-दरककलायां कदा चिद्विज्ञासु ।
उद्धृतासु लसीको-त्पादनकुशलासु हि ग्रन्थिषु ॥ ४ ॥
प्रसरन्त्यस्य गदस्य हि-कीटाणव आन्त्रिकज्वरवत् ।
यान्ति विशेषाद् ग्रीष्मे-प्रावृषि पयसाऽपि ते प्रसारमत्र ॥ ५ ॥
इत्थं चायं रोगो-वस्त्रौर्भोज्यैर्विशेषतो मलिनैः ।
वस्तुभिरथ च स्थानै-र्नृनं यायाद्वि संक्रमणम् ॥ ६ ॥

तस्य संप्राप्तेरवतारः—

कीटाणवस्त्वन्नपथेन गत्वा-क्षुद्धान्त्रमध्ये समनुप्रविष्टाः ।
चेत्तत्र वृद्धिं बहुशो क्वाप्य-प्रसारयेयुर्विषमस्त्रमध्ये ॥ ७ ॥
तदा प्रजायेत विषूचिकेयं-भिषग्वरैरित्थमिहोपदिष्टम् ।
केचित्तु वैद्या गदहेतुविज्ञा-वदन्ति यत्त्वत्र शृणुष्व तत् त्वम् ॥ ८ ॥
क्षुद्धान्त्रमध्येऽनिशमेव तिष्ठद्-विषं विषूर्चा जनयत्यवश्यम् ।
इत्थं विषूच्या भवतीह जन्मो-पसर्गजाया अतिदुःखदायाः ॥ ९ ॥
क्षुद्धान्त्रमध्ये तु ततः स्थितासु-ग्रन्थिष्वपि स्यान्ननु शोथजन्म ।
किंचोदरस्थायिकलालसीका-ग्रन्थिष्ववश्यं हि भवेत्तदेव ॥ १० ॥
ततो घमेरप्यतिसारतः स्याद्-विनिर्गमो वै तरलस्य तेन ।
घनत्वमात्यन्तिकमस्त्रमध्ये-जायेत रोगेऽत्र विषूच्यभिरुये ॥ ११ ॥
ततो निमित्तेन तदा त्वनेन-विषप्रभावादपि वृक्युग्मे ।
मूत्रस्य निर्माणविधेर्निरोधः-संजायते रोगिजनेष्वजस्त्रम् ॥ १२ ॥
मूत्रप्रवृत्तिस्तत एव नात्र-संहृत्यते जातु चिदामयेऽद्धा ।
अन्तस्तु तापोऽथ बहिर्हि शैत्यं-न्यूनत्वतः स्यात्तरलास्त्रयोश्च ॥ १३ ॥

विषूच्याः पूर्वरूपम्—

आदौ नाशचेत्क्षुधायास्तु तृष्णा-ऽऽधिक्यं ह्रस्वलासो बलस्यापि हानिः ।
ओजोनाशश्चरतिः स्यात्तदा तु-ज्ञेयं नूनं पूर्वरूपं विषूच्याः ॥ १४ ॥

विषूच्या रूपम्—

क्वचिच्चातिसारो वमिः स्याद् गदेऽस्मिन्-क्वचित् केवला वा वमिर्दृश्यतेऽपि ।
तथाऽन्यत्र सामान्यमुक्तं विषूच्याः समस्तं बुधैर्लक्षणं ज्ञेयमत्र ॥ १५ ॥
स्वरूपं च साध्यस्य किंवाऽप्यसाध्य-स्य बोध्यं बुधैर्दोषजाया विषूच्याः ।
यथा भाषितं वैद्यवैस्तथैवो-पसर्गाद्भवायाश्च कृत्स्नं विशेषात् ॥ १६ ॥
गदस्यास्य चात्यर्थमुग्मे स्वरूपे क्षणादेव मृत्युर्भवेन्मानवस्य ।

गदे दारुणे चेष्टो तु प्रजाते त्रियन्ते नरो रोगिणोऽद्वाऽप्यसंख्याः ॥१७॥
 अनुग्रेऽपि रूपे क चिद् यान्ति भीत्या-गदे पञ्चतामत्र नूनं मनुष्याः ।
 बुधैः कैश्चिदस्याः स्वरूपं चतुर्धा-सुखेनावबोधार्थमुक्तं विशेषात् ॥१८॥

उपसर्गजविषूचिकायाः पूर्वावस्था—

हृच्छूलमादौ तु भवेद्गदेऽस्मिस्ततो वमिश्राप्यतिसार एव ।
 तत्रापि पूर्वं सरणं मलस्य भुक्तस्य च क्लृप्तनतस्तथैव ॥ १९ ॥
 तत्पश्चादतिसार-स्याथ वमेः स्याच्च पीतवर्णत्वम् ।
 तदनु तयोरपि तण्डुल-जलसन्निभता भिषग्भिर्हि कथिता ॥२०॥

द्वितीयावस्था—

चिह्नानि यानीह पुरोदितानि भवेयुरद्धा द्विगुणानि तानि ।
 आक्षेपतृष्णाऽरतयश्च तीव्रा-भुक्तं तथोऽन्नं न पचेच्च किं चित् ॥२१॥

तृतीयावस्था—

द्रवातिसाराद्बहुशोऽत्र रक्तं-गाढं भवेद् देहभवं तु नूनम् ।
 क्षीणेन्द्रियः क्षीणतनुप्रभोऽति-दीनो नरो हीनबलः सदैव ॥२२॥
 स्याच्छीतदेहोऽपि च नेत्रमन्त-गंतं स्थिरं तस्य च शीर्णवाक्त्वम् ।
 नीलौष्ठताऽन्यैरपि घोररूपै-श्चिह्नैर्युतत्वं यमसन्नपान्थता ॥ २३ ॥

तुर्यावस्था—

यदाऽन्तकप्रासविमुक्तदेहो-भजेदवस्थां तु गदा तुरीयाम् ।
 तदाऽस्य पूर्वोक्तसमस्तलिङ्गा-नि वौपरीत्यं नितरामिहेयुः ॥ २४ ॥
 यदा जातु चिद् रोगिदेहे ज्वरः स्यात् तथा च प्रवर्त्तत मूर्धं हि सम्यक् ।
 स्थिरत्वं प्रयायाच्च नाडी तदा त-पसर्गप्रजाता विषूचीह साध्या ॥२५॥
 भयाद्विस्तृतेः ख्यापनं चात्र तेषां समासेन किञ्चित् कृतं तेन सद्भिः ।
 तदीयप्रबन्धे च तज्ज्ञानमद्धाऽधिगन्तुं प्रबन्धो विधेयो भिषग्भिः ॥२६॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्ट औपसर्गिकविषूचिकानिदानं समाप्तम् ।

अथारस्तोयनिदानम् ।

तस्य निदानपूर्विका संप्राप्तिः—

ज्वरादिष्वसावानुबन्धेन रोग-प्रजायेत किंवा कचिद् गुसरोगैः ।
 कचिच्चामिघातपदिभिर्वा निमित्तै-र्विलोकयेत् लोके नरेष्वत्र बाह्यैः ॥१॥
 अरस्तोयनामामये प्रायशोऽस्मि-न्नुरस्येकपाद्वेऽथवा पाद्वयोर्वै ।
 भवेत् संचयोऽद्वा जलीयस्य धातो-रपि प्राणहृत् पूर्णतो यः प्रदिष्टः ॥२॥

उरस्तोयस्य रूपम्—

श्वासस्य कृच्छ्रत्वमथो कफस्या-क्षावः पिपासाऽङ्घ्रिगतश्च शोथः ।
नीलत्वमास्ये रदनच्छदेऽधो-मूत्रप्रवृत्तिर्बहुमन्दवेगात् ॥ ३ ॥
कृच्छ्राच्च मात्राऽल्पतया विशेषा-दत्यन्तसूक्ष्मा द्रुतगामिनी स्यात् ।
नाडी नितान्तं विषमा नरस्य-ध्रुवं शयानस्य न सौख्यलेशः ॥ ४ ॥
आसीन एवापि सुखी कथंचि-ज्ज्ञेद्वदी तेन नितान्तकृच्छ्रः ।
सदा ह्युरस्तोयपदामिधानो-गदो भिषग्भिर्गतितोऽयमद्वा ॥ ५ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्ट उरस्तोयनिदानं समाप्तम् ।

अथ फुफ्फुसावरणप्रदाहनिदानम् ।

अस्य परिचयः—

उरस्तोयसंज्ञे गदे यन्निमित्तं-पुरा ख्यापितं तत्र तेनैव चात्र ।
समुत्पादयेयुः प्रदाहं तु कीटा-णवः फुफ्फुसाच्छादिकायां कलायाम् ॥ १ ॥
प्रसारं च लब्ध्वाऽत्र तद्वक्तु ते त-रलेनैव नूनं कलां फुफ्फुसीयाम् ।
सदा पूरयेयुस्ततस्तस्य शोषो-द्विधा दृश्यते रोगिमध्ये विशेषात् ॥ २ ॥
भवेत्तत्र चाद्यस्तु संपूर्णशोषो-द्वितीयो ह्यसंपूर्णशोषो प्रभेदः ।
तयोर्वैद्यवैर्यैः प्रदिष्टं च साधा-रणं लक्षणं प्रोच्यते सर्वमग्रे ॥ ३ ॥

अस्य लक्षणम्—

गदेऽस्मिन् भवेत् पाद्वर्षशूलं च कासो,ज्वरोऽन्तः सशोथप्रदेशप्रपीडा ।
शयानः सदा रुग्णपाद्वर्षेन रोगी-सुखं सर्वथा संलभेत प्रकामम् ॥ ४ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे फुफ्फुसावरणप्रदाहनिदानं समाप्तम् ।

अथ स्मरोन्मादनिदानम् ।

तस्य निदानम्—

यश्चोन्मादः प्रायशः पूरुषस्या-प्राप्तेः प्रेयस्याश्च रेतोविकारात् ।
क्विवोपस्थस्येन्द्रियस्यापि दोषाद् वैगुण्याद्वा मारुतस्यात्र वै स्यात् ॥ १ ॥
अनेन प्रकारेण नार्या यदि स्या-द्वान्तेरभावात् प्रियस्यापि पुंसः ।
अथोन्माद एभिनिमित्तैः पुरोकृतैः स एवोदितोऽत्र स्मरोन्मादरोगः ॥ २ ॥

तस्य लक्षणम्—

स्मरोन्मादरोगे भवेत्स्तब्धताऽथ-प्रलापस्तथा कम्पनं श्वास एव ।
तनौ पाण्डुता रोदनं चाप्यधैर्यं-परं चिन्तनं प्रेयसो वा प्रियायाः ॥ ३ ॥

तस्य दश दशाः—

आदौ चक्षुःप्रीतिरुक्ता ततः स्या-च्चिन्ताऽऽसक्तिश्चाथ संकल्प एव ।
निद्राच्छेदः कार्यताऽथो निवृत्ति-भोगात्सर्वस्मात्सदैवेन्द्रियाणाम् ॥४॥
लज्जानाशोन्मादमूर्च्छाश्च मृत्यु-ह्यंताः संख्याता दशास्तु स्मरस्य ।
आक्रम्यन्ते चाभिरत्यल्पसत्त्वा लोका अस्मिन् दुर्गलात्मान एव ॥५॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे स्मरोन्मादनिदानं समाप्तम् ॥

अथ भ्रमोन्मादादिनिदानम् ।

भ्रमोन्माद एव जडोन्माद उग्र-स्तथा यौवनोन्माद आलोक्यते यः ।
नृलोके तु गर्भप्रसूत्यादिजाता इहोन्मादरोगा अनेके च ये स्युः ॥ १ ॥
समेषां भवन्त्येव चिह्नानि तेषा-मवस्थाऽनुसारेण भिन्नानि यानि ।
अतो बुद्धिमज्झिस्तु सज्जिभिषग्भिः स्वया प्रज्ञया वेदितव्यानि तानि ॥२॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे भ्रमोन्मादादिनिदानं समाप्तम् ।

अथ तत्त्वोन्मादनिदानम् ।

पूर्णं भाग्यं सवथाऽहो महीयं प्राप्ता पूर्णा ब्रह्मणो यत् कृपाऽथ ।
एवंरूपो यो भ्रमोत्थो हि मोहो वैद्यैस्तत्त्वोन्माद इत्युक्त एव ॥ १ ॥
तत्त्वोन्मादो हृषंमौढ्यं च तस्य सर्वत्रैव ब्रह्ममोहो नृलोके ।
नामान्युक्तान्येष सज्जिवृथाधी-जातो व्याधिर्भाषितो व्याधिविद्भिः ॥२॥
तद् ब्रह्मास्ते कुत्र वा किंस्वरूपं नो जानात्येतत्त्वहो कोऽपि किंचित् ।
नूनं सर्वेदंशैर्वा पुराणै-र्नासं यस्माद् ब्रह्मणो दर्शनं हि ॥ ३ ॥
एकेशकत्तृकमिदं निगदन्ति विश्वं के चिद्बुधा अथ निरीक्षरमेव चान्ये ।
ब्रह्माण्डमेतदखिलं बहुधा वृथैव ब्रह्मप्रतर्कवशतो वसुधातलेऽस्मिन् ॥४॥
मानंदुरुहमिह भाति(सदैव सत्ता-न्यां ब्रह्मणोऽथ च दयाऽऽद्यपि दूर आस्ताम्) ।
निर्णीतमत्र न कदा चन केन चित्तद् निण्यमप्यनिशमेव न चेत्यवेहि ॥५॥
ब्रह्मन् मदर्थमिदमद्य विधेहि नूनं किचाप्यरातिमधुना जहि मेऽरमेतम् ।
वित्तं प्रदेहि शुचिकीर्त्तिमपि प्रदेहि निष्कण्टकं विततराज्यमिह प्रदेहि ॥६॥
पीनोन्नतस्तनवर्तो सुदर्तो मृणाल-बाहुं विशालनयनां सुकुलां सुशीलाम् ।
रम्भोरुमप्यविरतं रसिकावतंसां नर्मप्रियां स्मरकलाकुशलां सु मध्याम् ॥७॥
तन्वीं तथा मदनुगां स्मितशोभितास्यां सर्वाङ्गसुन्दरतनुं तनुमध्यभागाम् ।
विम्बाधरां श्रुतिमनोहरवाग्विलासां देहि प्रियां सकलदेहिजनप्रियां मे ८

न ब्रह्म चेत्थमलमर्थनमात्रतोऽति-भीतं ससंभ्रममभीप्सितमप्यनूनम् ।
संपादयिष्यति सदेति विमूढबुद्धेः संसारमध्यपतितस्य च ते तु नूनम् ॥९॥
काचित्कदाचन च ते सफलाऽर्थनास्या-क्चेत्प्राथितेषु विषयेष्वखिलेषु तेषु ।
जानीहि तत्तु कलितं ननु काकताली-यं ब्रह्म नैव किल तत्र निमित्तमीषद् १०
न ब्रह्म हृष्यति तव स्तुतिभिः कदाचिन्न द्वेष्टि वाऽविरतनिन्दनतोऽपि जातु ।

अस्यास्तिवादिमनुजोऽतिप्रियोऽथ नास्ति-

वादी जनो नहि भवेत् क चनाप्रियोऽपि ॥ ११ ॥

जायेत वाऽऽदरमतिर्नहि पण्डितेऽस्य मूर्खं जने नहि कदाचिदनादरोऽपि ।
नास्योद्भवेदपि भयं धनिनः सकाशा-न्नोत्पीडनप्रकृतिरोषदतीव निःस्वे १२
म्लेच्छे श्वाककुलजे श्रुतिपारगे वा विप्रेऽपि मद्यपजने गणिकाप्रसक्ते ।

किंचाशुचावपि शुचौ पृथुकेऽथ बृद्धे

किंवाऽधिवेद्यमधिसाध्वि समस्तलोके ॥ १३ ॥

सर्वत्र संस्थितवदत्र हि विश्वरूपं ब्रह्मैव भाति बहुशस्तु सनातनं वै । ४
एवंविधस्य ननु तस्य जगत्समस्त-मेतद्विधानमिह मत्प्रमदाय बोध्यम् १
तत्त्वेन चोन्माद्यति यस्तु तत्त्वो-न्मादस्ततस्तस्य गदोऽयमुक्तः ।
प्रायः स दुर्बुद्धिमतां च नीचा-त्मनां कदाचिन्महतामपि स्यात् ॥१५॥

तत्त्वोन्मादनिदानम्—

अतिप्रगाढाच्च नु चेतसोऽसौ धर्मादिमध्येषु बृथाग्रहाच्च ।

मरुत्प्रकोपादनिर्वां तु तत्त्वो-न्मादः प्रजायेत गदो विचित्रः ॥ १६ ॥

तत्त्वोन्मादस्य लक्षणम्—

प्रमूढताऽतिस्थिरता तथाऽस्मि-न्नस्पन्दता स्याच्च कनीनिकायाम् ।

उन्मीलितं चक्षुरतो निरन्तरं क्षुब्धिताऽथो बहुवाग्मिताऽद्धा ॥ १७ ॥

दम्भोप्रभावा वपि चातिहासो विक्षेप उन्माद उदाररोदनम् ।

एवंविधानि स्युरिमानि तत्त्वो-न्मादे तु चिह्नान्यखिलानि नूनम् ॥१८॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे तत्त्वोन्मादनिदानं समाप्तम् ।

अथ तारुण्यरोगनिदानम् ।

तत्रादौ तस्योपोद्धातः—

सुगन्धिपुष्पै रसवत्फलैर्नगैः समन्विते सिद्धमहर्षिसेविते ।

निनादरम्यद्विजबुन्दनादिते हिमाचले द्वापदसंकुलेऽमले ॥ १ ॥

मनोहरे सच्छिखरे सनिर्झरे विराजमानं वटमूल आसने ।
 समस्तविज्ञाननिधि मुनीश्वरं नितान्तमायुर्विदुषामधीश्वरम् ॥ २ ॥
 तपःप्रभादीप्तकलेवरं गुरुं दयालुमात्रेयमुरभ्र आदरात् ।
 कृताञ्जलिश्चात्तनरानुकम्पया प्रशान्तचेता इति साधवभाषत ॥ ३ ॥
 अभूत्कथं चात्र जनिस्तु ताण्डवा-मयस्य चिह्नानि च कानि तस्य ।
 कथं प्रतीकारमिहाचरेज्जन-स्तदीयमेतत्कृपयाऽखिलं वद ॥ ४ ॥
 इमामभिश्च्युत्य तदर्थनां वरा-मृषीश्वरो धीरतरोऽत्युदारः ।
 तमात्मशिष्यं प्रति शिष्यवत्सलो-ऽब्रवीदिदं व्यक्तपदार्थवद्वचः ॥ ५ ॥

ताण्डवरोगस्य निदानम् ।

आत्रेय उवाच—

प्रीतोऽस्मि हे वत्स ! तवातिभक्त्या यच्छ्रोतुमिच्छस्यधुना श्रुवे तत् ।
 इदं तु दक्षाय पुराश्वदज्जगत् पितामहो लोकहिताय हर्षितः ॥ ६ ॥
 चिन्तनातङ्कपरानुबन्धतो बलक्षयात्क्रोधमुदोः प्रकर्षतः ।
 क्रिमेश्चयात् स्वप्ननिरोधहेतुतः प्रकर्षणादप्यतिविड्बिबन्धतः ॥ ७ ॥
 आशाऽतिघातादधिकाभिघातात् स्त्रीणां विशेषेण रजोविकारात् ।
 अत्युपभावाच्च नु पृष्ठवंशे कशेरुकाभजनमुद्गवेद् यत् ॥ ८ ॥
 स देहिनां दुःखकरः परः सदा गदोऽगदङ्कारवरैरुदीरितः ।
 अक्राण्डमेवाङ्गकदम्बताण्डवात्प्रचण्डरीत्या ननु ताण्डवाह्वयः ॥ ९ ॥
 कैशोरके वयसि प्रायश एष योषा-मध्ये विशेषत इहातिजराऽऽतुराणाम् ।
 कृणां बलापचयतो नितरां प्रजाये-तौवामयोऽतिभयदायितया प्रसिद्धः १०

ताण्डवस्य स्वरूपम्—

आरभ्य वामभुजतः प्रथमं तु प्रायः संजायते तदनु चापरबाहुमध्ये ।
 संचालय तौ तदनु पादयुगं ततोऽङ्गान्येवं प्रचालयति ताण्डवरोग एषः ११
 तेनामयी न किमपीह हि मुष्टिमध्ये द्रव्यं निधातुमपि पारयति प्रयत्नैः ।
 नो वा समर्पयितुमात्ममुखे कदाऽपि भक्ष्यान्नमीषदपि ताण्डवपीडिताङ्गः १२
 नृत्यन्नैव प्रचलति प्रसभं विशेषाद् बीभत्सनैकविधचेष्टितमास्यसंस्थम् ।
 संदर्शयन्नतिचलः सततं च तिष्ठे-न्निद्रादशामनुभवन्न भवेत् सकम्पः ।

इति माधवनिदानपरिशिष्टे ताण्डवरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ महागदनिदानम् ।

अस्य पर्यायाः—

महागदस्यैव हि यानि नामा न्युक्तानि लोके सकलानि तानि ।
आकर्णनीयानि भवद्भिरद्धा संकीर्त्यमानानि मयाऽधुनाऽत्र ॥ १ ॥

अतत्त्वाभिनिवेशोऽस्मि-न्नपदार्थगदस्तथा ।

विक्षिप्तता गदोद्वेगो महागद उदीरितः ॥ २ ॥

सदा गदोद्वेगत एव भिक्षो-महागदोऽयं बहुभिस्तु मन्यते ।
परन्तु भेदोऽत्र हि सूक्ष्मदृष्ट्या-ऽवलोकनात्कश्चन न प्रदृश्यते ॥ ३ ॥
यतो गदोद्वेगवदत्र बुद्धि-र्महागदे स्याद्विषमा विशेषतः ।
स्यादप्यभिव्यास इहामये महा-गदे गदोद्वेग इति प्रबोध्यम् ॥ ४ ॥
सुखावबोधाय तथाऽपि रोग-निदानलिप्साऽन्वितमानसानाम् ।
नृणां विशेषादिह वर्ण्यते मया-तयोः पृथग्लक्षणमप्यशेषतः ॥ ५ ॥

तत्रादौ महागदस्य वर्णनम्—

निरन्तरं नुर्मलिनान्नभोजिनो-निगृह्यतः प्राससमस्तवेगान् ।
स्निग्धैश्च रुक्षैरपि चोष्णशीता-दिकैर्निमित्तैरतिमात्रसेवितैः ॥ ६ ॥
दोषाः प्रदुष्टा हृदयं समाश्रिताः-शिरा मनोबुद्धिवद्वाः प्रदूष्य ।
तिष्ठन्ति पश्चाद्भ्रजसाऽथ मोहे-नैवावृते चात्मनि सत्यवश्यम् ॥ ७ ॥
तथा च बुद्धौ मनसि प्रवृद्ध-रजस्तमोभ्यामतिमात्रमावृते ।
दोषैरथ व्याकुलिते हृदि स्या-न्नरो विमूढो बहुशोऽल्पचेतनः ॥ ८ ॥
करोति बुद्धिं विषमां च नित्या-नित्ये पदार्थेऽपि हिताहिते तु ।
चिह्नैरमीभिर्नियतं महागदं-वैद्या अतत्त्वाभिनिवेशमाहुः ॥ ९ ॥

गदोद्वेगस्य वर्णनम्—

अन्यन्तदुबल्लतया मनसोऽथ मस्ति-ष्कस्यातिसंभ्रमवशान्ननु मानवानाम् ।
नूनं वृथा विविधकल्पनयैकजातः-ख्यातो स आमय इहाद्य शृणुष्व तं त्वम् १०
उपर्युक्तेषु प्रजातामयो नै-गदोद्वेगसंज्ञो भिषग्भिः प्रदिष्टः ।
तदीयं स्वरूपं च शास्त्रानुरूपं-यथावन्मया प्रोच्यते साधु सर्वम् ॥ ११ ॥
विना व्याधिना व्याधिशङ्का यदि स्यात्-तदा तं गदोद्वेगमेवात्र विद्यात्
पदार्थस्य राहित्यतः सर्वथा सोऽपदार्थो गदो भाषितः संज्ञयाऽद्धा ॥ १२ ॥

गदोद्वेगस्य निदानम्—

शारीरिकश्रमवशान्मनसः श्रमाद्वा नैराश्रयतोऽपि च शुचो बलहानितो वा ।
मानस्य हानित उदारमया च सत्त्व-हानेस्तथैव विधिबीजसमुत्थदोषात् १३

गदोद्वेगसंज्ञो गदो जायतेऽसौ-निदानं त्विति प्रोक्तमत्रार्थवैद्यैः ।
 अतीवाद्भुतस्यास्य रोगस्य-चिह्ना-न्यथाप्रेऽद्भुतानीह कृत्स्नं शृणुष्व १४
 गदेऽस्मिन् भवेत् यस्य रोगस्य चिन्ता-नरे लक्षणं तस्य जायेत नूनम् ।
 गदी कोऽपि मन्येत नैजोदरेऽत्र-प्रविष्टं कथं चिद् ध्रुवं गूढपादम् ॥१५॥
 भ्रमन्तं च तं खाद्यमानं हि तेन-स जानाति सर्वं प्रभुक्तं स्वमन्नम् ।
 निरिष्यत्ययं किं कथं वा पथाऽथो-विनष्ट्यत्युपायेन केनेह नूनम् ॥१६॥
 न जाने करिष्यत्ययं किं विधात-भवेयं न दष्टः कदाचिच्च तेन ।
 मदीयोदरस्थस्य चास्य प्रणाशः-प्रयत्नेन केन ध्रुवं संभवेद्वा ॥१७॥
 निमित्तेन चानेन मृत्युर्मदीयो-भविष्यत्यवश्यं च दुदवयोगात् ।
 सदा तर्कयन्नित्यमेवात्मनि स्वे गदासौऽद्भुते दुःखमत्यर्थमत्र ॥ १८ ॥
 प्रजानाति कश्चित्स्वमस्तिष्कमध्ये-प्रविष्टं च कं चित्किं चिद्धि भेकम् ।
 स भित्त्वा मदीयं च मस्तिष्कमाशु-हनिष्यत्यवश्यं नु मामित्यजस्रम् १९
 तनुं मन्यते काचरूपां च कश्चित्-स्वकीयामतस्तस्य रक्षाऽर्थमेव ।
 प्रकामं करोति प्रयत्नं स नूनं-मुधाऽनेकरूपाभिरेवंविधाभिः ॥२०॥
 सदैवाकुलः प्रायशो भूरिचिन्ता-भिरार्त्तो गदोद्वेगरोगेण भीतः ।
 सुखं चाप्नुवन्नेव किञ्चित् क्वचिद्-प्रशुष्येद्विद्वारात्रिमध्ये विशेषात् ॥२१॥
 नशक्नोति स प्रायशः सान्त्ववाक्यै-र्भृशं सान्त्वितोऽभीक्ष्णमप्यात्मचित्तात्
 निराकृष्टं भ्रमं पूर्वमुक्तं-सुयुक्त्याऽपि दूरीकृतं वा कदा चित् ॥२२॥
 तव भ्रान्तिरेषेति योऽस्मै गदेद्वा-स तस्मै सदा द्रुहति भ्रान्तचित्तः ।
 य एतद्विचारानुसारेण रोगा-नुमोदी स तस्मै ध्रुवं रोचतेऽपि ॥ २३ ॥
 रुजा चातिकष्टप्रदा तस्य पक्का-शये लक्ष्यते श्लेष्मणा संततं हि ।
 प्रलिप्ता रसज्ञा तथा श्वासमध्ये-भवेत् पूतिगन्धो गदेऽस्मिन् विशेषात् २४
 वमिः स्यादथोत्कलेश एतत्तु सर्वं-ध्रुवं लक्षणं जीर्णतायाश्च बोध्यम् ।
 अथ स्पर्शशक्तेश्च तीक्ष्णत्वमत्रा-नुभूयेत केनापि रोगादितेन ॥२५॥
 जलोदरादेरुदरामयस्य वा-विपाण्डुताया हृदये निरन्तरम् ।
 सांवातिकस्यापि गदस्य कश्चित्-करोत्यतीवानुभवं गदीह ॥ २६ ॥
 क्वचित्पुरुषताक्षयो भवति रोगिणि प्रायशः-
 क्वचिच्च सततज्वरो-दय उदारदुःखप्रदः ॥
 क्वचिच्च किल कम्पना-दिकमलं गदोद्वेगिनि-
 त्विति प्रकृतितोऽप्यने-कपरिकल्पनासम्भवाः ॥ २७ ॥

भवन्ति बहुशोऽनिशं-भ्रममयाश्च ये त्वामया-
निरस्ततमसत्त्व-तस्त्वपि विशिष्टमूर्खेष्विह ।
न केन चन भाषितुं निखिलरूपतस्तान् क्वचित्
क्षमेण ननु भूयते तत उदारगैर्धैः स्वयम् ॥ २८ ॥
तदीयपवनप्रभृत्यखिलदोषरूपानुसा-
रिलक्षणनिरीक्षणात्सततमेव बोधयाश्च ते ।

गदोऽयमुपजायते क्व चन नैव कैशोरके
न वा जरसि वै निमित्तमिह भाति चेतोगतिः ॥ २९ ॥
रजःप्रसेकात्प्रतिमासमद्धा स्त्रिया विशुद्धयत्यथ धातुबृन्दम् ।
अतो नहि प्रायश एव तस्यां मनोगदस्यास्य समुद्भवः स्यात् ॥ ३० ॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे महागदनिदानं समाप्तम् ।

अथागन्तुजपक्षवधनिदानम् ।

तत्रादौ संख्यासम्प्राप्तिमाह—

मिषग्भिर्गदितो दोषा-गन्तुकारणतो द्विधा ।
विशेषतः पक्षवध-स्तत्राद्यो दोषजः पुरा ॥ १ ॥
वातव्याधौ विनिर्दिष्टो-ऽधुनाऽऽगन्तुज उच्यते ।
सोऽपि कारणभेदेन-प्रोक्तो वैद्यैश्चतुर्विधः ॥ २ ॥
तत्राद्यो रससंजातो-द्वितीयो नागजः स्मृतः ।
हृन्निद्रयोत्थविकारोत्थ-स्त्वृतीयस्तु ततो मतः ॥
व्यापारिकविकारोत्थ-श्चतुर्थः परिकीर्तितः ॥ ३ ॥

रसहेतुजपक्षवधनिदानमाह—

अनारतं यत्र भवेद् रसस्य सं-स्पर्शोऽधिकस्तद्गतधूमसेवनम् ।
तन्नोद्गमः पक्षवधस्य चेत् स्यात् तदा स वैद्यै रसहेतुजः स्मृतः ॥ ४ ॥

रसहेतुजपक्षवधमाह—

बलप्रणाशो भुजयोस्तु पूर्व-ततः प्रकम्पोऽथ च सक्थिमध्ये ।
स्याद्वेपनं नूनमतः परं तु-प्रकम्पनं सर्वशरीरवर्त्ति ॥ ४ ॥
द्रव्यं ततो नैव दृढं ग्रहीतुं-किञ्चित् क्वचित्रोगिजनः क्षमेत ।
न व्यक्तरूपेण हि वक्तुमीष-न्न चर्वितुं च प्रभवेत् कदा चित् ॥ ५ ॥

नृत्यं प्रकुर्वन्निव च प्रगच्छे-न्निद्रालुता तस्य ततः प्रकम्पः ।
 बलप्रणाशोऽनलमन्दता चो-क्लेशोऽपि लालासरणं रदच्युतिः ॥ ६ ॥
 एतानि चिह्नानि भिषक्स्मृतानि-स्युः पक्षनाशे रसहेतुजाते ।
 संधारितेऽङ्गेऽत्र करादिभिः स्या-त्कम्पस्य शान्तिर्गदिनोऽपि नूनम् ॥

अथ नागहेतुजपक्षाघातनिदानमाह—

चित्रादिकर्माणि सदैव नागैः-कुर्वन्ति ये शिल्पिजना अगत्या ।
 किंवा भवेत्सीसकसंनिषद्धा-वृत्तिर्यदीया प्रतिवासरं हि ॥ ८ ॥
 ये चापि मोहादथवा कुण्ठै-रशुद्धनागोज्ज्वलभस्म दत्तम् ।
 अदन्ति देवादिह तेषु नूनं प्रजायते नागजपक्षाघातः ॥ ९ ॥

अथ तस्य लक्षणमाह—

आदौ समारभ्य नुरङ्गुलीभ्यो व्याप्नोति नूनं मणिबन्धमेषः ।
 उक्तो गदानामतिदारुणोऽपि-प्रायेण नागैकनिमित्तजातः ॥ १० ॥
 जायेत दौर्बल्यमतीव तत्र-प्राधान्यतो लक्ष्म तथाऽसदेशे ।
 प्रकोष्ठमध्येऽपि च तोद एव-स्यात्कृत्सनं बाहुयुगेऽप्यवश्यम् ।
 शूलञ्च नीलत्वमपीह दन्त-वेष्टे भवेन्नागजपक्षाघाते ॥ ११ ॥

अथेन्द्रियोत्थविकारोत्थपक्षाघातनिदानमाह—

मस्तिष्कस्य गतिक्षेत्रे-सुषुम्णाशीर्षकेऽथवा ॥ १२ ॥
 शोथोऽर्बुदं तथा रक्त-घ्नुतिः क्षीणत्वमेव च ।
 अथवा तत्समीपस्था-वयवस्य च शून्यता ॥ १३ ॥
 स्याच्चेत्तेन गतिक्षेत्र-तन्तुनां द्युटनं भवेत् ।
 किंवाऽवरोधस्तस्मात्तु-गत्यभावोऽभिजायते ॥ १४ ॥
 ततः पक्षवधो जाये-तेन्द्रियोत्थविकारजः ।
 पूर्वोक्तान्येव लिङ्गानि ज्ञातव्यानीह सूरिभिः ॥ १५ ॥

ध्यापारिकविकृतिजपक्षाघातमाह—

ध्यापारिकविकारोत्थ-पक्षाघाताभिधे गदे ।
 गतिक्षेत्रे न विकृतिः परिदृश्येत का चन ॥ १६ ॥
 किन्तु मानसिकक्षेत्रे-सौवालोक्येत केवला ।
 गत्यर्थं मनसाऽऽज्ञप्तं गतिक्षेत्रं क्षमं यतः ॥ १७ ॥
 ततो मानसिकक्षेत्रे विकृते तद्वदाति नो ।
 गतितन्तुम्य आशां नै यस्माद्भवति किं चन ॥ १८ ॥

काय नहि शरीरेऽस्मि-न्नत एव प्रजायते ।

दौथिल्यं मांसपेशीनां पक्षाघातामयप्रदम् । १९ ॥

एवं च पक्षाघातीय-लक्ष्मसंघातसंभवः ।

स्यादतोऽयं गदः कष्ट-प्रदः प्रोक्तो हि मानसः ॥ २० ॥

इति माधवनिदान परिशिष्टे आगन्तुजपक्षाघातनिदानं समाप्तम् ।

अथाचलवातनिदानम् ।

यथैव संस्थया जनो-विमोहमाप्नुयाद्धि चेत् ।

ततोऽप्यनन्तरं तथैव च स्थितिं लभेत वै ॥ १ ॥

सा क्लेशकारिण्यपि चेत्स्थितिः स्यात्-तदा स रोगोऽचलवातनामा ।

निदानविद्भिर्बहुशो भिषग्भिः संकीर्तितोऽथापरिवर्त्तकोऽपि । २ ॥

अपि चाचलसंस्थाना-ह्वयस्तथा तादवस्थयगदनामा ।

इत्यभिधानचतुष्टय-मुक्तं विज्ञौः क्रियावशतः ॥ ३ ॥

वातागतेश्चापरिवृत्तिहेतो-स्तथासमस्थानत एव नूनम् ।

चतुर्विधं नाम च पूर्वभाव-स्थितेः कृतं औद्यवरैः सहेतुकम् ॥ ४ ॥

अस्य निदानम्—

संचिन्तनाद्वाऽतिभयात्तथा च-संक्षीणधातुत्वंत एव लोके ।

क्षयाद्धि सत्त्वस्य च बीजदोषा-दुत्पद्यतेऽद्धाऽचलवातरोगः ॥ ५ ॥

अस्य लक्षणम्—

स्पर्शाश्रुत्वं दृढता-पेशीनां स्यादचेष्टितं नियतम् ।

आक्षेपेण विना वै-मूर्च्छाऽचलवातसंज्ञके रोगे ॥ ६ ॥

प्राक् संस्थया तु गदिनः-स्थितिरित्यस्य विशेषविह्वलमुक्तम् ।

आसाधिक्यं जातु-क्षुद्रत्वं स्याद्वमन्यां वै ॥ ७ ॥

प्राग्रूपेण विनैव-व्याधेः सहसोदयोऽप्यत्र ।

ग्रीवास्तम्भः शूल-शिरसि कदाचिच्च चेतसश्चलता ॥ ८ ॥

इति संक्षेपेणाचल-वातनिदानं निदानबुधसिद्धम् ।

माधवनिदानपरिशि-ष्टे सुस्पष्टं विनिदिष्टम् ॥ ९ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टेऽचलवातरोगनिदानम् ।

अथ स्नायुशूलनिदानम् ।

त्रादौ तस्य परिचयः—

स्नायुष्वथवा शश्वत्-तच्छाखासूपजायते घोरा ।

पीडा प्राणपीडनी-गदिता सा स्नायुशूलाह्वा ॥ १ ॥

व्याधेः स्थानम्—

सदा मस्तकस्याथ बाह्वोश्च सक्थनो-

स्तथाऽन्यस्य चाङ्गस्य नूनं जनानाम् ।

त्वचानिम्नभागस्थितस्नायुमध्ये

गदोऽयं भवेत् स्नायुशूलाह्वयोऽत्र ॥ २ ॥

प्रजायेत वै प्रायशोऽङ्गेषु सर्वे-ष्वयं तीव्रप्राणप्रपीडाप्रदायी ।

विशिष्टाङ्गजातस्य चास्याभिधेया-न्यपि स्युर्विशिष्टानि शिष्टोदितानि ३

क्रमादूर्ध्वभेदस्तथैवार्धभेदो-द्वयोर्ध्वभेद एवामयानां समेषाम् ।

नृणां मुण्डमुण्डार्धकस्फिरभवानां-भवेयुर्भवेऽमुनि नामानि नूनम् ॥ ४ ॥

ऊर्ध्वभेदस्य निदानम्—

बलक्षीणतातोऽथ रक्तक्षयाद्वा-नृणां वृक्कमस्तिष्कयोर्दोषतोऽपि ।

अजीर्णाच्च दन्तामयादूर्ध्वभेदा-भिधः स्नायुशूलो गदो जायतेऽत्र ॥ ५ ॥

तस्य लक्षणम्—

ललाटे पुटेऽक्ष्णोऽप्यधोभागमध्ये-तथैवाधिगण्डं च दन्तच्छदे वा ।

रदे वाऽधरे शूलवद्वाहवद् र-सनापाद्वर्षमध्ये भवेद् वेदना या ॥ ६ ॥

सुघोरा भविष्युर्भक्षं चौकपाद्वर्ष-क्रमेणैधिनी चास्यसंबन्धिभागे ।

सदैवोर्ध्वभेदाभिधोदीरिता सा-ऽगदङ्गाररत्नैरनूतनैर्विविच्य ॥ ७ ॥

अस्यानुपशयः—

भृशं स्पर्शनाच्चातिशीतस्य वायो-विवर्द्धेत देहप्रकम्पाच्च नूनम् ।

विकारात्तथा स्नायुभेदस्य रोगो-भवेदङ्गभेदे विशेषान्नुदेहे ॥ ८ ॥

अर्धभेदस्य निदानम्—

सदैवार्द्रभूमिस्थितेच्चातिशीता-भिसंबन्धतो वा बलक्षीणतातः ।

प्रजायेत दुष्टस्य वातस्य नीर-स्य वा सेवनादूर्ध्वभेदो गदोऽयम् ॥ ९ ॥

तस्य लक्षणम्—

भवेद् वेदना व्याप्य याऽर्द्धं मुखस्या-निर्वा मण्डले तीव्ररूपा जनानाम् ।

अपि प्रायशो वामपाद्वर्षे प्रजाता-ऽर्द्धभेदो गदः सा प्रकीर्त्येत वैद्यैः ॥ १० ॥

व्यथेताशुगेनेव विद्धं शिरोऽद्धा-नृणां दारुणं तीव्ररूपेण पूर्णम् ।
कदाचित् क्रमं चावलम्ब्य प्रशस्तं-विरामो महान् वा प्रजायेत चात्र ११
अपि प्रायशो योषितामेष रोगो-वपुष्येव जातः प्रहस्येत लोके ।
वयःस्थेऽथ वै यौवने वाऽस्य भूम्ना-भवेदुद्भवोऽप्यामयस्य स्वभावात् १२
अधोभेदस्य निदानम्--

सदा विद्विबन्धाच्छ्रमाच्छीतयोगा-तथा बाऽऽमवाताच्च दौर्बल्यतोऽद्धा ।
अथाद्र्गस्थलावस्थितेर्गर्भदोषा-दधोभेदनामोपजायेत रोगः ॥ १३ ॥

तस्य लक्षणम्--

अधिसिक् तथा चोरुजानुस्थसन्धयोः-पदे पश्चिमे वा क्वचिच्चाधिजङ्घम् ।
प्रजायेत यच्छूलमुच्येत वैद्यै-रधोभेदनामा गदो वै तदेव ॥ १४ ॥
भवेत्प्रायशः सन्धिष्वन सर्वत्र चौक-तरे रात्रिमध्ये बलो शूल एषः ।
अपि प्रौढ एव प्रजायेत भूम्ना-वयस्यामयः स्नायवधाभेदनामा ॥ १५ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे स्नायुशूलनिदानं समाप्तम् ।

अथ हृद्यन्त्ररोगनिदानम् ।

तत्रादावावरणिकलक्षणम्--

वृक्कस्य दोषादपि चामवातात्-तथाऽऽद्र्गशीतस्थलसन्निवासात् ।
हृत्कोष्ठसंबन्धिकलाविभागे-जायेत रोगो भृशदारुणोऽयम् ॥ १ ॥
रोगेण चानेन कला तु तत्र-प्रपीड्यते सत्वरमेव नूनम् ।
तेनोष्णता स्यादथ शोथदाहौ-तथोष्णता दुर्बलता च गौरवम् ॥ २ ॥
श्वासस्य कृच्छ्रत्वमतीव पीडा हृत्कोष्ठकम्पः कसनं विशेषाद् ।
नासापथेनास्त्रमपि स्त्रवेच्च-शाखासु शोथोऽनलमन्दताऽपि ॥ ३ ॥
भवेच्च विषमा गतिर्यदि हि नाडिकायाः क्वचिद्-
धृदावरणिकस्तदा निगदितो गदः कोविदैः ।
चिकित्स्यत इह द्रुतं स किल जातमात्रः सदा
ऽन्यथा मरणदो नृणां भणित एव चोपेक्षया ॥ ४ ॥

कोष्ठयकहृद्यन्त्ररोगलक्षणम्--

सदाऽभिघातादथवाऽऽमवाता-तथैव पूर्वोदितलक्षणाद्धि ।
प्रजायते हृद्गतकोष्ठमध्ये-यतस्ततः कोष्ठयक एष उच्यते ॥ ५ ॥
अस्मिन् गदे स्यादरुचिर्ज्वरोऽथो-गैवर्ण्यमङ्गेऽनलसंक्षयोऽपि ।

श्वासोऽथ कम्पः कसनं च दाहो-यक्ष्माऽधिकोष्ठं ननु पूयसंचयः ॥६॥
 आक्षेपमूर्च्छं अपि च प्रलापो-नूनं धमन्या विषमा गतिश्च ।
 अस्माद्गदाद् घोरतरात्कदाचिद्-विमुच्यते कोऽपि गदी तु दैवात् ॥७॥

पृथुकहृद्यन्त्ररोगलक्षणम्—

मिथ्यानिजाहारविहारहेतो-हृत्कोष्ठमध्येऽस्त्रगतिर्यदैव ।
 स्याद् व्याहता तर्हि समस्तपेशी-हृदः प्रयायात्पृथुतामवश्यम् ॥८॥
 ततश्च रुक्मपनदुर्बलत्वा-न्यपि स्युरद्धा हृदये तथैव ।
 आसस्य कृच्छ्रत्वमथो भ्रमश्चा-रतिः प्रमोहः प्रथुकामये हृदः ॥९॥

आयामिकहृद्यन्त्ररोगलक्षणम्—

स्याद् विस्तृतिर्हृदयकोष्ठगता तु यस्मि-
 न्नायामिकः स गदितो गद आमयज्ञैः ।
 प्रायेण दारुणतया परिवर्णितेऽस्मिन्
 मूर्च्छां भ्रमः श्वसनहृत्तवेपथू च ॥ १० ॥

शून्यत्वमप्यवयवेष्वनलस्य मान्द्यं हानिर्बलस्य पललस्य परिक्षयोऽपि ।
 उन्निद्रताऽथ सलिलोदररोगजन्मा-न्यानि स्युरत्र हृदयामयलक्षणानि ॥११॥

परिज्ञयहृद्यन्त्ररोगलक्षणम्—

क्षयाद् यतो जायत एष रोग-स्ततोऽतिघोरः कथितः परिक्षयः ।
 हृत्कोष्ठपेक्षया हृह संक्षयः स्याद् भ्रमोऽवसादोऽपि च दुर्बलत्वम् ॥१२॥
 आसोऽग्निमान्द्यं हृदयप्रकम्पः-शोथस्य नूनं क्रमिकाभिवृद्धिः ।
 जायन्त एतानि परिक्षयेऽस्मिन्-स्तथाऽपरेऽपि स्युरुपपन्नवाश्च ॥ १३ ॥

मेदःसूत्रहृद्यन्त्ररोगलक्षणम्—

यदा तु हृत्कोष्ठगतेषु मांस-सूत्रेषु मेदःकणसञ्चयः स्यात् ।
 तदा गदज्ञानविदा स मेदः-सूत्राभिधेयो गदितो गदोऽत्र ॥ १४ ॥
 अस्मिन् गदे स्याद्बृहदयप्रकम्पो-मन्दाऽवलोक्येत गतिश्च नाड्याः ।
 मूर्च्छांऽवसादो नियतं भ्रमश्च-वलक्षयोऽलं किल नाडिकानाम् ॥ १५ ॥
 अन्ते हृदोऽप्यावरणस्य नूनं-संभेदतः स्यात् सहस्रैव मृत्युः ।
 सद्यश्चिकित्स्योऽयमतश्चिकित्सा-विधानदक्षैरतिदारुणो गदः ॥ १६ ॥

विक्षेपिकाहृद्यन्त्ररोगलक्षणम्—

हृदाक्षेपिका यत्र पीडा भवेद्भ्र-स विक्षेपिकाख्यो गदः संप्रदिष्टः ।
 प्रजातेऽत्र रोगोऽतिघोरं नृदेहे-त्वधोभागमध्ये क्षुरोऽस्त्रोऽधिकोष्ठम् ॥१७॥

अथो वामबाहौ तथा वामभाग-स्थितांसास्थिमध्येऽपि पृष्ठप्रदेशे ।
अधिग्रीवमुप्रा भृशं प्राणममं-प्रपीडिन्यवश्यं प्रजायेत पीडा ॥ १८ ॥
समाकर्षतोदौ तथा भेददाहा-वभीक्ष्णं च निःश्वासरोधोऽथ मोहः ।
भृशं निर्गमः स्वेदराशेरथाध्मा-नमानाहवैवर्ण्यकाश्यान्यवश्यम् ॥ १९ ॥
स्युरन्नारुचिश्चेन्द्रियाणां क्रमेण-प्रणाशोऽपि मृत्युं लभेताजिताक्षः ।
मयेत्थं तु हृद्यन्त्ररोगोत्थितानि स्मृतानीह विह्वानि चोक्तानि कृत्स्नम् २०

उपसंहारः—

स्युरेवं भृशं हृद्रदा दारुणा वौ-सुसाध्यास्त एवात्र वौद्यैर्नवा ये ।
तथा बजिताः सर्वदोषद्रवैर्वा-चिकित्साचतुष्पादवाप्तिप्रसङ्गात् ॥ २१ ॥
अतोऽन्ये चिरोत्था निजोपद्रवैर्वा-युताः सर्वं हेतुप्रजाताश्च ये स्युः ।
क्रमेणैव कृच्छ्रास्तथा ते तु याप्या-असाध्या बुद्धौर्बोधिता नूनमेव ॥ २२ ॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे हृद्यन्त्ररोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ यकृद्रोगनिदानम् ।

यकृतः परिचयः—

यकृतोऽवस्थितिरनिशं-दक्षिणतः स्यादधो हृदयात् ।
तत्र तु विविधा रोगा-जायेरन् भूरिदुःखदा नियतम् ॥ १ ॥

यकृद्रोगनिदानम्—

मष्ठातिपातादथ वेगरोधा-दत्युष्णगुर्वन्ननिषेवणाच्च ।
स्वापाहिवा जागरतोऽथ रात्रा-वतिव्यवायादभिघाततो वा ॥ २ ॥
गुरून् पदार्थान् वहतां नराणां-सदैव मार्गक्रमणे रतानाम् ।
तथाऽपरैर्घोरतरैश्च कर्मभि-र्भवन्ति नूनं यकृदुत्थिता गदाः ॥ ३ ॥

म्लानावस्थायां यकृतो लक्षणम्—

म्लाने यकृत्यथ भवेत् शकृदप्रवृत्तिः—
पित्ताल्पताऽप्यतितृषाऽऽचिलमूत्रता च ।
देहस्य कर्दमसमप्रभताऽथ पाण्डु-
त्वाध्मानसादवमनान्यनलस्य मान्द्यम् ॥ ४ ॥
प्रातश्च तिक्तमुखता रसना मलाढ्यो-
द्गारो भृशं कठिन्ता धमनीगता स्यात् ।
आकृष्टिबहुदुःखाऽपि वमेष्मिकीर्षा-

लिङ्गान्यमूनि नितरां ननु संभवेयुः ॥ १ ॥

बुद्धिदशयां यकृतो लक्षणम्—

बुद्धिं गते यकृति चोर रुजाऽप्युरोऽस्थि
स्कन्धेऽधिदक्षिणमथापि च दक्षसक्थि ।

जायेत जाड्यमपि दक्षिणबाहुमध्ये
वैवर्ण्यमप्यधिककृत् कसनं ज्वरश्च ॥ ६ ॥

तिक्तास्यताऽप्यरतिलोहितमूत्रते वा
हानिर्बलस्य तनुबद्धपुरीषताऽपि ।

पीताक्षताऽथ सततं शयनं तु सव्य-

पाश्वेन चात्र गदिनः सुखलिप्सया स्यात् ॥ ७ ॥

निद्रानाशः कामला तोदभेदौ-दाहः शोथो जायते चात्र तृष्णा ।

प्राणघ्नी स्याद्विद्रधिर्नै यकृत्स्था-प्राणो मुच्येतात्र कश्चित् सुभाग्यात् ॥ ८ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे यकृद्गोनिदानं समाप्तम् ।

अथ वृक्करोगनिदानम्—

वृक्कस्य पूर्वरूपं—

निद्रानाशो वह्निमान्धं च शोथो नेत्रे चास्ये पादयोर्वृक्करोगे ।

नाडी स्तब्धा वेगयुक्ताऽथ चोष्णा-त्त्राचं रौक्ष्यं पूर्वरूपं प्रदिष्टम् १

वृक्करोगस्य लक्षणम्—

रक्तहासात्पाण्डुवर्णत्वमास्ये स्वेदाभावस्त्वाचरौक्ष्याग्निमान्धे ।

पीडा कठ्यां चोदरे वृक्कदेशे-नाडी नूनं वेगयुक्ता भवेच्च ॥ २ ॥

मूत्रं शब्दद्विन्दुरूपेण चोष्णं-पीडायुक्तं वृक्करोगे स्रवेद्द्वै ।

एवं तीव्रं लक्षणं वृक्कयुग्मे-जातु स्यादेवाकमरीयोगतोऽपि ॥ ३ ॥

शिश्नस्याग्रे जायते चाति पीडा-मूत्रं रक्तेनान्वितं स्यात् कदाचित् ।

क्षौत्योपेतं पाणिपादं भवेद्द्वै-दाहश्चाल्पो मूत्रकाले ध्वजाग्रे ॥ ४ ॥

वृक्कद्वन्द्वे कार्यक्षौधिस्यहेतो-र्वोरः स्नैः स्नैर्लक्षणैर्लक्ष्यमाणः ।

रोगः प्लीहो हृद्यकृत्सम्भवो नु-वृक्कप्रस्तस्येति चिह्नं प्रदिष्टम् ॥ ५ ॥

नादः कणं नेत्ररोगो ध्वजोत्थो-भङ्गः शाखागौरवं चापि मूर्च्छा ।

ग्रीवामूर्ध्नश्चांसदेशेऽपि पीडा मोहो लिङ्गान्येवमेतानि च स्युः ॥ ६ ॥

विशेषतो वृक्करोगो रक्तस्य परिवर्त्तनात् ।

नराणां जायते देहे भिषजामिति निर्णयः ॥ ७ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे वृक्करोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ शुक्रमेहनिदानम् ।

तत्र शुक्रमेहे हेतुः—

ये हस्तमैथुनमुत्तातिविगीतरीत्या-रेतःक्षयं विदधतीह जना विमूढाः ।
तेषामवश्यमतिक्रामवर्षां गतानां- जायेत दारुणगदः खलु शुक्रमेहः ॥१॥

तस्य लक्षणम्—

मलमूत्रमनोजज्जवाधिका-युवतिस्थविलासदृढस्मृतितः ।
पतनं यतनेन विनैवं मुहु-र्ननु रेतस आशु भवेदनिशम् ॥ २ ॥
अथवा प्रमदाऽङ्गमपि स्पृशतः-सहसा तरुणीजनदर्शनतः ।
स्वपने रमणीरमणेक्षणतः-स्खलनं पुरुषस्य भवेत् क्षणतः ॥ ३ ॥
अधितन्द्रमथाप्यधिवर्त्मं यतः-शयनं च जनस्य मनोजवतः ।
स्मरणादवलोकनतोऽप्यचिरा-च्छयवर्नं प्रमदात् प्रमदाविषयात् ॥ ४ ॥
अहोरात्रमध्ये प्ररुद्धे गदेऽस्मिन्-नरस्य त्रिवारं चतुर्वारमद्धा ।
उपयुक्तहेतोश्च्युती रेतसः स्यात्-कबिलिङ्गशैथिल्यमन्ते नितान्तम् ॥५॥
ततोऽनेन रोगेण संव्यूढेहो-जनो भामिनीमानभेदेऽत्यशक्तः ।
भवन्नङ्गनाऽङ्गस्य संस्पर्शमात्रा-ञ्च्युति रेतसो नूनमत्राभ्युपैति ॥ ६ ॥
ततोऽतीव लज्जविषादाभिभूतः-पराभूतचेता भृशं कामिनीतः ।
विरक्तो भवाज्जातु विक्षिप्तगत्या-स्वयं यानथो मृत्युमीप्सेदगत्या ॥७॥

शुक्रमेहस्योपद्रवाः—

वह्नेर्मान्धं मूत्रवर्चोऽवरोधो-दृष्टेर्हासो नीलिमाऽल्पोऽप्यजीर्णम् ।
चातीसारो घूर्णनं मस्तकस्थं-मेहे शुक्रस्योपसर्गा इमे स्युः ॥ ८ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे शुक्रमेहनिदानं समाप्तम् ।

अथौपसर्गिकमेहनिदानम् ।

तस्य परिचयः—

औपसर्गिकमेहाक्यो-गदो यः स भिषवरैः ।

पूषमेहो व्रणमेह-श्चागन्तुमेह उच्यते ॥ १ ॥

संप्राप्तिः—रजस्वलायां बहुशुक्तवर्त्या-तथाऽऽर्द्रवोर्नौ मद्गतातुरो यः ।

प्रयातु मोहाद् यदि कोऽपि तर्हि—धुबं गदं दारुणमेतमेतु ॥२॥
 या मूत्रनाड्यन्तरसंस्थिता त्वक्-इलेष्मावद्धा सा व्रणिता सती तु ।
 क्लेदं गदेऽत्राहरति प्रकामं—ततो भिषग्भिर्ब्रणमेह उक्तः ॥ ३ ॥
 लक्षणं—प्रायः स्त्रीसङ्गदिष्टं मुनिमितरजनीकाल आरभ्य रोगो-
 जायेतायं कदाचिद् विपुलतरुजाव्यञ्जकः पूरुषेषु ।
 वारं वारं ध्वजस्योत्थितिरपि महती शिश्नमुण्डे च कण्डूः—
 किञ्चासद्या भृशासिर्भवति हि सततं मूत्रकोले गदेऽस्मिन् ४
 स्फीतो मेढ्रो लोहितश्चाग्रभागे—पीडायुक्तावण्डकोशौ सदैव ।
 पूयस्योपस्थात् प्रवृत्तिविशेषात्—संजायेतान्नापि तुल्यं व्रणेन ॥ ५ ॥
 सदा रक्तपिप्पलयतीवानुलिप्तं—मुखं शिश्नसंबन्धि संदृश्यतेऽत्र ।
 गदी चापि रात्रिर्निद्रं दाहयुक्तः—कदाचिन्न शान्तिं क्वचित्प्राप्नुयाद् ॥६॥
 यदा पूयसंशोषजो मूत्रमार्गा—वरोधो भवेद् घोरदाहेन मूत्रम् ।
 तदा युग्मधारं प्रवर्त्तत नूनं—युतानां व्रणाख्येन मेहेन यूनाम् ॥ ७ ॥
 आर्द्रं तथा चिमचिमान्वितमामयेऽत्र—प्रस्त्राववत्सं सततं नियतं भवेद्वा ।
 स्त्रावस्ततस्तनुरपि क्रमतः प्रवृद्धि—लक्षयेत तस्य गदितं किल लक्षमचेति ८
 रोगश्चायं दारुणः पूरुषाणां—प्रायेणोत्पद्येत संसर्गतोऽपि ।
 पीडाऽलपत्वं कालवृद्धिक्रमेण—स्यादस्यालं दुश्चिकित्स्यत्वमेव ॥ ९ ॥
 व्रणमेहे विनिदिष्टा—आमनेत्रामयादिकाः ।
 उपद्रवा विशेषेण नाशनीया भिषगवरैः ॥ १० ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्ट औपसर्गिकमेहनिदानं समाप्तम् ।

अथ भृशोष्णवातनिदानम् ।

अस्य परिचयः—

मूत्राध्वना यत्र विनिर्गमः स्यात्—पूयस्य पुंसु प्रमदाजनेषु ।
 वोन्यध्वना चापि भृशोष्णवातः—संसर्गजस्तीव्रगदः स उक्तः ॥१॥

भृशोष्णवातस्य कारणम्—

कीटाणवो युगलबिन्दुनिभा निदानं—त्वस्यामयस्य गदितं गदलक्षमविद्भिः ।
 स्यान्नौधुनेन खलु संक्रमणं सदैव—द्रोगादितप्रमदया सह पूरुषेषु ॥ २ ॥
 तथा जनन्या गदियोनिमार्गा—दुत्पत्तमानेषु शिशुष्वप्यवश्यम् ।

विलोक्यते संक्रमतोऽक्षिपाको भृशोष्णवातस्य च लोकमध्ये ॥३॥

संप्राप्तिमाह—

रोगाक्रान्तवराङ्गमैथुनवशात् कीटाणवोऽस्यामय-
स्यासास्ते जननेन्द्रियेऽपि च तदन्तःस्था कलां श्लैष्मिकीम् ।
निर्दग्धां विदधत्यथास्पदमरं दग्धं भवेत्पूययुक्
तत्पश्चाच्च शनैः शनैरविरतं संबद्धमानो गदः ॥ ४ ॥
मूत्रस्थानमनुप्रयाति च तदा मूत्रस्य मार्गं क्रमा-
न्तर्ग्रन्थि च तथाऽण्डकोशयुगमाक्राम्यन् भृशं दारुणः ।
एवं तत्र भवेत् कदाचिदपि नै श्नाथोऽथ पूयादिक-
किं चाप्यस्य गदस्य शोणितमिताः कीटाणवो जातु चित् ॥ ५ ॥
कुर्वन्तीह हि सन्धिशोथमपि-सैप् टीसीमियां कुत्रचित्
कृत्वा रोगिजनस्य मारणकृतो नूनं भवन्ति द्रुतम् ।
किं चाप्यस्य गदस्य पाकसमयो वैद्योत्तमैर्भाषितो-
ज्ञातव्यो वसुवासरावधिरह्योयुग्मादपि प्रायशः ॥ ६ ॥

भृशोष्णवातस्य लक्षणम्—

प्रदाहो रुजा मूत्रमार्गेऽपि पूया-गमः क्षिप्तमुण्डे च शोथः क्लिप्तस्यात् ।
कटिश्रोणिदेशोत्थिता चापि पीडाज्वरस्यागमो मूत्रमार्गस्थितायाम् ॥
कलायां च शोथो ध्रुवं श्लेष्मलाया-मथो मूत्रकृच्छ्रश्च रक्तस्य मेहः
तथा मूत्ररोधो गदस्याग्रगत्वं-ततः पौरुषग्रन्थिमध्येऽपि शोथः ॥ ८ ॥
तथैवाशये रेतसो ग्रन्थिभागे-यदोपद्रवैरेभिरासेवितः स्यात् ।
जनः कोऽप्यवस्था तदा तस्य दुःख-प्रदाऽऽविर्भवेन्नो भवेद्भोगशान्तिः ॥९॥
अथो सा कदाचित्कथं चिद् यदि स्यात् तदा सौत्रिकैस्तन्तुभिर्मूत्रमार्गः ।
प्रजायेत संकीर्ण आश्वेव तस्मात् प्रदाहादिभिर्दुःखितश्चापि रोगी ॥१०॥
ततो जीवनं नारकौपम्यमेव स्वकीयं स जानाति तद्दुःखतप्तः ।
अतः सद्य एवामयस्यास्य वैद्यैः सदाऽऽरम्भकाले चिकित्सा विधेया ॥
द्विम्बप्रणाल्यां परिविस्तृतासु कलासु योषित्सु हि योनिमार्गं ।
गर्भाशये जायत एष रोगो भिषग्धराणामिह निर्णयोऽयम् ॥ १२ ॥

उपद्रवाः—

शुक्रग्रन्थिष्वाशये रेतसोऽथो-न्नोथोऽवश्यं पौरुषग्रन्थिमध्ये ।

मूत्रस्यालं पूर्णता मूत्रधात्रि-प्रादुर्भावो विद्वधीनां विशेषात् ॥१३॥
 मूत्राध्वानं सर्वतोऽथ प्रभिन्नै-स्तौक्ष्ण्यतिशयोक्त्यस्य तत्र ।
 किंवा नाडीसंज्ञकस्य व्रणस्यो-द्धूतिभूयो दुःखदस्यापि नूनम् ॥१४॥
 भृशोष्णवाते भृशदुःसहे सदा-गदेऽगदङ्कार-वरेरुपव्रवाः ।
 उदीरिता एत उदारबुद्धिभि-र्द्रुतं चिकित्स्या अपि यत्नपूर्वकम् ॥१५॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्टे भृशोष्णवातनिदानं समाप्तम् ।

अथौजोमेहनिदानम् ।

अथामवातादभिघाततो वा-ऽजीर्णादिकाजाठरवह्निमान्धात् ।
 शोथान्तथा वा विषमज्वराच्च-क्षयाच्च कासप्रभृतेर्नराणाम् ॥ १ ॥
 रक्तस्रोतोविक्रियातोऽस्त्रदोषात्-किंवा वृक्कद्वन्द्वदुष्ट्या विशेषात् ।
 पूयेनास्त्रेणाथवा वै लसीका-द्वारा दुष्टे रेतसा वाऽपि मूत्रे ॥ २ ॥
 क्षारेण किंवा कटुना कषाये-णवजितौर्गर्भवतीजनस्य ।
 ओजस्करैर्वा मधुरैः सदैवा-न्नपानजातौ रतिमात्रमक्षितौः ॥ ३ ॥
 गुरोस्तथा पर्युषितस्य चान्न-स्य सेवनादप्यतिभोजनाद्वा ।
 शिशोश्च हंसस्य विशिष्य गोधू-मनव्यधान्यप्रभृतेश्च सेवनात् ॥ ४ ॥
 अतीवशीते सलिलेऽपि दुष्टे-स्नानेन पानेन च वाऽवगाहनात् ।
 एभिनिंसिरौरपरैस्तथौजो-मेहो भवेद्वै विकृतादिहौजसः ॥ ५ ॥
 आयुर्बलयोर्नितरां-कृन्तननिपुणो विशेषतो नृणाम् ।
 आमय एष उदारै-रायुर्वेदस्य कोविदैरुदितः ॥ ६ ॥

पुनश्च तस्य हेतुपूर्वकरूपवर्णनम्—

शारीरिकश्रमवशादथवाऽपरस्मा-द्धेतोर्द्रुतं रुधिरसंचरणाञ्जनानाम् ।
 किंवा विपर्ययवशात्प्रकृतेः किलौजो-मूत्रेण साद्धंमतिदुष्टिमितः स्रवेद्वै ॥
 हंसाण्डसंस्थितसमुज्ज्वलमागतुल्यं-
 किंवाऽपि तण्डुलजलप्रतिमं च शुक्लम् ।
 ओजःस्थितं भवति रूपमिदं तदानी-
 म्स्थिं गदन्ति गदतस्त्वविदां कुलानि ॥ ८ ॥

अस्य साध्यादिकम्—

मेदःक्षयो यदि भवेद्रुचिर्ज्वरो वा-
 शोथोऽग्निमान्धमपि तर्हि च साध्य एषः ।

दुःसाध्य एव कथितोऽत इहान्यथौजो-

मेहो भिषग्भिरथ न कंचिदाशु साध्यः ॥ ९ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्ट ओजोमेहनिदानं समाप्तम् ।

अथ लसीकामेहनिदानम् ।

अनूपदेशोद्भवमीनमांसा-दिकादनाद्वाऽमितभोजनाद्वा ।

विलन्नं सदा पथुषितं मृशाभि-ष्यन्दि प्रकामं मधुरं गरीयः ॥ १ ॥

अन्नं विशेषाद्रसनाऽतिलौल्यात् समन्ततामन्ननृणामवश्यम् ।

तथा च शारीरपरिश्रमं वा-द्यकुर्वतां वा मनसोऽधिकश्रमात् ॥ २ ॥

प्रदूषितो हेतुभिरेभिरन्यैः पाकाशयश्चापि यकृच्चित्तान्तम् ।

वृक्कद्वयेऽथापि च मूत्रकोषे क्षतं समुत्पादयतो विशेषतः ॥ ३ ॥

ततश्च मूत्रं तरलं सरकं-लसीकया वा सहितं च मेदसा ।

क चिद्धनं स्थूलमथापि सूत्रव-ञ्जतूकवारिप्रतिमं प्रवर्त्तते ॥

गैशिष्ट्यतोऽस्मिन्नपि दोषदूष्ययोः-र्हासं प्रवृद्धिं च सदैव लक्षयेत् ।

कुर्याच्चिकित्सामवगत्य गौघो मूत्रस्थितं वर्णविशेषमेव ॥ ५ ॥

वातजस्य तस्य लक्षणम्—

वातोपसृष्टेऽत्र भवेद्धि मूत्र-सञ्शोणितं पूर्णतयाऽम्लगन्धकम् ।

मलावरोधोऽपि च संधिवृन्द-विद्वलेषणं चाप्युपजायतेऽद्धा ॥

मुहुर्मुहुर्मूत्रमतिप्रवर्त्तते-गदे त्वमिक्षाजलसंनिभं सदा ।

इदं लसीकाऽभिधमेहरोग-स्य वातिकस्योक्तमशेषलक्षम् ॥ ८ ॥

पित्तजस्य लक्षणम्—

घनं पूतियुक्तं च दुर्गन्धपूर्णं-भवेत्पैत्तिके रोगिमूत्रं च पूर्णम् ।

तथाऽऽस्यस्य गौरस्यमत्यर्थमेव-प्रदाहश्च हस्ताङ्घ्रिमध्ये सदैव ॥ ८ ॥

श्लैष्मिकस्य लक्षणम्—

कफेनोपसृष्टेऽत्र शुक्लं तु मूत्रं-भवेत्स्वच्छमत्यर्थमद्धाऽधिपात्रम् ।

निशि स्थापितं प्रातरेवोपरिस्थं-तद्वृत्तं घनं सर्वथा चाप्यधःस्थम् ॥ ९ ॥

कटौ वङ्गणेऽनुक्षणं चापि पीडा-प्रजायेत तीव्रोऽन्नविद्वेष एव ।

इदं लक्षम् सर्वं कफेनोपसृष्टस्य मेहस्य चोक्तं लसीकाऽभिधस्य ॥ १० ॥

द्वित्रिदोषजयोर्लक्षणम्—

द्विदोषोत्थितेऽथ त्रिदोषोत्थितेऽद्धा-यथादोषमद्यं तयोर्लक्षणं वै ।

पुरा वर्णितं यत् पृथग्दोषरूपं-तदेवात्र बोध्यं यथावद्विमिश्रम् ॥११॥

साध्यासाध्यलक्षणम्—

लसीकाऽभिधोऽयं तु मेहो हि यूनां-बलेनान्वितानां विशेषान्नबोत्थः ।
अपि प्रायशः साध्य एवामयज्ञे-भिषग्भिर्जनैर्बोधितो बुद्धिमद्भिः ॥१२॥
स एवाथवा दुर्बलानां तु बृद्धा-त्मनां नैव साध्यः कदाचित्प्रदिष्टः ।
क्वचिच्चाभयोऽयं गतः प्रौढभावं-प्रशान्तिं प्रयायात् सुस्थस्य योगात् ॥
पुनर्देवदुर्दृष्टितो रोगयुक्तं स एवाधिगत्योत्थिति स्वामवश्यम् ।
नयत्येव कालान्नरं चान्तकस्या-न्तिके सच्चिक्त्सामतिक्रम्य सर्वाम् ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे लसीकामेहनिदानं समाप्तम् ।

अथ मूत्रातिसारनिदानम्

तस्य निदानम्—

अभिष्यन्दिगुर्वन्नसंभोजनाद्वा श्रमाभावतोऽथो विलासाद्विशेषात् ।
विचाराद्वयवायात्तथा मद्यपाना-ञ्जलस्यातिदुष्टस्य संसेवनाद्वा ॥१॥
गुडोत्थस्य नै वस्तुनो भोजनाद्वा यकृद्दुष्टिहेतोश्च मर्माभिघातात् ।
विकारादथो नाडिकामण्डलस्या-भिचारप्रयोगाद्भयाच्छोको वा ॥२॥
सदा मानसस्य प्रवृत्तेर्भृशं विषयेषु स्वकीयेषु वेगावरोधात् ।
गराह्यस्य नूनं विषस्यापि योगाद् दिवात्स्वापतश्चातिनिद्राप्रसङ्गात् ॥३॥
चिरं रोगिलोकस्य सेवाविधानात् तथापत्ने सर्वदा संनिवासात् ।
अतीवोष्मसंतप्तदेहस्य द्यौघयात् सदा शीतसंसेवनादेव नूनम् ॥ ४ ॥
तथा चेद्वैः सेवितैश्चातिमात्रं निमित्तैरिहान्यैर्गदः प्रायशाऽयम् ।
प्रजायेत नृणां तनावेव मूत्रा-तिसाराभिघस्तस्य संप्राप्तिरग्रे ॥ ५ ॥

तस्य संप्राप्तिः—

उपर्युक्तेतोरतीव प्रसङ्गाद् नृणां सर्वदेहस्थितोऽन्धातुरेव ।
गतः क्षोभभावं द्रुतं सोऽतिमात्रं समस्ताङ्गतः प्रज्वत्याहवश्यम् ॥६॥
ततः प्रच्युतः स्थानतः स्वात्स मूत्र-पर्यं याति तेनातिमात्रं प्रसन्नम् ।
सितं शीतलं गन्धशून्यं च पीडा-विहीनं क्वचिन्मन्ददाहं कुगन्धम् ।
गदेनार्दितानां स्रवत्येव मूत्रं सदैवेदृशं पूरुषाणां विशेषात् ।
मयेत्यं च सङ्गिर्भिषग्भिस्तु मूत्रा-तिसारस्य संप्राप्तिरुक्ता प्रदिष्टा ॥८॥

मूत्रप्रसवणमानम्—

अहोरात्रमध्ये चतुःप्रस्थतुल्यो-न्मितं मूत्रमस्मिन्ननानां स्रवेद् नै ।
निशि स्थापितं प्रातरालोक्तिं तद् घनं निम्नभागे द्रुपयं कठमस्तु ॥९॥

मूत्रातिसारलक्षणम्—

भवेन्मूत्रमार्गोऽति कण्डूस्तथा पि-डिकोत्पत्तिरद्धाऽथवा दुःश्रुतं च
तथा तत्र चर्मक्षयो येन रोगी भृशं चावसीदेद्भुजा तज्जया तु ॥ १० ॥
अथाङ्गेषु दाहस्तृषा चाधिकाऽपि रसज्ञाऽपि शुष्का चित्ता कण्टकैश्च ।
क्वचित्तीव्रताग्नेः क्वचिद्धाऽग्निमान्द्यं प्रजायेत काश्यं तथा विह्विबन्धः ॥
दृशोर्म्हानता रुक्षताऽधित्वचं पे-शिकाः कोमलाश्चातिशोथित्यभाजः ।
शिरोघूर्णनं चालसत्वं च संको-चभावो हृदो मधुनाशक्तता च ॥१२॥
बलक्षीणतोद्वेग आस्यस्य मालि-न्यमेवारतिः स्वीयकर्तव्यकृतये ।
परिक्षीणता मेदसश्चाधिकाऽऽस्ये प्रशोषस्तथा तालुनि स्याद्वक्ष्यम् ॥१३॥
हृतीमानिचिह्नानि मूत्रातिसारो-दितानीह बोध्यानि चाद्धाऽखिलानि ।
तनौ चाबलानां गदोऽयं तु सोम-क्षयात् सोमनामाऽपि वैद्यैः प्रदिष्टः ॥
अतीव प्रवृद्धे क्रमेणामयेऽस्मिन् स्रवेन्मूत्रमत्यर्थमेवाप्यभीक्ष्णम् ।
अतो रोगमेनं तु नैषा हि मूत्रा-तिसारं च रोगानुसारेण प्राहुः ॥१५॥

मूत्रातिसारस्योपद्रवाः—

बलस्यातिनाशस्तृषा चातिबोरा प्रलापोऽपि मूर्च्छाऽथ वीसर्प एव ।
क्षतं वा क्षयो दुर्गणश्चापि नून-मभिन्यासरोगादयोऽस्मिन् गरे तु ॥१६॥
मिषग्भिः प्रदिष्टा विशेषास्तु चोप-द्रवा एत एभिस्तु मूत्रातिसारी ।
उपेतोऽभ्युपैतीह शीघ्रं विहाय स्वलोकं तु कीनाशलोकं मनुष्यः ॥१७॥

अत्रर्तुप्रभावः—

निदाघे प्रजायेत रोगो विशेषा-दयं चापि तत्रैव कुप्येद्वक्ष्यम् ।
कदाचिच्च कालेऽतिशीते प्रवृत्तिः प्रहृष्येत लोके क्वचिच्चात्यवैद्यैः ॥१८॥
पुरोक्तैरिहैभिर्निमित्त रथोम-धुमेहोऽपि जायेत रोगोऽतिकृच्छ्रः ।
समासेन चेत्थं तु मूत्रातिसारो-दितं हेतुरूपादिकं सर्वमुक्तम् ॥ १९ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे मूत्रातिसारनिदानं समाप्तम् ।

अथ क्लैब्यनिदानम् ।

तत्रादौ क्लैब्यप्रकाराः—

बीजोपवातात्तदनुब्बजोप-वाताज्जरातोऽपि च शुक्लसंशयात् ।

इत्थं प्रजायेत चतुर्विधं हि-कलौढ्यं पुराणैः ऋषिभिः प्रदिष्टम् ॥ १ ॥

कलौढ्यस्य सामान्यलक्षणम्—

यः स्यादशक्तः सुरते मनुष्यः-स क्लीब उक्तः किल वैद्यवृन्दैः ।
 कलौढ्यं तु तद्भाव इहोपदिष्टं-तल्लक्ष्म सामान्यमथो ब्रवीमि ॥ २ ॥
 न फेनिलं यस्य भवेद्धि मूत्रं-तथाऽप्यु विष्टा सततं निमज्जेत् ।
 उत्थानशक्त्याऽपि च रेतसा वा-हीनश्च जायेत यदेह मेढः ॥ ३ ॥
 क्लीबः स एवाभिमतस्तदा स्यात्-ततः स सङ्कल्पनिमग्नचेताः ।
 न यात्यधीनां प्रमदामपि स्वका-मुपस्थौथिल्यनिमित्ततः स्वयम् ॥ ५ ॥
 अथो कदाचिद् यदि याति कुप्रचित्-श्वासात्तिमान् त्विह तनुस्तदानीम् ।
 संकल्पवैफल्ययुतोऽपि मोघ-संचेष्टितः संश्रथलिङ्ग एव ॥ ६ ॥
 तथा च निर्बीजतया समन्वितो-भवत्यवश्यं प्रमदासमीपे ।
 कलौढ्यस्य सामान्यमदोऽत्र लक्ष्म-प्रभाषितं विस्तरतोऽथ वक्ष्यते ॥ ६ ॥

अथ बीजोपघातजकलौढ्यमाह—

शीतं रुक्षं वाऽल्पमग्नं विरुद्धं-संक्लिष्टं चाजीर्णकालेऽपि भुक्तम् ।
 शोकश्चिन्ताऽर्थादिजाताऽपि भीति-श्वासो भूरिस्त्रीप्रसङ्गः श्रमश्च ॥ ७ ॥
 चाविश्वासोऽध्यामिचारो रसादेः-संक्षोणत्वं पञ्चकर्मापचारः ।
 वातादीनां चापि वैषम्यमरूपा-हारः स्त्रीणां चारसज्ञत्वमेव ॥ ८ ॥
 प्रायेणैभ्यो नुहि बीजोपघातो-जायेतास्मिन् कारणेभ्यो विशेषात् ।
 यस्मात्स स्यात्कामिनीष्वल्पहर्ष-श्चाल्पप्राणो दुर्बलः पाण्डुवर्णः ॥ ९ ॥
 हृत्कामलातमकपाण्डुगदश्रमाकथैः-शूलातिसारवमनज्वरकाससंज्ञाः ।
 रोगैर्निपीडिततनुश्च भवेन्मनुष्यो-बीजोपघातजनपुंसकताऽभिज्ञुष्टः ॥ १० ॥

ध्वजभङ्गजकलौढ्यस्य कारणमाह—

कलौढ्यं पुनर्ननु पुरातनगैद्यजातै-र्गातं शृणु त्वमधुना ध्वजभङ्गजातम् ।
 अत्यम्बुधानविषमाशनपिष्टभोज्या-लवणभोजनपरस्य नरस्य नूनम् ११
 क्षारं तथा लवणमम्लमथो विरुद्धं-
 द्रव्यं त्वनूपभवमांसमपि प्रकामम् ।
 दुग्धं दधि प्रतिदिनं त्वदतोऽतिलौल्या-
 श्वासात्तम्यभोजिन इहातिकृशस्य रोगैः ॥ १२ ॥
 कन्यास्वयानिषु पुरातनरोगिणीषु-स्पृष्टासु दीर्घसमयात् पुरुषैः प्रसङ्गे ।

दुर्गन्धितास्वपि च पुष्पवतीषु दुष्ट-

योनिष्वनङ्गवशतो हि परिच्छ्रुतासु ॥ १३ ॥

एतादृशीषु युवतीषु चतुष्पदासु-प्रायः परं विदधतः सुरतं प्रमोहात् ।

लिङ्गस्य शस्त्रनखदन्तकृतक्षताक्षा-घातादधावनत इध्मप्रहारतोऽपि १४

निष्पेषणादपि परिच्युतरेतसः सं-रोधाच्च शूकपरिशीलनतश्च मेढ्रे ।

संजायतेऽधिपुरुषं ध्वजभङ्गनामा-स्त्रीवत्त्वसंजननकारणमामयो वै ॥ १५ ॥

ध्वजभङ्गजलैव्यस्य लक्षणमाह—

अतः परं यानि च लक्षणानि-भवन्ति नूनं ध्वजभङ्गजानि ।

प्रवक्षिमीत्युत्तमसंमतानी-दानीं शृणु त्वं निखिलानि तानि ॥ १६ ॥

वातजध्वजभङ्गमाह—

मेढ्रेऽतिरुजा स्याद् ध्वजभङ्गे-रामः श्वधुर्वातसमुत्थे ।

पित्तजध्वजभङ्गमाह—

स्फोटाः प्रखराः स्युर्ननु लिङ्गे-पाकः परमः पित्तसमुत्थे ॥ १७ ॥

कफजध्वजभङ्गमाह—

लिङ्गोपरि मांसस्य समृद्धिः-क्षिप्रं व्रणजन्माऽमितवृद्धिः ।

स्त्रावश्च पुलाकोदककल्पः-दयावारुणभः स्याद् यदनल्पः ॥ १८ ॥

बलयीकुरुते स्फीतो देशः-शिथिले कठिनः स्यात् सविशेषः ।

कफजे ध्वजभङ्गे किल लक्षण-मेतद्विद्धि निदानविचक्षण ! ॥ १९ ॥

रक्तजध्वजभङ्गमाह—

छर्दिज्वरमूर्च्छाभ्रमन्तृष्णाः-स्युरिमे रोगाः पुंसि सन्तृष्णाः ।

लोहितमाविलनीलसवर्ण-वहति हि कृष्णं रक्तमुदोर्णम् ॥ २० ॥

शिथिलव्रणतो यस्य जनस्य-ध्वजभङ्गो रक्तज इह तस्य ।

इति विज्ञेयं साधु सदैव-श्लेष्टेनायुर्वेदविदेव ॥ २१ ॥

सन्निपातजध्वजभङ्गमाह—

अग्निदग्धसदृशोऽपि च दाहः-सहजदचेत्स्यात्कृतसंज्ञाहः ।

वस्तौ सीवन्त्यामश्चिद्वृषणं-वक्ष्णमध्वे स्वीकृतमरणम् ॥ २२ ॥

पाण्डुर्वा पिच्छिल आस्रावः-कादाचित्कोऽप्येवभावाः ।

मन्दः स्तिमितः श्वधुर्न-स्त्रावः स्यादिह संततमूनम् ॥ २३ ॥

चिरकाकादपि पाकं गच्छेत्-संस्वराया वा मुक्तिं यच्छेत् ।

जायेरन् क्रिमयोऽप्यधिकिङ्ग-कलेदि पूतिगन्धीति च लिङ्गम् ॥ २४ ॥

मणिर्विशीर्येतापि च यस्य-मेढ्रं मुष्कौ वाऽथ विशिष्य ।
 संनिपातजनितध्वजभङ्ग-विधात्तस्योदितमध्यङ्गम् ॥ २९ ॥
 कथितं क्लैर्ब्यं ध्वजभङ्गोत्थं-चरकप्रोक्तमिदं हि मयेत्यम् ।
 एतं ब्रुवते साङ्गोपाङ्ग-केचित् पञ्चविधं ध्वजभङ्गम् ॥ २६ ॥

जरासम्भवक्लैर्ब्यमाह—

क्लैर्ब्यं जराजातमथो ब्रवीमि-त्वं सांप्रतं तच्छृणु सावधानः ।
 जघन्यमध्यप्रवरप्रभेदा-दुक्तं मुनीन्द्रैस्त्रिविधं वयोऽत्र ॥ २७ ॥

प्रायस्तत्र प्रवरवयसां मानुषाणामजस्रं-

शुक्रं क्षीणं स्वत इह भवत्यात्मना निर्विकल्पम् ।

तस्मिन् काले यदि न मनुजा वृष्यमासेवमानाः-

स्युस्तेषान्तु ध्रुवमनुदिनं संक्षयाद्वा रसादेः ॥ २८ ॥

वीर्यस्याथेन्द्रियाणामपि तदनु बलस्य क्रमेण क्षयाद्वा-

किञ्चायुः क्षीणतातोऽनशनविधिवशात्कृान्तितोऽपि श्रमाच्च ।

जायेत क्लीबताऽसावधिघरणि जराऽवासजन्मा जनानां

तेनातिक्षीणधातुर्भृशमबलतनुर्विह्वलो वर्णहीनः ।

दीनः सन् पूरुषः स द्रुततरमुदितं वृद्धतातो गद तु

प्राप्य प्रायो रमण्या सह-रमणविधावक्षमः स्यादवश्यम् ॥ २९ ॥

शुक्लत्रयजक्लैर्ब्यमाह—

क्लैर्ब्यं संक्षयमानं त्वमिह शृणु तुरीयं च शुक्रक्षयोत्थं-

चिन्ताऽऽधिष्याच्च शोकादपि च बहुभयात्क्रोधतो वा मनुष्यः ॥ ३० ॥

उद्वेगादीर्ष्यया वा युवतिजनमुपेयात्समुत्कण्ठया चेत्

किं वा काश्यं श्रतः सन्ननुदिनममितं रुक्षमन्नादिजातम् ।

भौषज्यं वा भजेदप्यशनविरहितो दुर्बलः स्यात् प्रकृत्या

किंचासात्म्यान्नपानं समधिकरसनाऽधीनतातः सदाऽद्यात् ॥ ३१ ॥

मुष्कौ धात् रसाक्षयः स्थित इह हृदये यस्तदीये स आशु-

क्षीयेताथो मनुष्यः स्वयमपि बहुशः क्षीयमाणो भवेद्धि ।

शुक्रान्ता लोहिताद्यास्तदनु ननु परं धातवस्तु क्रमेण-

क्षीयेरंस्तस्य जन्तोर्मतमधिकवरं तत्र शुक्रस्य धाम ॥ ३२ ॥

यः सेवेत ग्राम्यधर्मं प्रहर्षा-क्षितस्यातीवाथवा स्त्रीषु नित्यम् ।

क्षीयेताथो तस्य रेतोऽपि नूनं-स प्राप्नोति क्षीणतां सर्वतोऽरम् ॥ ३३ ॥

घोरं व्याधिं चान्ततो वाऽपि मृत्युं प्रायोऽवाप्नोत्येव शुक्रक्षयी सः ।
सार्द्धं हेत्वाद्येन शुक्रक्षयोत्थं क्लौढ्यं कृत्स्नं प्रोक्तमित्थं चतुर्धा ॥३४॥

मतान्तरमाह—

क्षयोद्भवं च ध्वजभङ्गजातं-क्लौढ्यद्वयं चैतदसाध्यमेव ।
समामनन्तीति भिषग्जनेज्याः-केचिन्निदानायनरीतिविज्ञाः ॥ ३५ ॥
उत्पाटनाद्धि वृषणस्य तद्यैव शेषः-
संछेदतोऽधिगतजन्म नपुंसकत्वम् ।
चासाध्यमेव निगदन्ति निदानविज्ञाः-
पूर्णं कृतं प्रयतनं किल तत्र चोनम् ॥ ३६ ॥

बीजदोषाङ्गर्भजक्लौढ्यमाह—

मातापित्रोर्बीजदोषात्तथा चा-पुण्यैः कृत्यैः प्राक्तनैर्देहिनोऽस्य ।
गर्भस्थस्यावाप्य दोषा यदाऽरं-नाडी रेतोवाहिनीः शोषयन्ति ॥३७॥
तस्माद्वेतः शुष्कतां तर्हि यातं—जातं बालं पूर्णसर्वाङ्गयुक्तम् ॥
कन्यारूपेणाथवा पुत्ररूपेणा-शक्तं च स्वस्वकृत्ये प्रकुर्यात् ॥ ३८ ॥

एतेषामसाध्यत्वमाह—

एतत्क्लौढ्यं सर्वमेवात्यसाध्यं-प्रोक्तं प्रत्नैर्गोघरत्नैर्विशेषात् ।
यद् दोषाणां संनिपातस्य पूर्णा-धिक्यं तत्रालोक्यते लोकमध्ये ॥३९॥

आसेक्यलक्षणमाह—

अत्यल्पवीर्यत्वत एव तात-स्य स्त्रीषु आसेक्यपदाभिधो हि ।
संजायते ना स निजव्रजोत्था-नं प्राप्नुयात् प्राश्य क्लिप्तं शुक्रम् ॥४०॥

सौगन्धिकलक्षणमाह—

जायेत यो ना यदि पूतियोना-वज्रमाघ्राय स शेषतो वै ।
भगस्य वा गन्धमतिप्रहर्षे-योषित्प्रसङ्गे प्रलभेत लोके ॥ ४१ ॥

कुम्भीकलक्षणमाह—

यः स्वे गुदे नैथुनमन्यपुंसा-विधाप्य पुंवत् प्रमदासु सर्वदा ।
यदि प्रवर्तते तदा भिषग्भि-ज्ञायेत कुम्भीकनपुंसकः सः ॥ ४२ ॥

ईर्ष्यकलक्षणमाह—

दृष्ट्वा व्यवायं यदि चान्यदीयं-स्वयं भवेद् यः सुरते प्रवृत्तः ।
स ईर्ष्यकक्लीब इह प्रदिष्टो-विशिष्टतः शिष्टतमैर्भिषग्भिः ॥ ४३ ॥

षण्डलक्षणमाह—

कृतौ प्रवर्त्तत यदाऽङ्गनाभद्-मोहात् किर्या यः सल्लु तस्य नूनम् ।
 स्त्रीचेष्टिताकारयुतस्तु षण्डा-भिधः प्रजायेत नपुंसकस्तदा ॥ ४४ ॥
 किंवाऽङ्गना काऽपि यदि प्रवर्त्तौ-तर्त्तौ रतौ पुंवदपीह पुंसि ।
 ततः प्रजायेत सुता कश्चिच्चेत्-पुंचेष्टिताकारयुता भवेत्सता ॥ ४५ ॥

द्विरेतः स्त्रीवमाह—

समांशभागादुपतप्तशुक्रात्-सशोणिताद् यो नियतः प्रजातः ।
 स्त्रीबो द्विरेताः स तु संज्ञया स्यात्-स्त्रीपुंसलिङ्गाकृतिचेष्टिताभ्याम् ४६

पवनेन्द्रियत्वं लक्षणमिति—

वायुर्यदा गर्भगतस्य हन्याद्-बालस्य शुक्राशयमत्र देवात् ।
 तदा प्रकुर्यात्पवनेन्द्रियत्वं-नपुंसकत्वप्रदमेव निश्चितम् ॥ ४७ ॥

संस्कारवाहस्य लक्षणमाह—

यदा मारुतः कस्यचित् पुरुषस्य-प्रदुष्टः परं वट्टनं च प्रकुर्वन् ।
 प्रदुष्येत्तु शुक्राशयद्वारमद्धा-विदध्यात्तदा तं हि संस्कारवाहम् ॥ ४८ ॥

मन्त्रवेगाल्पहर्षयोर्लक्षणमाह—

यदा मन्दधीजालपवीजौ तथा चा-बलौ वाऽप्यहर्षौ भवेतां कदाचित् ।
 तदा क्लौष्ययुक्ताविमौ कारणं वै-विकारद्वयस्येति विज्ञेयमत्र ॥ ४९ ॥

वक्रिलक्षणमाह—

यदा विदध्याञ्जननी तु मैथुने-निजाङ्गजातं विषमं कदाचित् ।
 स्याद्वीजदौर्बल्ययुतः॥पिता चेत्-तदा भवेद्बालजनो हि वक्त्री ॥ ५० ॥

हर्षारतेर्लक्षणमाह—

यौ स्त्रीपुंसौ मैथुनं मन्दहर्षौ-कुर्यातां चेदीर्ष्या चाभिभूतौ ।
 तौ तु प्रायो वैचवृन्दैर्निमित्तं-संकथ्येतेर्ष्यारतेरेव लोके ॥ ५१ ॥

वातिकषण्डलक्षणम्—

वायोः पित्तस्यापि दोषाद् यदीयौ-नष्टौ स्यातामण्डकोशा कदाचिद् ।
 रोगज्ञानावासवैशिष्ट्यनैद्यै-राख्यातोऽद्धा वातिकः षण्डकः सः ॥ ५२ ॥

इत्थं विकृतिविकारा-अष्टावेते नपुंसकाः कथिताः ।

प्रीकनदुष्कृतिजन्या-स्ते विज्ञेया भ्रुवं विज्ञौः ॥ ५३ ॥

अथ प्रकारान्तरेण क्लौष्यलक्षणम् ।

क्लौष्यमेदाः—

क्लौष्यं प्रोक्तं सप्तधा वज्रिचरिभ-स्तस्येदानीं वक्ष्यमाणं क्रमेण ।

कृत्स्नं चिह्नं सावधानेन नूनं-रोगज्ञानाभोग्गुनाऽऽकर्णनीयम् ॥ ५४ ॥

तत्र मानसकलैः क्लेशलक्षणम्—

यद् द्वेषपात्रप्रमदाप्रसङ्गात् पुंसां प्रजायेत नपुंसकत्वम् ।

तन्मानसं नाम सदा सुगौघै-राम्नातमदाऽऽकलनीयमत्र ॥ ५५ ॥

पित्तजकलैः क्लेशलक्षणम्—

येऽम्लं कटूष्णमथवा लवणं सदैव-

द्रव्यं नरोऽपरिमितं खलु भक्षयन्ति ।

शुक्रक्षयो भवति पित्तत एव तेषां-

क्लेश्व्यं ततो निगदितं ननु पित्तजं स्यात् ॥ ५६ ॥

शुक्रक्षयजकलैः क्लेशलक्षणम्—

नो सेवित्वा वाजीकरणं-नित्यं विदधति रमणीरमणम् ।

शुक्रक्षयजं क्लेश्व्यं तेषां-भ्रति नराणामत्र समेषाम् ॥ ५७ ॥

मेढरोगजकलैः क्लेशलक्षणम्—

अतिशयकालव्यापिगदेन-मेढ्रमध्यसम्प्राप्तमवेन ।

क्लेश्व्यं जायत इव वी यस्य-मेढ्ररोगजं ज्ञेयं तस्य ॥ ५८ ॥

उपघातजकलैः क्लेशलक्षणम्—

या सिरा भवति वीर्यवाहिनी-लिङ्गनिम्नतलनित्यगोहिनी ।

छिन्नयाऽस्ति मनुजोऽन्वितस्तथा-तूपघातजनपुंसकाख्यया ॥ ५९ ॥

शुक्रस्तम्भजकलैः क्लेशलक्षणम्—

देहे यस्य स्यादतुल्यं बलं वी-तस्य प्रायो ब्रह्मचर्यप्रसङ्गात् ।

प्राप्तक्षोभस्यापि चित्तस्य रोधात्-क्लेश्व्यं शुक्रस्तम्भहेतुत्थमुक्तम् ।

सहजकलैः क्लेशलक्षणम्—

आजन्म स्याद् यस्तु नरस्य-क्लेश्व्यं दुर्विचित्रशतो यस्य ।

सहजं नाम च तन्निर्दिष्टं-वैद्यवरैरिह तस्य विशिष्टम् ॥ ६० ॥

साध्यासाध्यत्वम्—

क्लेश्व्यमसाध्यं निगदितं-सहजाख्यं तु यथैव ।

ज्ञातव्यं भिषजोपघा-तजमपि चात्र तथैव ॥ ६१ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे क्लेश्व्यनिदानं समाप्तम् ।

अथ शुक्रदोषनिदानम् ।

तत्रादौ तस्य परिचयः—

ततो व्यवायेषु विशेषहर्षं-निमित्ततो बीजमिदं प्रजायते ।
 ततो ध्रुवं पौरुषशुक्रमेनद्-वदन्ति गौद्या गदतत्त्ववेदिनः ॥ १ ॥
 शृणुच्यते तद्विषयेऽधुना मया-यथा अकालोदककीटवह्निभिः ।
 प्रदूषितं रोहति नैव बीजं-तथा नृणां शुक्रमपि प्रदुष्टम् ॥ २ ॥

अस्य निदानपूर्विका संप्राप्तिः—

व्यायामतोऽतीव नितान्तमौथुनात्-सदैव चासात्म्यपहाथसेवनात् ।
 अकालमध्येऽप्यधियोनि मौथुनं-प्रकुर्वतां वा त्यजतां रतिक्रियाम् ॥ ३ ॥
 अतीव रुक्षं लवणं तथाऽम्ल-मुष्णं कषायं बहुशश्च तिक्तम् ।
 पदार्थजातं च समश्नतां नृणां-निषेवणाच्चाप्यरसज्ञयोषिताम् ॥ ४ ॥
 तथा च शुक्रम्रवणाज्जरातो-ऽथवाऽतिशोकादपि चिन्तनाद् भृशम् ।
 किवाऽग्निदाहादथ शस्त्रघातात्-क्षाराभिपाताच्च भयाद्विशेषात् ॥ ५ ॥
 क्रोधादविश्वासत एव चात्ती-सारात्तथा व्याधिसमुत्थकादपि ।
 वेगावरोधादधिकक्षताद्वा-संदूषणाद् धातुगणस्य चापि ॥ ६ ॥
 पृथक्पृथग्वा मिलितास्तु दोषा-रेतोवहाः प्राप्य शिराः प्रदुष्टाः ।
 द्रुतं च शुक्रं ननु दूषयेयु-र्ब्रवीमि तद्दुष्टमिथो विभागशः ॥ ७ ॥

तत्रादौ शुक्रस्याष्टौ दोषाः—

यस्फेनिलं तनु च रुक्षमतीव वाऽन्य-धातूपसृष्टमवसाद्यपि पूतिगन्धिः ।
 स्यात् पिच्छिलं प्रकृतितोऽपि विवर्णमद्धा-तद्दुष्टशुक्रमिह गौद्यवरावदेयुः ॥

वातदुष्टशुक्रलक्षणम्—

यस्फेनिलं तनु च रुक्षमथातिकृच्छ्र-
 जालपं ज्वेत्तदनिष्ठेन विदूषितं स्यात् ।
 पूर्वविधं तु नहि शुक्रमुशन्ति गौद्या
 गर्भाय जातु चन योग्यमवश्यमेव ॥ ९ ॥

पित्तदुष्टशुक्रलक्षणम्—

शुक्रं भवेन्नीलमथापि पीत-मत्युष्णमद्धा ननु पूतिगन्धिः ।
 ज्वेच्च लिङ्गं प्रदहन् यत्तत्-पित्तेन संदूषितमेव बोध्यम् ॥ १० ॥

कफदुष्टशुक्रलक्षणम्—

भवेत् पिच्छिलं चाधिकं बद्धमागं-कफेनैव संदूषितं शुक्रमत्र ।

शुक्लन्तीत्यमायुर्विदामग्रगण्या-वरेण्याश्च ये शुक्रदोषज्ञमव्ये ॥ ११ ॥

रक्तान्वितशुक्लक्षणम्—

अतीवाङ्गनासङ्गमाद्वाऽभिधातात्-क्षताच्चापि संयुक्तमन्त्रेण नृणाम् ।

अपि प्रायशः संप्रवर्त्तत शुक्रं-तथा वेगसन्धारणान्मास्तेन ॥ १२ ॥

स्वभागावबुद्धं च कृच्छ्रेण रेतः-सदा ग्रन्थियुक्तं क्षवेष्वावसादि ।

इति ख्यापिता रेतसोऽष्टौ तु दोषाः-समस्ताः सलक्षमाण आयुर्विदग्न्यैः॥

शुद्धशुक्लक्षणम्—

घनं स्निग्धमद्धाऽथ माधुर्ययुक्तं-तथा पिच्छिलं चाविदाहीह शुक्लम् ।

सदा स्फाटिकं वर्णमासं तु शुक्रं-विशुद्धं विशेषेण बोध्यं सुगैर्घः ॥ १४ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे शुक्रदोषनिदानं समाप्तम् ।

अथोपान्त्रशोथनिदानम् ।

उपान्त्रशोथस्य परिचयः—

प्रतिमानवं विभिन्ना-मानेनान्त्रपुटेऽन्त्रनित्यलग्ना ।

एका नलिका वर्त्तत-उपान्त्रपदनामिका विदिता ॥ १ ॥

तस्या मानं कचन-स्यादङ्गुलिद्वयोन्मिता बहुधाऽपि ।

जातु चनातोऽप्यधिकं-मानं कश्चिदष्टाङ्गुलोन्मितं भवति ॥ २ ॥

अत एव स्थितिरस्या-भवति हि मनुजानुसारिणी नियतम् ।

जाते चात्र प्रदाहे-तीव्रा पीडा प्रजायते नूनम् ॥ ३ ॥

अत्र प्रदाहे कारणम्—

यदाऽऽहारभागोऽत्र किंवाऽन्यदेवा-विशेद्वस्तु काठिन्ययुक्तं कदाचित् ।

तदोपान्त्रमध्ये प्रदाहोऽतिवोरो-ऽनुभूयेत रोगादितेनैव नूनम् ॥ ४ ॥

अस्य संप्राप्तिः—

उपान्त्रस्य भित्तौ यदा बलेष्मणो वा-कलायां प्रकुयुर्हि कीटाः प्रशोथम् ।

ततो मन्दभावेन बृद्धः स शोथो-त्रणस्य स्वरूपं तु नूनं सुदृष्यात् ॥ ५ ॥

ततो यानि रूपाण्युपान्त्रस्य शोथे-गदेऽत्रोद्भवेयुश्च तानीह कृत्स्नम् ।

नवीनैश्चिकित्साप्रवीणैश्च पाश्चा-त्यदेशोद्भवैर्वर्णितानि ब्रुवेऽत्र ॥ ६ ॥

उपान्त्रशोथस्य स्वरूपम्—

इह ओणिदेशे रुजा दक्षिणे स्याद्-भृशं जातु देशे कपर्दाभिधे वा ।

समुत्पद्य पूर्व तत्तद्विदरं वै-परिव्याप्य सा प्रायशश्चाभ्युदेति ॥ ७ ॥

स्थिरा श्रोणिमध्ये पुनः पूर्णरीत्या—ततश्छर्दनाधिक्यमादोष उग्रः ।
 भवेन्मांसपेक्षीस्थितः स्पर्शानोत्था—रुग्नाऽप्युपान्त्रस्य नूनं तदानीम् ॥८॥
 सदा दक्षिणं सक्थि संकोच्य रोगी स्रपित्यत्र यत्नादभीप्सुः प्रशान्तिम् ।
 भवेद् द्रुततरं तापमानं ज्वरस्या-निर्वां ह्येकसंख्यं वातं रोगिदेहे ॥९॥
 विषन्धस्य संबन्ध एवात्र भूम्ना प्रहृष्येत वा जातु चिचिवातिसारः ।
 उपान्त्रस्यशोथस्यरोगे बुधानां स्वरूपाभिजानेऽयमित्थं विचारः ॥१०॥

अस्य साध्यत्वादिकम्—

दक्षायां तु साध्यस्य रोगोऽयमुक्तो मृदुश्च क्रमेण द्वयहाद्वा त्रयहाद् नै ।
 लभेतापि च न्यूनभावं च तेना-मयी मानवः सौख्यमाप्नोति नूनम् ॥११॥
 यदा चाक्रमेदेष रोगस्तु शस्त्र-न्नरानस्य कृच्छ्रस्वमूर्धं तदा तु ।
 प्रशस्तैः प्रयोगैश्चिकित्साऽतियत्ना—द्विधेयेति सर्वैः सुवैद्यैरिहोक्ता ॥
 यदा चात्र योगो भवेद्विद्वधेर्वा प्रजायेत विस्फोट एवैतदीयः ।
 तथा चोदराच्छादिकायां कलायां भवेच्छोथसंदर्शनं दैवदोषात् ॥१३॥
 विना शल्यसंबन्धिर्ना सच्चिकित्सा—मसाध्यत्वमस्येति बोध्यं तदा तु ।
 प्रजातेऽत्र योगे ध्रुवं विद्वधेर्नै—ज्वरादीनि रूपाणि वृद्धान्यपि स्युः ॥१४॥
 तथा चोदराच्छादिकायां कलायां—प्रजाते च शोथे भवेत् तापमानम् ।
 अपि स्वस्थतुल्यं ज्वरस्याथ शोता-ङ्गताच्छर्दनादीनि चिह्नान्यपि स्युः ॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्ट उपान्त्रशोधनिदानं समाप्तम् ।

अथ चुल्लिकाग्रन्थिरोगनिदानम् ।

अस्य परिचयः—

ग्रीवायां स्वरयन्त्रसंनिधिभवा या चुल्लिकानामिका—
 ग्रन्थिः स्यात् किल तस्समुत्थितरसो देहेऽतिलाभप्रदः ।
 तस्या द्वौ गदितौ गदौ भद्रहस्यज्ञानिभिः कोविदै—
 स्तत्राग्रे रसवृद्धिहेतुजगदः संकीर्तितः सर्वथा ॥ १ ॥
 अप्यग्रे रसहानिहेतुजगदोऽग्रे वण्यन्ते पूर्णत—
 स्तत्रादौ रसवृद्धिहेतुजगदो नूनं बहिर्नेत्रयुग्म ।
 आरुघातो गलगण्डनामक इहैकः इलौघिकाद्रीन्वितः—
 शोथो वामजता तथा च गलग-ण्डोऽन्यस्य भेदाच्चतः ॥२॥
 तेष्वन्ये मलगण्डनामकगरे सर्वाधिका चुल्लिका—

ग्रन्थेर्बुद्धिरवेक्ष्यतेऽथ सकलानां वर्णनं कृत्स्नशः ।
अप्यस्माभिरिह क्रमेण विधिवत्संपाद्यते सांप्रतं-
तत् प्रीत्या रसबुद्धिहानिजगदानां त्वं समाकर्ण्य ॥३॥

बहिनैत्रगलगण्डनिदानम्—

चिन्ताशोकक्रोधभीतिप्रकर्षा-दुष्णप्रायेष्वेव देशेष्वसौ स्यात् ।
भृम्ना तत्रातीव सभ्येषु चौर्व-प्रायः पुंसोऽपेक्षया स्त्रीषु रोगः ॥४॥
आपञ्चदशशरङ्गयो-विंशतिवर्षाण्यभिव्याप्य ।
जायेत हि बहिनैत्र-गलगण्डारुयो विशेषेण ॥ ५ ॥

अस्य संप्राप्तिः—

अन्त्राद्विषं चापि विलीय पीडो-पेत्योपवृक्कद्वितये निरन्तरम् ।
प्रक्षोभयेन्नन्विह पिङ्गलायाः-सर्वं शिरायाः किल चक्रवालम् ॥६॥
ततो बहिनैत्रपदान्वितोऽर्थ-प्रजायते वै गलगण्डरोगः ।
संप्राप्तिरित्थं गदिता भिषग्भि-निदानविद्भिर्बहुशो विविच्य ॥७॥

अस्य स्वरूपम्—

श्रमो मानसः क्षोभ एवं कदाचिद्-रुजा चाधिका जातुचिद्धप्रकम्पः ॥८॥
अथो चुल्लिकाग्रन्थिबुद्धिश्च चक्षु-व्युदासस्तथा कामशक्तेश्च हासः ॥
हृतीमे विकाराः समुद्भूय नूनं-नरान् पीडयेयुर्गदऽस्मिन् विशेषात् ।
अतो यत्नतः सद्यः पृवावलोच्य-क्रिया रोगनाशिन्यवश्यं विधेया ॥९॥

अस्य साध्यासाध्यस्वरूपम्—

दशायां मृदौ चास्य रोगस्य नूनं-भवेत्स्वस्थताऽब्दात्परं सर्वदेव ।
तथा तीव्रतामास्थितायां तु वर्ष-द्वयादेव पञ्चत्वमेतीह रोगी ॥ १० ॥

अत्रारिष्टम्—

बहिनैत्रयुक्ते गदेऽस्मिन् यदाग-लगण्डाभिधे रोगिदेह कदाचित् ।
प्रहृष्येत क्षातिर्व्ययस्याधिकत्वं-तदाऽरिष्टमत्यर्थमंदाऽवगच्छेत् ॥११॥
बलेष्मिकाद्वांशोथनिदानम् ।

तस्य परिचयः—

गदे बलौष्मिकाद्वांशोथे विशेषात्-
भवेच्छुल्लिकाग्रन्थिजातस्य नूनम् ।
रसस्याधिका हीनताऽथो त्वचायां-
तथा बलेष्मकार्या कल्लार्या ज्ञेय ॥ १२ ॥

अपि स्थूलता गौरवं चेन्द्रलुप्तोद्भवो मानसस्यापि कायस्य शीघ्रम् ।
क्रियायां भृशं मन्दता मन्दभावा-दितिमानि चिह्नानि संक्षेपतः स्युः ॥ १३

तस्य च कारणम्—

भवेत् कारणं इलौष्मिकाद्राख्यशोथा-मयस्योद्भवे दृश्यमानं विशेषात् ।
परं चुल्लिकाग्रन्थिनिष्कासनं वै स्वयं नाश एवाथवाऽस्या अकस्माद् ॥ १४
तथा पूरुषापेक्षया स्त्रीषु सप्त-गुणाधिक्यवद् दृश्यते रोगजन्म ।
भिषग्भिश्च पाश्चात्यदेशप्रजातै-रिहेति प्रकाशीकृतं लोकमध्ये ॥ १५ ॥

तस्य संप्राप्तेरवतारः—

अन्तःस्था रसकारकाः प्रकथिता ये चुल्लिकाया ध्रुवं
भागा ग्रन्थिभवास्त एव हि गदे गच्छन्ति च क्षीणताम् ।
इलेष्मा यस्त्वगधः स्थितोऽपि च भवेत् सोऽन्यन्तवृद्धिं त्वियात्-
तस्मात्त्वक् प्रविलोक्यते प्रकृतितः स्थूला कला इलेष्मला ॥ १६ ॥
विधिनाऽनेनोत्पत्ती-रोगस्यास्योपजायते नूनम् ।
इति विज्ञेयं विबुधैः-कथितं विधिवन्मयाऽनूनम् ॥ १७ ॥

तस्य लक्षणम्—

गदारम्भकाले सदैवावसादो-भृशं मानसे भ्रष्टताऽपि स्मृतेश्च ।
ततः सर्वशाखासु पीडोद्भवोऽथो-भवेद् गौरवं वर्त्मनो मण्डलेऽपि ॥ १८ ॥
त्वचा स्थूलभावं गता चातिशुष्का-खरस्पर्शयुक्ता प्रहृषेत् नूनम् ।
विकृत्याऽन्विताः स्यौल्यमाहा विशुष्काः-परिर्झिन्निश्चापि केशा भवेयुः ॥ १९
ततोऽपि प्रवृद्धे गदे रोगिदेहे-गुरुत्वं च मूढत्वमुत्पद्यतेऽद्धा ।
मुखं चायतं स्थूलता दीर्घताऽपि-प्रजायेत दन्तच्छद्वन्द्वमध्ये ॥ २० ॥
तथा गण्डयो रक्तिमा कर्णपालयां-गुरुत्वं च रोम्णां परिक्षीणताऽपि ।
अथ स्थूलता हस्तयोः पादयोश्च-द्विजानां तु पातो मतेर्मन्दता स्यात् ॥ २१
भवेदिन्द्रियाणां हृदः क्षीणताऽपि-प्रजाते भृशं दाहणेऽस्मिन् गदे तु ।
उपरस्थायितापस्यमानस्य तद्वत्-क्षुधो मन्दभावोऽपि भूक्षा विषन्धः ॥ २२
उपदक्षायामस्य मदस्य-बन्ध्यात्वं योषित्सु विशिष्य ।
सर्वत्रौवं बहुशो दृष्टं-तस्माद्वैधैरिह निर्दिष्टम् ॥ २३ ॥

अथ वामनरोगनिदानम् ।

तस्य परिचयः—

शरीरमानहीनता-तथाऽतिबुद्धिमन्दता ।
उपस्थसूक्ष्मता भवेत्-सह गदे तु वामने ॥ २४ ॥

तस्य कारणनिर्देशः—

आजन्मनो भवति यस्य न शुक्लिकाख्या

ग्रन्थिस्तनावथ च तद्भवदुर्बलत्वम् ।

तस्मिन्ने नियमतो ननु वामनत्वं—

तस्मान्निमित्तत इहोदितमेव विद्यात् ॥ २६ ॥

गलगण्डगदेन रोगिणः—कुलबीजस्य च दुष्टता सदा ।

अपि देशविशेषताऽस्य वै—जनने स्यात् सहकारि कारणम् ॥ २६ ॥

तस्य लक्षणम्—

गदे बलौष्मिकाद्राख्यशोथे तु यानि-पुरोक्तान्यशेषाणि लक्ष्माणि तानि ।

विशेषादिह स्युर्ध्वं वामनत्वे ह्यभिष्यक्तिमासानि विद्वन्मतानि ॥ २७ ॥

सदा मेदसा गर्भितानीह सर्वा—णि चाङ्गानि ह्रस्वानि नूनं भवेयुः ।

पुनश्चात्र गैशिष्ट्यमाभाति यत्तत् समस्तं मया सांप्रतं कथ्यतेऽग्रे ॥ २८ ॥

भवेज्जङ्घयोर्वक्रता चापि बाहु-द्वयेऽथोदरे पूर्णरीत्या गुरुत्वम् ।

खरस्पर्शयुक्ताऽतिशैथिल्यमासा तथा स्थौल्यवत्यत्र जायेत च त्वक् ॥ २९ ॥

प्रशूने च नासापुटे वक्त्रं गै भवेदाननं नासिका चायताऽपि ।

ललाटं विशालं तथैवोष्ठयुग्मं सदा पीवरं पीवराऽथो रसज्ञा ॥ ३० ॥

मतेर्मन्दता प्रायशश्च प्रणाशः—स्मृतेरेवमुग्रत्वमाप्ते गदे तु ।

प्रभेदः स्वरस्यात्र मेदःसमुत्थः प्रजोत्पत्तिकारीन्द्रियक्षीणता च ॥ ३१ ॥

तथा जायते कामशक्तेश्च मान्द्यं विशेषाद्गदे वामने नूनमेव ।

इतीमानि चिह्नानि पादचात्यगैर्धैः समुक्तानि सर्वाणि बोध्यानि लोकैः ॥ ३२ ॥

गलगण्डविषये कथनम्—

गलगण्डगदो गदितो मुनिभिर्-यत एव ततोऽस्य च रूपमलम् ।

अवबोध्यमिहाखिलमुक्तमतो न हि किञ्चन तुल्यतया तु मया ॥ ३३ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे शुक्लिकाग्रन्थिनिदानं समाप्तम् ।

अथोपदंशनिदानम् ।

तत्रोपदंशस्य परिचयः ।

द्विधोपदंशः प्रथमं तु गैर्धै-रिहोपदिष्टः किल तत्र चाद्यः ।

निबोधनीयो ननु दोषोऽतुजः—कीटाणुजस्मा तदनु द्वितीयः ॥ १ ॥

तयोस्तु चाद्यो बुधमाधवेन निरूपितः स्वीयनिबन्धमध्ये ।

अहन्तिवदानीमत एव चापरं त्रीणि जीवाणुजमेव केवलम् ॥ २ ॥

गदोऽगदङ्कारवरैरयं चिर-स्थितित्वभावः सकलेषु रोगिषु ।
अथापि संसर्गनिमित्तसंभवो भवेऽनुभूतोऽतिभयप्रदो मृशम् ॥ ३ ॥
व्रणाः प्रजायन्त इहाध्युपस्थं बहिःस्थलेऽथो रुधिरं गदाणवः ।
प्रविश्य कुर्वन्ति च लक्ष्म नैकं सामान्यतो लक्षणमेतदूहम् ॥ ४ ॥

तस्य कारणम्—

“स्पाइटा कीटा-गैलिडा” कीटाः । लोहिते विष्टा-इचक्षुषाऽदृष्टाः ॥ ५ ॥
कारणं शस्य-मामयस्यास्य । कर्षिणीतुल्या-रोगिणे शल्याः ॥ ६ ॥
प्रायेण चाक्रमणमस्य तु मधुनेन-जायेत च कचन संक्रमणैरथान्यैः ।
मत्स्येषु संक्रमणमत्र बहुत्र दृष्टं-किंचैतदामयचिरादितयोस्तु पित्रोः ॥ ७ ॥
स्वीयासु संततिषु चापि विलोक्यते तत्-तद्वर्णनं च पृथगेव विधास्यतेऽग्रे ।

चेद्ग्रास्यधर्मवशातः प्रसरस्तु यस्मिन्
जीवाण्वनल्पनिचयस्य विशिष्य च स्यात् ॥ ८ ॥
तत्राध्युपस्थमधिबाह्यपदं स्त्रियाश्च-
पुंसो व्रणा नियमतो ह्युपदंशजाः स्युः ।
सामान्यतो निगदितं च निदानमेवं-
सर्वं मयाऽस्य सविशेषमथोच्यतेऽग्रे ॥ ९ ॥

अस्य संप्रतिस्तत्र च प्रथमावस्था—

जीवाणवोऽस्य हि गदस्य सदाऽध्युपस्थ-
स्पृशस्थले विदधति व्रणमत्युदग्रम् ।
पूर्वं भवेत्त्वचि तु वस्तुलसूक्ष्मसेला-
नां बृद्धिरत्यधिकतासहिता विशेषात् ॥ १० ॥
संजायते तदनु सौत्रिकतन्तुजाल-
संबर्द्धनं प्रतिदिनं ननु रोगिमध्ये ।
शूना कला भवति रक्तधराऽतिवृत्त-
सेलाभिबृद्धिसहिताऽचिरतं नितान्तम् ॥ ११ ॥
हेतोरतो रुधिरधारिधराऽध्वसूक्ष्म-
त्वं जायते तदनु संनिधिवर्त्तिनोऽद्धा ।
पूणांभिबृद्धिरुदिताऽपि भवेत्तलसीका-
ग्रन्थिप्रजस्य किल तास्यपि सेलसंस्था ॥ १२ ॥
इत्थं प्रथमाऽवस्था-रोगं विद्वद्भिरस्य गादतेष्वम् ।

संप्राप्त्या त्वनद्यैवो-पदशरोगस्य सर्वथा नूनम् ॥१३॥

अस्य द्वितीयाऽवस्था—

सप्ताहषट्केन ततः प्रयान्ति ग्रन्थिभ्य एवास्य गदाणवोऽञ्ज ।
प्रकुर्वते च त्वचि तत्र संगताऽस्ते इलेष्मलायां हि ततः कलायाम् ॥१४॥
स्फोटस्तथाऽद्धा पिडिका अवश्यं ततः प्रवृद्धिं विपुलं प्रयाति ।
समस्तकायस्थितिमल्लसीका-ग्रन्थिब्रजोऽस्मिन्नुपदशरोगे ॥ १५ ॥
पञ्चाङ्गवेद् ग्रन्थिषु सेलतन्तु-प्रबर्धनं पूर्ववदेव नूनम् ।
गदस्य चेत्यं गदिता द्वितीयाऽ-वस्था भिषग्भिर्बहुशो विविच्य ॥ १६ ॥

अस्य तृतीयाऽवस्था—

इयानग्रन्थिरुर्ध्वमब्दद्वयात् प्रायः कुर्वन्त्यामयस्याणवोऽस्य ।
रोगग्रस्तानां नृणां वै विशिष्ट-भागेष्वेवाथो शरीरस्य मध्ये ॥ १७ ॥
पश्चात्तास्तु ग्रन्थयो मांसपेशी-भिस्तत्रस्था आवृताः सत्य एव ।
सूक्ष्माः स्थूलाः क्षुद्रवृत्तैश्च सेलैः-किं वा सेलैः इलैष्मिकैः सर्वथैव ॥१८॥
नूनं सौत्रैस्तन्तुभिर्वा कृताः स्युः-पश्चात्ताश्च ग्रन्थयो मध्यभागात् ।
संयाताः स्युः शीर्णभावं विशेषात्-पश्चाज्जायेत घणत्वं तु तत्र ॥१९॥
तस्मिन् काले रक्तसंवाहिनाढ्यो दाढ्यं प्राप्ता रज्जुवच्चातिमात्रम् ।
संहस्यन्ते चातिसंकीर्णमार्गा-हृत्यं संकीर्णत्वातिरेकाद् यदा तु ॥२०॥
तासां जायेताथ मस्तिष्कदेशे-भूमना मार्गस्यावरुद्धत्वमेव ।
पक्षाघातो मूर्च्छनं वाऽपि मृत्यु-नूनं तेनास्मिन् गदे स्यात्तदा तु ॥२१॥
इत्थं तासां हृत्प्रदेशे कदाचि-कचेत्स्यान्मार्गस्यावरुद्धत्वमद्वा ।
संजायेताशु प्रायशो औ तदा तु-हृत्कार्यस्यातीवरोधोऽप्यकस्मात् ॥२२॥
किं वा तत्र स्याद्घटो विस्तृतिश्च-होर्बभूता अन्य एवोपसर्गाः ।
प्राणघना वा दृश्यमाना भवेयुः-प्रोक्ताऽवस्थाऽस्येत्यमेषा तृतीया ॥२३॥

आसूत्रोत्तरं जीवाणुनामल्पतानिर्देशः—

पुरोदितास्वासु दशासु तृत्तरो-त्तरं भिषग्बृन्दमवेतु चालपताम् ।
ब्रणेषु जीवाणुगणस्यचामय-प्रदायिनो नूनमिहोपदेशे ॥ २४ ॥

अस्य लक्षणम्—

इयानाभिधा ग्रन्थय आमयेऽस्मि-स्तनौ भवेयुर्ननु यत्र तत्र ।
वर्णस्तु तासां पल्लोपमो वा ताम्रोपमो वा परिदृश्यतेऽत्र ॥ २५ ॥
ता उद्भवेयुश्च समानरूपतो-भूयः शरीरस्य च पार्श्वयोः सदा ।

यदा हि बह्व्यो मिलिताः परस्परं तदा तु दध्युर्ननु मण्डलाकृतिम् ॥ २६ ॥
 मन्दञ्चरः स्यादिह कण्ठपाकता-न्यूनत्वमस्तस्य तथेन्द्रलुसता ।
 शिरोव्यथा नक्तमथास्थिमध्ये रुजा सशोथाऽभ्यधिका प्रदृश्यते ॥ २७ ॥
 मुखेऽधिनासं रदनच्छदेऽथो बलेष्मच्छदे योनिगते विशेषात् ।
 भवेत् ऋणोत्पत्तिरपीह संशयो विधेय ईषन्न कदाऽपि कोविदैः ॥ २८ ॥
 परिस्थितावत्र तदा तृतीया-यां लक्ष्मणां प्रागुपवर्णितानाम् ।
 संबर्द्धनं पूर्णतयाऽखिलानां भवेत्तनावप्युपदर्शरोगिणाम् ॥ २९ ॥
 द्यानाभिधग्रन्थिसमुद्भवोऽस्थिन यकृत्यथो प्लीहयधिफुफुसं हृदि ।
 संदृश्यते तत्स्फुटनं ततश्च-तथा च तत्र स्फुटितेऽथ रुहे ॥ ३० ॥
 समुद्भवेत्सौत्रिकतनुता तदा गदेऽत्र योषितस्वपि गर्भपातः ।
 आदौ भवेच्च क्रमतस्ततः स-विलम्बतो दृश्यत एव लोके ॥ ३१ ॥
 तदन्वपातश्च ततोऽल्पजीविनः शिशोर्भवेदुद्भव एव सर्वथा ।
 ततः क्रमेण ह्युपदर्शरोगिण—श्चिरायुषो बालजनस्य जन्म ॥ ३२ ॥
 प्रजायते प्रायश एव चौषा-रीतिभिषग्भिर्भुवनेऽनुभूता ।
 ततस्तु तद्बालगतो ह्यवश्यं सदोपदर्शः सइजः स बोध्यः ॥ ३३ ॥

अत्रोपद्रवाः—

संकोचभावो ह्यधिफुफुसं वा यकृत्यथो प्लीहयपि पक्षवातः ।
 अपस्मृतिम् चर्छनमप्यवश्य-मुग्मसता मासतजा गदाश्च ॥ ३४ ॥
 एते यदा ह्यध्युपदर्शरोग-मुपद्रवा गौच्यरैर्विशिष्य ।
 संकीर्त्तितास्तेन युतः सदैमी-रोगी लभेतान्तकलोकवासम् ॥ ३५ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्ट उपदर्शरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ सहजोपदर्शनिदानम् ।

जीवाणुयोगयुतशोणितशुक्रहेतु-
 जातोपदर्श उदितः सहजामिधो हि
 शुक्रे तथा रजसि दुष्ट इहोपदर्श-
 जीवाणुभिः सति तयोरवमेकनाह्वै ॥ १ ॥

जायेत कश्चन कदाचन देवयोगा-द्गर्भः स नाशमपि नूनमवाप्नुयाच्च ।
 किंवा कश्चित्त्वमिनवेऽध्युपदर्शरोगे नै शोऽनेत्सुकृतितोऽथ च गर्भपातः ॥ २ ॥
 एवं च जातु चन बालकजन्म चेत् स्यात्

सद्वैद्यवृन्दपरिभाषित एव लोके ।
 नूनं बुधैः सहजेन गदेन चोप-
 दंशेन पीडिततनुर्ननु बोधनीयः ॥ ३ ॥
 किं चोपदंशवशमा यदि गभिणी स्यात्
 तत्रोद्भवं त्वधिगतः शिशुरप्यवश्यम् ।
 सांसगिकेण कलितः स इहोपदंशे-
 नाभाषितो बुधजनैरपि वेदनीयः ॥ ४ ॥

अत्र वैशिष्ट्यम्—

अवोपदंशे सहजाभिधे बुधै-रवश्यमेतत्सततं विशोध्यम् ।
 अथोपदंशस्य च चिह्नजातं न चेज्जनन्यां क्वचिद्विशितं स्यात् ॥ ५ ॥
 तदेव चेद्बालशरीरमध्ये जन्मक्षणे लक्षितमेव नूनम् ।
 स बालको मातरि तूपदंशे प्रभुर्न संक्रामयितुं भवेत्कचित् ॥ ६ ॥
 स्यात् किन्तु चान्यत्र निजोपदंश-व्रणस्य संक्रान्तिरुक्तेऽनिर्णयः क्षमः ।
 न संशयस्यावसरोऽत्र देयो यतो भिषग्भिर्बहुशोऽनुभूतः ॥ ७ ॥
 एवं च पित्रोरुपदंशिनोः क्वचि-च्छेन्नोपदंशात्तनुः शिशुः स्यात् ।
 तदा स संसर्गभवोपदंश-संक्रान्तिभोक्त्या रक्षितो भवेद् ध्रुवम् ॥ ८ ॥
 इयं तु रोगाक्रमणप्रभावं सोढुं च शक्तिः किल तत्र बाळे ।
 संदृश्यमाना वयसि प्रवृद्धे विलीयमाना स्वयमेव वै भवेत् ॥ ९ ॥

सहजोपदंशस्य लक्षणम्—

भवन्ति चास्मिन् सहजोपदंशे गदे शिशौ यान्यपि लक्षणानि ।
 प्रदृश्यमानान्यस्त्रिलानि तानि ब्रवीम्यहं संश्रुणु साध्विदानीम् ॥ १० ॥
 न जातमात्रे हि शिशौ विलोक्यते गदस्य किं चित् क्वचिदेव लक्षणम् ।
 परन्तु सप्ताहचतुष्टयात्परं तद्वर्णनेन प्रायः अनावृतेषु वै ॥ ११ ॥
 नासामुखादिष्वलिङ्गेषु चाङ्गके-षु पाटलाभाः पिडिका भवेयुः ।
 परस्परं ता मिलिता व्रणत्वं प्रसारिणोऽद्वा बहुधा हि दृश्युः ॥ १२ ॥
 ततस्त्विमां प्राप्य दशमवयवं संक्षीयमाणाः शिखराः सदेहशः ।
 वलीविशेषाकलिताननाःध्रुवं विलोक्यमाना इह वै भवेयुः ॥ १३ ॥
 पतिष्णुता वाऽथ विरूपता भवे ज्वलेषु तेषामपि चेन्द्रलुसता ।
 मुखोद्ययोवा व्रणयुक्ताऽधिकाऽधिनासिकं वा स्वरयन्त्रमध्ये ॥ १४ ॥
 ज्वलेष्मच्छेदेषु व्रणिता तयोर्ध्रुवं-

नासाऽस्थिमध्ये गलितिविशेषाद् ॥

मिथो विलम्बेन तथाऽस्थिकेन्द्रा—

णां मेलनं जायत एव नूनम् ॥ १५ ॥

समुद्रमश्नाथ विनाश आशु प्रवृत्त्यते बालतनौ रदानाम् ।

तथाऽऽश्रितेष्वप्यथ तेषु यौवनं पुरोदिताया उपदंशजायाः ॥ १६ ॥

प्रायो दशाया बहुशस्तृतीया—या लक्षणानीह भवेयुरेव ।

अथोपदंशीयगदाणुजुष्टयोः पित्रो रजःशुक्रत आस्रजन्मसु ॥ १७ ॥

किञ्चित्प्रवृद्धेषु च तेषु नूनं काश्यं प्रवृत्त्येत च दुर्बलत्वम् ।

तथाऽधिकत्वं वयसोऽपि लक्ष्यते तदायदेहस्थितलक्षणैर्ध्रुवम् ॥ १८ ॥

नासासेतुश्चिचिष्पिः स्याच्च तेषां साम्यं शीष्णि प्रायशः संभवेद्वै ।

मूर्ध्ना रन्ध्राण्यत्र नूनं चिरेण—संपूर्णत्वं संभजन्ते विशेषात् ॥ १९ ॥

ऊर्ध्वस्था ये भेदकास्ते रदास्तु तीक्ष्णाः कीलौपम्ययुक्ता भवेयुः ।

चक्राकारा ओष्ठयोः प्रान्तभागे बाह्ये जायेरन् मृणाः पूर्णरीत्या ॥ २० ॥

दीर्घास्थनां च स्युः शिरांसि प्रकामं स्थूलान्येवं नेत्रयोः शुक्ररोगः ।

जायेताथो शोथ एवोपतारि—कायामन्ये चाक्षिरोगा भवेयुः ॥ २१ ॥

कथनं सहजोपदंशजानां—निखिलानामिह लक्ष्मणां मयेत्यम् ।

विहितं बहुशो मिषरजनेज्यै—गंदितानां तु नवैः सुपद्यवृन्दैः ॥ २२ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे सहजोपदंशनिदानं समाप्तम् ।

अथ फिरङ्गरोगनिदानम् ।

फिरङ्गालयदेशे यतोऽयं गदः स्याद्—विशेषात्ततो भाषितो जैः फिरङ्गः ।

असौ गन्धरोगः फिरङ्गो जनानां—प्रजायेत नूनं फिरङ्गयङ्गसङ्गात् ॥ १ ॥

फिरङ्गिणीसङ्गमतोऽपि जातु—प्रवृत्त्यते व्याधिसमुद्भवोऽपि ।

अतो मतो वैद्यवरैर्गंदोऽसा—वागन्तुजः स्यादिह दोषसंक्रमः ॥ २ ॥

संलक्ष्येद्वैद्यकृतैस्तु चिह्नै—स्तैर्वैद्यवर्योऽमुकदोषजुष्टम् ।

फिरङ्गरोगस्त्रिविधो मिषग्भिः—प्रोक्तस्तु तत्रादिम एव बाह्यः ॥ ३ ॥

आम्यन्तरः स्यादपि च द्वितीयो—बाह्यान्विताभ्यन्तरसंज्ञकोऽन्त्यः ।

लिङ्गानि चौषामथ संव्रवीमि—क्रमेण कृत्स्नं कथितानि वैद्यैः ॥ ४ ॥

बाह्यः फिरङ्गो गदितस्तु तत्र—विस्फोटतुल्योऽल्परुजाऽन्वितस्तत्र ।

प्रवृत्त्यते च स्फुटितो मिषग्भिः—प्रायेण लोके व्रजवत् सुसाध्यः ॥ ५ ॥

आभ्यन्तरो यः स हृदामवातो-पमध्यथां सन्धिवु चापि नूनम् ।
 शोथं विशेषाज्जनयेत्ततोऽसौ-कथातो भिषग्भिर्ननु कष्टसाध्यः ॥६॥
 नासामङ्गो वह्निमान्द्यं च काश्यं-शोषश्चास्थनां वक्रता वा फिरङ्गे ।
 तूपद्रुत्यो भाषिता वै बलस्य-क्षीणत्वं चात्रार्यैवैद्यैरिमा वै ॥ ७ ॥
 उपद्रुणैरेभिरनन्वितो यो-गदः फिरङ्गोऽभिनवो बहिर्भवः ।
 भवेत् स साध्योऽथ च कष्टसाध्य-आभ्यन्तरोऽथ बहुशो भिषग्भिः ॥८॥
 क्षीणजनस्योपद्रवसहितो-व्यासो बहिरन्तःस्थल उदितः ।
 भवेदसाध्यः फिरङ्गरोगः-कथयत्येतद्वैद्यपुरोगः ॥ ९ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे फिरङ्गरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथौपसर्गिकोपदंशनिदानम् ।

विभिन्नजातीयपराङ्गनासु किंवाऽप्यनेकास्वबलासु सङ्गमात् ।
 व्रणोऽतिघोरो बहुरुक्प्रकाशकः-स्यात्कष्टदो वै जननेन्द्रिये नृणाम् ॥ १ ॥
 पापोपदंशोऽथ विषोपदंशो-यः कीत्तितो वैद्यवरैर्विशेषात् ।
 स एव प्राचीनतमैधुवं चो-पसर्गिकारव्यो ह्युपदंश उक्तः ॥ २ ॥
 संक्रामति प्रायश एष पुंसि स्त्रीतश्च तस्यां तत एव रोगः ।
 जायेत चापत्यजनेष्वतोऽसौ सुदारुणोऽद्धा कुलजः प्रकीर्तितः ॥ ३ ॥
 द्विधोपदंशो ननु मुख्य-गौण-विभेदतो वैद्यजनैः प्रदिष्टः ।
 मुख्यस्तु तत्रेन्द्रियगो हि दोषो बोध्यः सदा देहगतोऽथ गौणः ॥ ४ ॥

विषोपदंशस्वरूपम्—

आरभ्य यः सौरतकालतस्त्रि-सप्ताहमध्ये जननेन्द्रिये तु ।
 प्रजायमानो गदितो व्रणः स विषोपदंशेतिपदेन नूनम् ॥ ५ ॥
 यश्चातिदीर्घं समतीत्य कालं नृणां शरीरे सततं स्थितः स्यात् ।
 स चातिकृच्छ्रोऽमितदुःखदायी निबोधितः सर्वभिषगजनेन ॥ ६ ॥

पापोपदंशस्वरूपम्—

पापोपदंशस्य विशेषतः स्याद् द्विधा व्रणोऽद्धा कठिनो मृदुश्च ।
 तत्रादिमः कृत्स्नतनुप्रतापी संक्रामकः कृच्छ्रतरः प्रसिद्धः ॥ ७ ॥
 नान्यः संक्रामेत्कदाचित्कञ्चित्च कञ्चिद् देहं नैव संकृष्येद्वा ।
 प्रोक्तश्चातोऽप्यन्तसाध्यो भिषग्भिर्भूम्ना भूमौ नापि संकष्टदायी ॥८॥

मुख्योपदंशस्वरूपम्—

जायन्ते पिडिकाः सदैव पुरुष-स्थोपस्थमुण्डे तथा -
चर्मण्यावरके स्त्रियास्तु च भग-द्वारे भगौष्ठेऽपि च ।
याश्च स्युः कठिनाः समन्तत इमा निम्नाश्च मध्ये रस-
स्यात्यन्तं परिवाहिका दृढतमा मूले विदीर्णा मुखे ॥ १ ॥
ज्वरब्रध्नरोगादिजन्मप्रदात्र्यो विशेषेण मुख्योपदंशे प्रजाताः ।
भवेयुश्च ता इत्थमुक्तान्यशेषा-णिलक्ष्माणि बोध्यानि सर्वैः सुगैद्यैः १०

गौणोपदंशस्वरूपम्—

प्रशान्तिं प्रयातेऽपि मुख्योपदंशे विषं देहसंस्थं विकाराननेकान् ।
प्रकुर्याच्च तेन त्वचायां विकारो-ऽक्षिरोगः क्षयः केशलोम्नामवक्ष्यम् ११
भवेद् ग्रन्थिरोगोऽथ कुष्ठं तथा पी-
नसं चात्र गौणोपदंशे विशेषात् ।
इतीमानि चिह्नानि गौणोदितानि
समस्तानि सुज्ञो जनः साधु विद्यात् ॥ १२ ॥

अथ ब्रध्ननिदानम्—

कफस्य च ग्रन्थिषु यत्तु संसृत-पापोपदंशस्य विषं भवेद्धि ।
तत् सज्वरं चामितदुःखदायिनं ब्रध्नाख्यरोगं जनयेदवक्ष्यम् ॥ १३ ॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे ब्रध्नरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ जरारोगनिदानम् ।

पद्मयामतीव गमनेन तथाऽतिशीत-
संसेवनेन च कदम्बनिषेवणाच्च ।
वृद्धाङ्गनासततसंगमनाच्च चेतो-
दुःखादुदेति हि जरा समयाच्च नूनम् ॥ १ ॥

जरायाः पूर्वरूपम्—

क्षीणत्वमत्र समुदेति शरीरशक्ते-
रादौ क्रमेण तदनु स्मृतिनाञ्च एव ।
ग्लानिस्ततोऽप्यवयवेषु जनिर्बलीनां-
पालित्यमत्यधिकतो हि शिरोरुहेषु ॥ २ ॥

दन्तस्य चापि शिथिलत्वमथ स्वभावे भूयान् विपर्यय इति प्रतिमानं वै ।
प्रापो जराऽऽगमनकालत एव पूर्वं-मव्यक्तमीक्ष्यत उपर्युदितं तु लक्षणं ॥ ३ ॥

जरायाः स्वरूपम्—

प्रारूपसंक्थितलक्ष्मचयप्रकाशो बह्वेभ्य मान्द्यमय साहसहीनताऽद्धा ।
धैर्यप्रणाश उदरप्यति संशयः स्यात् संपादने युवजनोचितकृत्यराशेः ॥४॥

चिन्ता घृणाबहुलता कृशताऽतिरोषो—

वृद्धया कफस्य हि गले नितरां च सक्तिः ।

निष्ठीवनेन सह तस्य च निर्गमो वा

हस्ताङ्घ्रिमध्यगतवेपथुरप्यजत्रम् ॥ ५ ॥

कम्पोऽधिजिह्वमपि च स्वलनं तू मूर्धनः-

पादद्वयस्य च धनुर्वदथाप्रतः स्यात् ॥

देहस्य चातिनमनं ह्यधिबुद्धि बाल्यं-

जायेत चातिखरता प्रकृतौ विशेषात् ॥ ६ ॥

वातामयादिकगदा विविधा भवेयुः-

स्वलपाऽपि क्षतिरवशिष्यत एव सोढुम् ॥

क्लेशां च कं चन कथं चन नैव देहे

कासस्तथा श्वसनमप्यतिविस्मरत्वम् ॥ ७ ॥

दण्डाश्रयेण गमनं रदहीनताऽऽस्ये

चिह्नान्यमूनि गदितानि जरोत्थितानि ॥

नैद्योत्तमैर्बहु विविच्य च यानि तानि

ज्ञेयानि संप्रति जराऽऽकृतिमाप्नुमि चै ॥ ८ ॥

सत्पथ्यसेवनवशादपि यूनि रोगा-

ये यान्ति चाशु सुखसाध्यदशामवश्यम् ॥

ते याप्यतां दधति चात्र हि सच्चिकित्सा-

निःशेषपादसमुपस्थितिकाल एव ॥ ९ ॥

अत्र साध्यतावर्णनम्—

सुसाध्ये तथा कृच्छ्रसाध्ये जराऽऽकृष्ये-

गदे तन्निवृत्त्यै तदुत्पादकानाम् ।

शुभं बर्जनं ठौ निदानव्रजानां-

प्रयोगोऽपि रासायनः शोभनः स्यात् ॥ १० ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे जरारोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ मस्तिष्कचयापचयनिदानम् ।

तत्र मस्तिष्कचयस्य निदानादिकमाह—

प्रायः शिशूनां कचिदेव यूनां-सौभाग्यतोऽज्जमपि स्वभावात् ।
 कपालमत्यर्थमुपैति वृद्धि-मस्तिष्कवृद्धौ खलु मस्तुलुङ्गः ॥ १ ॥
 वृद्धिः समाना यदि मस्तुलुङ्ग-कपालगा स्याद्वि तदा तु तत्र ।
 प्रायेण काचिन्न विकारजाता-भीतिभिषग्भिः कचिदूहनीया ॥ २ ॥
 स्वाभाविकी चेदथवाऽस्त्ववस्था-कचित्कपालस्य तथा च वृद्धिः ।
 मस्तिष्कमध्ये तु तदाऽतिघोरा-उपद्रवाः सन्तु तदीयपीडनात् ॥ ३ ॥

उपद्रवानाह—

शिरोऽर्त्तिभ्रमो मूर्च्छनं पक्ष्माशो-बलस्यापि हानिस्तथाऽऽश्लेषरोगः ।
 तथाऽन्तेऽपि मृत्युश्च मस्तिष्कवृद्धा-बुपद्रुत्य एता भिषग्भिर्विभाव्याः ४

मस्तिष्कहासमाह—

वृद्धिस्तु मस्तिष्कभवा यथा स्या-दूधासस्तथैवाप्युपजायते हि ।
 हासोऽपि मस्तिष्कगतः कपाले प्रबद्धमानेऽतिभयङ्करः स्यात् ॥ ५ ॥
 हासो यदा स्यात्कचिदेकपाद्वे-मृत्युर्भवेन्नैव तदाऽऽतुरस्य ।
 चेन्मस्तुलुङ्गस्य समन्ततो वा-हासस्तदाऽऽश्वस्तु मृतिस्तदीया ॥ ६ ॥
 स्यान्मस्तुलुङ्गस्य सदैव वृद्धि-हासोऽपि नूनं मरणाय लोके ।
 व्यर्थो भवेदत्र यदप्युपाय-स्तथाऽपि रासायनिको विधेयः ॥ ७ ॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्टे मस्तिष्कचयापचयनिदानं समाप्तम् ।

अथ मस्तिष्करोगनिदानम् ।

शीर्षकम्पस्य निदानम्—

यदा भवेन्मूर्ध्न्यभिघात उच्चकै-स्तदा तदीयानुगुणैः स्वलक्षणैः ।
 सुलक्ष्यमाणः खलु शीर्षकम्पा-मयो भवेद्द्वैधजनाभिभावितः ॥ १ ॥

शीर्षकम्पस्य लक्षणम्—

हृस्कासमूर्च्छं वमनं जडत्व-चित्तस्य चाञ्जलयमतीव वेपथुः ।
 स्यात्कर्णनादो मलिनास्यता च प्रविस्तृतिर्नेत्रकनीनिकायाः ॥ २ ॥
 नाड्यास्तथा स्पन्दनमल्पमात्रं शैत्यं तनोर्दुर्बलताऽधिकाऽपि ।
 वाचो विकारः खलु पक्षहानी-रोगे प्रजायेत हि शीर्षकम्पे ॥ ३ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे मस्तिष्ककम्पनिदानं समाप्तम् ।

अथ शीर्षाम्बुरोगनिदानम् ।

शीर्षाम्बुरोगस्य निदानसंप्राप्त्यादिकमाह—

दुष्टाम्बुपानादतिदौत्यतो वा—ऽऽन्त्रेषु क्रिमेरुज्ज्वतोऽभिघातात् ।
असात्म्यभोज्याशनतः सुराया—अत्यर्थपानात् पवनप्रदोषात् ॥ १ ॥
संचयीते यत्क्रमतः शिरःस्थ—स्नेहस्य भूमौ बहुलं जलं हि ।
तदेव गौघैर्गदितस्तु शीर्षा—म्बुरोग एषोऽस्त्वतिदुःखिकित्स्यः ॥ २ ॥
प्रायः शिशूनामुपजायतेऽसौ—बाल्ये वयस्येव गदो विशेषात् ।
दन्तोद्गमेऽनेकविधाहितानां—ानषेवणात्सङ्घिषजां मतेन ॥ ३ ॥

शीर्षाम्बुरोगस्य पूर्वरूपम्—

जिह्वा वृता गाढपुरीषताऽथो—दौर्बल्यनिद्राऽधिकते तथा च ।
निःश्वासमध्येऽपि च पूतिगन्धः शीर्षाम्बुरोगेऽस्त्विति पूर्वरूपम् ॥ ४ ॥

शीर्षाम्बुरोगस्य लक्षणम्—

तीव्रा ज्वथा शिरसि कृष्णपुरीषताऽथो—
मूत्रालपता श्रुतिगताऽक्षिण च तीक्ष्णता स्यात् ॥
वेगं समाश्रितवती धमनी त्वचायां
रुक्षोष्णते च वमनं विषमाऽक्षितारा ॥ ५ ॥
कण्डू रदच्छदगताऽपि च नासिकाया—
लौहित्यमक्षियुगले च विवर्णताऽऽस्ये ।
आक्षेपकः प्रलपनं खलु पक्षनाशः—
शीर्षाम्बुरोग इति लक्ष्म विभावनीयम् ॥ ६ ॥

इति माषवनिदानपरिशिष्टे शीर्षाम्बुरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ स्नायुकनिदानम् ।

अत्यन्तदृष्ट्यादिनिमित्ततो यदा—सेवेत दुष्टं बहुशो जलं ना ।
शाखासु दोषः कुपितो विसर्पव—च्छोथं तदा तस्य विधाय भिन्धात् ॥ १ ॥
सोष्म स्नायुं तत्क्षते तत्र नूनं संशोष्याथो द्येततन्तूपमं तु ।
क्षुप्तं जीवं संविदध्याद्बहिष्—स्नौरं स्नौरं निःसरेत् स क्षताच्छ ॥ २ ॥

कुप्येच्छेदाम्निःसृते तत्र शान्तिः—

शाश्वत स्थानेऽन्यत्र तस्योद्भवोऽपि ।

एवंरूपः स्नायुको नाम रोगः—

ख्यातो वीसर्पोदिता च क्रियाऽत्र ॥ ३ ॥

श्रुत्येत बाह्योर्यदि जङ्घयोर्वा-प्रमादतो यस्य नरस्य जातु ।

तदा तु संकोचमसौ करोति-खञ्जत्वमद्धा क्रमतोऽपि तस्य ॥ ४ ॥

वातादिभेदेन तस्य लक्षणमाह—

इयावो रुक्षो वायुना चातिपीडा-युक्तो नूनं तन्तुकः स प्रदिष्टः ।

पित्तेनाथो नीलिमोपेतपीतो-ऽवश्यं दाहेनान्वितो दृश्यतेऽपि ॥ ५ ॥

स्थूलः श्वेतः श्लेष्मणा स्याद्गुरीयान् रोगो नाम्ना स्नायुको दुष्टरोगः ।

एवं रक्तेनातिदाहान्वितः स-कान्तया रक्तो द्वन्द्वतो द्वन्द्वलिङ्गः ॥ ६ ॥

स स्याद्दोषाणां त्रयेण त्रिलिङ्ग-द्वैतेऽयं रोगः स्नायुसंज्ञोऽष्टधा तु ।

वैद्यैः प्रोक्तः प्राणहारी विशेषा-न्नानोपद्रुत्यन्वितोऽयं प्रमादात् ॥ ७ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे स्नायुकुरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ योषाऽपस्मारनिदानम् ।

तत्रादौ योषाऽपस्मारविषये भिषजां विचारः—

संबन्धो मानसक्षेत्र-स्य साक्षाद् यत्र नश्यति ।

गतिसंवेदनाक्षेत्र द्वयेन-हि कथं चन ॥ १ ॥

भवेयुर्यत्र चिह्नानि-विचित्राण्यमितान्यपि ।

यं गर्द मनसा ध्याये-दाक्रान्ता तेन सा भवेत् ॥ २ ॥

किन्तु वास्तविकी कस्य-चिद्गदस्यात्र न स्थितिः ।

ईदृशोऽसौ गदो योषाऽ-पस्मार इति कथ्यते ॥ ३ ॥

कैश्चिद्विषग्भिः क्रियते-गणनाऽस्यापतन्त्रके ।

योषासु बहुधोत्पत्त्या-योषाऽपस्मार उच्यते ॥ ४ ॥

किन्तु ये प्रमदातुल्याः कोमलां प्रकृतिं श्रिताः ।

असहिष्णवस्तेष्वपि-प्रेक्ष्यतेऽयं गदः कश्चित् ॥ ५ ॥

योषाऽपस्मारकारणम्—

रक्तक्षयाद्वा बहुषोऽप्यजीर्णा-दुद्वेगतः कोष्ठविबन्धतो वा ।

शोकाच्च भङ्गान्मनसो जरायो-र्विकारतोऽथो रजसो विनाशात् ॥ ६ ॥

कुटुम्बिनां निष्ठुरभावतो वा-दौर्बल्यतोऽपि प्रकृतेः कदाचित् ।

पत्युश्च निःस्नेहतया तरुण्या-दौर्बल्यद्वयोकादथवा विशेषात् ॥ ७ ॥

योषित्सु रोगो यत एव कष्टः-प्रजायते मानसदेहकषणः ।

चिह्नैरपस्मारसमैः समन्वितः—सुदाकृणो षौ भिषगुत्तमैः सदा ॥ ८ ॥
प्रकाशितो भूमितले तु योषा-ऽपस्मारनाम्ना बहुशो गदोऽसौ ।
यावत्प्रवृत्ती रजसः क्षियां स्यात्-तावद् गदस्यास्य मतो हि कालः ॥ ९ ॥

योषाऽपस्मारसंप्राप्तिवर्णनम्—

पूर्वोदितौहेतुभिरेव तावत् क्षेत्रे भवेद्वै मनसो विकारः ।
तथैव सांवेदनिकात्तथा गतेः—क्षेत्राच्च्युतिर्मानसिकस्य जायते ॥ १० ॥
क्षेत्रस्य योगस्य ततः क्रमेण—प्राग्रूपरूपोज्ज्व एव लोके ।
संप्राप्तिरूपेण विविच्य योषा-ऽपस्माररोगस्य विलोक्यते जनैः ॥ ११ ॥

योषाऽपस्मारपूर्वरूपम्—

हृत्पीडनं जृम्भणमङ्गचित्तयोः—सदाऽवसादो भवतीह योषिताम् ॥
अव्यक्तरूपं गदितं तु योषाऽ-पस्मारसंज्ञे हि गदे भिषग्भिः ॥ १२ ॥

योषाऽपस्मारलक्षणम्—

चिह्नान्यनेकानि विचित्ररूपा-प्यपि प्रजायन्त इवेत्यवेदि ।
ध्यानं भवेद्यस्य गदस्य यत्र-स्यात्तत्र तस्याक्रमणं विशेषात् ॥ १३ ॥
किंवा क्वचिद्रोगिणि यानि चिह्ना-न्याकर्णितान्यप्यवलोकितानि ।
सर्वाणि तानि स्युरिहापि योषा-ऽपस्मारसंज्ञे हि महागदे षौ ॥ १४ ॥
तथाऽपि चिह्नानि विशेषतोऽस्मिन्-स्युर्धानि दृष्टान्यखिलानि तानि ।
विविच्य सौकर्यकृते चिकित्सा-विधावहं वक्षि भिषग्जनानाम् ॥ १५ ॥
नैचित्यमाक्रन्दनरोदने च-भ्रान्तिः प्रलापो मतिविभ्रमश्च ।
द्वेषः सदा ज्योतिषि चोद्धता स्या-दाक्रोश उच्चौर्हसनं च कण्ठे ॥ १६ ॥
इलेष्माशये पीडनमङ्गमध्ये सदाऽनुभूतिः क्वचन वयथायाः ।
स्पर्शोत्थशक्तेरपि वृद्धिभावः—आसस्य कृच्छ्रस्त्वमयोदराच्च ॥ १७ ॥
यावद्गुलं चानृतगुलमरोगो-त्पत्तिस्तु मूर्च्छाऽत्र मतिप्रणाशः ।
योषित्सु जायन्त इमानि चिह्ना-न्यनारतं प्रायश एव लोके ॥ १८ ॥

योषाऽपस्मारस्य परिणतिः—

यैः कारणैरथ गदः प्रजायते—प्रयाति शान्तिं विरतेषु तेषु ।
अतः परिस्थित्यनुसारतोऽस्य-स्याल्लोकमध्ये परिणाम एव ॥ १९ ॥
देवात् कदाचिद् यदि कारणानां-स्थितिर्भवेत्तर्हि गदप्रवृद्धिः ।
एवं निवृत्तेऽपि च हेतुबुद्ध्यै-रोगस्य शान्तिर्नयता प्रवृद्धयते ॥ २० ॥
काचिन्न नारी मृतिमेति रोगे-वयोर्विबुद्धौ स्वत एव शान्त्यति ।

विपर्ययोऽपि प्रकृतेः कदाचि-ज्जायेत नार्या इति यन्न दृश्यते ॥ २१ ॥
 ततो गदस्यास्य भवेन्मुहुर्मुहुः-प्रायः सदैवाक्रमणं नृलोके ॥
 इत्थं यथामत्यधुना तु योषा-ऽपस्माररोगस्य निदानमुक्तम् ॥ २२ ॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्टे योषाऽपस्मारनिदानं समाप्तम् ।

अथ योनिकण्डूनिदानम् ।

योनौ प्रायः श्लेष्मणैर्गुण्यहेतो-रर्वाःकोपाद्वस्तिजातेऽर्बुदेऽपि ।
 योनिस्थानां संप्रसारत्तिराणां-किं वा नारीणां विकाराज्जरायोः ॥ १ ॥
 पुंसां साद्धं सर्वदाऽतिप्रसङ्गात्-प्रायः काळे चार्त्तवस्य प्रवृत्तेः ।
 गर्भस्य प्रागुद्गवे वातलत्वाद्-योनेः कण्डूजायते योनिमध्ये ॥ २ ॥
 एवं नारीवृद्धतातो विशेषा-त्प्रोक्तं वैद्यैर्योनिकण्डूनिदानम् ॥ ३ ॥

योनिकण्डूलक्षणम्—

योचौ कण्डूर्योनिकण्डूगदे स्यात्-तोदो रौक्ष्यं शुष्कता चापि नूनम् ।
 वृद्धिर्व्याधेरुष्णतातोऽपि क्षौत्या-च्छान्तिर्लोके वैद्यवयैः प्रदिष्टा ॥ ४ ॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्टे योनिकण्डूनिदानं समाप्तम् ।

अथ योन्याक्षेपनिदानम् ।

योनौ यदा विगुणता पवनस्य नून-
 स्पर्शस्य वृद्धिरमिता तु तदोदिता स्यात् ।
 विक्षेपणं भवति योनिमुखे च तस्य-
 स्पर्शो व्यथाऽपि गह्वरा प्रमदाजनस्य ॥ १ ॥
 एतद्भेदेन कलिता न सहेत नारी-
 पुंसां कृतं रतिविलासमथो बलाच्चेद् ।
 भर्ता रमेत हि तया सह तर्हि पीडाऽऽ-
 क्राप्ता भवेत्तु तरुणी विकलेन्द्रियाऽद्धा ॥ २ ॥
 भगव्यथाभीतिसमन्विता सा-यतो न कान्तं प्रति याति कामिनी ।
 ततः प्रियेणातिरिक्ता कश्चिद्-समीहते मर्षुमतोव दुःखिता ॥ ३ ॥

योन्याक्षेपस्य लक्षणम्—

योन्याक्षेपे वह्निमान्धं तथा चो-द्वेगो निद्राऽस्त्वमुक्तं क्रमेण ।
 वस्तौ दाहः पृष्ठदेशे व्यथा च-स्यात्संचारेऽङ्गिद्वयेनाप्यशक्तिः ॥ ४ ॥
 योन्यक्षेपे क्षीणता दुर्बलत्व-वैषम्यं चेमानि चिह्नानि नूनम् ।

आयुर्वेदज्ञानवृद्धौविशेषात्-सङ्गिः प्रोक्तानीति विज्ञेयमत्र ॥ ५ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे योन्याक्षेपनिदानं समाप्तम् ।

अथ योनिव्यापत्सु बाधकरोगनिदानम् ।

बाधकभेदानाह—

बाधकत्वेन ये लोके-प्रजोत्पत्तौ विशेषतः ।

विख्याता बाधका रोगा-वक्ष्ये ताञ्छृणु सादरम् ॥ १ ॥

प्रथमा रक्तमाद्री स्यात्-षष्ठी नान्यपरा स्मृता ।

उक्तोऽङ्कुरस्तृतीयो नौ-तुर्यो जलकुमारकः ॥ २ ॥

रक्तमाद्रीलक्षणम्—

कट्यां व्यथा यदि भवेदथ नाभिदेश-

स्याधःस्थले स्तनयुगेऽपि च पाद्वर्भागे ।

नारी तदा तु कलिता ननु रक्तमाद्री-

दोषेण किञ्च तत एव फलेन हीना ॥ ३ ॥

मासौकं वा मासयुग्मं कदाचि-च्छ्वेद्वारीणामासंवस्त्रावयोगः ।

तर्हि स्युस्ता रक्तमाद्रीतिदोषे-णैव प्रस्तत्त्वेन होनाः फलेन ॥४॥

षष्ठीलक्षणम्—

षष्ठीरोगप्रस्तनार्यास्तु नेत्रे हस्ते ज्वाला स्याद्विशेषाद्गगेऽपि ।

एवं जुष्टं कालयाऽप्यासवं तु-प्रोक्तं चिह्नं चेति नैद्यैरभिज्ञैः ॥ ५ ॥

स्याच्चेत् षष्ठीबाधकाख्यामयेनो-पेता नारी तर्हि वारद्वयं सा ।

स्नायान्मासे चासंवस्त्रावयोगादु-द्योनिस्तस्या रक्तमाकिन्ययुक्ता ॥६॥

अङ्कुरलक्षणम्—

स्यादुद्वेगो गौरवं चापि देहे-रक्तस्त्रावद्वाधिकइवेत्तरुण्याः ।

शूलं नाभेनिम्नभागे तदा सा-ज्ञेया नैद्यैरङ्कुरेणैव युक्ता ॥ ७ ॥

युक्ताऽङ्कुराख्येन हि बाधकेन-मासत्रयं मासचतुष्टयं वा ।

नारी भवेदप्यनुना विहोना-कराङ्गिप्रदाहेन युता कृशाङ्गी ॥ ८ ॥

जलकुमारलक्षणम्—

भवतु शूलयुताऽपि च गभिणी-यदि हि शुष्कतनुस्तनुरक्तिका ।

प्रकटिता किल तत्फलहीनता-जलकुमारकदीपतया तदा ॥ ९ ॥

जलकुमारकदोषनिपीडिता-कृशतनुः प्रमदा खलुपीवरा ।

बहुदिनं च भवेदुत्तमत्यथो—गुरुकुचा क्षतजाल्पतयाऽम्बिता ॥१०॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे योनिभ्यापत्सु बाधकरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ जरायुरोगनिदानम् ।

तस्य निदानम्—

प्रायेणाधानाद्धि गर्भस्य नैरन्तयेणाद्धा ज्ञावतस्तस्य वाऽपि ।
बौल्यात्तद्वृत्तार्द्रभूमौ निवासा-द्रोगाद्धा पा-पोपदंशाद्विशेषात् ॥१॥
अत्यर्थं वा मधुनस्य प्रयोगात् किंवा संगत्पूयमेहादितेन ।
संजायेत स्त्रीजने वै जरायु-रोगस्तस्याकर्णयापि स्वरूपम् ॥ २ ॥

तस्य स्वरूपम्—

ज्वरोऽग्निमाद्यं त्रिकतोदनं तथा व्यथाऽति निम्नोदरमध्यगाऽपि ।
अथोष्णता बस्तिगता गुरुत्वं सुहृर्मुहुर्मूत्रप्रवृत्तिरेव ॥ ३ ॥
भगादपि क्लेदपरिच्छुतिस्तथा मलस्य शब्दश्च प्रवृत्तिरप्यथो ।
ततोऽज्वरोधो मुखनीलिमाऽर्शो-सि दुर्बलत्वं वमथुः क्षिरोव्यथा ॥४॥
जरायुरोगे विकृतेर्जरायावेवं विधान्येव हि लक्षणानि
आविर्भवेयुनिखिलाङ्गनास्वा-युर्बेदवित्सज्जनसंमतानि ॥ ५ ॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे जरायुरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथाण्डाधाररोगनिदानम् ।

तस्य निदानम्—

अतिव्यवायादतिशीतसेवना-तथाऽभिघाताद्विषभोजनादपि ।
अथो कुपध्यासनतो गदोऽण्डाधारः प्रजायेत सदाऽङ्गनासु ॥ १ ॥
तस्य लक्षणम्—
उदर्यथोरुदरमध्यसंस्था-कृक्कास्पते मूत्रगते सरकता ।
अरोचकत्वं त्वरतिर्बलक्षयो ज्वरश्च हृक्कास इहोन्नयेयुः ॥ २ ॥
क्षुद्रा सवेगा धमनौ च जिह्वा रक्तोऽज्ज्वला स्यादनिर्वा गदित्याः ।
बोध्यानि चिह्नानि निषगिभरण्डा-धारामयस्येति सुभाषितानि ।३।
इति माधवनिदानपरिशिष्टेऽण्डाधाररोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ बन्ध्यारोगनिदानम् ।

बन्ध्याङ्गनामां नवधा प्रमेदाः—प्रकीर्षिताः प्राक्तनौषधयैः ।
तज्रादिकन्ध्या प्रथमा तु बोध्या तदुन्नयः स्वादतिपापकर्मभिः ॥१॥

रक्तेन वातेन तथैव पित्ते-न बलेष्मणा चापि समस्तदोषैः ।
 एवं भवेत् पञ्चविधाऽथ तिष्ठो भूतेन दैवेन तथाऽभिचारात् ॥ २ ॥
 तथा प्रकारान्तरतोऽपि बन्ध्या चतुर्विधा संकथिता पुनश्च ।
 तत्रादिमा वै गदिता तु गर्भ-आविण्यथाऽन्या मृतपुत्रिका च ॥ ३ ॥
 कन्याप्रसूः स्याच्च मता तृतीया सकृत्प्रसूया नियतं चतुर्थी ।
 एतैव लोके किल काकबन्ध्या निगद्यते वैद्यजनैरवश्यम् ॥ ४ ॥
 यथैव बन्ध्या भवतीह नारी तथैव बन्धयोऽपि पुमान् प्रकीर्तितः ।
 तच्छुक्रमध्यस्थितदोषजातैः-सर्वे सुधीभिः स्वधिद्यैव बोध्यम् ॥ ५ ॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्टे बन्ध्यारोगनिदानं समाप्तम् ॥

अथ सोमरोगनिदानम् ।

अतिप्रसङ्गात्प्रमदाजनाना-मविश्रमादप्यतिसारयोगतः ।
 गरप्रयोगादतिशोकतो वा-क्षुभ्येत्स्नवेत्कृत्स्नतनुस्यवारि ॥ १ ॥
 स्थानच्युतं तत्प्रतियाति मूत्र-मार्गं क्षियास्तेन हि गन्धहीनम् ।
 क्षीतं सितं रुप्रहितं प्रसन्नं-मलेन रिक्तं बहुशः स्रवेत्तत् ॥ २ ॥
 ततो न शक्नोति तदीयवेगं सुदुर्बला धारयितुं स्वयं सा ।
 कचिन्न प्राप्नोति सुखं तथाऽलं मुखं विग्रुण्यत्यपि तालु तस्याः ॥ ३ ॥
 स्वाचं रौक्ष्यं चातिमात्रं प्रलापः-बौथिल्यं स्यान्मस्तकस्याथ मूर्च्छा ।
 जृम्भा नूनं मध्यभोज्याग्नपेद्यै-स्तृप्ति प्रायो न कचिद्विन्दतीह ॥ ४ ॥
 सोमरोगनिश्चिः—

शरीरसंधारणतः क्षियास्तद् भिषग्भिषक्तं बालु सोमसंज्ञितम् ।
 ततस्तु सोमस्य परिक्षयादिह स्मृतेऽतिकृष्टप्रदसोमरोगः ॥ ५ ॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्टे सोमरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ शैशवसंन्यासनिदानम् ।

संदूषितस्य जलनीपयसोऽतिपानाद्-वातात्तपातिरहिते सततं च क्षीते ।
 दुर्घातदूषिततमे गहनान्धकारे-गोहे शिशोरितिनिर्वासत एव लोके ॥ १ ॥
 दन्तोद्गमामय इह क्रिमिबद्धकोष्ठ-ध्याध्योऽथ कुक्कुटपदामिषकासरोगे ।
 किंवाऽन्यकृष्टवन्दे विपुलामिघाते-मिषयाऽशनाचरणतो बहुदोषजातैः ॥
 पीडयेत कश्चिद्वनौ कचनाभंकवत्-संन्यासरोग उदितो ननु शैशवादिः ।
 प्रायेण बालकजमस्य निपीडकस्तु-ज्ञेयो भवेद् गदनिमित्तविदा विशेषात्पम्

शैशवसंन्यासलक्षणम्—

उत्तारमक्षियुगलं सकलेषु गात्रे-ऽवाक्षेपको भवति चेतनताविधातः ।
संलक्ष्यते मृत इवापतितः सवालः-संजायतेऽस्य च हृदा खलु दन्तपङ्क्तिः॥
अयं शिशूनां गदितो हि शैशवा-भिषस्तु संन्यासगदोऽतिबाधकः ।
चिकित्सितं तत्र विरेचनं भवेद् विशेषतस्तत्क्षणसत्फलप्रदम् ॥ १ ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे शैशवसंन्यासनिदानं समाप्तम् ।

अथांशुघातनिदानम् ।

अंशुघातकारणम्—

भूम्नाऽयमुघातपहेतुतः सदा-स्यादंशुघातः खलु दुर्बलादिषु ।
उष्णप्रदेशेषु तथैव भूमे-रार्द्रत्वतः स्थैर्यत एव वायोः ॥ १ ॥
उष्णानि कार्याण्यनिशं प्रकुर्वन्-स्वेतत्प्रभावान्मनुजेषु नूनम् ।
ग्रीष्मप्रचण्डांशुनिषेविषूपा-नदातपन्नादिमन्नाश्रितेषु ॥ २ ॥
निर्वातकारालयमास्थितेषु-प्राधान्यतो योद्धृजनेष्ववश्यम् ।
संजायते प्राणिवपुर्विमदी-बोरो गदः सद्भिषजां मतेन ॥ ३ ॥

अंशुघातस्य संप्राप्तिः—

अवेच्छरीरस्थित 'सेल'विहले-षणं विशेषादतितीव्रतापात् ।
ततः समुत्पद्य विषं प्रकुर्या-द्रक्तं विषाक्तं मिलितं च तेन ॥ ४ ॥
किंवा प्रचण्डाः किरणाः खरांशो-र्नदः सुषुम्णास्थिततापकेन्द्रम् ।
संकोपयेयुर्यत एव काले-स्यादंशुघातस्य गदस्य जन्म ॥ ५ ॥

अंशुघातस्य लक्षणम्—

अस्यांशुघातस्य गदस्य षोडशै-स्तिस्रस्त्ववस्थाः परिकीर्तिता ये ।
क्षीताऽभिधाऽऽद्या च ततो द्वितीया-साधारणी चान्तगता हि तीत्रा ३
क्षिप्रत्वक्षीतत्वसमन्विता त्वग्-मूर्च्छां श्रमः स्यादथ दुर्बलत्वम् ।
तीव्रत्वमुक्तं ननु नाडिकाया-स्तन्नादिमायां हि रजो दक्षायाम् ॥ ६ ॥
अस्यां दक्षायाम् नहि जातु मृत्युः-प्रवक्ष्यते रोगिजनस्य नूनम् ।
चिकित्सया जीवनमेव रोगी-हृत्कार्यरोधात्तु कमेत मृत्युम् ॥ ८ ॥
तथा द्वितीयां हि दशां गतस्यां-शुघातिनो मूर्ध्नि भवेद्धि शूलम् ।
पीडाऽपि शुष्कत्वमथोष्णता च-त्वचो धमन्यामपलत्वमुक्तम् ॥ ९ ॥

क्षीणत्वमेवं बहु दुर्बलत्वं-कृच्छ्वासयोरप्यतिनिश्चयेन ।
मूर्च्छाऽऽदिचिह्नानि भवेयुरत्र-प्रायेण पूर्वोक्तदशासमानि ॥१०॥
एवं दशामाप्नुवतोऽन्तिमां च-ज्वरस्तु तीव्रः शसनं प्रलापः ।
भवेद्गदार्त्तास्य च वर्णनीलता-संन्यासरोगो मरणं तथाऽन्ते ॥११॥

असाध्यलक्षणम्—

करद्वयेऽद्भिद्भित्तये च नीलिमा-तथा धमन्याः क्षणलुप्तता च ।
विक्षेपणं चावयवस्य रोगिणोऽ-शुघातिनो मृत्युकृते भवन्ति ॥१२॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टेऽशुघातरोगनिदानं समाप्तम् ।

अथ पारद्विकारनिदानम् ।

यदा दोषहीनो भवेत् पारदो यौ तदा सोऽत्र मृत्युज्वरघ्नः स्मृतः स्यात् ।
अतोऽसौ विशुद्धः सुधासंनिभोऽथो विषाभो विशेषादशुद्धः प्रदिष्टः ॥१॥
अयुक्तिप्रयुक्तो रसो रोगमूलं-सुयुक्तिप्रयुक्तो जराव्याधिशूलम् ।
यतः संप्रदिष्टो विशिष्टैर्भिषग्भि-स्ततः सेवनीयो यथाविध्यभिज्ञैः ॥२॥
विधिवदोष रसो ननु सेवितो-हराति नुर्नियतं सकलामयान् ।
अविधिना स हि भक्षित एव वै-भुवि करोति गदान् विविधानिमान् ३
नासाभङ्गः पीनसो दन्तपातो-नेत्रास्योत्थो रोगजातो विसर्पः ।
कोठः कण्ठमस्तके चातिपीडा-स्वरवैवर्ण्यं नासिकाऽऽदौ क्षतञ्च ॥४॥
पीडायुक्तप्रन्थिवच्छोथकाठि-न्यं जायेताप्यण्डकोशद्वये च ।
पक्षाघातो ग्रन्थिवातोऽस्थिदाहो-ऽत्युग्रो जाड्यं चापि चेतोविकारः ॥५॥
अगन्दरो नैकविधानि कुष्ठो-पदंशचिह्नानि शरीरमध्ये ।
तथाऽपरे कृच्छ्रतमा गदाः स्यु-यंथोचितं भेषजमत्र कल्प्यम् ॥६॥
इति माधवनिदानपरिशिष्टे पारद्विकारनिदानं समाप्तम् ।

अथ शीतलानिदानम् ।

देव्या शीतलया-क्रान्ता मसूर्यः शीतला बहिः ।
ज्वरयेयुर्यथा मृताधिष्ठितो विषमज्वरः ॥ १ ॥
ताम्र सप्तविधाः ख्यातास्तासां भेदान् प्रषक्येह ।
ज्वरपूर्वां बृहत्स्फोटैः शीतला बृहती भवेत् ॥ २ ॥
सप्ताहाग्निःसरत्येव सप्ताहात् पूर्णतां व्रजेत् ।
तत्तत्पृथगे सप्ताहे शुष्यति स्थलति स्वयम् ॥ ३ ॥

वातवृक्षेष्मासमुद्भूता कोम्रवा कोम्रवाकृतिः ।
 तां कश्चित् प्राह पठेति सा तु पार्कं न गच्छति ॥४॥
 जलशूकवदङ्गानि सा विध्यति विशेषतः ।
 सप्ताहाद्वा दशाहाद्वा शान्तिं याति विनौषधम् ॥५॥
 ऊष्मणा तूष्मजाकृपा सकण्डूः स्पर्शानप्रिया ।
 नाम्ना पाणिसहा कृपाता सप्ताहाच्छुष्यति स्वयम् ॥६॥
 चतुर्थी सर्वपाकारा पीतसर्वपवर्णिनी ।
 नाम्ना सर्वपिका श्लेयाऽभ्यङ्गमत्र विवर्जयेत् ॥ ७ ॥
 किञ्चिदूष्मनिमित्तेन जायते राजिकाऽऽकृतिः ।
 एषा भवति बालानां सुखं शुष्यति च स्वयम् ॥ ८ ॥
 कोष्ठवज्जायते षष्ठी लोहितोत्तमण्डला ।
 ज्वरपूर्वा व्यथायुक्ता ज्वरस्तिष्ठेद्दिनत्रयम् ॥ ९ ॥
 स्फोटानां मेलनादेषा बहुस्फोटाऽपि दृश्यते ।
 एकस्फोटा च कृष्णा च बोद्धव्या चर्मजाऽभिधा ॥ १० ॥
 इति माधवनिदानपरिशिष्टे शीतलानिदानं समाप्तम् ।

अथाशीतिर्वातजरोगनामानि ।

ये चाशीतिर्वातजाता मुनीन्द्रैः कृपाता रोगास्तान् समस्तान् ब्रवीमि ।
 बाह्यायाम-^१आन्तरायाम-^२ऊरु-^३स्तम्भो-^४जिह्वास्तम्भ उद्गार एव ॥ १ ॥
 सङ्खली-^५पक्षाघात-^६आधेर्पकोऽथो-^७मन्यास्तम्भः पङ्कतां क्रोष्टुशीर्षः ।
 प्रत्याघ्नीलाऽ-^८घ्नीलिका वामनत्व-^९कम्पः काश्यं इषावता च प्रलापः ॥
 निद्रानाशः स्वेदनाशोऽपि रेतो-^{१०}नाशो रेतोऽतिप्रवृत्तिश्च तोदः ।
 काश्यं शुक्रस्यापि काठिन्य-^{११}माध्मा-^{१२}नं-^{१३}भीरुत्वं दुर्बलत्वं च कण्डूः ॥
 प्रत्याध्मानं शीतता रोमहर्षः-^{१४}स्तम्भो विवशावी हनुस्तम्भ एव ।
 सङ्कोषोऽथो गृध्रासी पादहर्षो मूकत्वं चातीव जृम्भा तथा च ॥
 शिरोमहश्चापि कटीमहोऽद्विता तथाऽपतनोऽथ कलाभक्षता ।
 बलक्षयश्चाप्यनवस्थितात्मता-^{१५}स्तावता मिन्मिमेताऽथ कुञ्जता ॥

आम्दाशता चाप्यपतन्त्रको मृणा-यामः प्रसुप्तिर्विरसास्यता च ।

दृशोः क्षयो विदग्ध एव कल्लता-स्पृहादुक्त्रापि कषायवक्रता ॥

गन्धा मृत्वं क्षिप्रमूत्रत्व-मङ्ग-शूल-तृणो चाङ्गपीडाऽङ्गुमङ्गः ।

पादवं शूलं वातकण्ठोऽङ्गभेदः-शोषश्चाङ्गविभ्रंश एव ॥

दण्डापतानको वात-प्रवृत्तिश्चान्द्रकृजनम्

सिराणां पूरणं तद्वत् स्फुरणं बद्ध-विट्कता ॥

खञ्जता रुक्षता-चैव प्रतितृणो पुरातनैः ।

मिषग्भिर्गदिता एते शेषा रोगा तु कोविदैः ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे अशीतिवातरोगनामानि ।

अथ चत्वारिंशत्पित्तरोगनामानि ।

चत्वारिंशत्संख्यकाः पित्तजाताः-क्याता रोगा ये मुनीन्ध्रैः पुराणैः ।

संकथ्यन्ते चाधुना सावधानं श्रोतव्यास्तेऽवश्यमेवाप्यभिज्ञैः ॥१॥

उष्णाङ्गुत्वं कण्ठशोषो विदाहो-धूमोद्गारः कान्तिहोनिः कलमञ्च ।

तिक्तास्यत्वं चाल्पशुर्कृत्वमम्ल-वक्रत्वं चाप्यास्यंशोषोऽङ्गपाकः ॥२॥

स्वेदश्चावो लोहगन्धास्यता चा-तुल्यस्थो पीतविदग्धत्वमेव ।

रक्तद्रावोऽथारतिः पीतमूत्र-त्वं दौर्गन्ध्यं पीतगान्धत्वमेव ॥३॥

उष्णोष्ण्वासत्वं च कोपोऽथ गान्ध-सादः शीतेष्वाऽल्पविदग्धत्वमेव ।

तेजोद्वेषो भिन्नविदग्धत्वमाग्न्य-मूत्रस्थोष्णत्वं मलस्थोष्णता च ॥४॥

मतिभ्रमोऽङ्गद्वरणं-तथा पीतावलोकनम् ।

तमसो दूर्ध्वं पीत-मलता पीतदन्तता ॥ ५ ॥

सिःसरत्वं तथा पीत-मण्डकानां च दूर्ध्वम् ।

अथो हरितवर्णत्वं पीतमेतत्त्वमित्यलम् ॥ ६ ॥

इति श्रीमाधवनिदानपरिशिष्टे चत्वारिंशत् पित्तरोगनामानि ।

अथ विंशतिदश्लेष्मरोगनामानि ।

ये विंशतिः श्लेष्मसमुद्भवा गदा उदीरिता रोगनिदानसंविदा ।

त एव संप्रत्यखिला विशेषत-स्त्वाकर्णनीया ननु सावधानतः ॥१॥

मुखमाधुर्यं शैत्यं गौरवमतिनिद्रता तन्द्रा ।

उष्णेच्छा मुखलेपः प्रसेकर्ता तिक्तकामिता चापि ॥

श्वेतावलोकनं चा-शैत्यं मन्दबुद्धिताऽदृष्टिः ।

श्वेताङ्गवर्णताऽथो बहुमूत्रत्वं मलाधिता ॥

आलस्यं विण्मूत्रं-श्वेतत्वं चापि चेतनाविरहः ।

धर्धराक्यत्वं च-क्षेया एते गदाः कफजाः ॥

इति माधवनिदानपरिशिष्टे कफजा रोगाः ।

इति माधवनिदाने नन्यरोगनिदानपरिशिष्टं समाप्तम् ।

अथ ग्रन्थकारपरिचयः ।

हृत्थं यथामति यथाश्रुति हृद्यपद्यै-रायुर्विदां मतमवेक्ष्य परीक्षितं सत् ।

प्रायो निदानमखिलं सकलैस्तदङ्गैः सार्द्धं सविध्यभिहितं नवरोगराशेः ।

श्रीभ्राजमोहनितया प्रथितेन पृथग्या-श्रीबान्धवीतनयतां श्रयताऽपि काशीम् ।

श्रीमत्त्रिपाठिमणि-रामचरित्रशर्म-पोष्यात्मजेन जनताहिततत्परेण ॥२॥

गोस्वामिवर्यनिगमागमपारद्वय-दामोदराङ्घ्रिरसिकेन च गौतमेन ।

श्रीगौरचन्द्रचरणाश्रयणप्रियेण सत्पङ्क्तिपावनपदाङ्गमहोसुरेण ॥ ३ ॥

रासेश्वरीतनयया प्रिययाऽन्वितेन-संपादकेन बहुवैद्यकपुस्तकानाम् ।

विद्याऽर्थिसङ्घसततोन्नतिवर्त्मगेन-विद्याऽर्थिजीवनमनारतमाश्रितेन ॥४॥

वस्तीनरेश्वरसमर्पितभूमिसंस्थ-मिश्रौलियाऽऽवसथवासिषु वैष्णवेन ।

आयुर्विदागमविचारचिराध्वगेन-श्रीब्रह्मार्जकरपदाभिधपण्डितेन ॥५॥

लाल बहादुर शास्त्री राष्ट्रीय प्रशासन अकादमी, पुस्तकालय
Lal Bahadur Shastri National Academy of Administration.

मसूरी
MUSSOORIE

अवाप्ति सं०

Acc. No.....

122666

कृपया इस पुस्तक को निम्न लिखित दिनांक या उससे पहले
कर दें।

Please return this book on or before the date last stated below.

[illegible]

15.536
माधव

अवाप्ति सं० 14110

ACC. No.....

सं.

पुस्तक सं.

Iss No..... Book No.....

क

thor.....

क माधवनिदानम् ।

le.....

536 R A R Y 14110

LAL BAHADUR SHASTRI

Academy of Administration

धव MUSSOORIE

ession No. 122666

are issued for 15 days only but
have to be recalled earlier if urgen-
required.

over-due charge of 25 Paise per day per
will be charged.

may be renewed on request, at the
discretion of the Librarian.

Periodicals, Rare and Reference books may
be issued and may be consulted only
in the Library.

Books lost, defaced or injured in any way
shall have to be replaced or its double
value shall be paid by the borrower.

To keep this book fresh, clean & moving